DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

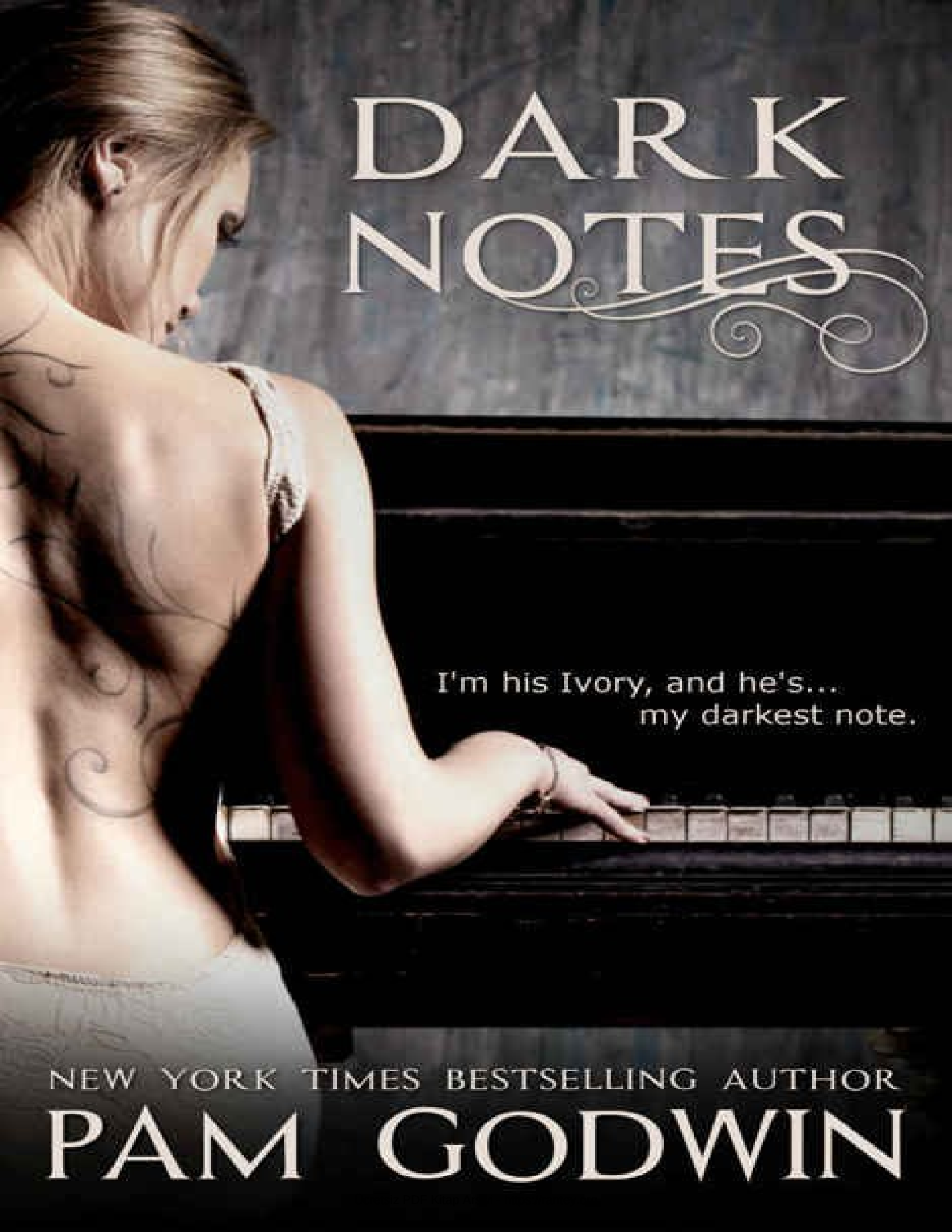
DARK NOTES
I'm his Ivory, and he's...
my darkest note.
NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
PAM GODWIN

DARK NOTES

PAM GODWIN

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Copyright © 2016 by Pam Godwin
Tüm hakları saklıdır.

İç Mimar: Jovana Shirley, Unforeseen Editing,
www.unforeseenediting.com

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir inceleme veya makalede kısa alıntılara yer verilmesi dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde çoğaltılamaz.

Pamgodwin.com adresindeki web
sitemi ziyaret edin

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CONTENTS

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 29 Bölüm 30 Bölüm 31 Bölüm 32 Bölüm 33 Bölüm 34 Bölüm 35 Bölüm 36 Bölüm 37 Bölüm 38 Bölüm 39 Bölüm 40 Bölüm 41 Bölüm 42 Bölüm 43 Bölüm 44 Bölüm 45 Bölüm 46 Bölüm 47 Bölüm 48 Oynatma Listesi
Pam Godwin'in Diğer Kitapları Teşekkür
Yazar Hakkında

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yoksulluk.

Eskiden daha kolaydı.

Belki de çocukluğumu pek hatırlamadığım içindir. Çünkü mutluydum.

Şimdi geriye kalan tek şey keder, bağırış çağırış ve ödenmemiş faturalar.

On yedi yaşındayım ve dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum ama istenmeyen ve mutsuz biri olmanın, yiyecek bir şey bulamamaktan daha zor olduğunu düşünüyorum.

Midemdeki düğüm sıkılaşıyor. Belki evden çıkmadan önce kusarsam sinirlerim gevşer ve kafam rahatlar. Ama kalori kaybetmeyi göze alamam.

Derin bir nefes, en güzel gömleğimin düğmelerinin bir arada durduğunu, hatırı sayılır göğüs dekoltemin hâlâ muhafazakâr bir şekilde saklı olduğunu doğruluyor. Diz boyu etek bu sabah ikinci el mağazasında olduğundan daha iyi oturuyor ve babetler... Unut gitsin. Tabanları çatlamış ve parmakları yırtılmış ayakkabılar için yapabileceğim hiçbir şey yok. Sahip olduğum tek ayakkabı onlar.

Banyodan çıkıyorum ve titreyen parmaklarımla saçlarımı tarayarak mutfağa doğru ilerliyorum. Islak teller sırtıma düşüyor ve gömleğimi ıslatıyor. Kahretsin, sütyenim nemli kumaştan görünüyor mu? Saçlarımı toplamalı ya da kurutmalıydım ama zamanım kalmadı, bu da midemi daha da sertleştiriyor.

Tanrım, bu kadar endişeli olmamalıyım. Bu sadece okulun ilk günü. Bunu defalarca yaptım.

Ama bu benim son senem.

Hayatımın geri kalanını belirleyecek olan yıl.

Tek bir hata, mükemmel olmayan bir not ortalaması, kıyafet kurallarının ihlali, en küçük bir ihlal, spot ışıklarını yeteneğimden uzaklaştırıp *Treme'den gelen zavallı kıza* çevirecek. Le Moyne Akademisi'nin yargılayıcı, mermer koridorlarında attığım her adım, o kızdan daha fazlası olduğumu kanıtlama çabasıdır.

Le Moyne, ülkedeki en tanınmış, seçkin ve pahalı sahne sanatları liselerinden biridir. Göz korkutucu. Dehşet verici. New Orleans'ın en iyi piyanisti olsam da fark etmez. Birinci sınıftan beri akademi beni okuldan atmak için bir neden arıyor, rekabetçi yerimi yetenekli *ve* finansal bağışlar getiren bir öğrenciyle doldurmak için.

Bayat dumanın kokusu beni hayatımın gerçekliğine gömüyor. Mutfak duvarındaki düğmeye basıyorum, ezilmiş bira kutuları ve boş pizza kutularından oluşan yığınları aydınlatıyorum. Lavaboyu huysuz bulaşıklar dolduruyor, sigara izmaritleri yerleri kirletiyor ve bu da ne böyle? Tezgâhın üzerine eğilip bir kaşığın çanağındaki yanık kalıntıya gözlerimi kısarak bakıyorum.

Orospu çocuğu. Kardeşim en iyi kaplarımızı kokain pişirmek için mi kullandı? Bir öfke dalgasıyla onu çöpe attım.

Shane faturaları ödeyemediğini iddia ediyor ama işsiz piçin her zaman parti yapacak parası vardır. Sadece bu da değil, ben uyuduğumda mutfak tertemizdi, duvarlardaki küflenmeye ve tezgahtan dökülen laminatlara rağmen. Burası bizim *evimiz,* lanet olsun. Elimizde kalan tek şey. O ve annem, ipotek ödemelerimizi aksatmamak için nelere katlandığım hakkında hiçbir fikre sahip değiller. Onların iyiliği için, umarım asla öğrenmezler.

Yumuşak kürkü bileğimi okşayarak dikkatimi yere çekiyor. Turuncu tekir bir yüzün içinden kocaman altın gözler yukarı bakıyor ve omuzlarım anında gevşiyor.

Schubert kirli çenesini eğiyor ve bıyıklarını bacağıma sürtüyor, kuyruğu havada seğiriyor. Ne zaman şefkate ihtiyacım olduğunu hep bilir. Bazen bu evde kalan tek sevginin o olduğunu düşünüyorum.

"Gitmeliyim, tatlı oğlum," diye fısıldıyorum, kulaklarını kaşımak için uzanıyorum. "Uslu bir kedi ol, tamam mı?"

Son dilim muzlu ekmeği kilerin arkasındaki saklı yerinden çıkarıyorum, Shane'in onu bulmamış olması içimi rahatlatıyor. Bir kağıt havluya sarıyorum ve mümkün olduğunca sessiz bir şekilde ön kapıya doğru kaçmaya çalışıyorum.

Yıkık dökük evimiz bir oda genişliğinde ve beş oda uzunluğunda. Koridor yok. Odalar birbirinin önüne yerleştirilmiş ve tüm kapılar sıralanmışken, arka sahanlıkta durabilir, ön kapıya bir av tüfeği ile ateş edebilir ve hiçbir duvara çarpmayabilirdim.

Ama Shane'e vurabilirim. Kasten. Çünkü o lanet olası bir yük ve hayat kaybı. Ayrıca dokuz yaş büyük, yüz elli kilo daha iri ve sahip olduğum tek kardeş.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüz yıllık ahşap kalaslar ayaklarımın altında inliyor ve Shane'in sarhoş kükremesini beklerken nefesimi içime çekiyorum.

Sessizlik. *Teşekkürler, İsa.*

Sarılmış ekmeği göğsümde tutarak önce annemin odasından geçiyorum. Otuz dakika önce yarı uykulu bir halde karanlıkta banyoya doğru yürümüştüm. Ama kapı aralığından sızan mutfak ışığıyla, yatağındaki yumru açıkça insan gibi görünüyor.

Şaşkınlıkla sendeliyorum, onu en son ne zaman gördüğümü hatırlamaya çalışıyorum.

İki, üç hafta önce mi?

Göğüs kemiğimin arkasında bir kıpırtı. Belki de ilk günümde bana şans dilemek için eve gelmiştir?

Üç sessiz adım beni yatağa taşıyor. Dikdörtgen odalar sıkışık ve dar ama tavanlar on iki ayak ya da daha yüksek. Babam, eğimli çatının ve önden arkaya uzun yerleşimin, tüm sevgisinin akmasını sağlamak için bir havalandırma tasarımı olduğunu söylerdi.

Ama babam gitti ve evin içinde dolaşan tek şey pencere ünitelerinden gelen küflü, püsküren öksürükler.

Annemin kırpılmış saçlarını gölgeler arasında görmek için yatağın üzerine eğildim. Onun yerine bira ve otun acı kokusuyla karşılaşıyorum. *Tabii ya.* En azından yalnız. Birlikte olduğu ayın erkeğiyle tanışmaya hiç niyetim yok.

Onu uyandırmalı mıyım? İçgüdülerim uyandırmamamı söylüyor ama kahretsin, kollarını etrafımda hissetmek için can atıyorum.

"Anne?" Fısıldıyorum.

Yumru kayıyor ve battaniyeden derin bir inilti yükseliyor. Korkunç bir samimiyetle tanıdığım bir adamın iniltisi.

Geriye doğru çabalarken omurgamı bir ürperti kaplıyor. Kardeşimin en iyi arkadaşı neden annemin yatağında?

Lorenzo'nun kalın kolu yukarı kalkıyor ve eli ensemden tutup beni kendisine doğru çekiyor.

Uzaklaşmaya çalışırken ekmeği bırakıyorum, ama o daha güçlü, daha kaba ve *Hayır'a* asla cevap vermiyor.

"Hayır," diyorum yine de, korku sesimi yükseltiyor, nabzım kulaklarımda uğulduyor. "Kes şunu!"

Beni yatağa doğru itiyor, terli vücudunun altına yüzüstü yatırıyor. Sıcak bira nefesi beni boğuyor. Sonra ağırlığı, elleri... Tanrım,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ereksiyonu. Eteğimi sıkarak kıçıma vuruyor, nefes nefese kalışı kulaklarımı tırmalıyor.

"Bırakın beni!" Çılgınca çırpınıyorum, parmaklarım battaniyeyi tırmalıyor ve beni hiçbir yere götürmüyor. "Bunu istemiyorum. Lütfen, yapma-"

Avuç içi ağzıma çarpıyor, gücü hareketlerimi kısıtlarken beni susturuyor.

Bedenim soğuyor, hissizleşiyor, ölü bir şey gibi çöküyor, zihnimden ayrılıyor. Tüm varlığımı karanlık atmosfer, hafif piyano tuşları, atonal ritim ile sararken, bildiklerimin, sevdiklerimin güvenliğine konsantre olarak kendimi bırakıyorum. Scriabin'in 9 numaralı sonatı. Parmaklarımın piyano parçasında yürüdüğünü görüyorum, unutulmaz melodiyi duyuyorum ve titreyen her notanın beni siyah kütlenin içine çektiğini hissediyorum. Yatak odasından uzağa. Bedenimden uzağa. Lorenzo'dan uzağa.

Bir el göğsümün altında yılan gibi kıvrılıyor, göğsümü sıkıyor, gömleğimi çekiyor, ama ben uyumsuz notalarda kayboluyorum, onları özenle yeniden yaratıyorum, düşüncelerimi dağıtıyorum. Bana zarar veremez. Burada müziğimle olmaz. Bir daha asla.

Yer değiştiriyor, elini kıçımın yanaklarının arasına, külotumun içine sokuyor, arkada her zaman kanattığı deliği kabaca yokluyor.

Sonat zihnimde paramparça oluyor ve akorları yeniden birleştirmeye çalışıyorum. Ama parmakları acımasız, beni dokunuşuna katlanmaya zorluyor, avuç içi çığlığımı boğuyor. Nefes nefese kalıyorum ve çılgınca bacaklarımı komodinin yanına tekmeliyorum. Ayağım lambaya çarpıyor ve onu yere düşürüyor.

Lorenzo donup kalıyor, eli ağzımı sıkıyor.

Gürültülü vuruşlar başımın yanındaki duvarı titretiyor, Shane'in odasında bir yumruk patlıyor. Kanım donuyor.

"Ivory!" Shane'in sesi duvarda yankılanıyor. "Uyandırdın beni, seni değersiz amcık!"

Lorenzo üzerimden sıçrıyor ve mutfak kapısından gelen ışık huzmesine doğru geri gidiyor. Kabile dövmeleri göğsünü karartıyor ve bol eşofman altı dar kalçalarından sarkıyor. Alçakgönüllü bir insan onun kaslı fiziğini ve güçlü Latin yüz hatlarını çekici bulabilir. Ama dış görünüş sadece ruhun derisidir ve onun ruhu çürümüştür.

Yataktan yuvarlanıyorum, eteğimi aşağı itiyorum ve yerden sarılı ekmeği alıyorum. Ön kapıya ulaşmak için önce Shane'in odasından, sonra da salondan geçmem gerekiyor. Belki de henüz yataktan çıkmamıştır.

Titreyen bir nabızla Shane'in odasının zifiri karanlık dehlizine daldım ve- *Oomph!* Çıplak göğsüne çarpıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tepkisini bekleyerek ilk hamlesinin yolundan saptım ama yanağımı diğer elinin sert tokadına maruz bıraktım. Çarpmanın etkisiyle annemin odasına geri dönüyorum ve o da benimle kalıyor, gözleri alkol ve uyuşturucunun etkisiyle düşüyor.

Düşünsene, eskiden babama benziyordu. Ama bu daha önceydi... Her geçen gün Shane'in sarı saç çizgisi daha da geriliyor, yanakları solgun yüzüne daha da gömülüyor ve göbeği o gülünç egzersiz şortunun üzerinden daha da aşağı sarkıyor.

Dört yıl önce Deniz Kuvvetleri'nden firar ettiğinden beri çalışmadı. Hayatlarımızın boka sardığı yıl.

"Neden.. *Siktir*..." Shane yüzünü yüzüme dayayarak, "Sabahın beşinde lanet olası evi mi uyandırıyorsun?" dedi.

Teknik olarak saat neredeyse altı ve kırk beş dakikalık işe gidip gelmeden önce kısa bir mola vermem gerekiyor.

"Okulum var, sik kafalı." Midemi ekşiten korkunç korkuya rağmen daha dik durarak omurgamı dikleştiriyorum. "Sorman gereken şey Lorenzo'nun neden annemin yatağında uyuduğu, neden bana ellerini sürdüğü ve neden durması için bağırdığım."

Shane'in arkadaşına odaklanmasını takip ediyorum. Lorenzo'nun yüzünün kenarlarında, favorilerinin koyu gölgesinin altında fark edilmeyen soluk mürekkepli çizgiler var. Ama boğazındaki taze dövme, gözleri kadar cesur ve siyah yanıyor. "*Yok et" yazıyor*. Bana öyle bir bakıyor ki, bu bir söz.

"Yine üzerime geldi." Lorenzo'nun bakışları benimkilerde kalıyor, ifadesi açık bir kötülük tuvali. "Onun nasıl olduğunu bilirsin."

"Saçmalık!" Shane'e dönüyorum, sesim yalvarıyor. "Beni rahat bırakmıyor. Ne zaman arkanı dönsen kıyafetlerimi çıkarıyor ve-"

Shane boynumu tutuyor ve beni yüzüstü kapının pervazına fırlatıyor. Öfkesinin gücüne karşı sarsılarak k u r t u l m a y a çalışıyorum ama ağzım keskin köşeye çarpıyor.

Acı dudağımda patladı. Kanın tadını aldığımda, pisliği kıyafetlerimden uzak tutmak için çenemi dışarı çıkarıyorum.

Beni serbest bırakıyor, gözleri donuk ve kısık ama nefreti her zamankinden daha keskin bir şekilde içime saplanıyor. "Eğer bir daha arkadaşlarıma göğüslerini gösterirsen, onları keserim. Duydun mu beni?"

Elim göğsüme doğru uçuyor ve avuç içim gömleğimin açık *V'sinden geçerken* kalbim sıkışıyor. En az iki düğme kopmuştu. Kahretsin! Akademi bana ceza verecek ya da daha kötüsü, beni okuldan atacak. Çaresizce yatağı ve yeri tarıyorum, dağılmış kıyafet denizinde küçük plastik noktalar arıyorum. Asla bulamayacağım

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve eğer şimdi gitmezsem, daha fazla kan ve kayıp düğme olacak.

Dönüp Shane'in odasına doğru koşuyorum, öfkeli bağırışları beni daha hızlı itiyor. Salonda, uyuduğum kanepeden çantamı alıyorum ve bir sonraki nefeste kapıdan çıkıp gri gökyüzüne rahat nefesimi veriyorum. Güneş bir saat daha doğmayacak ve boş sokakta her şey sessiz.

Ön bahçeden dışarı adımımı atarken, son on dakikayı zihnimden atmaya çalışıyorum ve bunu bir bavul gibi bölümlere ayırarak yapıyorum. Eski tip, kahverengi deriden yapılmış, küçük kahverengi tokaları olan. Sonra bavulun verandada oturduğunu hayal ediyorum. Burada kalıyor, çünkü ancak bu kadarını taşıyabilirim.

Kısa bir koşu beni 91 hattına götürüyor. Acele edersem, bir sonraki otobüsten önce Stogie'yi kontrol etmek için hâlâ zamanım var.

Ağaçlarla çevrili görkemli caddeleri çukurlara boğan çukurların etrafından dolanarak, her biri canlı bir şekilde her renge boyanmış ve derin güneyin alametifarikalarıyla süslenmiş sıra sıra kulübelerin ve av tüfeği evlerinin yanından geçiyorum. Ferforje korkuluklar, gaz lambaları, giyotin pencereler ve süslü parşömenlerle kazınmış kalkanlar, sarkan verandaların, duvar yazılarının ve çürüyen çöplerin ötesine bakabilirseniz hepsi orada. Sanki son kasırgayı hatırlatacak bir şeylere ihtiyacımız varmış gibi, boş ve aşırı büyümüş arsalar sokakları süslüyor. Ancak Treme'in yankısı verimli topraklarda, kültürel tarihte ve şehrin arka tarafını evleri olarak gören insanların yıpranmış gülümsemelerinde büyüyor.

İnsanlar Stogie'yi sever.

Müzik dükkânının ağır parmaklıklı kapısına ulaşıyorum ve kilidi açık buluyorum. Müşteri azlığına rağmen, uyanır uyanmaz dükkânı açıyor. Ne de olsa bu onun geçim kaynağı.

İçeri girdiğimde tepedeki zil çalıyor ve dikkatim mecburen köşedeki eski Steinway'e yöneliyor. Kendimi bildim bileli her yazımı sırtım ağrıyana ve parmaklarım hissizleşene kadar o piyanonun tuşlarına vurarak geçirdim. Sonunda, bu ziyaretler işe dönüştü. Müşterileriyle, muhasebesiyle, envanteriyle, neye ihtiyacı varsa onunla ilgileniyorum. Ama sadece yazları, *başka bir* gelir elde etme imkanım olmadığında.

"Ivory?" Stogie'nin hırıltılı baritonu küçük dükkânda yankılanıyor.

Muzlu ekmeği cam tezgâhın üzerine koydum ve arkaya doğru seslendim. "Kahvaltıyı bırakıyordum."

Mokasenlerinin çıkardığı ses yaklaştığını işaret ediyor ve kambur gövdesi arka odadaki yaşam alanından çıkıyor. Doksan yaşında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve adam hala hızlı hareket edebiliyor, zayıf vücudu kireçlenmemiş gibi mağazayı geçiyor.

Koyu renk gözlerindeki buğulu parıltı görme yetisinin zayıf olduğunu gösteriyor ama yaklaştığında bakışları gömleğimdeki eksik düğmeleri ve dudağımdaki şişmiş kesiği anında buluyor. Beyzbol şapkasının kenarının altındaki kırışıklıklar derinleşiyor. Shane'in marifetlerini daha önce de görmüştü ve bana sormadığı ya da acımadığı için çok minnettarım. Bu mahalledeki tek beyaz kız ben olabilirim ve kesinlikle özel okul eğitimi almış tek çocuğum, ama farklılıklar burada bitiyor. Benim yüküm Treme'de Bourbon Sokağı'nda atılan boncuklar kadar yaygın.

Beni tepeden tırnağa süzerken bıyıklarını kaşıyor, küçük beyaz tüyler kömür karası tenine çok yakışıyor. Kollarında gözle görülür titremeler oluyor ve acısını gizlemek için omuzlarını dikleştiriyor. Aylardır sağlığının kötüye gidişini izliyorum ve bunu durdurmak için çaresizim. Ona nasıl destek olacağımı ya da acısını nasıl hafifleteceğimi bilmiyorum ve bu beni yavaş yavaş öldürüyor.

Mali durumunu gördüm. İlaçları, doktor ziyaretlerini ve hatta yemek gibi temel şeyleri bile karşılayamıyor. Kesinlikle bir çalışanı karşılayamıyor, bu da maaş bordrosundaki son yazımı acı tatlı hale getirdi. Baharda Le Moyne'dan mezun olduğumda Treme'den ayrılacağım ve Stogie artık bana bakmak zorunda hissetmeyecek.

Ama ona kim bakacak?

Gömleğinin cebinden bir mendil çıkarıyor, dudağıma götürürken eli titriyor.

"Bu sabah çok zeki görünüyorsun." Kurnaz gözleri benimkilere dikilmişti. "Ve gergin."

O kanı silerken ben gözlerimi kapatıyorum. Akademideki en güçlü müttefikimin baş müzik eğitmenliği görevinden istifa ettiğini zaten biliyor. Bayan McCracken'la ilişkim üç yıldır sürüyordu. Le Moyne'da arkamı kollayan tek kişiydi. Onun burs desteğini kaybetmek her şeye yeniden başlamak gibi bir şey.

"Sadece bir yılım var." Gözlerimi açıyorum, Stogie'ninkilere kilitleniyorum. "*Bir yıl*
yeni bir eğitmeni etkilemek için."

"Ve tek ihtiyacın olan bir an. Sadece bunun için orada olduğunuzdan emin olun."

Birkaç blok ötede 91 hattını yakalayacağım. Otobüs yolculuğu yirmi beş dakika sürer. Sonra kampüse on dakikalık bir yürüyüş. Saatimi kontrol ediyorum. Saatime bakıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

düğmelerim eksik, dudağım patlamış ama parmaklarım hala çalışıyor. Her anı değerlendireceğim.

Dilimi kesiğin üzerinde gezdiriyorum ve kırık derinin etrafındaki yağlanmaya bakıp yüzümü buruşturuyorum. "Fark ediliyor mu?"

"Evet." Bana kısık bir bakış attı. "Ama senin gülümsemen kadar belirgin değil."

İstemeden dudaklarım kıvrılıyor, eminim niyeti de buydu. "Çok çekicisin."

"Sadece buna değdiğinde." Kalçasındaki dağınık çekmeceyi açıyor ve titreyen elleriyle gitar penalarını, sazları, çivileri karıştırıyor... Ne arıyor acaba?

Sondalayan parmağının yanındaki çengelli iğneyi kapıyorum ve başka bir tane arıyorum. "Başka var mı?"

"Sadece bir tane."

Birkaç stratejik ayarlamadan sonra gömleğimin önünü bir araya getirmeyi başarıyorum ve ona minnettar bir gülümseme veriyorum.

Başıma yumuşak bir vuruş yaparak beni kışkışlar gibi bir hareket yaptı. "Hadi. Kalk buradan."

Aslında demek istediği, okula git ki ben de o evden çıkabileyim. Treme'den. Bu hayattan.

"Bunu planlıyorum." Ekmeği tezgahın üzerinden kaydırıyorum. "Oh hayır, şimdi. Sen al."

"Beni okulda besleyecekler."

Yalanı duyduğunu ama yine de kabul ettiğini biliyorum.

Gitmek için döndüğümde bileğimi düşündüğümden daha güçlü bir şekilde kavradı.

"Sana sahip oldukları için şanslılar." Kara gözleri parlıyor. "Lanet olası şanslı orospu çocukları. Bunu unutmalarına izin verme."

O haklı. Ailemin zengin bağışlar ya da güçlü bağlantılar sunamaması beni hayırsever bir vaka yapmaz. Dört yıllık okul harcımın tamamı on yaşındayken ödendi ve on dört yaşındayken tıpkı yaşıtlarım gibi gerekli seçmeleri geçtim. Derslerde, resitallerde, denemelerde ve davranışlarda diğerlerini gölgede bırakmaya devam ettiğim sürece, akademi beni bırakmak için o kadar da zorlanmayabilir.

Stogie'nin buruşuk yanağına bir öpücük kondurduktan sonra otobüs durağına doğru ilerliyorum, ama içimdeki korkunun geri gelmesine engel olamıyorum. Ya yeni müzik hocam benden nefret ederse, bana akıl hocalığı yapmayı reddederse ya da

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

üniversiteye kayıt süreci? Babam yıkılırdı. Tanrım, bu benim en büyük acım. Babam beni izliyor mu? Geçinmek için yaptığım şeyleri görüyor mu? Bu geceden itibaren tekrar yapmak zorunda kalacağım şeyleri? Benim onu özlediğim kadar o da beni özlüyor mu?

Bazen ardında bıraktığı korkunç boşluk o kadar canımı yakıyor ki dayanamıyorum.

Bazen acıya teslim olmak ve her neredeyse ona katılmak istiyorum.

İşte bu yüzden en büyük zorluğumu görev listemin başına taşıyorum.

Bugün gülümseyeceğim.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EMERIC

Sabahın erken saatlerinde yapılan fakülte toplantısı sona erdiğinde, pırıl pırıl yeni meslektaşlarım kolalı takım elbiseleri ve tıkırdayan topuklu ayakkabılarıyla kütüphaneden çıkıyorlar. Masada oturup sürünün dağılmasını beklerken bir yandan da göz ucuyla Beverly Rivard'ı izliyorum.

Masanın başındaki otoriter duruşunu değiştirmedi, toplantının başında beni tanıştırdığından beri bana bir bakış bile atmadı. Ama oda boşalır boşalmaz bakacak. Şüphesiz tartışması gereken bir gündem maddesi daha var. Özel olarak.

"Bay Marceaux." Gösterişli ayakkabılarıyla mermer zemin üzerinde şaşırtıcı derecede sessiz bir şekilde süzülürken ve son personelin arkasından kapıları kapatırken gözleri benimkilerle kesişiyor. "Gitmeden önce kısa bir şey söylemek istiyorum."

Bir kelimeden fazlası olacak, ama benim üzerimde sahip olduğunu düşündüğü konumu dengesizleştirmek için anlambilim kullanmayacağım. Ona diz çöktürmenin daha yaratıcı yolları var.

Ellerimi kucağımda birleştirip deri koltuğa uzanıyorum, bir dirseğim masada, bir bileğim dizimde. Bakışlarımın tüm gücünü ona veriyorum, çünkü o herkesten bir şey isteyen, kendi iradesine ve vizyonuna göre manipüle edebileceği güçlü bir şey isteyen türden bir kadın. Şimdilik benden aldığı tek şey dikkatim.

Beverly, ince bedenine göre dikilmiş mütevazı etek takımıyla uzun masanın etrafında dolaşıyor. Benden yirmi yaş büyük olmasına rağmen yaşını olağanüstü bir zarafetle taşıyor. Yüksek, belirgin elmacık kemikleri. Dar, aristokrat yüz hatları. Solgun teninde neredeyse hiç kırışıklık yok.

Saçlarının ensesinde toplandığı yerde gri mi yoksa sarı mı olduğunu söylemek zor. Bahse girerim hiç azaltmıyordur. Erkeklerin ilgisini çekmek onun özel kibri değil. Hayır, onun vahşi gururu, emir verirken ve astlarının kıçını öpmek için çırpınışlarını izlerken hissettiği üstünlük duygusunda yatıyor.

Yaz boyunca yaptığımız ilk ve tek yüz yüze görüşmemiz onun doğasının bir kısmını ortaya çıkardı. Gerisini ben çıkardım. Le Moyne'un dekanı kalbinin iyiliği sayesinde ya da rekabetten çekinerek olmamıştı.

Bunun gibi bir hazırlık okulunu yönetmek için neler gerektiğini ilk elden biliyorum. Bu pozisyonu kaybetmenin ne kadar kolay olduğunu da biliyorum.

Bana doğru yürürken keskin gözleri maun kitaplıklar arasındaki kuytuları, boş kütüphaneci masasını ve en uçtaki boş koltukları tarıyor. *Evet, Beverly. Yalnızız.*

Yanımdaki sandalyeye çöküyor, bacak bacak üstüne atıyor ve hesaplı bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Yeni evinize yerleştiniz mi?"

"Umurundaymış gibi davranmayalım."

"İyi." Kesilmiş tırnaklarını eteğinin üzerinde gezdiriyor. "Barb McCracken'ın avukatı benimle temasa geçti. Görünüşe göre, sessizce ayrılmamaya karar vermiş."

Benim sorunum değil. Omuz silkiyorum. "Halledeceğini söylemiştin."

Belki de Beverly sandığım kadar becerikli değildir.

Mırıldanıyor, gülümsemesini koruyor ama şimdi daha sıkı. "Ben hallettim." "Daha fazla para mı attın?"

Gülümsemesi kayıyor. "Hak ettiğinden daha fazlası, açgözlü kısmı-" Sandalyede arkasına yaslanıp odanın diğer ucuna bakarken dudakları inceliyor. "Her neyse. Bitti."

Ağzımı yarım bir gülümsemeyle gevşetiyorum, kasıtlı bir eğlence işareti. "Şimdiden anlaşmamızı ikinci kez mi tahmin ediyorsun?"

Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Siz bir risksiniz, Bay Marceaux." Sandalyesini bana bakacak şekilde çevirirken gözleri buz gibi parlıyor. "Shreveport'taki fiyaskodan bu yana kaç iş teklifi aldınız? Hmm?"

Onun bu alaycı tavrı nabzımı hızlandıran bir öfke ve ihanet seli uyandırıyor. Saldırmak için boğazım yanıyor ama ona sadece kaşlarımı kaldırıyorum.

"Doğru. Pekala." Küstahça burnunu çekiyor. Ya da belirsizlikle. Muhtemelen ikisi de. "Le Moyne'un eşsiz bir itibarı var ve bu itibarı korumaktan ben sorumluyum. McCracken'ın ayrılışı ve onun yerine sizi işe alma isteğim istenmeyen şüphelere yol açtı."

Shreveport mesleki itibarımı yerle bir ederken, istifamın nedeni hiçbir zaman kamuoyuna açıklanmadı. Yine de insanlar konuşuyor. Le Moyne'un öğretim üyeleri ve öğrenci ailelerinin çoğunun fısıltıları duyacağından şüpheleniyorum. Çarpıtılmış söylentilere dayalı yargılara maruz kalmaktansa gerçeği açıklamayı tercih ederim. Ancak Beverly'nin iş teklifi için öne sürdüğü şartlar sessiz kalmamı gerektiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Anlaşmamızı hatırla." Dirseklerini yanlarına bastırıyor, gözleri aşırı parlak, neredeyse cam gibi. "Çeneni kapalı tut ve bırak koyunları ve onların anlamsız gevezeliklerini ben güdeyim."

Bunu sanki etik dışı iş uygulamalarından etkilenmem gerekiyormuş gibi söylüyor. Ama istemeden de olsa elini göstermiş oldu. Korkusu aşikar. Kadrolu bir öğretmeni haksız yere kovdu ve kadına susması için para ödedi, tüm bunlar beni kişisel kazancı için buraya getirdi. Eğer durumu gerçekten kontrol edebilseydi, bu konuşmayı başlatma ihtiyacı hissetmezdi. İnsanların hayatlarını mahvedecek kadar soğukkanlı ama bu, bu oyunu oynamaya hazır olduğu anlamına gelmiyor. *Benim* oyunum.

Başparmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, gözlerinin isteksizce hareketi takip etmesinden zevk alıyorum.

Düğmeli yakasının üstündeki deri kızarıyor. "Bir eğitimci olarak başarılarınıza dikkat çekmeye devam etmemiz çok önemli." Çenesini kaldırıyor. "Sınıfta profesyonel bir örnek oluşturmanızı bekliyorum-"

"Bana işimi nasıl yapacağımı söyleme." İdari kademelere tırmanmadan önce saygın bir eğitmendim. Onu ve kendini beğenmiş küstahlığını sikeyim.

"Çoğu öğretmen gibi sizin de *öğrenme* sorununuz var gibi görünüyor. Bu yüzden dikkatini v e r m e y e çalış." Öne doğru eğildi, sesi alçak ve kesikti. "Sapkınlıklarınızın okulumun köşelerini karartmasına izin vermeyeceğim. Shreveport'taki kötü davranışlarınız burada da tekrarlanırsa, anlaşma iptal olur."

Kaybettiklerimi hatırlamak göğsümde bir ateş yakıyor. "Shreveport'tan ikinci kez bahsediyorsun. Neden? Merak mı ediyorsun?" Ona meydan okuyan bir bakış attım. "Devam et Beverly. Yakıcı sorularını sor."

Göz temasını kesiyor, boynu sertleşiyor. "Kimse bir fahişeyi maceralarını dinlemek için tutmaz."

"Şimdi de fahişe mi oldum? Anlaşmamızın şartlarını mı değiştiriyorsun?"

"Hayır, Bay Marceaux. Sizi neden işe aldığımı biliyorsunuz." Sesi bir oktav yükseldi. "Hiçbir patavatsızlık olmayacağına dair açık bir şartla." Sesini alçaltıyor. "Bu konuda tek kelime daha duymak istemiyorum."

Benimle iletişime geçtiği andan beri ona üstünlük sağladım. Küçük bir aşağılanmayla nasıl başa çıkacağını görmenin zamanı geldi.

Öne doğru eğilerek sandalyesinin kolçaklarını kavrıyorum ve onu içeri hapsediyorum. "Yalan söylüyorsun Beverly. Sanırım *patavatsızlıklarımın* tüm kirli ayrıntılarını duymak istiyorsun. Kullanılan pozisyonları, çıkardığı sesleri, aletimin büyüklüğünü anlatayım mı-?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Dur!" Nefesini içine çekiyor, bir eli göğsünde titriyor, sonra yumruğunu sıkıyor ve dünyaya gösterdiği vakur ifadeyi takınıyor. "İğrençsin."

Kıkırdıyorum ve sandalyeye geri yaslanıyorum.

Ayağa fırladı ve bana ters ters baktı. "Fakültemden, özellikle de yanımda çalışan kadınlardan uzak dur."

"Bu sabahki toplantıda tekliflere göz attım. Manzarayı gerçekten güncellemelisiniz."

Birkaç sıkı vücutlu öğretmen vardı, bir sürü ilgili bakış bana doğru yöneldi ama ben bunun için burada değilim. Çağrım üzerine eğilmeye hazır düzinelerce kadınım var ve Shreveport'taki hatam... Çenem sertleşiyor. Bir daha yapmayacağım bir hata.

"Öte yandan sen..." Bakışlarımın onun sert duruşunda gezinmesine izin verdim. "Sert bir sikişe ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Haddini aşıyorsun." Uyarı tonu, geri çekilirken topuklarının sallanmasıyla etkisini kaybediyor.

Dönüyor ve masanın başına doğru kaçıyor. Benden uzaklaştıkça yürüyüşü daha da güçleniyor. Birkaç adım daha atıyor ve sanki gözlerimi düz kıçında yakalamayı bekliyormuş gibi omzunun üzerinden bakıyor. Ürperiyorum. Kibirli sürtük gerçekten ilgilendiğimi düşünüyor.

Ayağa kalktım, bir elimi pantolonumun cebine soktum ve ona doğru yürüdüm. "Bay Rivard yatak odasındaki taleplerinizi karşılamıyor mu?"

Masanın ucuna ulaşıyor ve kâğıtlarını topluyor, gözlerimle buluşmayı reddediyor. "Bu davranışına devam edersen, bir daha sınıfın içini göremeyeceğinden emin olacağım."

Onun kontrol yanılsaması, meşhur dişlerimi kılıfında tutmamı çok zorlaştırıyor.

Onun alanına girdim, onu sıkıştırdım. "Beni bir daha tehdit edersen sonucuna pişman olursun."

"Geri çekilin."

Eğilerek nefesimin kulağına değmesine izin verdim. "Herkesin

sırları vardır." "Benim yok-"

"Bay Rivard başka bir yatak mı ısıtıyor?"

Bu sadece bir tahmin, ama elindeki hafif titreme bana bir şeylerin peşinde olduğumu söylüyor.

Burun delikleri alevlenir. "Rezalet."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Peki ya mükemmel oğlunuz? Sizi bu tehlikeli duruma sokacak ne yaptı?"

"O yanlış bir şey yapmadı!"

Bu doğru olsaydı burada olmazdım. "Titriyorsun Beverly."

"Bu konuşma bitmiştir." Etrafımda dolanıyor, gözleri kapıda ve tökezliyor.

Dengesi bozuluyor, elinden kağıtlar düşüyor ve ayaklarımın dibinde dizlerinin üzerine çöküyor. *Mükemmel.*

Bana ürkmüş bir bakış fırlattı ve onu yakalamak için hiçbir harekette bulunmadığımı fark edince, yukarı kalkık yüzü kırmızının kendine güvenen bir tonuna dönüştü.

Gözlerini yere dikerek öfkeli hareketlerle eşyalarını topluyor. "Seni işe almak bir hataydı."

Elini attığı sayfanın üzerine çıkıyorum ve başının tepesine dik dik bakıyorum. "O zaman kov beni."

"I..." Doc Martens ayakkabılarımın yılan derisi kabartmalı derisine bakıyor, sesi kısık ve kederli. "Sadece bağlantılarını kullan."

Hak etmeyen oğlunu ülkenin en iyi müzik okulu olan Leopold'a sokmak için. Anlaşma buydu.

Kimse istemezken bana öğretmenlik işi verdi ve ben de üzerime düşeni yapacağım. Ama onun astları gibi eğilmeyeceğim ya da *sinmeyeceğim.* Kiminle uğraştığından haberi yok. Ama öğrenecek.

Kağıdı parmaklarına doğru tutup ayakkabımla bastırıyorum. "Sanırım şartlar konusunda anlaştık"-Ayağımı kaldırıyorum, kağıdı kapmasına izin veriyorum

-"ve bu anlaşmadaki pozisyonlarımız."

Sertleşiyor, başı aşağıya sarkıyor.

Aşağılanma tamamlandı.

Dönüyorum ve kütüphaneden çıkıyorum.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sütyenini doldurduğunu duydum." "Ne sürtük ama."

"Bu ayakkabıları geçen yıl giymemiş miydi?"

Mırıltılar kalabalık salonda dalgalanıyor, manikürlü ellerin arkasında konuşuluyor ama kulaklarıma ulaşması amaçlanıyor. Üç yıldan sonra bu kızlar nasıl olur da yeni bir şeyler bulamazlar?

Fısıldaşan marka isimleri, sınırlı sayıda iPhone'lar ve siyah American Express kartları kümesinin yanından geçerken, farklılıklarımıza rağmen burada olmayı hak ettiğimi hatırlatarak gülümsememi pekiştiriyorum.

"Bu sabah kimin yatağından çıktığını merak ediyorum." "Cidden, kokusunu buradan alabiliyorum."

Yorumlar beni rahatsız etmiyor. Onlar sadece kelimeler. Hayal gücünden yoksun, olgunlaşmamış, içi boş sözler.

Kimi kandırıyorum ki? Bu iğnelemelerden bazıları yeterince doğru ve bunların nefretle dile getirildiğini duymak ciğerlerimi parçalıyor. Ancak ağlamaklı tepkilerin onları sadece cesaretlendirdiğini öğrendim.

"Prescott onunla yattıktan sonra üç kez duş almak zorunda kaldığını söyledi."

Koridorun ortasında duruyorum. Ben derin bir nefes alıp onların toplandığı yere doğru yürürken trafik akışı etrafımda dönüyor.

Geldiğimi görünce kızlardan birkaçı dağıldı. Ann ve Heather kalıyor, turistlerin evsiz komşularıma duyduğu aynı hastalıklı merakla yaklaşmamı izliyorlar. Gözlerini kırpmadan, sırtları dik, dansçı bacakları diz boyu eteklerinin altında hareketsiz.

"Selam." Yanlarındaki dolaplara yaslanıyorum, onlar bakışırken gülümsüyorum. "Size bir şey söyleyeceğim ama bunu kendinize saklamanız gerekiyor."

Gözleri kısılır ama ilgi duyarlar. Dedikoduya bayılırlar.

"Gerçek şu ki..." Göğüslerimi gösteriyorum. "Bunlardan nefret ediyorum. *Param yetmiyor, üzerime* uyan gömlek bulmak çok zor" diyorum, "bulduğumda da şuna bak." Çengelli iğneyi dürtüyorum. "Düğmeleri patlamış." Düz göğüslerine bir göz atıyorum ve tay gibi vücutları için bir tutam kıskançlık hissetsem de bunu alaycı bir tonun altına gizliyorum. "Bunun için endişelenmek zorunda olmamak güzel olmalı."

Uzun boylu kız, Ann, kızgın bir şekilde ofluyor. Zayıf, zarif ve özgüven dolu olan Ann, Le Moyne'daki en yüksek dereceli dansçıdır. Aynı zamanda, soğuk, gece yarısı alt tonlarıyla keskinleştirilmiş koyu kahverengi tenine yerleştirilmiş değerlendirici gözleri ve dolgun dudaklarıyla korkutucu derecede güzel.

Eğer Le Moyne'da resmi danslar olsaydı, o balo kraliçesi olurdu. Ve bazı nedenlerden dolayı benden hep nefret etti. Başka türlü olmasına asla fırsat vermedi.

Bir de yardımcısı var. Ayakkabı yorumunu Heather'ın yaptığından eminim ama o Ann'den daha nazik, yüzüme karşı acımasız olamayacak kadar da alıngan.

Bir ayağımı kaldırıyorum, plastikteki delikleri görebilmeleri için çeviriyorum. "Bunları geçen sene giydim. Ondan önceki yıl da. Ondan önceki yıl da. Aslında, bunlar beni giyerken gördüğünüz tek ayakkabılar."

Heather uzun, kahverengi saç örgüsünü parmaklıyor ve çatık kaşlarıyla benim yıpranmış ayakkabılarıma bakıyor. "Kaç numara giyiyorsun? Sana verebilirim-"

"Senin elden düşmelerini istemiyorum."

Onları istiyorum ama bunu kabul etmemin imkanı yok. Bu koridorlarda kendimi savunmak yeterince zor. Ödünç ayakkabılarla bunu yapmayacağımdan eminim.

İlk günden beri, onların iğnelemelerine açıklık ve dürüstlükle karşı koydum. Babam da böyle yapardı. Yine de işte buradayız, yepyeni bir yıl ve onlar şimdiden derimi yakacak kadar zehirle benimle alay etmeye başladılar.

Ben de farklı bir taktik denemeye karar verdim, onları susturmak için zararsız bir yalan. "Bunlar büyükannemin ayakkabılarıydı, Amerika'ya göç ettiğinde sahip olduğu tek şeydi. Onları anneme, o da bana güç ve dayanıklılık sembolü olarak verdi."

Benim büyükannem yok, ama Heather'ın suçlu ifadesi bana sonunda onun değerli altın baloncuğunu patlatmış olabileceğimi söylüyor.

Zafer, omurgamdan yukarı doğru spiral çiziyor. "Bir dahaki sefere o kibirli ağzını açtığında, bir bok bilmediğin gerçeğini göz önünde bulundur."

Heather sanki *onu* gücendirmişim gibi nefesini içine çekiyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Devam ediyoruz." Onlara doğru eğildim. "Prescott Rivard hakkında şöyle bir şey var..." Kalabalık salonda etrafıma bakıyorum, sanki kimin duyabileceği umurumdaymış gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ben. "Seks sorunu var. Bütün erkeklerin vardır. İstiyorlar ve vermezsen *alıyorlar*, anlıyor musun?"

Ann ve Heather bana boş boş bakıyorlardı. Bilgisiz. Bunu nasıl bilmezler?

Omzumdaki çantanın askısını ayarlıyorum, dışarıda bıraktığım gerçekler yüzünden derim kaşınıyor. "Birinin öne çıkıp çocukları mutlu etmesi gerekiyor. Ben sadece cinsel şiddeti okulumuzdan uzak tutmak için üzerime düşeni yapıyorum. Bana teşekkür etmelisiniz."

Bunu gerçekte olduğundan çok daha hayırsever bir şekilde söyledim. Hayatta kalmak için ne yapıyorsam onu yapıyorum. Herkesin canı cehenneme.

Ann buruşturduğu burnunun altından bana bakıyor. "Sen tam bir sürtüksün."

Buradaki ilk yılımdan beri taşıdığım bir etiket. Hakkımdaki varsayımlarından asla vazgeçmedim. Cinsel suistimal kanıt gerektirir. Okul sınırları içinde gerçekleşmediği ve hamile olarak ortaya çıkmadığım sürece okuldan atılmayacağım. Elbette söylentiler zaten iğrenç olan itibarımı zedeliyor ama aynı zamanda Le Moyne'daki çocuklarla vakit geçirmemin gerçek nedenini de ortadan kaldırıyor. *Bu* gerçek beni anında okuldan attırır.

"Sürtük mü?" Sesimi komplocu bir fısıltıyla alçaltıyorum. "Bir süredir seks yapmadım. Yani kırk sekiz saat falan oldu." Arkamı dönüp nefeslerinin kesilmesini bekliyorum ve Ann'e sırıtarak geri dönüyorum. "Ama baban bu geceyi telafi edeceğine söz verdi."

"Aman Tanrım." Ann iki büklüm oluyor, göbeğini kavrıyor ve ağzını kapatıyor. "İğrenç!"

Babası mı? Bilmiyorum, ama genel olarak seks iğrençtir. Korkunç. Dayanılmaz.

Ve beklenen.

Onları şaşkın bir sessizlik içinde bırakıyorum ve günün ilk yarısını gülümsememi kaybetmeden atlatıyorum. Le Moyne'da sabahları, İngilizce ve Tarih, Fen ve Matematik ve Dünya Dilleri gibi tüm kolay A/B blok derslerinden oluşan bir esinti. Gün ortası yaklaştığında, vites değiştirip özel derslerimize geçmeden önce öğle yemeği yemek ve egzersiz yapmak için bir saatliğine dağılıyoruz.

Dengeli müzik diyetinin bir parçası olarak günlük egzersiz ve yemek gereklidir,

Ama yemeğim ve param olmadığı için yemek yemek çok zahmetli.

Kampüs Merkezi'ndeki dolabımın başında dururken, midemdeki boş ağrı bir iniltiyle uyanıyor. Açlığın üzerine sıkı bir korku yumağı ekleniyor. Ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da heyecan.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hayır, kesinlikle korku.

Öğleden sonraki programımın çıktısına bakıyorum.

Müzik Teorisi

Piyano Semineri

Performans Ustalık Sınıfı Özel

Dersler

Günümün son yarısı Crescent Hall'da geçiyor. Oda 1A. Hepsi Marceaux tarafından öğretildi.

İngiliz Edebiyatı sırasında bazı kızların *Bay* Marceaux'nun seksiliği hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum ama Crescent Hall'a gitmeye cesaret edemedim.

Yüksek sesle "Neden *erkek* olmak zorunda?" diye mırıldanırken içim daha da daralıyor. Yanımdaki dolabın kapısı kapanıyor ve Ellie koluma sarılıyor,

Programıma bakarken. "O gerçekten çok güzel,

Ivory." Ona doğru döndüm. "Onu gördün mü?"

"Bir anlık." Küçük faremsi burnunu oynatıyor. "*O* kısmı neden önemli?"

Çünkü kadınların yanında daha rahatım. Çünkü beni kas ve cüsseleriyle ezmiyorlar. Çünkü erkekler alıcıdır. Cesaretimi, gücümü, güvenimi alırlar. Çünkü tek bir şeyle ilgileniyorlar, o da Transandantal Étude No.2'nin son ölçülerini çalabilme yeteneğim değil.

Ama tüm bunları tatlı, korunaklı, sıkı bir Çin evinde yetişmiş arkadaşım Ellie ile paylaşamam. Sanırım ona arkadaş diyebilirim. Bu konuda hiç anlaşamadık ama bana hep iyi davranır.

Programı çantama tıkıştırdım. "Sanırım Bayan McCracken gibi birini umuyordum."

Belki Bay Marceaux farklıdır. Belki de babam ve Stogie gibi nazik ve güvenlidir.

Benden yaklaşık bir baş kısa olan Ellie, elini mürekkep siyahı saç çizgisinin kıvrımlarında gezdiriyor ve ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. Sanırım boyunu uzatmaya çalışıyor ama daha çok işemesi gerekiyormuş gibi görünüyor. O kadar küçük ve sevimli ki at kuyruğunu çekiştirmek istiyorum. Ben de öyle yapıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Benimle birlikte gülümseyerek elimi savuşturuyor ve topuklarının üzerine düşüyor. "Marceaux için endişelenme. Her şey yoluna girecek. Göreceksin."

Onun için söylemesi kolay. Gelecek yıl Boston Konservatuarı'nda bir çellistlik kontenjanına yerleşti bile. Geleceği Marceaux'nun onu sevip sevmemesine bağlı değil.

"Spor salonuna gidiyorum." Omzunda yarı boyunda bir sırt çantası taşıyor. "Geliyor musun?"

Le Moyne, organize bir beden eğitimi dersi yerine tam donanımlı bir fitness merkezi, kişisel eğitmenler ve yoga ve kickboks gibi sayısız kondisyon dersi sunmaktadır.

Onaylamayan kızlarla aynalı bir odada zıplamaktansa 5-4-3 parmaklarımı kesmeyi tercih ederim. "Hayır. Ben dışarıda koşacağım."

Vedalaşıyoruz ama Marceaux'yu merak ettiğim için arkasından sesleniyorum.

"Ellie mi? Tam olarak *ne kadar* güzel?"

Arkasını döner, geriye doğru yürür. "*Şok edici derecede* güzel. Sadece bir anlık bir şeydi ama sana söylüyorum, tam burada hissettim." Karnına vuruyor ve köşeli gözlerini genişletiyor. "Belki biraz daha aşağıda."

Göğsüm sıkışıyor. En güzel olanların içleri en çirkindir.

Ama ben güzelim, değil mi? Güvendiğim insanlardan daha az, güvenmediğim insanlardan daha sık öyle olduğum söyleniyor.

Belki benim içim de çirkindir.

Ellie zıplayarak uzaklaşırken ve omzunun üzerinden bana güzel gülümsemesini gösterirken, genellemelerimi düzeltiyorum. Ellie'nin çirkin bir tarafı yok.

Soyunma odasında şortumu ve atletimi giydikten sonra dışarı çıkıp yirmi dönümlük kampüsü çevreleyen piste gidiyorum.

Nem, üç yüz öğrencinin çoğunu yılın bu zamanında klimadan dışarı çıkmaktan alıkoyuyor, ancak birkaçı parktaki banklarda tembellik ediyor, gülüyor ve öğle yemeklerini yiyor. Birkaç dansçı Kampüs Merkezi binasının heybetli çan kulelerinin altında senkronize ısınma hareketleri yapıyor.

Büyük bir meşe ağacının gölgesinde bacaklarımı uzatırken, yemyeşil araziye ve kauçuk yürüyüş yollarına bakıyorum. Başım kalçasına ancak ulaştığında babamla yürüdüğüm patikaların aynısı. Beni yönlendirirken kocaman elinin benimkini yuttuğunu hâlâ hissedebiliyorum. Gülümsemesi öyle doluydu ki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Crescent Hall'un eski katedral benzeri taş işçiliğini gösterdiğinde ve içindeki sınıfların ihtişamı hakkında spekülasyon yaptığında güneş ışığı.

Le Moyne onun hayaliydi, ailesinin karşılayamayacağı bir hayal. Bu konuda hiç üzgün görünmüyordu. Çünkü o bir alıcı değildi, hayal kurarken bile. Onun yerine, hayalini bana verdi.

Belimden eğilerek ayak parmaklarıma uzanıyorum ve anılar kanımı ısıtırken esnemenin diz kirişlerimi ısıtmasına izin veriyorum. Siyah saçlarım ve siyah gözlerimle anneme benziyorum ama babamın gülümsemesine sahibim. Keşke şimdi beni görebilseydi, burada kampüste dururken, hayalini yaşarken ve gülümsemesini takınırken.

Daha geniş sırıtıyorum, çünkü onun hayali, onun gülümsemesi... onlar benim de hayallerim. "Aman Tanrım, o kıçı özlemişim."

Kendimi toparlıyorum, gülümsemem kayboluyor ve bedenim omuzlarımı kulaklarıma doğru yükselten sese doğru dönemeyecek kadar kaskatı kesiliyor. "Ne istiyorsun Prescott?"

"Sen. Çıplak. Aletime sarılmış."

Midem çöküyor ve şakağımdan boncuk boncuk ter damlıyor. Omurgamı dikleştiriyorum. "Benim daha iyi bir fikrim var. Aletini bacaklarının arasına sokup Buffalo Bill gibi dans etmeye ve gidip kendini becermeye ne dersin?"

Prescott görüş alanıma girerken sesinde bir gülümsemeyle, "Çok edepsizsin," diyor.

Uygun bir mesafede duruyor ama yeterince uzakta değil. Geri çekiliyorum. Uzun saçları çene hizasında duruyor, sarı teller güneşin etkisiyle ağarmış.

Karayip güneşi ya da yazlarını nerede geçiriyorsa. Eğer kravatı ve düğmeli ceketi bu sıcakta onu boğuyorsa bile bunu belli etmiyor, gezinen bakışlarıyla beni tedirgin etmek için acele etmiyor.

Le Moyne'daki kızların neden onun için kavga ettiklerini anlamıyorum. Burnu çok uzun, ön dişi çarpık ve dilini ağzıma her soktuğunda bir solucan gibi kıvranıyor.

"Tanrım, Ivory." Göğsüme odaklanıyor, üstümün altındaki tenimi yakıyor. "Yaz boyunca göğüslerin bir beden daha büyüdü."

Omuzlarımı rahat bir pozisyona getirmek için mücadele ediyorum. "Eğer bu yıl benden yardım istiyorsan, tekrar dene."

Gözleri göğsümde kilitli kalıyor, uzun parmakları çuvaldaki öğle yemeğini sıkıca kavrıyor. "Seni istiyorum."

"*Ödevini yapmamı istiyorsun.*" "O da var."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sesindeki boğukluk beni ürpertiyor. Kollarımı göğsümün etrafına sarıyorum, göğüslerimin bu kadar belirgin olmasından nefret ediyorum, onlara alçakça bakmasından nefret ediyorum, ona bağımlı olduğumdan nefret ediyorum.

Bakışları sonunda kalkıp ağzıma iniyor. "Dudağına ne oldu? Penis halkasıyla mı yakaladın?"

Omuz silktim. "Gerçekten büyük bir yüzüktü."

Yüz ifadesi kıskançlıkla kararıyor ve ben de bundan nefret ediyorum.

"Sen de bir tane almalısın." Zoraki kahkahası karşısında başımı eğiyorum. "Neden olmasın? Zevkimi arttırır." Piercingler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu iğnelemeyi görmezden gelemem. "Eğer sende de bir tane olsaydı, bir kızı gerçekten boşaltabilirdin."

Gergin kahkahası bir öksürükle kesiliyor. "Bekle, ne?" Gözleri sertleşiyor. "Seni boşaltırım."

Onunla seks yapmak tampon çıkarmak gibi bir şey. İğrenç bir karmaşaya yol açan hızlı bir çekiştirme, tekrar yapılması gerekene kadar aklımdan attığım bir şey. Bunu ona söylemeye zahmet etmiyorum. Bakışlarımdan her şeyi anlayabilir.

"Bu saçmalık." İzleyenlerin dostça sohbet olarak kabul edeceği sınırı aşarak ileri atılır.

Koluma uzandığında Kampüs Merkezi binasına bakıyorum ve dekanın ofisinin boş penceresini görüyorum. "Annen izliyor."

"Sen yalancı bir kaltaksın." Başını kaldırmıyor ama elini indiriyor. "Eğer yardımımı istiyorsan, avansa ihtiyacım olacak."

İğrenç bir kahkaha atıyor. "Kahretsin, hayır."

"Keyfin bilir." Pist boyunca çıplak ayaklarımı yakmayan çimlere basarak koşar adımlarla ilerliyorum.

Prescott'un uzun bacaklarının yetişmesi sadece birkaç saniye sürer. "Dayan, Ivory." Yakalı gömleğiyle yanımda koşarken yüzünde terler oluşuyor. "Bir dakika durur musun?"

Adımlarımı yavaşlatıyorum, yumruklarımı kalçalarıma sabitliyorum ve onun nefesini toplamasını bekliyorum.

"Bakın, şu anda üzerimde hiç nakit yok." Pantolonunun ceplerini karıştırıyor. "Ama sana bu gece ödeyeceğim."

Bu gece. Midem bulanıyor ama gülümseyerek elindeki öğle yemeğini alıyorum. "O zamana kadar bu iş görür."

Öğle yemeği zaten ihtiyacım olan tek avans. Kafeteryada sınırsız bakiyesi var, yani aç kalacak gibi değil.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çıplak ayaklarıma, elimdeki kese kağıdına bakıyor ve patlamış dudağımda duraklıyor. Cebirle uğraşan bir adam için aptal değil. Daha çok ilgisiz gibi. Benim sorunlarımla ilgilenmiyor. Müfredatla ilgilenmiyor. Hiçbirimiz buraya ikinci dereceden denklemler ya da hücre biyolojisi öğrenmeye gelmedik. Sanat programı için geldik, dans etmek, şarkı söylemek, enstrümanlarımızı çalmak ve seçtiğimiz müzik konservatuarına kabul edilmek için. Prescott zamanını *Fransızca bir* tarih raporu yazmaya değil, sevişmeye ve klasik gitar çalmaya ayırmayı tercih ederdi. Şanslı ki, bu işlerle uğraşmak zorunda değil. akademik dersler. Onun yerine yapmam için bana para ödeyebilecekken değil.

Le Moyne'daki tek kendini beğenmiş o değil ama ben hizmetlerimi en büyük cüzdanlara ve kaybedecek en çok şeye sahip olanlarla sınırlıyorum. Hepimiz riskleri biliyoruz. Eğer birimiz batarsa, hepimiz batarız. Ne yazık ki, benim küçük hilekar çevrem büyük ölçüde Prescott ve arkadaşlarından oluşuyor.

Bazen de ödediklerinden daha fazlasını alırlar.

Beslenme çantasına bakıyorum, kabuklu ekmek üzerine biftek, üzüm ve çikolatalı kurabiye görünce ağzım sulanıyor. "Bu gece nerede?"

"Her zamanki gibi."

Bu da beni okuldan on blok öteden almasını, arabasını boş bir araziye park etmesini ve ev ödevinden çok daha fazlasını yapmasını gerektiriyor. Ama kuralları koyan bendim. Okul arazisinde ya da halka açık yerlerde ev ödevlerini değiş tokuş etmek yok. Bu çok riskli, özellikle de dekan oğlunu izlerken.

"Sınıfta görüşürüz." Adım adım uzaklaşırken dikkati dekanın penceresine ve içerideki gölgeli siluete kilitlenmişti.

Hiçbir şeyden şüphelenmediğine yemin ediyor ama ikinci yılımda *Baş Rahibe* olarak göreve geldiğinden beri bana karşı savaşıyor. Belki de sürtük şöhretimden ya da zengin olmayışımdan. Ya da belki de üniversite seçimimdir.

New York Leopold Konservatuarı ülkedeki en seçici üniversite ve her yıl sadece bir Le Moyne müzisyenini kabul ediyor. Tabii aramızdan herhangi birini kabul ederlerse. Prescott da dahil olmak üzere düzinelerce akranım başvurdu ama Bayan McCracken en iyisinin ben olduğumu söyledi. Tavsiye edeceği kişi benim. Bu da beni Prescott'un en büyük rakibi yapıyor. En azından ben *öyleydim*. Onun tavsiyesi olmasaydı, en başa dönebilirdim.

Bir ağacın altına kıvrılıp Prescott'un öğle yemeğini yiyor ve kendimi onun için endişelenmemeye ikna ediyorum. Marceaux beni sevecek. O yeri

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hak ettiğimi görecek. Ve bu gece... Bu gece Prescott'un arabasına binmeyeceğim. Kaldırımda ödevlerinin üzerinden geçebiliriz, eğer bununla ilgili bir sorunu varsa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Git. Bırakalım derslerinde başarısız olsun ve Leopold adaylığından çekilsin. Gelir kaybını telafi etmek için başka bir tembel bulurum.

Ağaçlarla kaplı arazinin etrafından dolanan üç millik parkuru koşarken, zihnimi ve bedenimi bu planın sağlamlığıyla güçlendiriyorum.

Beş dakikalık uyarı zili binalarda çaldığında, duşumu almış, giyinmiş ve Crescent Hall'daki kalabalığın arasından geçerken midem bulanıyor.

Tek ihtiyacınız olan bir an.

Stogie'nin bana olan güveni adımlarımı hafifletiyor, ama dudaklarımı kaldıran babamın enerjisinin anısı. Benim yerimde olsaydı, hayalini kurduğu koridorlarda yürüyor olsaydı, sınırsız bir coşku ve minnettarlıkla mırıldanıyor olurdu. Geçen yıl girdiğim müzik odası olan Oda 1A'ya girerken onun bulaşıcı dinamizminin kanımı pompaladığını ve adımlarımı hızlandırdığını hissedebiliyorum.

Üflemeli, yaylı ve vurmalı çalgılardan oluşan etkileyici bir sergi uzak duvarda sıralanıyor. Altı kadar müzisyen arkadaşım *L şeklindeki* devasa mekânın ortasındaki masaların etrafında toplanıyor. Köşeye doğru yürüsem, girintideki Bösendorfer kuyruklu piyanoyu göreceğim. Ama dikkatim odanın önündeki adama takılıyor.

Sıranın kenarına tünemiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, düşünceli ve sinirli bir ifadeyle öğrenci topluluğunu izliyor. Tanrı'ya şükür beni henüz fark etmedi, çünkü ayaklarımı yerden kesemiyorum ya da başka tarafa bakamıyorum.

Beklenmedik şekilde genç, öğrenci gençliğinde değil, belki de kardeşimin yaşında. Profili sert bir şekilde yontulmuş, çenesi temiz bir şekilde tıraş edilmiş, ancak o kadar koyu ki en keskin usturanın gölgeyi kazıyamayacağından şüpheleniyorum.

Ne kadar uzun süre bakarsam, genç görünenin yüzü olmadığını o kadar çok fark ediyorum. Onun tarzı, muhafazakâr takım elbiseleri ve mütevazı tavırlarıyla diğer öğretmenlerden çok farklı.

Siyah saçları yanlardan kısa, tepeden uzun ve dağınık, sanki parmaklarının itişiyle mükemmel bir kaos içinde alnına dökülmüş gibi. Uzun bacakları koyu renk kot pantolonun içindeymiş gibi görünüyor ama yakından bakıldığında kot pantolon gibi kesilmiş bir pantolon giydiği anlaşılıyor. Ekose düğmeli ceketinin kolları dirseklere kadar kıvrılıyor ve kravatında da birbiriyle uyuşmayan ama bir şekilde tamamen uyumlu olan farklı bir ekose desen var. Kahverengi gömme yeleği, bir erkeğin takım elbise ceketinin altına giydiği türden. Ceket olmaması dışında.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Genel görünümü rahat kozmopolit, kişilikli profesyonel, kıyafet kurallarını ihlal etmeden meydan okuyor.

"Oturun." Gür sesi odada yankılanıyor, içimi sarsıyor ama bana yönelik değil.

Bana doğru dönmeden önce bir an rahat nefes alıyorum. Önce mavi gözleri, ardından da tüm vücudu hareket ediyor. Yüzü tam olarak ortaya çıkarken elleri masanın kenarını kavrıyor. Tatlı merhametli lanet, *şok edici derecede güzel* gibi kelimeler görüntüsünün etkisini azaltıyor. Evet, ilk bakışta bir şok etkisi yaratıyor ama mesele sadece çekiciliği değil. Beni şaşırtan, nefesimi kesen ve içimin derinliklerinde gerçekten tuhaf hissettiren şey onun varlığı, kendine güveni ve hakimiyeti.

Sonsuz bir saniye boyunca ifadesiz bir şekilde bana bakıyor ve kara kaşları bir *V şeklini alıyor*.

"Sen...?" Arkamdaki koridora bakıyor ve yüzüme dönüyor. "Bu sabah personel toplantısında yoktun."

"Personel toplantısı mı?" Farkındalık karnıma yumruk gibi indi.

Benim bir öğretmen olduğumu düşünüyor ve şimdi bana erkeklerin baktığı gibi bakıyor, bakışları vücudumda geziniyor ve karnımda çarpık bir mide bulantısı uyandırıyor. Bu bana yaşıtım olan diğer kızlardan ne kadar farklı göründüğümü ve bu farklılıklardan ne kadar nefret ettiğimi hatırlatıyor.

Çantamı göğsümün üzerine çekerek en dikkat çekici yerlerimi gizliyorum. "Ben..." Boğazımı temizliyorum ve ayaklarımı en yakın masaya doğru zorluyorum. "Ben bir öğrenciyim. Piyano."

"Elbette." Ayağa kalktı, ellerini ceplerine soktu, sesi sertti. "Otur."

Keskin*, buz gibi* gözleri beni takip ediyor ve lanet olsun, onlardan korkmak istemiyorum. Hızlı adımlarımı içeri girerken hissettiğim güvenle güçlendirmeye çalışıyorum ama bacaklarım titriyor.

El çantasını boş bir masanın yanına indirdiğimde, sabırsızlığı daha yüksek sesle, daha keskin bir şekilde gürlüyor. "Acele et!"

Sandalyeye çöküyorum, ellerim titriyor ve kalbim kafamın içinde ağır bir çekiç gibi atıyor. Daha güçlü ve kendime güvenen biri olsaydım, bakışlarının nabzımı delip geçmesini umursamazdım.

Daha güçlü olsaydım, başka tarafa bakabilirdim.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EMERIC

Gafil avlandım. Sesimdeki sertliğin ve her zamanki rahat ifademdeki gerginliğin en iyi açıklaması bu. Buna hazırlıklı değildim. Uzun boylu, şehvetli, seksi ve her şeyin ötesinde bir kadının sınıfıma girmesi için değil. İlk düşüncem? Beverly Rivard ülkedeki en seksi müzik öğretmenini benim yanıma yerleştirmek için bulmuştu. Beni test etmek için.

Ama o bir öğretmen değil.

Parmaklarımı masanın kenarında gevşetiyorum. Tanrım, bu korkunç bir rahatsızlık olurdu.

Ama bu daha kötü.

Ön sıradan beni incelerken kızın bakışlarında güvensizlik hakim. Sandalyede sert bir şekilde otururken eteğinin kenarını dizlerinin üzerine çekiştiriyor ve bacaklarını kapalı tutuyor. Kadınlardan ya da liseli kızlardan görmeye alışık olduğum bir tepki değil bu.

Katı ve saygın bir eğitimci olduğum için kendimle gurur duyuyorum. Kız öğrencilerin bana nasıl baktığını bilirim ve onların masum gözlerindeki şen şakrak sevdaya karşı bağışıklığım vardır. Ama şu anda bana bakan derin maun gözlerde naif bir hayranlığın izi yok. Altı yıllık öğretmenlik hayatımda, beni bir bakışta özetlemiş gibi bakan ve niyetimi onaylamayan bir öğrenciyle hiç karşılaşmadım.

Belki *de* bu kız Joanne ile yaptığım hataları, işimi elinden almasına neden olan *sefahati* duymuştur. Siktir et o işi. Shreveport'ta kaybettiklerimin derinliğini ve niyetimin ne olduğunu sadece ailem biliyor.

Bu kız her ne bildiğini düşünüyorsa, sınıfta odaklanmasını talep etmek için gözdağı vermenin veya güç gösterisi yapmanın ötesinde değilim.

Sınıfla konuşurken onun keskin bakışlarını üzerimde tutuyorum. "Oturun ve telefonlarınızı kaldırın."

Birkaç öğrenci daha içeri giriyor ve hızlı bir sayımla on bir kız ve dokuz erkek öğrenci herkesin hazır olduğunu doğruluyor.

Zil çaldığında, geç gelenler yerlerini seçti. Beverly'nin oğlunu ofisinde sergilenen fotoğraflardan tanıdım. Prescott Rivard şahsen daha ukala, fotojenik bir gülümseme yerine sırıtıyor. Kahverengi gözlü güzel kızın yanına yerleşiyor ve masasının üzerine eğilerek parmağını saçlarında gezdiriyor.

Sarsılarak uzaklaşıyor. "Kes şunu."

Diğer tarafındaki hipster çocuk ona doğru eğiliyor, sıska vücudu dar bir pantolon, kareli bir gömlek ve ekose bir papyonun içine sıkışmış. Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından kızın ağzına bakıyor ve benim duyamayacağım kadar alçak sesle bir şeyler fısıldıyor.

Dudakları bir çizgi halinde inceliyor ve yüzündeki karanlık ifade basit bir kızgınlıktan çok daha derin bir yerden geliyor gibi görünüyor.

Ona ne söylediğini bilmem gerekiyor. Fısıldayan çocuğa bir bakış atarken göğsümde garip bir merak titreşiyor. "Senin adın ne?"

Yaslanıyor, bacaklarını masanın altına uzatarak kayıtsızca kamburunu çıkarıyor. "Sebastian Roth."

Ona doğru yürüyorum ve ayakkabısının burnuna bir uyarı tekmesi atarak dik oturmasını sağlıyorum. "Ona ne söylediniz, Bay Roth?"

Sırıtışını gizlemek için ağzını ovuşturarak kıza bakıyor. "Ben sadece onun ne kadar büyük olduğu hakkında yorum yapıyordum... uh..." Göğsüne bakar ve bakışlarını ağzına doğru kaldırır. "Dudağı. Dudağı ne kadar büyük."

Prescott bir kahkaha patlatır ve onu etrafında oturan birkaç çocuk izler.

İşte o zaman oturma yerindeki ayrımı fark ettim. Kızlar bir tarafta. Erkekler diğer tarafta. Kadın gibi görünen kız hariç. Oturduğu yeri aciliyetten mi seçti yoksa kasıtlı olarak sert erkeklerin etrafına üşüşebileceği bir yere mi oturdu, bunu öğrenmeye niyetliyim.

Parmaklarımın uçları ceplerimde, başparmaklarım dışarıda, onun önünde durmak için yer değiştiriyorum. "Adın ne?"

Alt dudağı gerçekten de kesilmiş ve şişmiş. Omuzları yavaşça kendine güvenirken dişlerinin arasında emiyor. Sonra çenesini kaldırıp gözlerimle buluşuyor. "Ivory Westbrook."

Fildişi. Bu, piyano tuşları veya dişler gibi sert, aşınmış kenarları olan soluk bir görüntü çağrıştırıyor. Ona hiç uymuyor. O yumuşak kıvrımların karanlık bir portresi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve kestane rengi saçları, şimdiye kadar fark etmediğim odadaki gölgeleri emiyor gibi görünen koyu altın rengi teni.

Siktir, bu gece kesinlikle dışarı çıkıp biriyle yatacağım.

"Bayan Westbrook, dikkatinizi dağıtmayacak bir yer bulun." Kızlara doğru işaret ediyorum.

Ivory'nin kocaman geyik gözleri, sanki sahne ışıklarının parıltısına kapılmış gibi bana bakıyor. Gözlerini kırpıştırıyor, kızlara bakıyor ve onlar kendisine davetkâr olmayan alaycı bakışlar fırlattığında masasına bakıyor. Bu, oturma seçimiyle ilgili sorumu yanıtlıyor.

"Buraya senin hassasiyetlerini şımartmaya gelmedim." Bir elimi masasına vurarak onu zıplattım. "Çekil."

Soluk soluğa çantasını kaptı ve kıs kıs gülen kızlara doğru yürüdü, yürüyüşü kurşuni ama kararlıydı.

Odadaki her erkek onun ön sıradaki masalar boyunca yürüyüşünü izliyor ve ne gördüklerini bilmek için benim de aynı şeyi yapmama gerek yok. Striptizci direği gibi bacaklar, muazzam göğüsler ve her adımda esneyen yüksek, yuvarlak bir popo.

İlkel, aç yanım onların takdirine katılmak isterken, koruyucu yanım onu aşırı büyük bir paltoyla örtmek istiyor. Bunun yerine, disiplinci yanım devreye g i r i y o r ve en yakındaki çocuğun kafasının arkasına uyarıcı bir şaplak indiriyor.

Sebastian irkiliyor ve bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. "Bu ne içindi?"

Telefonunu elinden alıp masamın yakınına fırlatıyorum. Aşıyor, diğer taraftan kayıyor ve yere çarpıyor.

Odanın geri kalanı bir telaş içinde telefonlarını ceplerine ve çantalarına sokuşturuyor. Ivory hariç herkes. Ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, görünürde telefonu yok, temkinli bir ifadeyle beni izliyor.

Sebastian aşırı yağlanmış saçının bir tutamıyla oynuyor. "Eğer telefonumu kırdıysan..."

Kaşımı kaldırıyorum, ses tonum sert.

"Devam et." Omuz silkiyor. "Babam bana

yeni bir tane alacak."

Tabii ki, bu çocuğu kendini beğenmiş bir hıyar olduğu için kınamam ikiyüzlülük olur. Ben de onun yaşındayken farklı değildim, varlıklı bir ailem ve şişirilmiş bir kendini beğenmişlik duygum vardı. Hâlâ hıyarın tekiyim ama artık yaptıklarımdan sorumlu tutuluyorum.

Ellerimi arkamda kenetleyerek odanın önüne doğru ilerliyorum. "On ikinci sınıf Müzik Teorisi dersine hoş geldiniz. Ben Bay Marceaux ve Le Moyne Akademisi'ndeki son yılınızda müzik direktörünüz olacağım. Sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu derste, belirli disiplinlerdeki ustalık sınıflarınıza gideceksiniz. Piyano öğrencileri benimle kalacak. Başlamadan önce, benim hakkımda ne bilmek istersiniz?"

Ivory'nin yanında oturmayı seçtiği Asyalı kız elini kaldırıyor. Ona doğru işaret ediyorum. "Kendinizi tanıtın lütfen."

Masasının yanında duruyor. "Ellie Lai. Çello." Ayak parmaklarının üzerinde zıplıyor. "Geçmişin nedir?"

Başımla onaylıyorum ve koltuğuna yerleşmesini bekliyorum. "New York Leopold Konservatuarı'nda Müzik Yüksek Lisansı yaptım. Louisiana Senfoni Orkestrası'nın bir üyesiyim. En son Shreveport Hazırlık Okulu'nda Okul Müdürü olarak çalıştım ve burada müzik programını da yönettim."

Prescott esneme ve gülümseme gösterisi yapıyor. Sonra umursamazca bir kolunu havaya kaldırıyor ve ben sormadan konuşuyor. "Kaç yaşındasın sen, yirmi yedi falan mı? Yirmi sekiz mi?" Sesi düşmanca tizleşiyor. "Bu kadar kısa sürede nasıl yüksek lisans yaptın, öğretmenlik yaptın ve dekan oldun? Bu da neyin nesi Bay M?"

Kıçımı yırttım, seni tembel küçük saksocu.

Ve düşününce, bir fermuarın aceleyle kaydırılmasıyla, sahip olmayı hiç istemediğim ve sonunda önemli olan tek şey haline gelen bir şey de dahil olmak üzere her şeyi kaybettim.

Joanne'in Shreveport'ta masamın başında oturduğunu düşünmek bile göğüs kafesimi öfkeyle titretiyor. Ama onun hayatına bensiz devam ettiğini hayal etmek zehirli bir dumanı çağrıştırıyor, öyle ki her boğucu nefeste ihanetin kokusunu alabiliyorum.

Yavaşça boynumu döndürüyorum, düşüncelerimi temizliyorum ve kendimi dizginliyorum. "Lisans eğitimimi erken tamamladım ve yüksek lisansımı yaparken Manhattan'da lise öğretmenliği yaptım. Başka sorunuz var mı?"

Ivory elini kaldırdı.

"Evet?"

Oturmaya devam ediyor, kıpırdamıyor ve karanlık bakışları doğrudan benimkilere odaklanıyor. "Piyano çalıyor musun? Yani, tabii ki çalıyorsun, çünkü benim öğretmenim olacaksın. Ama Senfoni Orkestrası'nda piyano mu çalıyorsun?"

Tanrım, sesi... Onun yaşındaki kızlar gibi tembel ve tiz değil. Karmaşık ve büyüleyici, gece yarısı yağmur damlaları gibi.

"Evet, orkestrada piyano çalıyorum."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülümsemesi yavaşça gelişen bir noktürn, ağzından gözlerine doğru sakin bir genişleme. "Solo?"

"Bazen." "Vay be."

Sorduğu sorular beni şoke etmekle kalmadı, bana saygılı bir şekilde bakması da tüylerimi diken diken etti. Bu hoşuma gitmiyor. Başarılarımla gurur duyuyorum, ama bu yüce duygu beni zor kazandığım acımdan uzaklaştırdığında değil.

Kalan el kaldıranları sert bir ses tonuyla reddediyorum. "Müzik Teorisi kitaplarınızın üçüncü bölümünü açın. Hemen konuya gireceğiz..." Onun dışında tüm oda direktiflerimi uygularken dikkatim Ivory'ye takılıyor. "İşitme cihazına ihtiyacınız var mı, Bayan Westbrook?"

"Hayır." Ellerini kucağına bırakıyor ve bakışlarımla yüz yüze geliyor. "Diğer öğretmenlerim kitaplarımı almam için bana bir hafta süre verdi."

"Diğer öğretmenlerinize benziyor muyum?"

"Hayır, Bay Marceaux." Arkadan bir kadın sesi yükseliyor. "Kesinlikle yok."

Bunu bir kıkırdama korosu takip ediyor ve parmaklarım sinirli bir şekilde kıvrılıyor.

Ders kitabımı çantamdan çıkarıp masasının üzerine bırakıyorum. "Üçüncü bölüm." Eğilip yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Ayak uydurmaya çalış."

Hızla göz kırpıyor. "Evet, efendim."

Fısıltıyla verdiği yanıt, içimin derinliklerinde titreşen, yıkıcı, çok yetişkinlere özgü bir açlığı harekete geçiriyor. Tenim ısınıyor ve avuçlarım terden kayganlaşıyor.

Tanrım, bu gece çığlık çığlığa sert bir sikişe ihtiyacım olacak. Deri, ip ve sürtünme darbeleri. Güvenli kelimeler yok. Yapışkan bakım yok. Chloe ya da Deb olur. Belki ikisi de.

Odaklan, Emeric.

"Tabletlerinizi çıkarın ve web siteme bir tarayıcı açın." Sınıfa arkamı dönerek, tahtaya url'yi karalarken konuşmaya devam ediyorum. "Tüm derslerimi burada bulacaksınız. Takip etmenizi bekliyorum."

Odaya döndüğümde, Ivory talimatlarımı takip etmek için hareket etmedi.

Alnımda bir damarın zonkladığını hissediyorum ve yumruklarımı kalçalarıma sabitliyorum. "Dur tahmin edeyim. Tablet yok mu?"

Prescott kucağını sıvazlayarak, "Buraya oturabilir," diyor, "benimkini de paylaşabilir." Kadın çenesini sıkıyor ve adamı tersliyor.

Prescott'un suratını yumruklamakla Ivory'nin mükemmel kıçını kırbaçlamak arasında gidip geliyorum. İkisi de yasal bir seçenek değil ve

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ikincisi sırf bu yüzden kanımı kaynatıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Düşünüyorum.

Sınıfa hitap etmeden önce dikkatim bir nefesliğine onun dudaklarına kayıyor. "Bölümü okuyun ve dersin sonundaki soruları yanıtlayın."

Ivory'ye beni takip etmesi için bir parmağımı kıvırıyorum. "Koridorda görüşürüz."

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bay Marceaux'yu sınıftan çıkarken takip ediyorum, ağzım kuru ve ellerim nemli. Kapı arkasından tıkırdayarak kapanırken, içim binlerce yumruğun saldırısı altında kıvranıyor.

İri yarı bir adam değil, ama boş salonda devasa görünüyor, öfkeli ve tepkili bir dağ gibi yükseliyor.

Eğer geleceğim onun benim hakkımdaki ilk izlenimine bağlıysa, hayatımı cehenneme çevirmişim demektir.

Bir elini yüzüne, ağzına götürüyor ve bana sonsuza kadar bakıyor. "Sınıfıma hazırlıksız geldin ve-"

"Ders kitabı meselesini ön büroyla görüştüm. Bana her zaman ilk haftayı veriyorlar-"

"Sözümü kesme," diyor sertçe ve bir elini başımın yanındaki duvara dayayarak eğiliyor.

Bakışlarının korkutucu maviliğinin altında yanaklarıma kan hücum ediyor. Ağzı o kadar yakın ki, nefesindeki tarçınlı sakızın kalıcı kokusunu alabiliyorum ve midem huzursuzlukla dönüyor.

"Kasıtlı olarak zamanımı boşa harcamaya mı çalışıyorsun?" Çenesi sertleşir. "Ağlamaklı bahaneler ya da yalanlar yok. Malzemelerinin neden yanında olmadığını açıklamak için beş kelimen var."

Beş kelime mi? Bu adam ciddi mi? Bir sik yiyebilir, çünkü ona sadece dört kelime veriyorum.

"Treme'de yaşıyorum."

"Treme," diye yankılanıyor, ölü gibi.

Onun bakışları altında kendimi kaskatı ve rahatsız hissetmekten nefret ediyorum. Başka tarafa bakmasını istiyorum, çünkü gözlerinden nefret ediyorum, safirin canlı yüzlerinden ve buzlu lekelerin floresan ışıkları altında keskinleşmesinden nefret ediyorum. O bakışta hiçbir şey nazik ya da güvenli olamaz.

Kravatının üzerindeki gölgenin derin cebinde boğazı hareket ediyor.

"Neden?"

"Neden ne?"

"Neden Treme'de yaşıyorsun?"

Sadece soru sormuyor. Bir kırbaç gibi şaklatıyor. Hak etmediğim bir ceza gibi.

Ondan sadece birkaç santim uzaktayım, sırtımı duvara dayamışım ve kendimi savunmaya geçmiş, köşeye sıkışmış hissediyorum. "Ah, doğru ya. Büyük bir diploman olduğunu unutmuşum, o yüzden senin için biraz daha basitleştireceğim."

"Ses tonuna dikkat et."

Aramızdaki küçük boşlukta yakalanıp tutulan bir fısıltı gibi, ama gök gürültüsü gibi içimde titreştiğini hissediyorum.

Mazeret ya da yalan yok mu dedi? Güzel.

Sesimdeki tavrı siliyorum ve ona çiğ, cilasız bir dürüstlük sunuyorum. "Treme'de yaşıyorum çünkü ailemin Garden District'te bir malikaneye parası yetmiyor Bay Marceaux. Cep telefonuna ya da *herhangi bir* telefona param yetmiyor. Koşu ayakkabısı ya da kedime mama alacak param yok. Ve şu... tüm sınıf arkadaşlarımın spor yaparken taktığı elektronik bileklikler? Ne işe yaradıklarını bilmiyorum ama onlara da param yetmiyor. Ve şu anda, okul malzemeleri için param yok. Ama alacağım. Hafta sonuna kadar alacağım."

Doğruldu, geri adım attı ve başını eğdi. Sakladığı lanet bir gülümseme mi? Yemin ederim bir tane gördüm. Hayatımın acınası değerlendirmesinden gerçekten zevk mi alıyor? Ne korkunç bir insan! Örnek almam gereken öğretmen *bu mu?* Beni yapacak ya da yıkacak olan? Ciğerlerim kabardı ve birbirine çarptı.

Başını kaldırdığında, ağzı düz bir çizgiye dönüşüyor ve gözlerinin soğuk derinlikleri tüm ifadesini manipüle ediyor, uyurken beni rahatsız eden diğer yüzlerin bir kolajına dönüştürüyor gibi görünüyor. "Senin için üzülmem mi gerekiyor?"

"Asla," diye sızlanıyorum gıcırdayan dişlerimin arasından. "Bunu asla istemiyorum."

"Hayır mı? O zaman ne? Senin için istisnalar yapmamı mı bekliyorsun?"

"Hayır. Sadece-" Daha önce hiç bu kadar duygusuz, kendini beğenmiş bir pislikle karşılaşmamıştım. "Sadece
beni yaz ya da ne yapacaksan yap."

Koridora bakıp yalnız olup olmadığımızı kontrol ettiği anda bir şeylerin yolunda gitmediğini anlıyorum. Bana doğru eğilip ellerini duvara koyarak beni içine hapsettiğinde tüm bu yüzleşmenin uygunsuz olduğunu anlıyorum. Ve kulaklarımdaki gümbürtünün arasından fısıldarken bu konuda yapabileceğim hiçbir şey olmadığını da biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cezan için endişelenme." Dikkati dudaklarıma kayıyor, sonra gözlerime dönüyor. "Bununla sonra ilgileneceğim."

Tıpkı bunun gibi, gücüm, cesaretim, şu anda sahip olmayı dilediğim her şey beni korkunun ağır kollarında terk ediyor. Bu pozisyonda sayısız kez bulundum. Bir öğretmenle ilk kez karşılaşıyorum ama onun da diğerlerinden bir farkı yok. Onu ihbar edebilirim ama kime inanacaklar? Sürtük ününe sahip bir kıza mı yoksa Shreveport'un eski dekanına mı? Onu alt edemesem de hayatta kalacağımı biliyorum. Hatta bu sırada duygularıma hakim olabilirim, tıpkı Re bemol majör bir Chopin noktürnü gibi.

Elini göğsümü tutmak için değil de dudağımı görebilmek için çenemi sıkıştırmak için kaldırdığında irkiliyorum. "Hemşireye gitmeli ve bu kesiğe bir şey sürmesini sağlamalısın."

Beni bırakıp ellerini ceplerine sokana kadar titrediğimi fark etmiyorum. Geri adım atıyor, dirsekleri geniş, omuzları gevşek. Ağır bir ürperti vücuduma yayılıyor.

O kutup mavisi gözleriyle beni izliyor ve ben hemşirenin odasına doğru mu gitmem gerektiğinden yoksa kovulmayı mı beklemem gerektiğinden emin değilim. Nedense bu önemli. Sanki beni test ediyor. Ben de bekledim.

Değişken, kalpsiz bir pislik ama beni de şaşırttı. Ağzını benimkine dayamadı, parmaklarını bacaklarımın arasına sokmadı. Geri mi çekildi?

Belki hâlâ zavallı bir kız olmadığımı ya da koridorda beş dakikalık bir tacizden ibaret olmadığımı kanıtlamak için bir şansım vardır.

Aramızdaki sessizliği tekrarlayan keskin bir tıkırtı sesi dolduruyor. Bakışlarımla sesi takip ediyorum, kravatının ve yeleğinin üzerinden geçiyorum, açıkta kalan kolundaki koyu renkli saçları görsel olarak izliyorum ve bileğindeki mekanik saatte duruyorum.

Diş gibi uçları olan hareketli çarklar devasa yüzün içinde dönüyor, bir metronom gibi zamanın ritmini ölçüyor. Onunla geçirdiğim her tik tak anı, geleceğe doğru geri dönüşü olmayan bir ilerleme mi olacak? Yoksa beni burada, şimdiki zamanda, bu hayatta mı tutacak?

"Bayan Westbrook."

Dikkatimi yüzüne, çenesinin köşeli hatlarına, yanaklarında kirli sakalın çıkacağı koyu tonlara ve koşullardan yara almamış dudaklarının kıvrımlarına veriyorum. Dokunulmaz görünüyor. Belki yumrukları da güzelliği kadar acımasızdır. Ona bakmak bile bir ciğer dolusu ateşi içime çekiyormuşum gibi hissettiriyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çünkü o tehlikeli biri ve o da bunu biliyor gibi görünüyor, sabırsız parmağını hemşirenin odasına doğru iterken sesi aciliyetle dolup taşıyor. "Git."

Bakışlarının ağırlığı sırtıma baskı yaparken dönüp koridorda aceleyle ilerliyorum.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EMERIC

Ivory koridorda hızla ilerlerken arkasına bakmıyor, göz göze gelmeye cesaret edemiyor. Ama adımlarının telaşı bana yeterince şey anlatıyor. Onu etkiliyorum. Profesyonel duruşum değil, erkeksi varlığım. Onu korkutuyorum.

Geniş bir sırıtış ağzımı genişletiyor.

Koridorun uzunluğuyla ayrılmış olsak da aramızdaki *keşkeleri* hâlâ hissediyorum. Onu duvara sıkıştırdığımda bizi birlikte hayal ettiğini biliyorum. Güç alışverişini hissettiğinden eminim, hatta belki de nefes alış verişini kesip göz bebeklerini büyüttüğü için bundan nefret ediyordu. Yine de gitmek için iznimi bekledi.

Bunu bilmek, onun kaçışını izlemek, masumca sallanan kıvrımlı vücudunu görmek, hepsi içimde yırtıcı bir ihtiyacı ateşliyor. Kovalama ihtiyacı.

Ama yapmayacağım. Burada olmaz. Hiçbir zaman. Nefesimi bırakıyorum ve mesajı almak için zor durumumu bekliyorum.

Köşede kaybolduğu anda duvara yaslanıyorum.

O tam da beni çeken türden bir kadın. Avlandığında kaçan ve yakalandığında canlanan bir kadın. Cezaların altında eğilen ve aşağılanmasında kabul arayan bir kadın. Ağır bir eli ısıran, ancak havasını kestiğinde affetmeyen tutuşun etrafında eriyen bir kadın.

Ondan *dürüstlük* talep ettim -*sümüklü bahaneler ya da yalanlar değil- ve* ondan geri adım atmasını, itaatsizlik etmesini ya da bana siktirip gitmemi söylemesini bekledim. Ama yapmadı, *yapamadı.* Bana istediğimi vermenin onun doğasında olduğunu fark ettiğim andı. Yoksulluğunun utanç verici ayrıntılarını ifşa ettiğinde, kırılganlıklarını alay etmem için bana sunduğunda, Tanrı yardımcım olsun, bu güzel, trajik ve baştan çıkarıcıydı - ayartmanın üçlüsü.

Açgözlü bir zonklama pantolonumun önünü sıkıyor, ama bu tepkinin hiçbir anlamı yok. Çok basit, gerçekten. Seks istiyorum. Pis, sapıkça seks. Başka bir şey değil. Çünkü

Son hatamdan dolayı ne kadar ham ve öfkeli olsam da, hayatıma devam etmekte isteksizim, Joanne'i bırakamıyorum. Ama aynı zamanda Joanne'in arzuladığı ve artık sahip olamayacağı acımasız egemenlikle mümkün olduğunca çok kadını becerecek kadar kızgın ve kindarım. Belki de zehirli kıskançlığında boğulacak.

Bu da Ivory'yi kışkırtıcı bir kız yapıyor. Ona tam olarak ihtiyacı olanı verebilirim. Onu eğitebilir, nesneleştirebilir ve kirletebilirim ve o da bana izin verir, çünkü teslimiyet onun cinselliğinin dokusudur.

Ama onda kendimi de kaybedebilirim, çünkü o uğruna hata yapabileceğim türden bir kadın.

Kadın olmaması dışında.

Son sınıf öğrencisi olarak en az on yedi yaşında, yani yasal rıza yaşı. Ama o hala bir çocuk, benden on yaş küçük ve öğretmen ile öğrenci arasındaki cinsel davranış, yaşı ne olursa olsun hapisle cezalandırılır.

Bu düşünce ayıltıcı, aletimi söndürücü ve ellerimi kendime saklamamı çok daha kolay hale getiriyor.

Sınıfa döndüğümde öğrenciler beni kromatik gam ve beşli çember hakkında soru bombardımanına tutuyor. Yavaş yavaş, Fildişi'ne olan takıntım zihnimin girintilerine doğru kayıyor.

Ta ki kapı açılana ve karanlık gözleri anında benimkileri bulana kadar.

O masasının arkasına kayarken ben derse devam ediyorum, alt dudağı merhemle parlıyor. Ona yarım saniyeden fazla bakmıyorum. Burada yetişkin olan benim, etkileşimlerimizi kontrol eden benim. Ona olan hayranlığımı görmezden gelmek, bakışlarımla onu yutmak istemiyormuşum gibi davranmak, uygun sınırları belirler. Ona bir şeyler öğretmek için buradayım ve buna sikimi nasıl yalayacağına dair talimatlar dahil değil.

Dürüst olmak gerekirse, Shreveport'taki utanç verici Okul Müdürlüğü görevime rağmen, sınıfa geri döndüğüm için heyecanlıyım. Hiçbir şey beni, dikkatle dinleyen bir kitlenin önünde durmak ve sesimle dikkatleri üzerime çekmek kadar aidiyet duygusuyla dolduramaz. Bu bir iş değil. Bu, etkileme ve hükmetme ihtiyacımın övgüye değer bir kullanımı, zayıflıkları disipline edebileceğim, güvenilir zihinleri şekillendirebileceğim ve müzik tutkumla öğrencilere ilham verebileceğim bir yer.

Sınıfın değişmez bir altı akorun uygulamasını tartışmasını dinlerken damarlarım enerjiyle doluyor. Odanın önündeki bir sandalyeye oturuyorum, cesaretlendirmek için başımı sallıyorum ve sadece konudan saptıklarında araya giriyorum

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

konu. Bilgi için bana bakıyorlar, direktiflerimin altında titriyorlar ve ben de bundan zevk alıyorum.

İşte bu yüzden Shreveport'taki işimi kaybetmemek için mücadele etmedim. Buna ihtiyacım var... tüm idari saçmalıkları geride bırakıp öğretmenlik aşkıma odaklanmak için bu özgürlüğe.

Sınıftaki tartışmanın hacmi artıyor, sesler birbirine karışıyor ve ton sıralarının kullanımıyla ilgili bir tartışma ortaya çıkıyor. Ivory araya girdiğinde tartışmaya son vermek üzereydim.

"Siz çocuklar, sıradan ton ilişkileri basmakalıptır." Kaşlarını çatıyor. "Ama yine de müzikten duygusal bir heyecan elde edebilirsiniz." Schoenberg'in Keman Konçertosu'ndaki geçerli örneklerle görüşlerini hızla destekliyor.

Bir kez bile ders kitabına atıfta bulunmuyor. Süsleme kompozisyonlarını opus numarasına göre sıralarken bile. Sınıf sessizce dinliyor ve zil çaldığında, tartışmayı zekice ikna etmiş oluyor.

Kendimi... etkilenmiş buluyorum. Neredeyse benim kadar iyi biliyor. Eğer aynı yetenekle piyano çalarsa, sırf beni bu kadar etkilediği için onu cezalandırmak zorunda kalacağım.

Sınıftaki öğrenci sayısı azalırken gözleri benimkilere takılıyor. Geriye beş öğrenci kalıyor ama ben birine odaklandığım için diğerlerini fark edemiyorum. Bakışlarında fark edilebilir bir şey var. Güvensizlik mi? Suçlama mı? *İstismar.* İfşa ettiği her neyse hem saldırgan hem de rahatsız edici.

Gözlerimi sertleştiriyorum, sessiz bir azarlama. Bakışlarını başka yöne çeviriyor, yumuşatıcı sürülmüş dudakları birbirine sürtünerek akranlarını inceliyor.

Le Moyne'daki son sınıf piyanistleri üç erkek ve iki kızdan oluşuyor, aralarında hippi Sebastian Roth da var. Sınıflar arasında yer değiştirdi, Ivory'ye daha yakın otururken aralarında bir sıra bıraktı. Ona bir kez bile bakmadığı sürece bu işin peşini bırakmayacağım.

Öğrenci dosyaları öğle yemeğine kadar masama gelmediği için onları okuma şansım olmadı. Ama programımdaki son sınıfların samimi bir grup olacağını biliyordum. Le Moyne'un parlak broşüründe 1:5 öğretmen-öğrenci oranına ayrılmış bir sayfanın tamamında gösterildiği gibi, pahalı bir eğitim ücretini ödemenin pek çok avantajı var.

"Le Moyne'un en iyi piyanistleri böyle mi görünüyor?" Sesimi şüpheyle yükseltiyorum ve kendilerini kanıtlamaları gerektiğini açıkça belirtiyorum. "Piyano virtüözü, besteci, profesör... ayrıcalıklı, sümüklü veletlerden başka bir şey olmak için gerekenlere sahip olduğunuzu düşünüyor musunuz?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ivory hariç. Yırtık pırtık kıyafetleri ve ayakkabıları, ders kitabı alamaması, onunla ilgili hiçbir şey ayrıcalık kokmuyor. Fakir bir mahalleden gelen bir kız buraya nasıl yerleşir? Bu çok tuhaf. Ve dikkat dağıtıcı.

Onu aklımdan çıkarmaya çalışarak, ellerimi arkamda kavuşturup sıralar boyunca yürüyorum ve beş öğrencinin her birini tek tek özelliklerini kaydetmeden inceliyorum. Neye benzedikleri umurumda bile değil. Düz omurgalar, ayrık dudaklar ve tetikte bakışlar arıyorum.

Beş çift göz bana kilitlenmiş, vücutları hareketlerimi takip edecek şekilde açılı, her masanın önünden geçerken nefesleri kesiliyor, bekliyorlar. Dikkatlerini çektim.

"Yılın geri kalanında her gün, günde üç saatimizi birlikte geçireceğiz. Müzik Teorisi, Piyano Semineri, Performans Ustalık Sınıfı ve bazılarınız için özel dersler... Anneniz ve babanız bunun için büyük paralar ödedi." Yavaş yürüyüşüm odanın önünde sona eriyor ve onlara dönüyorum. "Zamanımı boşa harcamayın, ben de ailenizin parasını boşa harcamayacağım. Beni ciddiye almayın, ben de sizin müstakbel geleceğinizin içine edeyim. Anlaştık mı?"

Bunu takip eden sessizlikteki korku ve şaşkınlık karışımı saygının kokusunu neredeyse alabiliyorum.

"Bugün size ders vermeyeceğim ya da piyano sırasına oturtmayacağım." Masamdaki öğrenci dosyalarına göz gezdiriyorum. "Önümüzdeki birkaç saati her birinizle bire bir konferans yaparak geçireceğim. Bunu bir mülakat olarak düşünmeyin. Sadece geçmişinizi ve akademik hedeflerinizi tanımama yardımcı olacak kısa bir toplantı."

Düşüncelerim istemeden Ivory'ye ve onunla tanışamadığım tüm yollara yöneliyor. Bir elimi saçlarımın arasından geçirip bakışlarından kaçıyorum. Onunla tekrar konuşmak, Treme'den gelen bir kızın ülkedeki en pahalı okullardan birini nasıl karşıladığını öğrenmek için can atıyorum.

Belki de bilmek istemiyorum.

Ama kendimi kontrol etmek için biraz zamana ihtiyacım olduğunu biliyorum. "Bayım.

Roth, seninle başlayacağım."

Baştan çıkarmayı sona saklayacağım.

OceanofPDF.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Parmaklarımın arasında bir kalem çeviriyor ve dudağımda bir delik açmamaya çalışıyorum. *L şeklindeki* odanın arka köşesinde yere oturmuş, masasında özel toplantılar yapan Bay Marceaux'yu sandalye ayaklarının oluşturduğu labirentin içinden izliyorum.

Sıralar ve aletlerle dolu iki normal sınıf uzunluğunda büyük bir boşluk bizi ayırıyor. Ama bana doğru baktığında, ki bunu rahatsız edici derecede sık yapıyor, onu görebiliyorum. Ayrıca hafifçe kayabiliyor ve göz temasını engelleyebiliyorum.

Bazen hareket etmiyorum, bakışlarım onun gücü altında felç oluyor. Neden? Onunla bu kadar meşgul olmam çok garip. Onun hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum; ne yediğini, dinlediği müziği ve burada olmadığı zamanlarda nereye gittiğini. Hesaplı hareketlerini incelemek, parmaklarının çenesi boyunca izlediği yolu izlemek, yüzünün sert açılarına bakmak ve pantolonunun şeklini nasıl çizdiğini ezberlemek istiyorum. Büyüleyici, dikkat dağıtıcı ve kesinlikle dehşet verici.

Neden başka bir şeye odaklanamıyorum? Bunun benim üniversite hedeflerimle ve onun bu hedeflerdeki rolüyle hiçbir ilgisi yok. Tanrım, bunu düşünmemiştim bile. Sadece istiyorum... Ne? Bana bakmasını mı? Gözlerinden nefret ediyorum ama yine de onları izliyorum, bana doğru kaymalarını bekliyorum. Bu çok boktan.

Bize boş zamanı ders çalışmak için kullanabileceğimizi söyledi ama ben konsantre olamıyorum. Odanın önündeki muamma dışında hiçbir şey düşünemiyorum.

Öğrencilerden ikisi, Sebastian ve Lester, toplantılarından sonra ayrıldılar. Sarah kendi toplantısından sonra takılmayı tercih etti ve Chris şu anda orada, sandalyesinin kenarına sert bir şekilde tünemiş, Bay Marceaux ne söylüyorsa başını sallıyor.

Geriye ben kalıyorum ve sıramı beklerken içim içimi yiyor.

"Psst. Ivory."

Arka duvarın diğer ucunda, benim bağdaş kurmuş pozisyonumu yansıtan Sarah'ya doğru dönüyorum; bol eteklerimiz mütevazılık için dizlerimizin üzerine kadar uzanıyor.

"Gel buraya," diye fısıldıyor.

Görüşümden vazgeçmek istemeyerek başımı sallıyorum.

İç çekerek ders kitabını yere bırakıyor ve bana doğru sürünüyor.

Bu ilginç olacak. Sanırım son üç yılda benimle iki kez konuştu. Yediğim hamburgerin açgözlülük, yalan ve cinayetten yapıldığını söylediğinde onunla arkadaş olmaya çalışmaktan vazgeçtim. Çiftlik hayvanlarını kurtaran ve siyasi gündemleri boykot eden yiyecekleri seçme lüksüne sahip değilim.

Kahverengi, düz saçları o kadar uzun ki, elleri ve dizleri üzerinde bana doğru yaklaşırken yerde sürükleniyor. Boynundan sarkan çok renkli boncuk ipleri, kalçalarına kadar sarkıttığı uzun dökümlü elbisesi ve gözlerindeki muzip pırıltıyla eski tarz bir hippi görünümü var. Sütyen giymediğinden oldukça eminim ama sütyene ihtiyaç duymayacak kadar ince bir yapısı var.

Kolları, bacakları ve gülümsemesiyle yanıma yığılıyor. Neyin peşinde?

Toplandığımız yerden duyulamayacak kadar alçak bir sesle, "Onun hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyor.

Öldür beni şimdi. Onunla oraya gitmeyeceğim. "O sert biri."

Bay Marceaux'ya bakar ve alnında çizgiler oluşur. "*O* değil. Yani, evet, sert ve seksi ve... merhaba? Kemerini başka türlü kullandığını duymadın mı?"

Kemeri mi? Başımı salladım. "Ne demek istiyorsun?" "Bu sadece söylenti. Chris Stevens hakkında konuşmak istiyorum."

Chris hakkında, ikinci sınıfta benimle yatmaya çalışması ve o zamandan beri ondan uzak durmam dışında bir fikrim yok. "Ne olmuş ona?"

"Onu becerdin mi?"

Yanaklarım yanıyor. "Ne!"

Bay Marceaux kıymıklı gözlerini bana dikti.

Kahretsin. Sesimi alçaltıp kelimeleri kırpıyorum. "Onunla hiçbir şey yapmadım."

"Özür dilerim, özür dilerim. Bu sadece...." Saçının bir tutamını ayırıyor ve ince bir örgü haline getirmeye devam ediyor. "Prescott ve Sebastian ve... diğerleriyle birlikte olduğunu biliyorum. Bu konuda hiç susmuyorlar ve neyse, boş ver. Bu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

varsaymak kabalıktı." Saç örgüsünü bıraktı ve bana bir çift gamze gösterdi. "Biz sos muyuz?"

"Evet, iyiyiz." Sanırım mı?

"Harika, çünkü tavsiyeye ihtiyacım var." Çenesini indiriyor, fısıldıyor, *"Seks üzerine*. Ve sen...um..."

Sürtük mü? Bir sürtük mü? Pis bir fahişe mi? Omuzlarımı rahat bir pozisyona getirmek için mücadele ediyorum. "Ben neyim?"

"Tecrübeli."

Dişlerimi

gıcırdatıyorum

.

Fark etmemiş gibi görünüyor. "Chris'le aramızda bir şeyler var. Öpüştük falan ve ben... bilmiyorum, *V-kartımı* özel bir şey için saklıyordum, anlıyor musun?"

Hayır, bilmiyorum. Kimsenin ya da hiçbir şeyin bu kadar özel olduğunu düşünemiyorum.

Yüzünü benimkine o kadar yaklaştırıyor ki tek görebildiğim çiller oluyor.

"Nasıl bir şey?"

Geriye doğru eğildim, her saniye daha da rahatsız oluyorum. "Ne? Seks mi?"

"Evet." Dudaklarını yalıyor. "Bu."

Seks düşüncesi bile midemi binlerce arıyla dolduruyor. Buna katlanmak, ölü deri ve irinle kaplı sızıntılı bir uçuğu yalamaktan daha kötü. Ama herkes için böyle mi bilmiyorum -insanlar kızların bundan hoşlanması gerekiyormuş gibi davranıyor- bu yüzden omuz silkiyorum.

Başını eğiyor. "Acıyor mu? İlk seferinde?"

"Evet." Sesim çatlıyor ve onu temizliyorum. "Acıyor." Acıması hiç bitmiyor. "Kaç yaşındaydın?"

Bu konuda konuşmak istemiyorum, ama aynı zamanda göğsüm paylaşmak için dayanılmaz bir ihtiyaçla ağrıyor. Hiç kimse bana cinsel deneyimlerim hakkında soru sormadı. Kesinlikle annem değil ve hiç yakın bir arkadaşım olmadı. Hep istediğim şey bu değil miydi? Yargılamadan kız kıza konuşmak?

Yüzünde zalimlik belirtisi arıyorum ve sadece parlak gözlü bir merak buluyorum. Bu, içimde sıcak bir his yaratıyor. İlgileniyor, hatta belki kıskanıyor. Çünkü bende onda olmayan bir şey var. *Tecrübe.*

Bacaklarımı uzatarak başımı duvara yaslıyorum. "On üç yaşındaydım."

"Vay canına." Yüzü şaşkınlıkla parlıyor. "Kim? Nasıl? Söyle bana her şey."

Kelimeler kolayca dökülüyor, vücudumun her hücresine işlenmiş bir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

anıdan. "Kardeşim hapishanede yattıktan sonra eve yeni dönmüştü.

Deniz Piyadeleri ve ekibinden birini de yanında getirdi. En iyi arkadaşını."

O zamanlar Lorenzo'dan çok etkilenmiştim, yakışıklılığından, savaşta bilenmiş kaslarından ve sert cazibesinden başım dönmüştü. O da bana sanki hayatında gördüğü en güzel kızmışım gibi bakıyordu.

Hâlâ bana bakıyor ve ben bundan iliklerime kadar korkuyorum.

Sarah ağzını kapatıyor, gülümsemesi parmaklarının arasından kaçıyor. "Bekaretini kardeşinin en iyi arkadaşına mı verdin?"

Tüylerim diken diken oldu. "Kendi evini tutana kadar bizimle kalıyordu. Bir gece uyandım, tekrar uyuyamadım ve arka güvertede oturmak için dışarı çıktım."

Babam gideli sadece bir ay olmuştu ve kaybı hala çok acı veriyordu, göğsümde sürekli bir daralma vardı. "*Hiçbir şey akıl almaz değildir ve her şey mümkündür"* derdi. *Bunun kanıtı müziğin büyüsüdür.* Ben de orada, onun en sevdiği Herbie Hancock şarkısını mırıldanıyor, düşünülemez olanı diliyor ve geri gelmesini istiyordum.

Sarah içeri doluşuyor, yüz ifadesi o gecenin gerçekliğinin hak ettiğinden çok daha fazla coşku yayıyor. "Ne oldu?"

"Kardeşimin arkadaşı dışarı çıktı ve beni merdivenlere sıkıştırdı. O kadar büyüktü ki. *Her yeri* büyüktü. Ve güçlüydü. Ne istediğini biliyordu ve onu almasına engel olamadım."

Beni arkadan kavrarken beton basamakların göğsüme ve bacaklarıma sürtünmesine engel olamadım. Ağzımdaki el çığlıklarımı bastırıyordu. Geceliğimin yırtılma sesini. Nefesinin kokusu havayı çürütüyordu. Ve bacaklarımın arasındaki acı... yırtılma, kan, beni tekrar tekrar aldığında günlerce süren acı.

"Dostum." Sarah duvara yaslanıyor. "Kulağa çok seksi geliyor." Öyle mi?

"Çok şanslısın." Saçlarının uçlarıyla oynuyor. "Göğüslerin var, tecrübelisin ve böyle adamlar senin üzerine atlıyor. Ben de bunu istiyorum. Sanırım korkuyordum, ama kesinlikle hazırım... bilirsin... Chris'le."

Bende bir sorun olmalı, çünkü göğüsler, seks ve az önce söylediği her şey bağırsaklarımı kusma isteği uyandırıyor. "Sarah, yapma.
-"

"Aramızda kalsın, buradaki kızlar sadece kıskandıkları için sana kötü davranıyorlar. Yani, şu haline bak. Erkekler bunu istiyor." Eliyle vücudumu işaret ediyor. "Okulun yarısıyla yatmış olmana şaşmamalı."

Safra boğazımın arkasına vuruyor ve onu bastırmak için tekrar tekrar yutkunuyorum.

"Oh, bak. İşi bitti." Sarah ayağa fırlar, kitaplarını kapar ve odanın içinde koşturarak Chris'e doğru ilerler.

Bir yanım onu yere yatırıp ondan uzak durması için yalvarmak istiyor. Ama diğer yanım, bencil yanım, onun kabulünü arzuluyor. Chris'le seks yaparsa, tıpkı benim gibi olacak. Belki benimle daha çok konuşur, bana güvenir. Belki erkeklerle ve onların ihtiyaçlarıyla ilgili başka şeyler, daha korkunç şeyler paylaşabilirim.

"Bayan Westbrook." Bay Marceaux sandalyesinden kalktı, yumrukları kalçalarında ve gözlerinde bir ürperti vardı. "Beni bekletmeyin."

OceanofPDF.com

Öğrenci dosyasını okumaya çalışıyorum ama kelimeler birbirine karışıyor. Dikkatim çok dağınık, tüm düşüncelerim masamın diğer tarafındaki kıza yöneliyor. Diğer öğrencileri evlerine gönderdim ve şimdi sadece Ivory, ben ve bu uygunsuz cazibe var.

İnce parmaklarını kucağında birleştiriyor, sırtı düz ve koyu renk saçları boynunun zarif hatlarının etrafına dökülüyor. Dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor, ona doğal gelen bir ifade, ama bu öncekilerden daha küçük. Daha titrek. Küçük kızların korktuklarında takındıkları türden bir gülümseme.

Dosyayı masanın üzerine bırakıp öne doğru eğilerek onun görünmez gerginlik balonunu yarıyorum. "Neden endişeleniyorsun?"

Cevabı biliyorum ama dudaklarından nasıl döküldüğünü duymak istiyorum. "Hiçbir şey." Bir parmağını burnuna götürüyor. Küçük, anlamlı bir hareket.

Yalan söylüyor.

Masaya bir yumruk indirdim, nefesini kesecek kadar sertti.

"Bu bana son yalan söyleyişin olacak." Gerekirse gerçeği yüzüne vururum. "Bana anladığını söyle."

Boğazında bir damar şişkinleşir ve çırpınır. "Evet, anlıyorum."

"Güzel." Bakışlarım gömleğinin *V kısmına,* derin göğüs dekoltesine ve hepsini bir arada tutan çengelli iğneye kayıyor. Aynı hızla gözlerimi kaçırıp yüzüne dikiyorum. "Şimdi soruya cevap ver."

Avuçlarını kalçalarına sürtüyor ve bakışlarımı üzerinde tutuyor. "Siz, Mr. Marceaux. Beni endişelendiriyorsun."

Ahh, çok daha iyi. Dürüstlüğünü bana kaşıkla yedirmesini istiyorum, titreyen nefesiyle. "Ne demek istediğini açıkla."

Cesaretini toplar gibi kendi kendine başını sallıyor. "Diğer öğretmenler gibi zeki ve katısınız ama barbar bir di-" Dudaklarını birbirine kenetliyor.

"Sınıfımda konuşmak serbesttir, Bayan Westbrook." Gözlerimi kısıyorum. "Yapıcı bir şekilde kullanıldığı sürece."

O da hemen gözlerini kısıyor. "Sik kafalı diyecektim ama bunun yapıcı olacağından emin değilim."

En azından bir sik düşünüyor.

"Bana iddia edilen davranışımdan bir örnek verin, ne kadar yapıcı olduğuna ben karar vereyim."

Cevabım karşısında şaşkına dönmüş gibi ağzı bir karış açık kaldı. "Peki ya koridorda olduğumuz zaman? Sana mali durumumu anlattığımda, sen... *gülümsedin?"*

Kahretsin, bunu gördü mü?

Ona gülümsediğimi söyleyemem çünkü kırılganlığı beni şehvetten uçurdu ve lanet bir kaya gibi sertleştirdi. Ama ona samimiyetimi verebilirim.

"Haklısınız. Hatalıydım ve özür dilerim." Dosyayı elime aldım ve çıktılara göz attım. "Durumunuz hakkında konuşalım."

Biyografi sayfasını taradım ve Treme adresini doğruladım. Olağanüstü not ortalaması ve SAT puanlarının özetini atlayarak, en çok önemsediğim gerçeklere kilitleniyorum.

Doğum tarihi?

Baharda 18 yaşına girecek. Ailesi

mi?

William Westbrook. Vefat etti.

Lisa Westbrook. İşsiz.

Bu onun para sıkıntısını açıklıyor ama özel okul parasını nasıl ödediğini açıklamıyor. Bekle...

Babasının ismine geri dönüyorum. "William Westbrook?"

Gözleri kapanıyor. Sayfaya tekrar bakıyorum, detayları birleştirmeye çalışıyorum. Westbrook, ölü, Treme'den, kızı piyano çalıyor.

Tanrım, adını daha önce söylemediğime inanamıyorum. "Sen Willy Westbrook'un kızı mısın?"

Gözleri parlıyor, gülümsemesi gibi parlak ve umutlu. "Adını duydun mu?"

"Ben New Orleans'ta büyüdüm, tatlım. Buradaki herkes Willy's Piano Bar'ı duymuştur."

Bakışları içe dönüyor, gülümsemesi yumuşuyor. "Güzel bir yer olduğunu duydum.

Turistler buna bayılıyor."

Bunu sanki hiç gitmemiş gibi söylüyor, ki bu da Willy'nin ünlü piyanosunun arkasında mesai sonrası oturup onun yetenekli ayakkabılarını doldurmayı hayal ettiği görüntüsüyle çelişiyor.

Dirseklerimi masaya dayayıp yaklaşıyorum. "Sokağın aşağısında oturmuyor musun? Hiç gitmedin mi?"

Kaşlarını kaldırdı. "Burası on sekiz yaş ve üstü bir bar. Ben giremem."

Beynim bir kafa karışıklığı bulutunun içinden geçiyor. "Kapalı olduğunda işletmeye yardım etmek için oraya gitmiyor musun? Hâlâ ailene ait, değil mi?"

Dosyasında annesinin işsiz olduğunun yazması dışında mı?

Bakışları kucağına düşüyor. "Babam ben on yaşındayken barı sattı."

Gözlerini göremediğim zaman nefret ediyorum. "Konuşurken bana bak."

Başını kaldırıyor, sesi sessiz ve düz. "Yeni sahibi ismi korudu ve babamın orada piyano çalmaya devam etmesine izin verdi ta ki..."

Ta ki barda bir kavga çıkana, ateş edilene ve Willy kavgacıları yatıştırmaya çalışırken birini göğsünden vurana kadar.

Hikayeye aşinalığım yüzümden okunuyor olmalı, çünkü "O zaman ne olduğunu biliyorsun" diyor.

"Tüm haberlerde vardı."

Başını salladı, yutkundu.

Willy'nin ölümü büyük yankı uyandırdı. Siyahların yaşadığı bir mahallede beyaz bir caz piyanisti olmasının yanı sıra toplum tarafından da sevilen ve saygı duyulan biriydi. Barı Treme'e büyük miktarda turist getiriyordu ve duyduğuma göre, popülerliği çevredeki işletmeleri yıllardır ayakta tutuyordu.

Özellikle New Orleans'ı ziyaret ettiğim sırada televizyonda cinayet haberlerini izlediğimi hatırlıyorum; o ziyaret hayatımda çok önemli bir dönüm noktası olmuştu. Dört yıl önce miydi? Leopold'dan yüksek lisansımı yeni almıştım ve New York'taki öğretmenlik işime devam mı etsem yoksa memleketime daha yakın bir yerde mi iş arasam diye düşünüyordum.

Aynı hafta Shreveport Hazırlık Okulu'ndan gelen iş teklifini kabul ettim. Ve Joanne ile tanıştım.

O zamanlar yirmi üç yaşındaydım, yani Ivory babası öldürüldüğünde on üç yaşındaydı.

Karşımda oturuyor, dikkatli ve sessiz. Sessizlik uzadıkça, duruşunda ince bir dönüşüm meydana geliyor, vücudunu kendi içine doğru kıvırıyor ve onu daha küçük gösteriyor. Kolundaki bir ipliği karıştırıyor, dikkatimi gömleğindeki dikişe ve gömleğinin her yerindeki

Dikişleri sökülüyor. Kıyafetleri ucuza yapılmış, eski ya da kullanımdan dolayı yıpranmış. Muhtemelen yukarıdakilerin hepsi.

Bronz yüzünde tek bir makyaj lekesi bile yok. Yüzük, bilezik ya da herhangi bir takı yok. Parfüm kokusu da yok. Onu güzelleştirecek bir şeye kesinlikle ihtiyacı yok. Çıplak güzelliği şimdiye kadar gördüğüm her kadını gölgede bırakıyor. Ama bu yüzden yoksun değil.

Yoksulluk içinde yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlıyormuş gibi yapmayacağım, hele hele onun gibi bir ebeveyni kaybetmenin. Babam başarılı bir doktor, annem ise Leopold'un müdürü ve dekanı olarak emekli oldu. Üniversiteden sonra Louisiana'ya döndüğümde, tek çocuklarına yakın olmak için benimle birlikte geri taşındılar. Bana olan sevgileri ve destekleri servetleri kadar güvenilir ve varlıklı olduklarını söylemek yetersiz kalır. Marceaux ailesi piyanolarda kullanılan ahşap desteklerin patentini elinde tutuyor. Piyanolar üretildiği sürece ben de çocuklarım ve onların çocukları gibi ömür boyu bu işin içinde olacağım.

Le Moyne aileleri arasında eski para çok yaygındır. Ivory'ninki hariç. Öyleyse Willy Westbrook neden hızla büyüyen işini satıp orada şovmen olarak çalışmaya devam etti ve kızını yoksul bırakacak kadar düşük bir maaş aldı?

Dosyasını karıştırıp okul harcının ödeme planını arıyorum. Son sayfadaki küçük bir not, dört yılın tamamının yedi yıl önce ödendiğini gösteriyor.

Ben on yaşındayken babam barı sattı.

Onunla göz göze geldim. "Seni buraya göndermek için işini mi sattı?"

Sandalyede kayıyor, sırtı kamburlaşıyor ama başka tarafa bakmıyor. "Sadece dört yıllık programı karşılamaya yetecek bir teklif aldı, o yüzden..." Gözlerini kapatıp açıyor. "Evet. Buradaki konumumu güvence altına almak için her şeyini sattı."

Ve üç yıl sonra, adam öldü ve onu ders kitaplarını karşılayamayacak kadar parasız bıraktı.

Sesimdeki küçümsemeyi gizleme zahmetine girmiyorum. "Bu son derece aptalcaydı."

İkiz alevler gözlerini tutuştururken elleriyle masanın kenarını kavrayarak öne doğru sarsılıyor. "Babam bana baktı ve inanmaya değer bir şey gördü, ben kendime inanmadan çok önce. Bunda aptalca bir şey yok."

Sanki benim de ona inanmamı bekliyormuş gibi bana dik dik bakıyor. Ama aslında sadece savunmacı, kızgın bir küçük kıza benziyor.

Kızım. Yakışmıyor.

"Artık on üç yaşında değilsin. Büyü ve ona *baba demeyi* bırak." "Bana ona ne diyip diyemeyeceğimi söyleme!" Yüzü bir anda kızardı.

hoş bir öfke tonu. "O *benim* babam, *benim* hayatım ve bunun seninle hiçbir ilgisi yok!"

Tanrım, bu kızın sorunları var ve dudağındaki kesiğe bakılırsa, babasıyla ilgili sorunların ötesine geçiyor. Fiziksel istismarı tespit etmek kolaydır. Ancak cinsel travma büyük bir sıçrama. Ama doğam gereği şüpheciyim ve onu çok merak ediyorum. Gözlerindeki o cesur kıvılcımlara rağmen, duruşunda kendini savunmak için içe doğru kıvrılma eğilimi var, bu da geçmişinde veya bugününde birinin onu incittiğinin kanıtı.

İçini kazmak, sefaletinin işe yarar yönlerini ortaya çıkarmak ve geri kalanını yok etmek istiyorum. "O senin babandı ve senin kendi hayatın var. Hayatına devam et."

Yanağında bir seğirme zıplıyor. "Senden nefret ediyorum."

Ve sikimi ağzına sokarak onu cezalandırmak istememden nefret ediyorum. "Olgunlaşmamışlığınızı göstermeyi başardınız, Bayan Westbrook. Benim vesayetim altında bir öğrenci olarak kalmak istiyorsanız, bir kız öğrenci gibi sızlanmayı bırakacak ve bir yetişkin gibi davranmaya başlayacaksınız."

Burnunu çekiyor, omuzları dikleşiyor. "Benim hakkımda pek iyi şeyler düşünmüyorsun." Gözlerini odanın diğer ucuna dikiyor, bakışları aletlerin olduğu duvarda geziniyor. "Bu işi gerçekten berbat ettim."

"Bana bak."

Anında yapar.

İtaatkârlığının iğrenç parfümü tenimi yalıyor. İçinde yıkanmak, tatmak ve test etmek istiyorum. "Neden buradasın? Baban on yaşındayken piyanist olacağına karar verdiği için mi?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Hayır, bu benim de hayalim ve 'çalışkan olmak zorundayım'."

Bach'tan alıntı yapabiliyor. Aferin ona.

"Hayalin tam olarak nedir?" Dosyayı üniversite kabul bölümüne kadar açıyorum. "Buna göre hiçbir hedefin, hırsın yok. Liseden sonra ne yapacaksın?"

"Ne?" Sesinde öfke çığlıkları yükseliyor. Masanın üzerinden fırlayıp elimdeki sayfayı yırtıyor, bakışları boş sütunların üzerinde uçuşuyor. "Bu neden boş? Bir hata olmalı. Ben... Ben... Tanrım! Bu konuda çok kararlıydım-"

"Otur!"

"Bay Marceaux, bu doğru değil. Dinlemek zorundasınız..." Sesi zayıflıyor, bakışlarımın gücü altında korkmuş bir sessizliğe gömülüyor.

Sandalyeye çöküyor, yüzü kızarıyor ve elleri titreyerek kâğıdı hışırdatıyor.

Parmaklarımı çeneme dayıyorum. "Şimdi bana sakin bir sesle o sayfada ne görmeyi beklediğini söyle."

"Leopold'a gidiyorum."

Hayatta olmaz.

Ancak bakışlarındaki sarsılmaz güç, bunu gerçekleştirme kararlılığına sahip olduğunu gösteriyor ve çenesini kaldırması aksini iddia etmem için bana meydan okuyor.

Bu meydan okumayı kabul ediyorum. "Her yıl başvuranların sadece yüzde üçünün kabul edildiğinin farkında mısın? Leopold üç yıldır hiçbir Le Moyne öğrencisini kabul etmemiş olsa da düzinelerce akranınız başvuruda bulundu. Belki, sadece *belki, aranızdan* biri gelecek yıl kabul edilir."

Belki diye bir şey yok. Annem hala Leopold'un Mütevelli Heyetinde bir koltuğa sahip ve tavsiyelerimden birini kabul ettirecek imkana sahip. Bunu yapacağından eminim. Benim için.

Ancak. Sıkı kabul sürecinden *bir* öğrenci başvurusu geçirmek şüphe uyandırmazken, *iki* öğrenci başvurusu kesinlikle alarm verir ve annemin dürüstlüğünü sorgulanır hale getirir. Ondan bunu asla istemezdim.

Sandalyede arkama yaslanıyorum ve Ivory'nin üniversite hedefleriyle ilgili notları gözden kaçırmadığımdan emin olmak için çıktıları gözden geçiriyorum. "Şimdiye kadar kayıt işlemleri için başvurmuş olman gerekirdi. Burada böyle imkânsız bir girişimle ilgilendiğini gösteren hiçbir şey yok."

"Her şey mümkün Bay Marceaux." Boş sayfayı masama fırlattı. "Ve ben başvurdum. *Üç yıl önce.* Aslında Bayan McCracken beni önde gelen aday olarak göstermeyi planlıyordu."

Bu da Beverly'nin neden Barb McCracken'ı emekliliğe zorladığını ve beni onun yerine buraya getirdiğini açıklıyor. Anlaşmayı kabul ettiğimde, Beverly'nin oğlundan daha değerli öğrenciler olacağını biliyordum. Ama içimde bu kadar büyük bir suçluluk duygusu hissetmeyi beklemiyordum.

Ivory Westbrook ahlaki bir ikilem yaratıyor ve ben onu çalarken dinlemedim bile. Belki de yeteneği vasattır ve bu çıkar çatışmasını bir kenara bırakabilirim.

Kravatıma bakıyor, gözlerinde düşüncelerden oluşan bir füg titreşiyor. Uzun saniyeler geçiyor. Koridorun aşağısında bir yerde bir klarnet mükemmel bir tonda çalıyor.

Sonunda bakışlarımla buluştu. "Varlığım buralarda pek istenmiyor. Doğru kıyafetleri giymiyorum, doğru arabayı kullanmıyorum." Gülüyor. "Bir arabam bile yok. Ve kesinlikle bağışlar ya da göz alıcı bağlantılar getirmiyorum. Sunabileceğim tek şey yeteneğim. Bu yeterli olmalı. Önemli olan tek şey bu olmalı. Yine de bu okul ilk günden beri bana karşı."

Söylediği hiçbir şey beni şaşırtmadı. O, acımasız kurtlar arasında kaybolmuş küçük bir kuzu. Peki neden biraz daha aşağıya nişan almıyor? Daha kolay bir üniversiteyi deneyip kendini hedef tahtasından uzaklaştırmıyor? Neden Leopold?

İfademi kayıtsız tutuyorum, sorularımı o bitirene kadar erteliyorum.

Boş sayfaya dokunuyor ve bana doğru kaydırıyor. "Birisi Leopold için yaptığım teklifi ve uygunluğumu desteklemek için yaptığım tüm hazırlık çalışmalarını silmiş. Bayan McCracken bana hepsini dosyama koyduğunu söyledi. Kimseyi suçlamak istemiyorum ama bu okulda birileri benden hoşlanmıyor ve o birilerinin benim yerim için yarışan bir oğlu var."

Beverly Rivard dosyasını sildi, bu sonuca zaten varmıştım. "Neden Leopold?"

"Ülkedeki en iyi konservatuar." "Yani?"

"Yani?" Gözleri parlıyor. "Öğrencilerin orada aldığı sıkı eğitimin eşi benzeri yok. Seçkin bir öğretim kadrosuna, birinci sınıf tesislere ve öğrencileri müzik kariyerlerine itme konusunda en iyi geçmişe sahipler." Dünyaca ünlü besteciler, orkestra şefleri ve piyanistler gibi önemli mezunların isimlerini parmaklarıyla saydıktan sonra ekliyor: "Ve siz, Bay Marceaux. Yani, Louisiana Senfoni Orkestrası'ndasınız."

Tam ona yalaka olduğu için bağıracaktım ki beni şaşırttı.

"Sadece gösteri yapmak istemiyorum." Ellerini birbirine kenetliyor, bakışları odağını kaybediyor. "Büyük bir senfonide başkemancı koltuğuna oturmak ve en iyilerin en iyilerinin yanında, kapalı gişe oynayan bir salonda, sahne ışıklarının altında titreyerek oturmak istiyorum. Müzik başladığında orada, her şeyin bir parçası olmak istiyorum."

Bu önceden hazırladığı bir konuşma değil. Sesindeki tutku bin desibel şiddetinde, tüm vücudu sözlerinin beklentisiyle titreşiyor.

Ellerini indiriyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Ayrıca, zaten bildiğiniz gibi, Leopold'a kabul edilen her öğrenci tam eğitim bursu alır. Kim olduğunuz ya da geçmişinizin ne olduğu önemli değil..."

Bir bakışı paylaşıyoruz ve o anlayış boşluğunda zihinsel olarak cümlesini tamamlıyorum. Leopold, öğrencilerin banka hesaplarıyla ilgilenmeyecek kadar prestije ve zenginliğe sahip. Okul, başvuru sahiplerini yalnızca yeteneklerine göre değerlendiriyor.

"Pekâlâ." Ensemi ovuşturuyorum ve umarım berbat bir piyanisttir diyorum. "Dosyanızı güncelleyeceğim ve oradan devam edeceğiz."

Normal şartlar altında, sınıfının en iyisi olmak onu Leopold'a sokardı. Ama Beverly bunun olmayacağından emin olmak için beni tuttu. Leopold Prescott Rivard'ı kabul edecek çünkü ben bunu sağlayacağım. Le Moyne'dan diğer herkes göz ardı edilecek. Ivory için berbat bir durum ama hayat çok acımasız.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyor, duruşu gevşiyor. "Konuşmamız gereken bir konu daha var."

Dosyayı bir kenara koyuyorum, sandalyeden kalkıyorum ve masanın etrafından dolaşarak onun yanındaki çıkıntıya, yüzüm ona dönük bir şekilde oturuyorum.

Bacaklarını birbirine kenetlemiş, ayaklarını -biri çıplak diğerinin üzerine gelecek şekilde- masamın ayağına dayamış. Zemini tarıyorum ve sandalyesinin altında yırtık ayakkabılarını görüyorum. Bütün gün giydikten sonra yırtık plastik kenarların cildini tahriş ettiğinden şüpheleniyorum.

Başını kaldırdığında, parmağımı çenesinin altına koyarak başının pozisyonunu tutuyorum. "Dudağına ne oldu?"

Beklendiği gibi, çenesini indirmeye çalışıyor. Kaçamak bir tepki. Vücudumdaki her içgüdü bana birinin onu incittiğini söylüyor.

Yumuşak tenine küçük ama belirgin bir baskı uyguluyorum. "Ayağa kalk."

Sandalyeden kalkarken nefesleri hızlanıyor, çenesinin altına dokunuşum ona rehberlik ediyor.

Tam boyuna ulaştığında elimi bırakıyorum. "Sana bir soru sordum ve cevap vermeden önce yalanlar hakkında ne söylediğimi hatırla."

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Başka bir taktik deniyorum. "Öğretmeniniz olarak ben zorunlu bir muhabirim. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Sıvı abanoz gibi gözleri kırpışıyor. Acı verecek kadar güzel ve ben çok kötü durumdayım.

Masanın üzerindeki tüneğimden açılıyorum. Onun üzerinde dururken, bir baş daha uzun ve çok daha iriyim. "Bu, çocuklara yönelik kötü muamele şüphesini koruyucu hizmetlere bildirmem gerektiği anlamına geliyor."

"Hayır!" Parmakları dudağındaki kesiğe doğru uçuyor. "Bunu yapmana gerek yok. Kardeşim... o ve ben bu sabah birbirimize girdik, kardeşlerin yaptığı gibi. Bu tamamen normal."

Normal mi? Hiç sanmıyorum. "Kaç yaşında?"

Kalçasını masanın kenarına yaslıyor, rahat bir poz ama beni kandırmıyor. "O yirmi altı yaşında."

Yirmi altı, daha iyisini bilmenin üzerinden on yıl geçmiş demektir. Eğer o pislik ona vurduysa, onu ihbar etmeyeceğim. Onu bulup suratını dağıtacağım. "Sana vurdu mu?"

"O... şey, biz tartışıyorduk ve şey..." Kelimelerini dikkatle seçiyor, alnı konsantrasyon içinde, şüphesiz bir yalandan kaçınmaya çalışıyor. "Kendimi bir kapının çerçevesini yerken buldum."

"Yaptı. O. Sana vurdu mu?"

Bir nefes bırakıyor. "Bana elinin tersiyle vurdu. Bu"-dudağını işaret ediyor

-"kapı çerçevesiydi."

İçimde şiddetli bir ateş patlıyor, yüzeye fırlıyor ve tenimi yakıyor. "Ne sıklıkla?"

Göbeğini kucaklıyor, gözleri yerde, beni daha da öfkelendiriyor.

"Cevap ver bana!"

"Yapma bunu. Yapamam... Şu anda uğraşmam gereken yeterince sorun var." "Gömleğini kaldır." Ne yapıyorum ben? Kahretsin, bu kötü bir fikir, ama yapmak zorundayım.

Biliyorum. "Bana kaburgalarını göster."

Etrafıma bakıyor, gözleri koridora kilitlenmiş.

"Biri yanımdan geçerse vücudumun etrafını göremez." Dizlerimi büküp yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. "Sizi ihbar etmek zorundayım Bayan Westbrook. Bana çürüklerle kaplı olmadığınızı kanıtlayın, ben de rapor tutmayayım."

Onun yerine kardeşinin ağzını burnunu dağıtırım.

Parmakları gömleğinin eteklerini kavrıyor, yüz ifadesi gergin, gözleri kapalı. O kadar hareketsiz ki nefes aldığından bile emin değilim.

"Bu sadece sizin iyiliğiniz için bir sınav. Uygunsuz bir şey yok." Bu çok yasadışı ama kendimi durduramıyorum. "Bekliyorum."

Bakışlarını yeleğimin düğmelerine, kravatımın düğümüne yöneltiyor, orada oyalanıyor, sonra odağını acı verici bir yavaşlıkla ağzımın üzerinde gezdiriyor. Gözlerimle bağlantı kurduğunda, boğazının arkasında keskin bir

uğultu çınlıyor.

Sonra gömleğini kaldırıyor.

OceanofPDF.com

O bir öğretmen. Bana zarar vermez.

Yavaşça, titreyerek gömleğin eteklerini göbeğimin üzerinde topluyorum.

O sadece işini yapıyor.

Bakışlarının sarsılmaz baskısı, kalp atışlarımın hızlanması ve kaburgalarımı açıkta bırakan pamuğu biraz daha yukarı kaldırdığımda serinleyen hava yüzünden tüylerim diken diken oluyor.

Uygunsuz hiçbir şey için söz vermedi.

Peki bu neden bu kadar yanlış

geliyor? Yanlış.

Gömleği aşağı itiyorum ve eşyalarımı toplamak için dönüyorum. Eli üst kolumu yakalıyor, beni tekrar pozisyonuma döndürürken parmakları içeri giriyor. "Göster bana yoksa yaranı rapor ederim."

Sesi kafatasımda sekiyor, keskin ve uzlaşmaz. Beni ihbar ederse evimi, eğitimimi ve kedimi kaybedebilirim. Ve Shane... Tanrım, kardeşim acı dolu bir gazapla karşılık verir.

Gömleği kaldırırken karnım titriyor. Kumaşı göğüslerimin ağırlığı altında tutarken kolumu bırakıyor ve gözleriyle buluşuyorum.

Tek gördüğüm mavi buz, uçsuz bucaksız bir kutup manzarası, sanki bilinmeyen bir dünyaya bakıyormuşum gibi.

Burun delikleri genişliyor ve yüzündeki kaslar anlamadığım duygularla sertleşiyor. Hiçbir şey saklamıyorum. En azından gömleğimin altında bir şey yok. Dudağımdaki kesik dışında, Shane onu kanepede yatağımda zavallı bir kızla sevişirken yakaladığım geceden beri üzerimde tek bir çizik bile bırakmadı. Kendi kapımı çalmadığım için karnımda kötü bir çürük oluştu. Ama Bay Marceaux bunu bulamayacak. Rengi geçen hafta soldu.

Çömeliyor, buz gibi bakışları gövdemde, eteğimin düşük bel bandında geziniyor, sonra diz boyu etek ucuna iniyor. "Şimdi kaldır

Eteğin."

Dikkatimi kapı aralığına ve ötesindeki boş koridora yöneltiyorum. Eğilmiş pozisyonu onu pelvisimle göz hizasına getiriyor, vücudu artık beni koridor trafiğinden korumuyor. Son zil bir saat önce çaldı ama birçok çocuk özel ders için okulda kaldı. Şu anda bile bir klarnetin legatosu koridorda şarkı söylüyor.

Herkes geçip gidebilir ve en kötüsünü düşünebilir. İşte buradayım, asistan sürtük, öğretmene vücudumu gösteriyorum.

Çıplak ayaklarımın altındaki soğuk zemin beni daha da çıplak hissettiriyor. Keşke toplantımız sırasında ayakkabılarımı çıkarmasaydım. "Mahremiyet yok. Biri beni görebilir."

"Bu benim endişelenmem gereken bir konu." Kolları bükülmüş dizlerinin üzerine sarkıyor, güçlü elleri uyluklarının *V'sinde* esniyor. "Bir daha emir vermeyeceğim."

Bluzu aşağı itip karnımı örtüyorum. Şimdi etek mi? Aman Tanrım, ne yapmalıyım? Fiziksel olarak, bir erkek için alışılmadık bir pozisyonda, benden daha aşağıda, yüzü belimin altında. Daha savunmasız, değil mi? Yine de bir şekilde almaya çalışıyor. Burnuna bir diz atıp kaçabilirim. Ama buna ihtiyacım olduğundan emin değilim. Ya da istediğimden.

Kahretsin. Parmaklarımı eteğin ön kısmına doluyorum, bacaklarım uyluğumun ortasına kadar açıkta kalana kadar kıvırıp kaldırıyorum.

"Daha yükseğe."

Etek ucunu bir santim daha kaldırıyorum. Bacaklarımın titrediğini görebiliyor mu? Ne kadar yükseğe çıkmamı istiyor?

"Daha yükseğe."

Sesi, yüzüyle kalçalarımı ayıran bir metrelik boşluğa kabaca fısıldıyor. Elleri de tam orada, aramızda sallanıyor, eğer planı buysa beni bacaklarımın arasından kavrayacak kadar yakın. Parmaklarında hafif bir titreme seğiriyor ve kaslarım geriliyor.

Ama o bir öğretmen. Bana dokunmaya izni yok.

Onun öğrencisi olarak, ona güvenmem ve bana söylediklerini yapmam gerekiyor.

Eteğimin bol kumaşını külotumun kasıklarına doğru sıyırıyorum ve elimi oraya koyarak ona çok fazla şey göstermeden bacaklarımı tam olarak görmesini sağlıyorum. "Ne arıyorsun?"

"Duruşunu genişlet."

Ayaklarımı dışarı kaydırıyorum, çabayla yalpalıyorum. "Aynen böyle," diye nefes alıyor. "Aferin kızıma."

Övgüsü beni sıcak bir kucak gibi sarıyor. En son ne zaman birinin beni incitmeden kucakladığını hatırlamıyorum, ama Bay Marceaux önümüzdeki dokuz ayı bana iyi bir kız olduğumu söyleyerek geçirirse, bir daha asla kucaklanmaya ihtiyacım olmayabilir.

Başını eğip yaklaşıyor. "İç uyluklarınızdaki izleri arıyorum."

Lorenzo, diğer birçok adamla birlikte orada iz bıraktı. Zalim olanlar her zaman yapar, gıcırdatıp durur ve çok uzun sürer. Ama Bay Marceaux'nun diğer adamlardan haberi yok.

"Kardeşim asla-" "Yapacağını söylemiyorum."

Boğazım düğümleniyor. Ünümü çoktan duydu mu? Davranışlarımla ilgili kanıt mı arıyor?

"Oldukça koyu bir ten renginiz var." Başını kaldırıp yüz ifademi inceliyor, çok sabit, çok derin. "Morlukları saklamak daha kolay."

Gergin bir kahkaha atıyorum. "Annem bana çok solgun olduğumu söylüyor. Kahretsin, o da çok solgun olduğundan şikayet ediyor ve kendisi yarı Siyah."

"Eteğini indir." Ayağa kalktı, elleri kalçasında sabitlendi. "Bana annenden bahset."

Bacaklarımın etrafındaki kumaşı düzeltiyorum. "Herkes onun Halle Berry'ye benzediğini söylüyor ama-"

"Nasıl göründüğü umurumda değil. Ne iş *yapıyor*?"

İlaçlar. Erkekler. İkisine de sahip olmadığında, odasında oturup ağlıyor.

Bunu onunla paylaşırsam, muhtemelen talihsizliğime gülümseyecektir. "İki iş arasında."

"Babanın senin için işini satması konusunda ne düşünüyordu?" Bu yüzden benden nefret ediyor, o kadar ki bana her baktığında dudakları kıvrılıyor.

"Bu konuda tartıştılar." Gömleğimin iğnesini ve düğmelerini düzeltiyorum. "O kavgayı kaybettiği için mutlu değil, bu yüzden veli toplantılarına gelmesini beklemeyin."

"İnsanlar sefil felaketlerdir. Hata yaparlar. Yanlış şeyler yaparlar." Başının arkasını ovuşturuyor. "Eğer yola gelmezse, bu onun suçu."

Vay canına, bu... beklenmedikti. Şaşırtıcı derecede düşünceli ve gerçekten oldukça derin. Gerçi şimdi ne tür hatalar yaptığını merak ediyorum. Umarım hedeflerimi etkileyecek bir şey değildir.

Elini indiriyor ve dönme hareketi yapıyor. "Arkanı dön ve bana sırtını göster."

Nabzım hızlandı. Yine mi muayene? Ama bu sefer ellerini göremeyeceğim.

Tartışmak için ağzımı açıyorum ama gözlerindeki sert bakış fikrimi değiştiriyor.

Derin bir nefes alarak ona sırtımı veriyorum, titrek parmaklarımı gömleğin altına sokuyorum ve kalçalarımdan koltuk altlarıma kadar sürüklüyorum.

Deri ayakkabılarının gıcırtısı, nefeslerinin fısıltısı, vücudunun sıcaklığı, onunla ilgili her şey mahremiyetin ihlali gibi hissettiriyor. Keşke yüz ifadesini görebilseydim, çünkü muhtemelen sırtımdaki dövmeye bakmak için çürük arayışını bıraktı. Soluk parşömen işi belimin bir yanından omurgama kadar uzanıyor ve karşı omzumun etrafında kıvrılıyor.

Kendimi onun keskin sesli azarlarından birine hazırlıyorum. *Çok gencim. Dövmeler çok değersiz.* Ama bu konuda ne düşündüğü umurumda değil. Dövme kişisel, değerli ve bana ait.

Hiçbir uyarıda bulunmadan elleri sırtıma indi, tenime değil gömleğimin kıvrımlarına. Gömleğimi elimden çekip alıyor ve belime doğru itiyor.

İrkilerek arkamı döndüm. "Ne oldu?"

Beklediğimden daha uzakta, aramızda birkaç metre var, ellerini arkasında kavuşturmuş, dikkatini kapıya vermiş.

Tam Bayan Augustin içeri girerken bakışlarını takip ediyorum.

Eşikte duraksıyor, çantasının askısını omzuna yaslıyor. "Bir öğrenciyle birlikte olduğunuzu fark etmemiştim." Bay Marceaux ile benim aramda bir ileri bir geri, bir aşağı bir yukarı kaçamak bakışlar atıyor ve benim üzerimde duruyor. "Merhaba Ivory. İyi bir yaz geçirdin mi?"

Ayak parmaklarımı mermere doğru kıvırıyorum, lanet olası ayakkabılarımı özlüyorum. "Elbette." "Harika." Dikkatini tekrar öğretmenime veriyor, elini kaldırıp

boynuna kadar iz bıraktı, sarı saçlarından bir tutamı süpürüp taradı. "Bay Marceaux, yakında... uh... dışarı çıkacak mısınız?"

Ona annemin erkek arkadaşlarına baktığı gibi bakıyor, hayranlık ve aptallıkla dolu aşırı parlak gözlerle.

Tüm müzik öğretmenleri arasında Bayan Augustin en genci ve en güzeli. Ayrıca sinir bozucu derecede meraklı ama Ellie ondan övgüyle bahsediyor, yani sanırım iyi bir yaylı çalgılar öğretmeni.

Bay Marceaux başını eğdi. "Bayan Westbrook'un her akşam yediye kadar özel dersleri var."

Ben mi?

Ani bir hafiflik göğsümü kaldırdı. Bayan McCracken bana özel ders vermek için geç saatlere kadar çalışıyordu ama ondan fazladan zaman isteyecek cesareti kendimde bulamamıştım.

Yanımda o kadar uzun ve kendinden emin duruyor ki, ayaklarını genişçe dikmiş, Bayan Augustin'i incelerken duruşunun her santimi otoriteyle şekillenmiş. "Yakında eve gitmeyeceğim. Bu gece ya da başka bir gece."

"Ah." Yüzü düşüyor ve tüm vücudu sönmüş gibi görünüyor. "Tamam. Şey..."

Hareket ettirdiği tek şey uzun ince bacağı, yüksek topuğunun başparmağını geriye doğru çekip arkasındaki zeminde sallayarak oyalanıyor. Onun başka bir şey söylemesini mi bekliyor?

Sonunda doğruldu. "Ben eve gidiyorum." Koridoru işaret ediyor, hafifçe gülüyor, gülümsüyor ve gerçekten çok garip davranıyor. "Peki, sanırım, iyi akşamlar?"

Sesindeki soru beni çok sinirlendirdi. Özel dersim için kalacağını söyledi zaten. Gitmeli.

Ama sonra yine onunla yalnız kalacaktım. Ona karşı hem sahiplenici hem de korkmuş hissetmem nasıl mümkün olabilir?

Onun bu utanç verici ayak sürüme hareketini sert bir şekilde, "İyi geceler, Bayan.
Augustin."

Koridorda gözden kaybolurken, konuşmalarını alt metinle tekrar ediyorum. "Sana çıkma teklif etti, değil mi?"

Yüzünde sinirli bir ifadeyle bana doğru döndü. "Bu seni ilgilendirmez."

Muhtemelen öyle, ama tüm bu alışverişten dolayı başım dönüyor. Yani, ona *hayır* dedi. Ne bu gece ne de başka bir gece. Çünkü o benimle olacaktı, bana yardım edecekti.

Belki de işleri düşündüğüm kadar berbat etmedim. "Bu gece piyano dersi mi yapıyoruz?"

Boynundaki kordonlar titriyor.

"Hayır." "Ama az önce dedin ki-"

"İşte bu gecenin dersi." Aramızdaki mesafeyi siliyor ve benim alanıma doğru eğiliyor. "Beni sorgulama. Bana yalan söyleme. Ve asla gözlerini benden kaçırma." Doğruldu. "Otur."

Bunlar saçma talepler ama kendimi sandalyeye çökmüş ve gözlerimi onunkilere kilitlemiş buluyorum.

Bir parmağını bıyıklı boğazında gezdiriyor ve kravatının arkasındaki yakayı çekiştiriyor. Gevşetme çabasından vazgeçerek önümde çömeliyor. "Mürekkebi ne zaman aldın?"

Bu konudaki sorularına yalan söylemeden cevap vermem mümkün değil ama ona şunu söyleyebilirim. "On üç yaşındaydım."

Gözlerinde bir şey titreşiyor. Anlayış mı? Babamı kaybettiğimde kaç yaşında olduğumu biliyor. *Babamı*. Tanrım, düşüncelerimde bile Bay Marceaux'yu memnun etmeye çalışıyorum. Ama belki de toyluğum konusunda haklıdır. Eğer babam bugün hayatta olsaydı, ona hala *baba der miydim*?

Bay Marceaux dövme hakkında sorular sormak yerine sandalyemin altına uzanıyor ve ayakkabılarımı ayaklarına doğru çekiyor. Eğilmesi yüzünü kucağımdan birkaç santim uzağa koyuyor ama kolları baldırlarımda dolaşırken gözlerini benden ayırmıyor.

Dizleri bacaklarımın iki yanında olduğu için kendimi kapana kısılmış hissetmiyorum ama yine de midem kıpır kıpır. Neden yıpranmış babetimi tuttuğunu, neden içini incelediğini ya da benim için bir sonraki planının ne olduğunu anlamıyorum.

Bir elinde ayakkabım, ayağıma uzanıyor. Parmakları bileğimin arkasına değdiği anda koltukta zıplıyorum.

Bana sert bir bakış fırlatıyor, çatık kaşları elinin şefkatli dokunuşuyla çelişiyor. Telaşsızca ayak bileğimi okşuyor, yanlardaki kemikli topuzların izini sürüyor ve ayağımın topuğunu kavrayıp kaldırıyor.

Dilim tutuldu, nezaket karşısında kafam karıştı, hissin içinde kayboldum. Tüm dünya avucunun sıcaklığına, ayak parmaklarımı ayakkabının içine dikkatli bir şekilde kaydırmasına ve bu işe verdiği mutlak konsantrasyona daralıyor.

Ayağımı yere indiriyor ve bir göğüs dolusu nefes veriyorum. Sonra diğer bacağıma doğru kayıyor.

Bunu neden yapıyor? Bundan çıkarı ne? Ona göğüslerimi göstermemi mi bekliyor? Ona oral seks yapmamı mı? Seks mi?

Ayağımı onun ulaşamayacağı şekilde çekiyorum. "Bunu yapabilirim."

Ellerini bacaklarının üzerinde yumruk yapıyor ve o soğuk kobalt gözleriyle beni hapsediyor. "Bu akşamki ders ne?"

"Seni sorgulamıyor muyum?"

Belki bu onun için küçük bir şey ama benim için değil. Erkekler bir şey istemedikleri sürece bana dokunmazlar ve onun dokunuşu beni korkutuyor. Bu çok fazla.

Güzel. Çok samimi. Bir öğrenci ve öğretmen için fazla samimi.

Avucunu uzatmış bekliyor. Benden ne istediğini sormak istiyorum ama bu dersten kalmak olur.

Ayağımı eline doğru hareket ettiriyorum ve o da daha önce olduğu gibi aynı ilgiyi gösteriyor. Kırılgan vuruşlar. Kırılabilir kemiklerimi saran kadife gibi parmaklar. Almak mı? Vermek mi? Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Parmak uçlarının her dokunuşu bacaklarımı karıncalandırıyor, kalbimi çarptırıyor ve tüm vücudumu aşırı bilinçli hale getiriyor. Bu beni korkutuyor. *O* beni korkutuyor.

Diğer ayakkabıyı giydiğinde, ayaklarımı sandalyenin altına sokuyorum, dizlerim birbirine kenetleniyor, bir sonraki talebinden korkuyorum.

Ayağa kalkıyor, kara kaşlarının altındaki ifadesi karanlık ve nefes alış verişi olması gerekenden daha gürültülü. O muhtaç bakışı, o aç sesi biliyorum. Kanım donuyor.

Şimdi koşma zamanı, ama ayaklarım hareket etmiyor. Neden? Sanırım onun iznine ihtiyacım var.

Onun iznini *istiyorum*.

Masaya doğru dönerek ellerini yüzeye bastırdı. "Evinize gidin, Bayan Westbrook."

Omurgamda bir rahatlama hissediyorum ama bir sonraki düşüncemle bu rahatlama kesiliyor.

Crescent Hall'dan herhangi bir çıkıştan çıkabilirim, otoparktan ya da parktan geçebilirim, sokaklarda zikzaklar çizerek otobüs durağına gidebilirim. Hangi yöne gittiğimin bir önemi yok. Prescott bana yetişecek. Beni bulacaktır. Her zaman bulur.

Sonra eve. Lorenzo'nun bekliyor olabileceği yere. Shane yatağımda sikişiyor olabilir.

Hangisi daha korkunç? Prescott mu? Lorenzo mu? Shane mi?

Bay Marceaux.

Çantamı aldım ve koridora doğru koştum.

OceanofPDF.com

Le Moyne'dan 91 hattına doğru on dakikalık bir yürüyüş yaparken bunaltıcı hava tenime yapışıyor. O sınıftan çıkıp biraz nefes almak iyi geldi. Bay Marceaux'dan mı yoksa içimde uyandırdığı korkutucu hislerden mi bilmiyorum ama oradan yeterince hızlı kaçamadım.

Diğer erkekler gibi agresif ve güçlü yapılı. Daha da fazlası. Ama eline sayısız fırsat geçti ve kullanmadı.

Öğretmen olduğu için mi? Yoksa diğer erkekler gibi olmadığı için mi?

Bu düşüncelere ya da bana hissettirdiklerine güvenmeye hazır değilim.

Hilal şeklindeki ay gökyüzünde asılı duruyor ve Coliseum Caddesi'ni çevreleyen antebellum konakların üzerinde loş bir parıltı yaratıyor. Tuğla kaldırım balıksırtı şeklinde döşenmiştir ve bir tarafı ferforje çitler, gaz lambaları ve havaya yaz kokusu yayan çiçekli bitkilerle çevrilidir.

Yüksek evlerin temelleri bu çitlere dayanıyor ve ışıklı pencereler bana avizeler, büyük merdivenler ve zengin ahşap işçiliğiyle parıldayan iç mekanlara bir göz atmamı sağlıyor. Dar sokaklarda lüks arabalar sıralanıyor ve yan bahçeleri tertemiz bahçeler süslüyor. Baktığım her yer, şeker, pamuk ve gemicilikten gelen türden nesilden nesile aktarılan zenginliklerle övünüyor.

Bay Marceaux bu malikanelerden birinde mi yaşıyor? Belki ailesi eski paralıdır? Le Moyne, Beverly Rivard da dahil olmak üzere Garden District'in pek çok sakininin ilgisini çekiyor.

Prescott Rivard'ın evinin hangisi olduğunu bilmiyorum ama o eve hangi yollardan gittiğimi biliyor. Okul ve otobüs güzergâhları arasında çok fazla seçenek var. Bacaklarım daha hızlı yürümek için kaşınıyor, onu başka bir güne ertelemek için. Ama onunla görüşmeyi ne kadar geciktirirsem, bu ayın faturalarını ödemek o kadar zorlaşacak.

Otobüs durağına giden yolun yarısında, bir motosikletin tanıdık gürültüsü sessiz sokağı böler. Arkadan yaklaşıyor, sesi yükseliyor, hızlanıyor.

Ensemdeki küçük tüyler diken diken oluyor. Omzumun üzerinden bakıyorum ve siyah bir kask, siyah bir ceket ve iğrenç turuncu kaportalar görüyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve hızımı arttırıyorum. Sürücü çenesini kaldırsa, boğazında *Destroy yazısını* göreceğim.

Her adımda ince tabanlarım titriyor. Lorenzo'nun beni aramaya geleceğini bilmeliydim. Beklemekten yorulduğunda sık sık gelir. Benden aldığı son şeyin üzerinden iki hafta geçti ve sonrasında saatlerce kıçımdan kan geldi.

Zihnim seçeneklerimi gözden geçirirken mideme kramplar giriyor. Bir sonraki sokak, yolun aşağısında otuz saniyelik bir koşu mesafesinde. Belki onu atlatabilirim.

Yürüyüşümü hızlandırıp malikâneler arasında bir kestirme arıyorum. Bir tane bile bulamayacağım. Çitler, güvenlik kameraları ve alarmlarla donatılmış geniş arazileri çevreliyor. Ferforje demir ve tuğlalar sokağın her iki tarafını çevreliyor. Yanımdan geçerken gidecek hiçbir yerim yok.

"Motosiklete bin." Kask tarafından boğulsa bile, bağırışı sert ve kaba.

"Otobüse bineceğim." Daha hızlı yürüyorum, çantam bacağıma çarparken omuzlarımı kamburlaştırıyorum.

Motoru deviriyor, motoru yanımda döndürüyor. Bacaklarım titriyor ve ayakkabımın burnu yontulmuş bir tuğlaya takılıyor. Momentum beni ileri doğru savuruyor. Dengemi koruyorum ama... lanet olsun, ayakkabımı kaybediyorum.

Geri dönüyorum, nabzım boğazımda atıyor ve ayağımı çatlak vinilin içine sokuyorum.

Lorenzo'nun kasık roketinin arkasındaki yolda bir çift far beliriyor.
Kör bir şekilde ışık huzmelerine bakıyorum, bekliyorum, umut ediyorum. Ne için?

Siyah saçlar, mavi gözler, hükmedici bir duruş.

Sanki.

Lorenzo yanımda, kolumun erişemeyeceği bir mesafede duruyor, kaskı bana doğru eğiliyor. "Sana bir daha söylemeyeceğim. Kaldır kıçını da motora bin."

Yaklaşan araba yavaşlıyor ve Lorenzo'nun etrafından dolaşıyor. Geniş ön ızgara, metalik gümüş boya, dolgun lastikler, Cadillac CTS Sedan zengin çocuk aptallar için etrafta gezinmek için mükemmel bir oyuncak.

Prescott gibi aptallar.

Arabayı Lorenzo'nun önünde durdurur, ön koltuğa doğru eğilir ve yolcu

kapısını açar.

Lorenzo'nun kaskı arabaya doğru dönüyor. "Bu da kim lan?"

Bu bir şaşırtmaca. Tanrı'ya şükür. Lorenzo'dan sonsuza dek kaçamayacağım ve Prescott'un arabasına binmekten kesinlikle hoşlanmıyorum. Ama şu anda Prescott'u Lorenzo'ya tercih ederim. Prescott asla arkamdan kıçıma girmeye çalışmaz.

Motorun etrafında geniş bir tur atarak ileri atılıyorum ve Cadillac'ın ön koltuğuna kayıyorum. "Başla."

Motosikletin motoru ileri doğru sarsılırken tekliyor. Gürültü üzerine kapıyı kapattım.

Prescott konsolun üzerine eğilir ve boynunu bükerek Lorenzo'ya bakar. "Kim bu adam?"

"Sadece bir sürüngen. Hadi gidelim."

Gaza basıyor ve itiş gücü bedenimi deri koltuğa bastırıyor. Endişe ve korkum bir egzoz dumanıyla arkamızda yuvarlanıyor. Az da olsa rahatlıyorum. Şimdi Prescott'la baş başa kaldım.

Uzun vücudu deri koltukta yayılıyor, parmakları gösterge panelindeki çeşitli parlayan aygıtları deliyor. Bu arabanın ne kadara mal olduğunu tahmin bile edemiyorum. Ailesi ona bunu alabilmek için kesinlikle çok para kazanıyor olmalı. Sert bir araba mı? Kesinlikle öyle. Ona sahip olduğu için kıskanıyor muyum?

Kimseyi kıskanmamayı tercih ederim, özellikle de Prescott'u. Ona bakıyorum, çenesinin keskin açısını, kulağının arkasındaki sarı saçlarını ve burnunun uzun, düz profilini inceliyorum. Bay Marceaux'dan daha zayıf. Kasları daha az gelişmiş. Daha küçük eller. Aleti daha küçük. Marceaux'nun aletini gördüğümden değil ama bahse girerim daha büyüktür.

Bu iyi bir şey değil.

Kalbim küt küt atıyor. Neden bunu düşünüyorum ki? Neden onları karşılaştırıyorum ki?

Prescott vites değiştiriyor ve bir parmağını eteğimin altına sokmak için uzanıyor. "Bu gece seni boşaltacağım."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. Tanrım, piercinglerle ilgili o yorumla onu asla kışkırtmamalıydım. Aptal, aptal, aptal! "Ev ödevin nerede?"

Bir virajda vites küçültüyor ve başparmağını omzunun üzerinden itiyor. Ön koltuklardaki boşluktan geriye doğru diz çöktüğümde emniyet kemeri göstergesi çığlık atıyor.

Döşemeden ciltlerini topluyorum ve tek bir far arka camdan görüş alanımı dolduruyor. "Bizi takip ediyor."

Prescott arabayı yüksek hıza çıkarır. Konaklar bulanıklaşır. Dur işaretleri ve kavşaklar gelip geçiyor. Sanırım kanunları çiğnemekten çekinmiyor. Neyse ki Lorenzo onun umursamazlığını paylaşmıyor. Motosiklet hız sınırını koruyor ve her dur işaretinde duruyor. Belki Lorenzo'nun üzerinde uyuşturucu ya da ödenmemiş tutuklama emri vardır. Sebep ne olursa olsun, geride kalıyor ve sonunda gözden kayboluyor.

Ağır bir nefes alarak Prescott'un geri kalan dosyalarını topladım. "Onu kaybettiniz."

Prescott eteğimi kalçama kadar çekiyor ve külotumun kasıklarından amımı çimdikliyor. "Bebeğim, bu gece seni çok sert becereceğim."

Öne doğru dönüyorum, koltuğa düşüyorum ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyorum.

Emniyet kemerini bağlarken ellerim titriyor. "Hayır, değilsin."

Cevabımda yüksek dozda inanç var. Ve belki biraz da şüphe. Prescott'un yakınlaşmalarından daha önce de kaçmıştım ama o zamanları bir elin parmakları kadar sayabilirim.

Gülüyor. "Göreceğiz."

Jackson Caddesi'ne dönüp nehirden uzaklaştığında nereye gittiğini sormama gerek kalmıyor. Her zamanki yerimize altı dakikalık yolculuk sırasında, ödevlerine ve notlarına göz atmak için tepe lambalarından birini kullanıyorum. Ev ödevleriyle ilgilenmeyen birine göre oldukça düzenli, ödevleri düzgün bir el yazısıyla özetlenmiş ve son tarihleri not edilmiş. Detaylandırdığı her şey yapılabilir, kendi ödevlerimle birlikte çalışabileceğim kadar kolay.

Son kasırgadan sağ çıkamayan yabani otlar ve tahtalarla çevrili evlerden oluşan bir ormanla çevrili boş bir arsaya giriyor.

Motoru kapatıp bana döndü. "Bir teklifim var."

İçimi bir titreme kaplıyor. Teklif ettiği her şeyin acı verici bir bedeli var.

Bana doğru eğiliyor, yüzü birkaç santim uzakta ve karanlıkta. "Birçok arkadaşım ve kim bilir daha kaç kişi için *ev ödevi yaptığını* biliyorum."

Diğer arkadaşlarla programlar ve görevler hakkında konuşma fırsatım olmadı. Yapılacaklar listemdeki bir başka korkunç görev.

Eli kalçamın üzerinden yılan gibi geçerek dizlerimin arasındaki boşluğa doğru ilerliyor. Sarsılarak uzaklaşıyorum ve bacaklarım kapıya çarpıyor.

Homurdanarak öne doğru bakıyor, duruşu sert, parmakları direksiyonun etrafında kıvrılmış. Yakınımda olmasını istemediğim parmaklar.

Başını koltuk başlığına yaslıyor. "Seni paylaşmak istemiyorum."

"Çok kötü."

"Siktir, Ivory! Sen çok-" Tüysüz yanağını ovuşturuyor ve ses tonunu yumuşatıyor. "Harçlığımda bir artış var. Eğer onlarla görüşmeyi kesersen sana daha fazla ödeme yapacağım, herkesten kazandığın parayı karşılayacak kadar. Bana bir fiyat söyle."

Bunu karşılayamaz. Zihnimde aylık faturaları, ipoteği, market alışverişlerini topluyorum ve okul malzemeleri için biraz daha ekliyorum. Kahretsin, bu çok fazla para. Derin bir nefes alarak ona rakamı verdim.

"Tamamdır."

Ne? Lanet harçlığı tüm faturalarımı mı karşılıyor?

Kollarımı göbeğime doladım. "Tek yapmam gereken diğer insanlara yardım etmeyi bırakmak mı?"

"Bu. Ve *bu konuda* benimle mücadele etmeyi bırak." Parmakları dizimi sarıyor ve bacağımı ona doğru çekiyor.

"BEN..." Elini çekmeye çalışırken nefes alışverişim hızlanıyor. "Yapamıyorum." Göğsüm kabarıyor, eline karşı verdiğim mücadele işe yaramıyor. "Bırak beni."

"Bunu nasıl olsa alacağım. Bunu bu kadar zorlaştırmayı bırak." Beni bırakıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Ne olacak?"

Kapıya doğru sallanıyorum ve elimle yüzümü kapatıyorum. Kahretsin, başka ne seçeneğim var ki?

Prescott'tan uzaklaşabilir, parasını unutabilir ve onun istediği şeyleri isteyen diğer tüm erkeklerle kaybı telafi etmeye çalışabilirim.

Ya da hepsine siktirip gitmelerini söyleyip ipoteğin temerrüde düşmesine izin verebilirim. Henüz 18 yaşında değilim. Sosyal hizmetlere gidip durumumu açıklayabilirim. Belki devreye girip beni koruyucu aileye verirler. Ama yeni bir evin Le Moyne'a gidip gelmek için çok uzak olma ihtimali yüksek. Geleceğimi, hangi okula gideceğime karar veren bir yetişkinin ellerine bırakabilir miyim? Peki ya Schubert? Geçici bir aile onu getirmeme izin vermeyebilir. Bunu düşününce bile kalbim sıkışıyor. O sadece bir kedi değil. Schubert babamın ölmeden önce bana verdiği son hediye. O, kollarımla sarabileceğim sevginin yaşayan tek şekli.

Ya da Prescott'un teklifini kabul eder, sadece *bir* lise sikine katlanır, evimi, okulumu ve kedimi elimde tutarım.

Dudaklarımı cevabımın etrafında zorlarken gözyaşlarımın baskısı gözlerimin arkasını yakıyor. "Tamam."

"Tamam mı?" Ayağa kalktı, tüm vücudu bana bakacak şekilde değişti. "Tamam... uh..." Etrafında dönerek büyümüş arazinin boşluğunu inceliyor ve bakışları arka koltuğa takılınca duraklıyor. "Çık dışarı."

Titreyen ellerimle ciltleri döşeme tahtasına koydum, kapıyı açtım ve sarmaşıkların arasına girdim.

Bir anda arabadan inip yanıma geldi. Arka koltuğun kapısını açarken yüzünde kocaman bir sırıtma beliriyor. "Şuraya. Sırt üstü yat."

Hayır, hayır, hayır. Ciğerlerim hava almak için çabalıyor ve vücudumdaki her kas kilitleniyor.

"Ivoryyyyy," diye homurdanıyor. "Bu işler böyle yürümez. Aletimi ıslatana kadar ödeme yapmayacağım."

Tanrım, zaten elinde prezervatif var.

Uzun otlar ayak bileklerimi kaşındırıyor. Gece böceklerinin cıvıltısı kırık betonun gölgelerinden süzülüyor. Uzaklarda bir yerde bir köpek havlıyor. Bir başkası da katılıyor. Ama kulaklarımı tırmalayan bir fermuarın iğrenç sesi.

Aletini elinde tutuyor, şişkin şey dolgunlaşıyor ve prezervatifi yuvarlarken bana doğru bakıyor. Mide bulantısı kaynıyor ve tükürük ağzıma hücum ediyor.

Gözlerimle buluştuğunda, kararlı ifadesi ay ışığında hayalet gibi ve uğursuz görünüyor. "Bunu kolay yoldan mı yoksa zor yoldan mı yapacağız? Bunlardan biri sana daha çok para kazandırır."

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyor. Sırada ne olduğunu bilerek bu anlaşmayı yaptım. *Al ve ye, Ivory.*

Bekleyen kapıya doğru dönüyorum, ellerimin topuklarını gözlerime bastırıyorum ve arka koltuğa kayıyorum.

Beynim çoktan Scriabin'in 9 numaralı sonatının karanlık notalarına ulaşıyor. Vücudunun ağırlığı sırtımı koltuğa yaslarken melodi kafamın içinde çalıyor. Külotumu yana çekip içime sokarken, homurdanırken, iterken karmaşık tuş vuruşlarını hayal ediyorum. O kadar kuru, o kadar acı verici ki, bacaklarımın arasındaki ateş gözlerimden daha fazla yaş akıtıyor. İçime odaklanıyorum, onu dışarıda bırakıyorum. Zihnimin uyumsuz müziğinde neredeyse kaybolmuştum ki Prescott'un cebinden bir zil sesi geliyor.

"Siktir." Bacaklarını karıştırıyor ve pantolonunun kıvrımlarından telefonunu çıkarıyor. "Lanet olsun!"

"Bırak beni."

"Hayır. Ve buna cevap vermek zorundayım, o yüzden çeneni kapalı tut."

Göğsünü itiyorum ama yerinden kıpırdamıyor. Nefret gözlerimden iri damlalar halinde süzülürken kalçalarını daha sert itiyor.

"Annem arıyor." Telefonu başımın üstündeki koltuğa koyuyor, neşeli zil sesi kulaklarıma doluyor. "Eğer seni duyarsa, en fazla harçlığımı kaybederim. Ama sen..." Kalçaları benimkilere sürtünürken parmağı ekranın üzerinde geziniyor. "Okuldan atılacaksın."

Ona geri zekâlı olduğunu söyleyemeden ekrana dokunuyor ve hoparlörü açıyor.

"N'aber anne?" Leğen kemiğini kaldırıp bana çarpıyor, yüzündeki açlık ekranın ışıltısıyla aydınlanıyor.

"Neredesin?" Dekanın sert sesi telefonun içinden bağırıyor.

"Avery'nin evi."

Avery kim? Altında kıvranıyorum, bunun bir an önce bitmesi için can atıyorum. "Nefes nefese kalmış gibisin," diyor.

Göğsümü avuçluyor ve sıkıyor. "Ağırlık kaldırıyorum. Güzel bir egzersiz odası var."

"Öyle mi? Annesine *selamımı* söyle. Yakında çay içmemiz gerekiyor." "Evet."

"Ellerini kendine sakla, evlat. Ailesiyle sorun yaşamak istemiyorum."

Ağlamamak için dudağımı ısırıyorum. Hareketleri hızlanıyor, dengesizleşiyor. Tanrı'ya şükür, yaklaşıyor ama annesiyle sohbet ederken bunu nasıl yapabiliyor? O kadar iğrenç ki, ısısının kıyafetlerime nüfuz ettiği her yerde tenim geri tepiyor.

Dekan, "Öğle yemeğinde seni Westbrook denen kızla konuşurken gördüm," dedi.

Benim nabzım fırlıyor ama Prescott bambaşka bir boyutta. Vücudu salınırken ve sarsılırken ağzı sessiz bir haykırışla açık kalıyor. İşi bittiği anda onu üzerimden itiyorum.

"Prescott?" Dekan telefondan nefes verir. "Dinliyor musun?" "Evet. Fildişi güzel." Bana baktı ve ağzından "*Güzel bir sikiş" çıktı.* olmadan Başka tarafa bakarak yüksek sesle, "Onunla neden bir sorunun olduğunu bilmiyorum" dedi.

"Senin Leopold yerini çalmaya çalışıyor Prescott. Sadece bu da değil, okuldaki erkekler arasında da bir ünü var. Ondan uzak dur."

Bir parmağını kaşının üzerinde gezdiriyor. "Evet, tamam. Gitmem gerek."

"Prescott-"

Telefonu kapatır ve ön koltuğa fırlatır. "Geldin mi?"

Ondan uzaklaşıyorum, gözyaşlarımı gizlice silerken hırlıyorum, "Tabii ki gelmedim, seni aptal."

Cidden bundan zevk aldığımı mı düşünüyor? Hiç orgazm olmadım, en azından bildiğim kadarıyla. Ama eğer bir tane yaşayabilseydim, bu onunla olmazdı.

Külotumu düzelttim ve eteğimi aşağı çektim. "Avery kim?"

Prezervatifi çıkarıyor ve pantolonunu düzeltiyor. "Kız arkadaşım." "Kız arkadaşın mı?" Boğazımda kalın bir yumru oluşuyor. "Neden aldatıyorsun onun üzerinde?"

"O iffetli biri. Ama sen değilsin, değil mi?" Gömleğimdeki *V*'ye uzandı.

Elini geri çekip ön koltuktan çantamı alıyorum. "Eminim piyanodaki tuş sayısından daha fazla erkekle yatmışsındır."

Seksen sekiz adam mı? Kapıyı açıp dışarı fırladığımda yüzümde bir sıcaklık hissediyorum. Doğrusu, sayıdan emin değilim. Belki yarısıdır? Belki daha fazla.

Diğer tarafa tırmanıyor ve arabanın tavanı üzerinden gözlerimle buluşuyor. "Le Moyne'da elli iki beyaz adam ve Treme'de otuz altı siyah adam. Haksız mıyım?"

Elli iki beyaz anahtar, otuz altı siyah anahtar.

Hastalıklı benzetmesiyle zeki olduğunu sanıyor ama yorumlarının ne kadar incitici olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Evet, pek çok farklı erkekle seks yaptım. Tüm deneyimlerim bu seferki gibi değildi. Bazen çok zayıf oluyorum ve bunu durduracak fiziksel gücüm ya da bedenim olmuyor. Diğer zamanlarda kendimi kandırılmış, rüşvet verilmiş, tuzağa düşürülmüş... tatlı dilli hissediyorum. Gençken, aptalca bir şefkat arayışıyla erkeklerin bana dokunmasına izin verirdim ama sonunda şişmiş bir penisin şefkatli bir yanı olmadığını öğrendim. Yine de, "*Bu sefer farklı olacak mı?" diye* merak ettiğim anlar oluyor. *Belki bu seferki bana sarılır ve beni sever. Belki iyi hissettirir* ve tekrar tuzağa düşerim.

Ama Prescott'un nefret dolu sözlerinden sonra, onun lanet parasını bile istemiyorum. El çantasının kayışını omzuma asarak uzaklaşıyorum. Central City'nin projeleri etrafımda uzanıyor, ama Prescott beni her becerdiğinde bu yoldan yürüdüğüm için yolu biliyorum. Buradan beş blok ötede eve giden bir otobüse binebilirim.

Cadillac'ın motoru çalışıyor ve bir dakika sonra yanıma yanaşıyor.

Bir kolunu camdan dışarı uzattı, eli bir tomar banknotla doluydu.

Ona bakıyorum, ona ihtiyaç duyuyorum, kendimden nefret ediyorum.

"Bunu ne sıklıkta yapmam gerekiyor?" "İstediğim kadar sık." Sarı saçlarından bir tutam gözlerinin üzerine düşüyor. "Benim ilk Ödev Pazartesi günü teslim edilecek, o yüzden bu hafta tekrar görüşeceğiz. Bir dahaki sefere, seni zorla getireceğim."

Damarlarımda bir öfke dalgası dolaşıyor. Ondan nefret ediyorum. Ama ona ihtiyacım var. Gururumu bir kenara bırakıp parayı elinden kapıyorum.

Bana doygun bir gülümseme fırlatıyor ve arabasını sürüp gidiyor, beni olduğum gibi bir fahişe gibi yolun kenarında bırakıyor.

OceanofPDF.com

Ivory'nin dosyasındaki adres telefonuma eşlenmişken, eski GTO'mu onun sokağına çeviriyorum. Bu sapıklık gibi gelmiyor ama tamamen aklı başında da görünmüyor. Ne diyebilirim ki? Birinin kıçını tekmelemek için bahaneye hiç ihtiyacım olmadı. Sadece bu gece döveceğim kıçın onun kardeşine ait olacağını hayal etmemiştim. Ama işte buradayım.

Bir planım yok, sadece Ivory burada olduğumu bilmemeli. Şişmiş dudağını rapor etmeliydim. Vücudunda çürük var mı diye bakmamalıydım. Ama bu? Evine gelmek mi? Kesinlikle "*ne yapıyorum ben"* bölgesine giriyor.

Alacakaranlık ufku grileştiriyor ve hiç sokak lambası yok. Belki o beni görmeden kardeşini dışarı çıkarabilirim ve yüzümü ezberlemesine fırsat vermeden ışıklarını söndürürüm. Tabii arabamı görürse anlar. 1970 Pontiac GTO çok tanıdık. Bu gece okulun otoparkında görmediyse bile, yıl bitmeden görecektir.

Taksiye binmeliydim ama sınıftan çıkıp doğruca buraya gelirken pek düşünmüyordum.

GPS'i takip ederek, bir dizi sarkık ev boyunca gizlice ilerliyorum. Hayır, sinsice değil. Kaputun altındaki Amerikan kası 455 V8 ve gürleyen kirli gümbürtüsü ev sakinlerinin verandalarında öne doğru eğilmelerine neden oluyor. Yayalar yürümeyi bırakıp aval aval bakıyor. Aklıma arabayı onun sokağında bırakamayacağım geliyor. Dakikalar içinde çalınırdı.

Fransız Mahallesi'nin sadece birkaç blok kuzeyinde yer alan Treme, turistlerin gündüz ve kesinlikle gece gitmemeleri konusunda uyarıldığı bir yer. Asi bir genç olduğumdan beri bu bölgeyi ziyaret etmemiştim. Tüm grafitileri, tahtalarla kapatılmış pencereleri ve sokak köşelerinde bir şeyler saklıyormuş gibi etrafa bakan erkek yığınlarını unutmuşum. Nasıl oluyor da burada yaşayıp her gün soyulmuyor?

Çalacak değerli bir şeyi yok.

Masumiyeti dışında. Gerçi bunun uzun zaman önce çalındığına eminim. Asıl soru, ne kadar zarar verildi? Bana verdiği tepkileri anlıyorum, hem korku hem de memnun etme arzusuyla bakıyor. Bunlar onun baskın bir erkeğe karşı doğal refleksleri. Ancak ifadelerinin altında belirsiz katmanlar yatıyor, onu güçlendiren deneyimler ve onu çarpıtan bedeller. Sadece tacizci bir ağabey ya da ölü bir baba değil, başka bir şey. Travmatik cinsel bir şey.

Öfke damarlarımda dolaşıyor, beni onun evine ve orada bekleyen bilinmeyenlere doğru itiyor.

Dar bir av tüfeği binasının yıpranmış dış cephesinde sokak numarasını görüyorum. Soyulan beyaz boya yerini çürümüş ahşaba bırakıyor ve verandanın üzerindeki sarkık çatı altında durmak için yeterince güvenli görünmüyor. Evler araba yollarına sığmayacak kadar sıkışık ve önlerinde park etmiş hiç araba yok. İçeride ışık yanmıyor. Pencerelerde hareket yok. Karanlıkta oturmuyorsa, evde değil demektir.

Buraya gelirken en kötüsünü düşünmüştüm. Ama onunkinin yanındaki evin çok daha kötü olduğu söylenebilir; dış cephesi kontrplak parçalarıyla kaplanmış ve tüm yapı temeli üzerine eğilmiş. Hatta birisi komşunun kapısına sprey boya ile yazı yazmış: *Ev, düzeltmeye çalıştığım geçici bir duygu.*

Evinin önünde boş boş durup içindeki harap koşulları hayal ederken, içimde bir huzursuzluk düğümü oluşuyor. Belki de elektriği yoktur? Annesi işsizse, faturaları kim ödüyor? Erkek kardeşi mi?

Ivory'nin eve gelip arabamı fark etmesinden korktuğum için oyalanmıyorum. Birkaç blok ötede, önsezilerim ve sapkın bir merak duygusuyla hareket ederek kalabalık bir otoparka giriyorum.

Willy's Piano Bar'a girerken solo bir trompetçinin blues notaları içimde titreşiyor. Buraya daha önce hiç gelmemiştim ama yıllar boyunca uğradığım diğer köhne New Orleans barlarından pek de farklı değil. Eski püskü ve mağara gibi, az ışıklandırma ve çıplak tuğla duvarlar buraya bir bodrum tavernası havası veriyor. Erkeklerin vurulduğu türden bir meyhane.

Babası nerede öldü? Piyanonun yanında mı? Yoksa yüksek masaların orada mı? Ya da tam burada, kapı ile bar arasında gezindiğim yerde mi?

Burası meraklı turistlerden nasibini alıyor, bu yüzden kimsenin bana bakmamasına şaşırmadım. Sade kalabalığı tarıyorum ve diğer tek beyaz adama odaklanıyorum. Detayları seçemeyecek kadar karanlık ama sarı saçları ve soluk teniyle benim yaşlarıma yakın görünüyor. Google'daki resmiyle eşleşiyor.

Ivory'nin evine giderken genç bir Willy Westbrook buldum. Bu kadar şanslı olabilir miyim?

En sevdiğim fötr şapkamın kıvrık kenarını başımda aşağıya doğru ayarlayarak bara doğru yürüyorum ve barmene el sallıyorum. "Bu Willy'nin oğlu mu?"

Başımı salladığım yönü takip etmek için gözlerini kaldırıyor, beyaz saçları koyu teninin etrafında ruhani bir parıltı oluşturuyor.

"Mm hmm." Dikkatini hazırlamakta olduğu içkiye verir. "Bu o, şekerim."

"Teşekkürler." Başparmaklarımı ön ceplerime sokarak yarım daire şeklindeki kabine doğru ilerledim ve masasının üzerinde kule gibi yükseldim.

Her iki kolunda bir kız, bakışlarını rahat duruşumdan yukarıya doğru sürüklüyor ve yüzümde kilitleniyor. "Seni tanıyor muyum?"

Kabinin gölgeli köşesi yüz ifadesini gizliyor ama gecikmeli hareketlerini ve konuşma bozukluğunu fark etmemek zor. Kafası iyi ya da sarhoş, muhtemelen yarın beni hatırlayamayacak kadar sarhoştur.

"Sen Willy'nin çocuğu musun?"

"Yyyyup." Birasına uzanıyor, masanın üzerine döküyor. "Ne olmuş yani?"

Ona burada olma *sebebimi,* kız kardeşine zarar verdiğinde başına gelecekleri anlatmak istiyorum. Ama Ivory'den bahsedersem, ona karşı misilleme yapabilir.

Yüzümü loş ışıktan uzak tutarak masanın üzerine eğildim ve yumruğumu burnuna indirdim.

Başı arkaya düşüp omuzlarına yaslanırken kızlar birbirinden ayrılıp kabinden dışarı fırlıyor. Vücudu koltukta aşağı doğru kayarken gözlerinin akı kapaklarının arkasında yuvarlanıp kayboluyor.

Burun deliklerinden akan kan dudağının üzerinde ikiz nehirler oluşturuyor ve gömleğine sıçrıyor. Muhtemelen nakavt olmasında benim var olmayan boks becerilerimden çok onun sarhoşluğunun etkisi vardı. Onu acı içinde kıvranırken görmeyi umuyordum ama kırık bir burnun zonklayan acısıyla uyanacağını bilmekten zevk alıyorum.

Kalabalığın Willy'nin oğluna herhangi bir bağlılığı yok gibi görünüyor, çünkü ben kapıya doğru ilerlerken kimse onu savunmak için bir hareket yapmıyor. Buranın zor bir mahalle olduğunu biliyorum, ama lanet olsun, girdiğim gibi dikkat çekmeden çıkarken bana doğru bakmıyorlar bile.

Birkaç dakika sonra kendimi Ivory'nin evinin sokağının aşağısına park etmiş, motoru kapatmış ve dikkatimi onun ön kapısına vermiş halde buluyorum. Şimdiye kadar eve gelmiş olmalıydı, ama ön ve yan

pencerelerin ötesinde her şey karanlık. Hangi cehennemde o?

Turuncu bir spor motosiklet kaldırıma yanaştığında gitmeyi düşünüyorum. Sürücü kaskını çıkarıyor, siyah saçları ve koyu ten rengi ortaya çıkıyor. Siyah mı Latin mi? Lisa Westbrook'la çıkmak için çok genç. Ivory'nin erkek arkadaşı olmasa iyi olur.

Verandaya doğru yürüyüp pencereden içeri bakarken boynumu bükerek direksiyona yaslanıyorum. Kapıyı çalmıyor ve bunun yerine evlerin arasındaki dar sokağa girip arka tarafta kayboluyor.

Sinirlerim geriliyor. Bir aile dostu mu? Kuzenim mi? Lanet bir hırsız mı? Telefonuma motosikletin plakasını yazıyorum ve bir dakika sonra, sigarasını üfleyerek ara sokaktan çıkıyor. Bir bacağını motosikletin üzerine atıyor, kaskını takıyor, motor kükrüyor ve bana doğru bir bakış bile atmadan uzaklaşıyor.

Bu garipti.

Gitmeliyim. Benim burada işim yok.

Otuz dakika sonra hala kendime bunu söylüyorum.

Önümden geçen her serseriyle, caddeden geçen her arabayla sabırsızlığım katlanıyor, spastik nöbetlerle içimde dönüp duruyor. Bir okul gecesi saat on bir ve o dışarıda bir yerlerde Tanrı bilir ne yapıyor. Bu kadar umursamaz olduğu için onu yatağına bağlamak ve kemerlemek istiyorum. Annesi hangi cehennemde?

Bu benim sorunum değil. Telefonum bir mesajla biplerken kontağa uzanıyorum.

Bu gece hala devam ediyor muyuz?

Ivory'nin sıkı vücuduna bakarken toplantılar arasında ona mesaj attığımda, gitmek için can atıyordum. Ama şimdi?

Ben: Başka zaman

Bugün çok kötü bir kız oldum. Şaplak at bana!

Sikim seğirmiyor bile.

Yine o gibi davranabilirim.

O derken Joanne'i kastediyor. Ama kafamı kurcalayan Joanne değil.

Sesin muhtaç gibi geliyor. Seksiliğin tam tersi.

*Deb: *pouts**

Ben: Ayrıca seksi

değil Deb: Özür dilerim

efendim.

Ben: İstediğim iyilik konusunda ilerleyerek bunu telafi edebilirsiniz.

GM olan adam mı?

Beverly Rivard'ın kocası Howard, GM bayilikleri zincirinin sahibi. İş uygulamalarının karısınınki kadar adi olduğunu duydum, ama onu aldatıp aldatmadığını henüz teyit edemedim. Onu baştan çıkarabilecek biri varsa o da Deb'dir.

Ben: Evet. Sağduyulu olun ve ışığa dikkat edin. Videoda yüzünün net olması gerekiyor.

Evet, efendim.

Bu geceyle ilgili fikrini değiştiremez miyim?

İyi geceler Deb.

Ne yapıyorum ben? Neden buradayım? Eve sağ salim varmasını sağlamak için mi?

Lanet olsun, sadece onu tekrar görmek istiyorum. Evimin boşluğuyla yüzleşmeden önce bir anlığına.

On dakika sonra dileğim ilerideki kaldırımda gerçekleşiyor. Soluk ay ışığında bile göğüslerinin kıvrımı, belinin çukurluğu ve kalçalarının genişliği seçilebiliyor. Erotik. Çok büyüleyici.

Arabam bir kamyonun arkasına sıkıştığında, onu görüş alanımda tutmak için tüm vücudum kapı paneline çarpıyor.

Uzun bacakları onu yavaşça evine doğru taşıyor, çenesi yüksekte ve omuzları rahat. Burada korkmuyor, sınıfımda olduğu gibi değil. Tehlikeli mahalle göz önüne alındığında ne kadar ironik.

Ruhumun ahlaksız derinliklerinde, onun korktuğu şey olmaktan heyecan duyuyorum. Onun endişesini, korkusunu ve belirsizliğini sahiplenmek istiyorum. Onun tüm duygularını sahiplenmek ve titreyip ağlamasının tek nedeni olmak istiyorum.

O anda, onun öğretmeni değilmişim gibi davranıyorum. Ellerim direksiyonun etrafında kıvrılmış ve omzum kapıya dayanmış halde, güzel bir kadının bana doğru yürümesini izliyorum. Kocaman gözleri ve uzun siyah saçlarıyla dikkat çekici derecede egzotik, o kadar büyüleyici ki kendimi ona yaklaşmaktan alıkoyamıyorum. Birkaç adım ötede durur, bakışlarını tutar ve yumuşak sessizliğin bizi samimi bir kozanın içine almasına izin verirdim. Kelimelere ihtiyacım olmazdı, sadece bedenimin farkında olmasına, niyetime ve ona arzuladığı şeyi vermek için kendime olan güvenime ihtiyacım olurdu.

Bunu bilmiyor olabilir ama açıkça tanımlanmış sınırlara, disipline ve onu konfor alanının ötesine itecek güvenebileceği bir erkeğe ihtiyacı var. Henüz beni o erkek olarak tanımıyor olabilir ama tanıyacak. Sonra ne olacak?

Beş ev öteye park etmişken, ondan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum. Yarın piyano bankında onun yanına oturup teninin kokusunu içime çektiğimde ne olacak? O zaman nasıl odaklanacağım?

Motor kapalıyken, havasızlık boğucu. Gömleğim terden sırılsıklam olmuş, kravatım uzun zaman önce atılmış. Yanıyorum, huzursuzum, onun için yanıp tutuşuyorum. Çok azgınım.

Ön kapıda durur ve çantasından çıkardığı anahtarla kapının kilidini açar. İçerideki ışıkları yakmak için uzandığında, turuncu bir kedi dışarı fırlamadan önce eşikten geçemiyor. Ayaklarının etrafında zıplayıp vücudunu ayak bileklerine doğru atarken, sözleri aklıma geliyor.

Koşu ayakkabısı ya da kedime mama alacak param yok.

Kaslarıma ağır bir baskı çöküyor, beni onun hayatına girmeye ve sorunlarını çözmeye çağırıyor. Onun durumunu iyileştirmek için param, kararlılığım ve arzum var. Onun öğretmeni olarak, o benim sorumluluğumda. Beslemek. Korumak.

Amcığının sikimi nasıl kavradığını hayal etmediğim sürece bunların hepsi uygun.

Kediyi kucağına alıyor ve içeri taşırken boynuna yaslıyor. Kapı kapanıyor ve perdeler pencereye düşerek beni dışarıda bırakıyor. Gitme vakti geldi.

Garden District'e dönerken, Bayan Westbrook'un yanında profesyonelliğimi korumaya karar verdim. Eğer bu yılı kendimi onun bacaklarının arasına gömmeden bitirebilirsem, Le Moyne'da oldukça tatmin edici bir gelecek bulabilirim. Tabii ellerimi ondan uzak tutarsam, geleceğim bir hapishane hücresini de içermeyecek.

Evime girdiğimde, paketlenmiş kutu yığınları, çıplak duvarlar ve neme rağmen tam bir sıcaklık eksikliği ile karşılaşıyorum. Üç ay önce taşındım ama tam olarak *yerleşemedim*. Paketleri açmak kabullenmek gibi bir his.

Joanne'siz bir hayatı kabullenmek.

Geniş oturma odası, ocak odası ve mutfakta geziniyorum, her köşe ve kemer özel pervazlar ve derin toprak tonlarıyla süslenmiş. Belki yarın odaları mobilya ve kişisel eşyalarla doldurmaya başlayacağım. Ama bu gece tek ihtiyacım olan, koridorun sonunda duran parlak işçilik eseri.

Oraya doğru ilerliyorum, en sevdiğim odaya giriyorum, bu pahalı mülkü satın alma sebebime. Bozulmamış sert ahşaplar avizenin altında parlıyor ve en uçtaki Gotik kemerli şömine uzak diyarların ve mistik kültürlerin görüntülerini çağrıştırıyor. Ama odanın en önemli parçası tüm dikkatimi istiyor.

Büyükbabamın Fazioli kuyruklu konser piyanosuna yaklaşırken parmağımı kavisli gövdesinde gezdiriyorum. Nadir bulunan ve son derece değerli olan bu piyanonun yapımı üç yıl sürmüş, altın kaplama menteşe ve vidalarına kadar mükemmel malzemelerle üretilmiş. Piyanonun kalbi Stradivari'nin ünlü kemanları için kullandığı kırmızı ladin ağaçlarından oyulmuştur. Ama bu seksi canavara değer vermemin nedeni bu değil.

Tuşların arkasındaki yerimi alıyorum ve melodiyi ruh halimin belirlemesine izin veriyorum. Derin bir nefes alarak System Of A Down'ın "Toxicity" şarkısının yavaşça gelişen girişini parmaklıyorum. Metal şarkı tempo değiştirdikçe, ağırlaştıkça, agresifleştikçe vücudumdaki her kas harekete geçiyor. Parmaklarım notaları kavrıyor, gövdem sallanıyor ve başım kesik kesik vuruşlarla aynı anda sallanıyor, tüm varlığım akustik tarafından ele geçiriliyor ve kontrol ediliyor.

Ellerimi tuşlara vururken, piyanonun sunduğu gücün her molekülüyle boğuşurken, görkemli projeksiyon beni en üst notaya doğru itiyor. Kristal berraklığı beni büyülüyor, beni tüketiyor ve bu enstrümana yeniden aşık oluyorum. Bu deneyime güveniyorum. Tüm hayatımı bu enstrümanda ustalaşmaya adadım ve şimdi Joanne'siz günler ve aylar boyunca beni taşıması için ona ihtiyacım var.

Belki de müzik dünyasındaki başarımın zirvesine ulaştım.
Belki de kaderimde yalnız, acı çeken yaşlı bir adam olmak vardır.

Ya da belki de henüz yerimi, tüm bunların içindeki rolümü bulamadım ve belki de - Ivory'nin tutkuyla ifade ettiği gibi - müzik başladığında orada olacağım.

OceanofPDF.com

Bir şey ne kadar yasaksa, o kadar arzulanır hale geldiği herkesçe bilinir. Öğle yemeğinden sonra sınıfıma girdiğimde ve arzumun yasak nesnesini beni beklerken bulduğumda bu gerçeği hayalarımın etrafında bir yumruk gibi hissediyorum.

Ivory masamın yanında tek başına duruyor ve kocaman kara gözleriyle beni izliyor. Kollarını göğüslerinin altında kavuşturmuş ve çenesini yukarı kaldırmış bir tavırla onu zapt etmeyi, kırbaçlamayı ve sikmeyi ne kadar çok istediğimi bilmiyor.

Siyah elbisesi küçük bedeninin üzerinde bir muşamba gibi asılı duruyor, bu da onun çıplak bedenine dair hafızamı yüceltiyor ve paylaştığımız sırra güç veriyor. Sakladığı tüm tenini ezberlediğim dünü mü düşünüyor? Sağ göğsünün hemen altındaki kaburga kemiğindeki ben, kalçasındaki narin çil lekesi, sırtındaki dekoratif mürekkep, hepsi artık bana ait. Bir kez daha bakmak istiyorum, daha fazla ten, daha fazla Fildişi.

Omurgasını dikleştiriyor, istemeden de olsa geniş göğsünü dışarı çıkarıyor ve sanki aklımı okuyormuş ve bunu korkunç buluyormuş gibi bana bakıyor.

Ivory Westbrook'a karşı vücudumun verdiği ilkel tepkiyi nasıl kontrol edemiyorsam, kalbimin göğsümden sökülüp alınmasına da engel olamıyorum - *bunun için* teşekkür ederim *Joanne* -.

Aramızdaki boşluğu silerken kaslarımı ısı basıyor. Gözleri masanın etrafındaki hareketlerimi takip ederken ağzım kuruyor. Dudaklarının şehvetli şeklini, boğazındaki şişkin damarı ve bakışlarındaki ihtiyatı gördükçe karın kaslarımın arkasında kemirici bir baskı oluşuyor.

Ellerimi arkamda kenetleyerek boynumdaki boğucu bağı çekme isteğimi bastırıyorum.

"Bayan Westbrook." Dikkatimi onun ağzının üstüne veriyorum. "Erken gelmişsiniz."

Parmağıyla aramızdaki masanın üzerine yığılmış ders kitaplarını işaret ediyor. "Bunları dolabımda buldum."

Bu sabah okul kitapçısından aldığım malzemelere bakıyorum. "Bir şey değil."

"Demek sendin." Gözlerini kapatıyor, derin nefes alıyor ve bakışları geri dönüyor. "Almayacağım-"

"Yapacaksın."

"Bu mu?" Açılmamış tableti kitap yığınının arasından çekip alıyor ve bana uzatıyor. "Bunu kabul edemem."

"Yapabilirsin." Arkamı dönüyorum ve beyaz tahtaya gelecek dönemin tartışma konularını yazmaya başlıyorum.

Ayak sesleri yaklaşıyor, yanımda duraklıyor. Ona bakmıyorum ama yakınlığını bir elektrik uğultusu gibi hissediyorum. Hızlanan nefeslerinden ve gıcırdayan dişlerinden bir duygu kakofonisi yayılıyor. Bana sadece endişeli bir karmaşa olduğunu söyleyebilir.

Onun yerine, "Ben sadaka almam, Bay Marceaux." diyor.

Gururuna lanet olsun. Bu basit şeyin üzerinde durmamayı tercih ediyorum ama bu kız söz konusu olduğunda hiçbir şey kolay değil.

Kalemi tahtanın üzerinde hareket ettiriyorum, keçe ucu sessizlikte gıcırdıyor. "Çok fazla varsayımda bulunuyorsunuz, Bayan Westbrook. Bana geri ödeyeceksiniz."

"Ben de bundan korkuyorum."

O kadar sessiz mırıldanıyor ki onu doğru duyduğumdan emin değilim. Kalemi kapatıyorum ve ona ters ters bakıyorum. "Tekrar et."

"Ben..." Kıpırdamamak için kendini zorluyormuş gibi kollarını iki yanında tutuyor. "Ne tür bir ödeme?"

Kafamın içinde alarmlar çalarken nabzım yükseliyor. Çoğu sıcak kanlı erkeğin paradan daha fazla değer vereceği bir zenginliğe sahip. Baştan çıkarıcı güzelliğinin farkında olsun ya da olmasın, sorusu saflıktan kaynaklanmıyor. Deneyimleri ona erkeklerin ondan ne istediğini göstermiş ve bu düşünce kanımı kaynatıyor.

"Nakit. Şahsi çek." Sesim odada yankılanıyor, küstah ve öfkeli. "*Bu* çizgide bir şey." Ses tonumu yumuşatıyorum. "Ne tür bir ödeme isteyeceğimi bekliyordun?"

"Oh, ben..." Yutkunuyor ve kapıya doğru bakıyor. "Bilmiyorum."

Koridordan gelen uzaktan gelen sesler, dersin birkaç dakika içinde yeniden başlayacağını hatırlatıyor.

"Gerçek, Bayan Westbrook."

Gözleri kasıklarıma dalıyor ve uzaklaşıyor.

Hay sikeyim. Bunu ona yüksek sesle söyletmeyeceğim. Bu noktada, o. duymaya dayanamıyorum

Ona olan uygunsuz ilgimin farkında.

farkında olduğunu biliyorum. Ama benim çalışma şeklimi yanlış değerlendirmiş. Bırakın bir öğrenciyi, bir kadını bile *asla* sekse zorlamam. Bu beni ellerimi titretecek kadar çileden çıkarırken, ödeme yöntemi olarak sekse bu kadar kolay atlaması içimde birini öldürme isteği uyandırıyor.

Belki de paranoyağım. Belki de aklımı kaçırdım, ama lanet olsun, cinsel tacize uğradığına ikna oldum. Geçmişinden biri mi? Şu anda mı oluyor? Ona kim zarar veriyor?

İçimdeki her şey patlamak üzere kaynarken ellerimi kalçalarıma dayayıp ona dik dik bakıyorum. "Başka bir öğretmen uygunsuz bir iyilik mi istedi?"

"Hayır!"

Küçük bir rahatlama ama bana hiçbir şey bırakmıyor. "Kim o zaman?"

Birkaç öğrenci gülerek ve umursamaz bir şekilde sınıfa girerken geri adım atar. Konuşma ertelenmek zorunda ama bekleyemeyecek başka bir şey var. O ders kitaplarını toplarken ben de masamda ona katılıyorum.

Dizüstü bilgisayarıma güç verme bahanesiyle göz ucuyla onu izliyorum ve sadece onun duyması için sesimi alçaltıyorum. "Umarım kardeşin dün gece sana dokunmamıştır."

Gülümsemesi isteksiz, ağzının köşesini çukurlaştırıyor ve dudaklarında geziniyor. "Shane burnu kırık bir şekilde içeri girdi ve bayılana kadar baş ağrısından yakındı. Sanırım bu karma, ha?"

"Evet." Ağzım seğiriyor. "Karma."

Kolları kitaplarla dolu, öğrencilerle dolu odaya doğru dönüyor, duraklıyor, sonra tekrar bana dönüyor.

"Teşekkür ederim." Kravatıma bakıyor, çenesi kollarındaki kitap kulesinin tepesindeki tableti sabitliyor. "Mümkün olan en kısa sürede size geri ödeme yapacağım."

Başımı sallayarak beyaz tahtaya dönüyorum.

Belki de işleri onun için daha da zorlaştırmışımdır. Para kazanmak için ne yaparsa yapsın, bana geri ödemek için *daha fazlasını yapmak* zorunda. Ama okul malzemeleri bir gereklilik. Ayrıca, onun geri ödemesini kabul etmeye niyetim yok.

Kendine değer verme duygusunun kendi parasını ödemekten, *sadaka almamaktan* kaynaklandığını bilsem *de,* sonraki üç saatimi çizgiyi aşmadan bu fikri ondan nasıl söküp atabileceğimi düşünerek geçiriyorum.

Annesi işsizse, bana nasıl geri ödeyecek? Sahne sanatları öğrencileri düzenli bir işte çalışamazlar. Okul ve pratik dışında hiçbir şeye vakitleri yok. Öğrencilerin *yıllarca* her gün, günde en az dört saat enstrümanlarını çalıştırmaları gerekiyor. Bunu yapmazlarsa, geride kalırlar, rekabet güçlerini ve müzik kariyeri umutlarını kaybederler.

Mali durumuyla ilgili sorular önümüzdeki birkaç saat boyunca aklımın bir köşesinde duracak. Treme gibi bir mahalleden gelen onun gibi güzel bir genç kızın hızlı para kazanmak için bir dizi istenmeyen yöntemi vardır. Uyuşturucu ve fuhuş bu listenin başında geliyor ama onun kendini bu şekilde aşağıladığını hayal etmeyi reddediyorum. Bu çok korkunç.

Son zil çaldığında piyano öğrencileri sınıftan çıkıyor, Ivory hariç, o da eşyalarını kapının yanındaki masaya koyuyor ve beklentiyle bana bakıyor. "Diğerlerinin özel dersi yok mu?"

"Sebastian Roth ve Lester Thierry'nin evde kendi öğretmenleri var."

"Biliyorum." Alnı sıkışıyor. "Ama Chris ve Sarah her zaman buradaki derslerden yararlanırlar."

"Bayan Romero'nun gözetimi altında çalışmayı tercih ettiler."

Dün Chris ve Sarah ile yaptığım görüşmelerde bu öneriyi ortaya attım ve diğer piyano eğitmeninin okuldan sonra bazı boşlukları olduğunu ve daha yumuşak yaklaşımının onlar için iyi bir eşleşme olabileceğini ima ettim. Kısmen doğru. Bayan Romero daha küçük sınıflara ders veriyor ve zaten elleri dolu. Ama o benim için çalışıyor ve bu nedenle programını ben belirliyorum.

Ivory bu haberi düşünürken dudakları aralanıyor. "Bu, her gün saat üçten yediye kadar seninle baş başa kalacağım anlamına mı geliyor?"

Siktir et, ama bunun sesine bayıldım.

Gözleri büyür. "Kahretsin, istememiştim-"

"Ne demek istediğinizi anladım ve evet, size danışmanlık yapacağım."

Genel bir kural olarak, bir seferde sadece bir ya da iki öğrenciyle ilgilenmeyi tercih ederim. Gerçi Ivory ile ilgili niyetimin onun kişisel gelişimiyle pek ilgisi yok. İş kendime işkence etmeye geldiğinde, tüm okul yılını ağrıyan mavi toplarla geçirmeye kararlı, çabanın dekanıyım.

Kapıyı kapatıyorum ve *L şeklindeki* odanın köşesine doğru ilerliyorum. Kalçamı Bösendorfer kuyruklu piyanoya yaslayarak onun da bana katılmasını bekliyorum ve parmak uçlarımı şık siyah yüzeye vuruyorum. "Her gün dört saat."

Güzel ağzını kocaman bir sırıtış kaplıyor. "Zamanınızı boşa harcamayacağım."

"Hayır, bakmayacaksın." Günün yirmi dört saati ona bakabilir ve kendimi dünyanın en üretken sapığı gibi hissedebilirim. Ama bu düşünceleri kafamdan silip atmazsam, birlikte geçireceğimiz zaman başlamadan bitecek. "Dün gece antrenman yaptın mı?"

"Tabii ki."

Gerilmiyor, nefes alışını değiştirmiyor ya da herhangi bir şekilde kırılganlık göstermiyor. Doğruyu söylüyor, bu da dün gece nerede olduğunu açıklayabilir.

"Nerede antrenman yaptın?" Bunun evde olmadığını bildiğimi ima ettiğini fark edince soruyu yeniden soruyorum. "Piyanon var mı?"

"Artık değil." Koyu kahverengi saçları kulağının kıvrımından kurtulup omzunun üzerinden dökülüyor. Boynunun kıvrımında topluyor ve göğsünden aşağı bir ip haline getiriyor. "Annem, babam öldükten sonra onun piyanosunu sattı."

Benim babamın, babamın değil. Memnuniyetimi gizlemek için yanağımın içini ısırıyorum.

"Evimin aşağısında bir müzik dükkânı var." Bana dönerek bir dirseğini piyanonun kenarına dayıyor ve benim pozisyonumu yansıtıyor. "Sahibi her gece on bire kadar Steinway'inde çalışmama izin veriyor."

Bu da onun eve geldiği zamana denk geliyor. Peki neden bir şeyleri atladığı hissinden kurtulamıyorum?

Çünkü bana bakmıyor. Saçlarının uçlarıyla oynuyor ve düşünceleri nereye sürüklendiyse, dikkati sessizliğe dağılıyor.

Bir parmağımı çenesine dokundurup dikkatini yeniden çekmek için kaldırıyorum. "Az önceki konuşmamızı bitirme vakti geldi."

Dudakları ince.

"Kim senden uygunsuz bir iyilik istedi?"

Arkasını dönüp piyano sehpasının üzerine eğiliyor. "Yalan yok mu?" "Yalancılara akıl hocalığı yapmam, Bayan Westbrook."

Başını sallıyor, yüz ifadesi asık. "Gerçek şu ki, yardımınıza ihtiyacım var." Elleri tuşlara basmadan üzerinde geziniyor. "*Bu konuda*. Piyanoda ustalaşmak için." Parmaklarını uzatıyor. "Bu okuldaki en iyi piyanist benim, biliyorsun."

"Bu doğru mu?"

Kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Senden daha iyi bile olabilirim."

Onun kışkırtıcı gülümsemesiyle midem bulanıyor. "Kendimizi kaptırmayalım."

"Haklısın." Parmaklarını tuşların üzerinde inceliyor. "Öğrenmem gereken çok şey var. Ama doğru öğretmen ve yeterince odaklanma ile yıl sonunda buradan kurtulacağım. Treme'den. Size verebileceğim en büyük dürüstlük bu Bay Marceaux." Ellerini kucağına götürüyor ve yalvaran gözlerle bana bakıyor. "Hayatımdaki diğer şeylere, yeteneğimle ilgili olmayan şeylere odaklanırsanız, bu geleceğime zarar verir. Ve eğer sosyal hizmetleri işin içine katarsanız, burada sahip olduğum her fırsat elimden alınır."

Onun işlerini kurcaladığımda bulacağım şeylerden hoşlanmayacağımı kabul ediyor. Sosyal hizmetleri dahil etmek gibi bir niyetim yok ve bir insanı ne kadar araştırabileceğimi bilmesine gerek yok.

Ama ondan duymayı tercih ederim. "Soruya cevap ver."

"Yapamam. *Lütfen*."

Tek gereken bu. Nefes nefese bir hecede yalvarışının baştan çıkarıcı sesi ve vücudumdaki her sinire sahip olması. Önümde diz çöküp beni pantolonumdan kurtarırken ve beni ağzına doğru yönlendirirken o sesi duymak istiyorum.

Kendine gel, pislik.

Kendisinden kimin faydalandığını bana söylemeyeceği açık, ama öğreneceğim.

"Pekâlâ." Elimi piyanoya doğru salladım. "Benim için çal."

Tezgahı ayarlıyor, yırtık pırtık ayakkabılarını çıkarıyor ve ayak parmaklarını pedalların üzerine yerleştiriyor. Avuçlarını dizlerine koyarak dikkatini bana veriyor. "Barok? Klasik? Caz?"

"Şaşırt beni."

Gözleri klavyede, nefes alış verişini sabitliyor. Duruşu gevşedikçe ve yüzü yumuşadıkça içinden bir dinginlik akımı geçiyor gibi görünüyor. Sonra ellerini kaldırıyor, başını tuşların üzerine eğiyor ve parmakları uçuşuyor. Seçtiği konçerto tam bir çılgınlık, çok fazla notadan oluşan yüksek tempolu bir karmaşa. Balakirev'in Islamey'i tüm klasik piyano repertuarındaki en zorlu kadanslardan biri ve o bunu bir uzman gibi çalıyor.

Kırbaçlanan bilekler, şiddetli parmaklar ve sallanan kalçalardan oluşan bir kasırga gibi. Çenesi sallanıyor, sert vuruşlarda başı sallanıyor, yüz ifadesi yoğun bir odaklanmanın resmi. Ancak eleştirel kulağım, akorlara çok fazla güçle vurduğunda, çok hızlandığında ve tüm on altılık notaları sekizlik nota üçlüleri gibi çaldığında kaymaları kaçırmıyor.

Bu yüzden bu parçayı çalmıyorum. Üniversitede ustalaşmıştım ama tam bir kabus. Parmakların konumlandırılmasındaki zorluk ve beceriksizlik, sol elin sağ elin üzerinden atlaması ve sekiz dakikanın sonunda beni ter içinde bırakması. Ayrıca, Louisiana Senfoni Orkestrası'nda bir koltuğa sahip olduğum için ironik bir şekilde klasik yorum hayranı değilim.

Ivory'nin minimal hatalarına rağmen, kendi sanatsal inançlarıyla rubrikleri takip ederken ölçüler içindeki ritmik esnekliği zekice manipüle ediyor. Kendimi her cümlenin sonunda onunla birlikte nefes verirken ve güçlü vuruşların üzerine düşerken, ellerinin sıçrayışıyla tamamen büyülenmiş bir şekilde daha da yaklaşırken buluyorum. Notalara, kirişlere ve ölçü çizgilerine hayat veriyor ve bu parçada duyduğum en iyi performansa imza atıyor.

Kollarını sallayarak sözlerini bitiriyor ve sessiz bir iç çekiyor.
Saç çizgisi boyunca ter lekeleri oluşuyor ve elleri kucağında titriyor.

Bakışlarını benimkilere çevirip boğazını temizlemeden önce uzun bir an geçiyor. "Eee?"

"Notalara çok sert vuruyorsun. Rubato'n çok sert, çok hızlı. Çok fazla hata var."

Başını sallıyor, omuzları çöküyor.

"Bu bir enstrüman Bayan Westbrook, silah değil. Müzik yapıyorsunuz, seyirciye nota atmıyorsunuz."

"Biliyorum," diyor sessizce. "Projeksiyon bir sanattır, ben hala... deniyorum..." Çenesi titriyor ve gözleri yaşarıyor, sonra başını çevirip nefesinin altından "Kahretsin" diye fısıldıyor.

Eğer sadece eleştiriyi dengelemek için övgüde bulunan bir eğitmene ihtiyaç duyuyorsa, yanlış adamı seçmiş demektir. Ben bir pisliğim ve ona dün de söylediğim gibi yapıcı geribildirime saygı duyuyorum. Ayrıca değerlendirmemi bitirmedim.

Piyano sırasına yaklaşıyorum ve oturmak için hareket ediyorum, onu yer açmaya zorluyorum. Kenara doğru kayıyor, koltuk ikimizi zar zor taşıyor. Omuzlarımız, kalçalarımız ve uyluklarımız birbirine değiyor ve bu tesadüfi değil. Her temas noktasını hissetmesini ve buna güvenmeyi öğrenmesini istiyorum. Bana güvenmesini.

"Sızlanmakla ilgili ne demiştim?"

Omuzlarını geriye atıyor ve dümdüz önüne bakıyor, sesi kısık. "Özür dilerim. Neden bilmiyorum... Orada biraz bunaldım. Sanırım senden-"

"Konuşmayı kes."

Dudaklarını birbirine bastırıyor.

Yüzümü ona dönüyorum ve bu pozisyon kalçamın uzunluğunu onunkine doğru itiyor. Bacağının sıcaklığı benimkine sızıyor ve uzanıp elbisesinin eteklerine dokunmamak için ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Üniversiteye kadar İslamey'i deneyecek beceriyi bile geliştiremedim ve yüksek lisans okulumun son yılına kadar da sonuna kadar çalamadım."

Gözleri benimkilere kayıyor, kocaman, yuvarlak ve nemle dolu.

Çenesinin narin kıvrımını kavrıyorum ve bir damla gözyaşını yakalamak için başparmağımı kaydırıyorum. "Çok az insan bu parçayı çalabilir. Aslında Balakirev, bestesinde *kendisinin* bile başaramadığı pasajlar olduğunu itiraf etmişti."

Elime doğru eğiliyor, sözlerime tutunurken bunu yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyor.

"Yorumunuz olağanüstü tutkulu ve çarpıcı." *Tıpkı senin gibi.* "Çok etkilendim."

Nefes alışları hızlanıyor, göğsü kabarıyor. "Tanrım, gerçekten mi? Ben-" Gözlerinden daha fazla yaş dökülüyor ve yüzünü silmek için geri çekiliyor. "Kahretsin, ağlamıyorum. Yemin ederim."

"Neden onu seçtin?" "Islamey*?″*

"Evet."

Rahatlamış bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Sana bahsettiğim müzik dükkanının sahibi, hani şu çalıştığım yer? Adı Stogie ve-"

"Orada çalışması karşılığında ona ne veriyorsunuz?"

Ne ima ettiğimi anlayınca gülümsemesi azalıyor. "Hiçbir şey! O tanıdığım en nazik adam." Yüzünü buruşturdu. "Alınmayın."

"İkimiz de biliyoruz ki ben nazik bir adam değilim. Devam edin."

Dudağını ısırıyor ama sırıtışı yeniden ortaya çıkıyor, köşeleri çekiştiriyor. "Ayrıca çok yaşlı ve inatçı ve ilaçlarını almayı reddediyor. Bu yüzden benimle bir anlaşma yaptı. Eğer Islamey'i öğrenirsem, ben dırdır etmeden ilaçlarını alacaktı." Omuz silkiyor. "Bütün yazımı aldı. Bütün gün, her gün."

"Adanmışlık."

Gülümsemesi devam ediyor. "Ellerim *hâlâ* acıyor."

"Buna alışın. O parçayı çok güzel çaldın ama mükemmel değildi. Chopin'in Op 10 No.5 Etüt'ü ile başlayalım, böylece siyah tuşlar üzerindeki uygun basınç miktarı konusunda daha rahat olursun."

Müzik kağıdını çıkarıp etüde daldığında, hareket etmiyorum, ona yer vermiyorum. Ona hiç alan bırakmaya niyetim yok.

Bu sabah Prescott Rivard'ın gitar öğretmeniyle doğaçlama bir seansa katıldım. Sonra da Le Moyne'daki diğer üst düzey müzisyenleri dolaştım. Yetenekler etkileyici ama hiçbiri Ivory Westbrook kadar yetkin ya da azimli değil.

Onu geliştirmeye, cilalamaya ve disipline etmeye niyetliyim, bir yandan da bundan alabileceğim zevkin her zerresini alıyorum. Ama ona istediği tek şeyi veremem. Bu işi istiyorum, yani onun geleceğinde Leopold olmayacak.

OceanofPDF.com

"Leopold'a gidiyorum." Bay Marceaux'nun ayakkabılarının gıcırtısı arkadan yaklaşırken, ucu beyaz tahtaya bastırılmış kalemi sürünmenin ortasında durduruyorum.

Nefesleri saçlarımı karıştırırken, fısıltısı saten bir kurdele gibi omzumun üzerinden geçerken, boyunun uzunluğu sırtıma bir gölge düşürüyor. "Daha az konuş, daha çok yaz."

Daha okulun beşinci günü ve ben şimdiden onu öldürmek için planlar yapmaya başladım.

Bugünkü özel derse ceza vererek başladığı için kahvesini zehirlemek istiyorum. İlk gün sınıfını rahatsız ettiğimi tamamen unutmuş olsam da, elime bir kalem tutuşturup beni duvar boyundaki beyaz tahtaya yönlendirerek bana hatırlatmaktan mutluluk duydu.

Bana *Bay Marceaux'nun vaktini boşa harcamayacağım şeklinde* sonsuz bir döngü yazdırdığı için onu iğrenç sarı çiçekli kravatıyla boğmak istiyorum.

Büyük, öfkeli çizgilerle bir cümle daha karalıyorum ve "Ben on yedi yaşındayım, yedi değil" diyorum.

Vur.

Keskin bir sızı pazımı yakıyor ve elim acıyı ovmak için havaya kalkıyor.

O şefin asasını parmaklarından koparıp boğazına saplamak istiyorum. Çünkü cidden, orkestra nerede? Orkestra yok, ama o lanet şeyi Patrae'li Pherekydes gibi döndürüyor ve cetvel kullanan bir rahibe gibi kollarıma vuruyor.

"Bu ikimiz için de zaman kaybı," diye mırıldanarak tam tersini ifade eden bir cümle daha karalıyorum.

Vur.

A Çıtçıt . ısı ÇİÇEKLER üzerinde benim Geri, doğru
yukarıda benim Kuyruk kemiği. Orospu çocuğu, acıyor.

Ama en kötü acı da bu değil. Eğer başka biri

Örneğin Lorenzo ya da Prescott bana bir sopa kaldırsa hırlar ve yumruk atardım. Ama bu benim akıl hocam ve onu memnun etmek istiyorum. *Onun ölümünü planlarken.*

Üç gün önceki öğretmeni geri istiyorum. Yüzüme şefkatle dokunan ve performansımın onu etkilediğini söyleyen öğretmeni. Nereye gitti o adam?

Belki de benim hatamdır. Bütün hafta boyunca bu geceden korkarak dengesiz davrandım. Prescott'u daha fazla erteleyemem. Ödevi bitti ve ben sinirden ve öfkeden iki büklüm olmuş durumdayım. Ve yarın başlayacak hafta sonuyla birlikte evde iki günüm olacak. Lorenzo'yla ve bütün hafta beni bulamadığı için duyduğu öfkeyle iki gün.

"Beni sorgulamanız konusunda ne demiştim?" Bay Marceaux'nun ayak sesleri arkamdan geliyor, buz gibi gözleri ensemdeki tüyleri ürpertiyor.

Eğer onu daha iyi tanımasaydım, ki tanımıyorum, bundan keyif aldığını düşünürdüm. "Bir öğrenciye öğretmenini sorgulamamasını söylemek, kurallar tarihindeki en kötü kuraldır."

Bir tokat daha yemek için gerildim ama gelmedi.

Bir omzunu yanımdaki tahtanın yazılmamış bölümüne yaslıyor, elleri arkasında ve fazla güzel yüzünde bir sırıtma. "Başka şekilde ifade edeceğim. Yöntemlerimi sorgulama." Keskin bakışları tahtaya yöneldi. "Son beş cümleyi sil ve on yedi yaşındaki bir gence yakışır bir yazıyla tekrar dene."

Silgiyi kavgacı hareketlerle tahtanın üzerine itiyorum ve yeniden başlıyorum. "Aynı anda hem yazabilir hem de konuşabilirim ve Leopold hakkında konuşmak istiyorum."

"Leopold için yeterince iyi değilsin."

Kalbimin kreşendosu kulaklarımın dibinden geçerken ona doğru dönüyorum. "Islamey'i yorumlayışımın olağanüstü tutkulu ve çarpıcı olduğunu söylemiştin."

Birkaç adım ötede durup, kapüşonlu gözlerle beni izliyor - *Sıkıldı mı? Uykulu*? -ve gönülsüzce omuz silkiyor. "Bunlar şimdi kullandığıma pişman olduğum anlamsız üstünlükler."

İçime bir öfke hücumu dolduğunda kaslarım titriyor. Ellerim yumruk oluyor ve beynim yetişemeden kalemi geri çekip fırlatıyorum. Tam alnına.

Kaşlarını çattığı çizgilerden sekip Doc Martens'lerinin yanında yere yuvarlanıyor. Dehşet verici bir durgunluğa bürünmüş bir halde gözlerini dikip bakar, sonra da

iletken copunu masasının üzerine koydu ve buz gibi gözlerle bana baktı.

Ohshitohshitohshit. Geriye doğru tökezlerken yüzüm alev alıyor. Omzum beyaz tahtaya çarpıyor ama devam ediyorum, duvar boyunca ve kapıya doğru kayıyorum. Benim neyim var böyle? Ben hiç sinirlenmem. Lanet olsun, öğretmenlerime *asla* kalem fırlatmam!

Elini kaldırır, alnını siler ve parmaklarına bakar. *Evet, Bay Marceaux, utancımın kocaman siyah noktası şimdi öfkeyle kırışmış alnınıza bulaşmış durumda.*

"Özür dilerim." Kapalı kapıya bakıyorum, keşke diğer tarafta, koridorun sonunda olsaydım ve bundan sonra olacaklardan uzakta olsaydım diyorum.

Gözlerini benimkilerden ayırmadan çenesini kaldırıyor ve kravatının düğümünü çözüyor. Kahretsin, bu iyi olamaz.

Elleri ipeğin üzerinde kayarken, kravatlarını, kemerlerini ve diğer çeşitli aksesuarlarını nasıl ahlaksızca kullandığına dair bu sabah duyduğum bir başka söylentiyi hatırlıyorum. Dedikodulara inanmam, ama o zalim gözlere bakarken, fısıldanan görüntülerin uçurumuna batan bir mideyle düşüyorum.

Düğüm yakasının altından gevşekçe sarkarken parmağını kıvırıyor. "Benimle gel."

Hiç çaba sarf etmeden söylenen üç kelime, yine de geleceğimi mahvedecek güce sahip. Korku midemi sarsıyor. Eğer beni dekanın odasına götürürse, bu uzaklaştırma mı olacak? Yoksa öğretmenime bir şeyler fırlatmak okuldan atılmama mı neden olur?

Ama çıkışa doğru yürümüyor. Odanın arka tarafına doğru ilerliyor ve köşeyi dönerek gözden kayboluyor. Kapıdaki küçük pencereden boş koridora bakıyorum ve kararsızlıktan titriyorum.

Koşmak bunu daha da kötüleştirir.

Sallanan bacaklarımın üzerinde kendimi ileri itiyor ve sıraların arasından geçiyorum. Vücudumun her santimi gergin, ayaklarımın yolunu o köşede beni bekleyen şeye bağlayan canlı bir tel üzerinde çalışıyor. Piyanoya ulaştığımda ve onu sıranın ucunda yanlamasına otururken bulduğumda, nabzım damarlarımda boğuk bir titreşime dönüşüyor.

Açılmış kalçalarının altındaki zemini işaret ediyor ve sanki ağır saatinin konumunu ayarlıyormuş gibi bileğini oynatıyor.

Gri ve beyaz çizgili gömleğinin kolları dirseklerinin etrafında toplanıyor. Şu yelekli şeylerden bir tane daha giymiş, bu seferki siyah ve küçük gri düğmeli. Dikkatim sarı kravatından

Çenesinin koyu gölgesi, dudaklarının düz çizgisi ve gözlerinin ürpertici tuzağına düştüğümde, onu beklettiğimi yeni bir panikle fark ediyorum.

Aceleyle ilerleyip gösterdiği yerde duruyorum, yayılmış ayaklarının arasında dengesizce sallanıyorum.

İşte yine o kıvrılan parmak, beni yaklaştırıyor, yaklaştırıyor ve Tanrı yardımcım olsun, sonunda istediği pozisyona geldiğimde, memelerim tam suratının önünde. Onları dizginlemeye çalışarak omurgamı eğiyorum, ama kahretsin, oradalar ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

O pervasızca gömleğimin kepçesine bakarken yanaklarımdaki ısı karıncalanıyor. Kendimi iğrenç, ucuz ve gerçekten öfkeli hissetmeme neden oluyor.

Yakasından tutup yukarı çekiyorum.

Eli bileğimi yakalıyor ve kolumu yanıma doğru çekiyor. "Kıpırdanmayı bırak ve sırtını düzelt."

Vücutlarımızın pozisyonu ve işaretleyici olayı konusundaki sessizliği yüzünden endişeden patlamak üzereyken bile dediğini yapıyorum. "Beni dekana şikayet edecek misin?"

"Kendi cezalarımı kendim veririm." Alnını işaret ediyor. "Bunu düzelt."

"Düzeltmek mi?" Boğazıma bir yutkunma takılıyor. "Ovalamak gibi mi?"

Bana dünyanın en aptal kızıymışım gibi bakıyor. Evet, sadece aptal bir kız kendini bu duruma sokar.

Titreyen bir elle başparmağımı kaşının üstündeki mürekkebe bastırıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum - soğuk*, sürüngen pulları* mı? - ama teni pürüzsüz, sıcak ve *insani*. Daha sert bastırdığımda, boştaki elim başının arkasını yakalıyor ve parmaklarım yumuşak siyah saç tellerinin arasından kayıyor. Bu çok... kişisel, şefkatli, *anormal* hissettiriyor.

Yüzü benimkinin birkaç santim altında duruyor, yanaklarındaki kaslar gevşemiş, dudakları hafifçe ayrılmış ve kalın kirpikleri aşağıya doğru dalgalanıyor. Onunla ilgili her şey güçlü bir şekilde erkek olsa bile gerçekten yakışıklı. Şampuanının odunsu kokusundan çenesinin kutu gibi şekline, sivrilen beline ve kaslı bacaklarının siyah pantolonunun ince kesimini esnetmesine kadar her şey bana geleceğimin bir erkeğin kaprislerine bağlı olduğunu hatırlatıyor.

Alnında mürekkep olan bir adam.

Daha sert ovuyorum. "Çıkmıyor."

"Tükürük kullan."

İçimdeki ick-metre *Eww'ye* doğru dönüyor, ama zaten başım belada, bu yüzden başparmağımı yalayıp ovmaya devam ediyorum. "Benim

Ceza mı?"

"Çıkıyor mu?"

"Evet. Gerçekten üzgünüm Bay Marceaux." Son izleri de siliyorum ve kollarımı indiriyorum. "Gitti."

"Ellerini eski yerine koy."

Neden ellerimi saçında istesin ki? Yüzünde? Çok yabancı hissettiriyor. Uygunsuz. Ama o istedi. Hayır, emretti. Kahretsin, ona itaatsizlik etmek neden bu kadar zor?

Ellerimi tam olarak oldukları yere geri koyuyorum ve nedense bu sefer daha kolay, daha az garip. Bana bakıyor ve gözlerindeki mavinin çoklu tonları floresanların altında parlıyor. Ağzı biraz asık ama hoşnutsuz bir şekilde değil. Dolgun dudakları onu bir şekilde daha yumuşak gösteriyor. Sanırım en sevdiğim özelliği bu.

Herhangi bir erkekte favori bir özelliğim olması beni duraksatıyor, ama Bay Marceaux kadar çekici birini gördüğümü hiç hatırlamıyorum. Ne televizyonda, ne dergilerde, ne de şahsen. Kesinlikle, bu kadar yakından değil. Kalçalarının bacaklarımın dış tarafına yaptığı baskının, pantolonunun dizlerime değen kasıklarının ve köprücük kemiğime fısıldayan nefesinin sıcaklığının farkındayım. Ama ellerimdeki başı, onu hem uzaklaştırmak hem de kendime çekmek istememe neden oluyor.

Daha önce hiçbir erkeğe bu şekilde dokunmamıştım. Parmaklarımın arasındaki saçlarının gıdıklanması, avucumun altındaki yüzünün kaslı çizgileri, zar zor çıkan kirli sakalının çizilmesi, parmak uçlarımın altındaki her his beni korku ve heyecanla ve aradaki tüm kaosla dolduruyor.

Shreveport'tan neden ayrıldığına dair söylentiyi tekrar merak ediyorum. Aynı şey burada, benimle de olabilir mi? Parmaklarım başını sıkıyor.

Dudaklarını yalıyor. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Ellerimi çekmek istiyorum ama cesaret edemiyorum. "İlk saatte birkaç kızın senin hakkında fısıldaştığını duydum."

"Devam et."

"İlk adının Emeric olduğunu söylediler."

"Fısıldayacak kadar bile değil." Bilekleri kalçalarına dayanmış, parmakları arkamda sallanıyor ve yakınlık parmaklarının bacaklarımı sıyırmasına neden oluyor. "Başka ne var?"

"Shreveport."

"Ah." Parmakları dizlerimin arkasına değiyor ve bu kez bunu kasten yaptığından eminim. "Bayan Westbrook, beni her gün

senden detay."

"Kovulduğunu söylediler." Avuç içim yanağına çok nemli geliyor, bu yüzden ellerimi gömleğinin yakasına bırakıyorum. "Çünkü biri sınıfa girdi ve seni bir kadınla gördü."

Kaşlarını çatıyor. "Hepsi bu mu?"

"Hayır." Boğazımı temizliyorum. "Sözde, senin kravatınla ağzı tıkanmış."

"Ve?"

"Bilekleri senin kemerinle bağlıydı." Diğerleriyle birlikte öne atılıyorum. "Sen onunla arkadan seks yaparken vücudu masanın üzerine eğilmişti. Duyduklarım bu kadar."

Elleri dizlerimin arkasına dolanıyor. "Vay canına."

Wow haklı. İnsanların söylediği çılgınca şeyler...

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bu şaşırtıcı derecede doğru." "Ne?" Omuzlarını iterken göğsüm kabarıyor.

Ama benden önce davranıyor, kollarını bacaklarıma doluyor, sonra ayağa kalkarken belimi sarmak için yukarı doğru kayıyor. Bankı tekmeleyerek yoldan kaldırıyor ve bizi en yakın duvara doğru döndürüyor.

Sırtım tuğlalara yaslanıyor, göğsü benimkiyle aynı hizada, beni oraya sabitliyor. "Derin nefes al, Ivory."

Fildişi. Onun ağzından duyduğum en mahrem kelime. Tenim tuhaf bir zevkle titriyor.

Dudaklarını boynuma değdiriyor. "Nefes almıyorsun."

Ciğerlerimi dolduruyorum ama faydası olmuyor. Onun güçlü kollarında, kocaman vücuduna yapışmış halde kendimi çok küçük ve önemsiz hissediyorum. Göğsü, pazıları, karnı, kalçaları... Tanrım, benim yumuşak olduğum her yerde o sert. Ve sıcak. Çok sıcak. Sanırım ateşim çıkıyor. Kravatını ve kemerini çıkarırsa kesinlikle kusacağım.

Ellerim omuzlarında kenetlenmiş, kıpırdamayan kasları itmeye çalışıyorum. "Lütfen bana böyle şeyler yapma."

Burnuyla çenemi okşayarak iç geçiriyor. "Kendi rızamla oldu. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başımı sallıyorum, emin değilim ama belki de biliyorum. "Anlaşma gibi mi?" "Evet. Ama sadece kabul etmedi. *Yalvardı.*"

"Neden? Neden bunu istesin ki?"

"Joanne..." Başka tarafa bakıyor ve çenesini omzuna sürtmek için boynunu uzatıyor. Kaşları içeri çekilir ve tüm tavrı

aniden ve garip bir şekilde bastırıldı. Bakışları geri döndüğünde yoğunluğu da artıyor ve kolları belime dolanıyor. "O da senin gibi."

"Ben mi?" Ona karşı kıpırdanıyorum. "Ben bunları istemiyorum. Beni tanımıyorsun bile."

"Bana şu anda ne hissettiğini söyle." "Korkmuş. Beni korkutuyorsun."

Dudakları bir öpücük uzakta duruyor, nefesi tarçınlı sakız kokuyor. "Evet, ama başka bir şey daha var. Tarif et."

"Kalbim küt küt atıyor. Yanıyorum ve midem buz kütlesi gibi hissediyor."

"Kalbiniz ve mideniz. Başka neresi olabilir? Meme uçlarındaki hissi tarif et."

Bir sıcaklık dalgası boynumdan göğsüme doğru ilerliyor ve bacaklarımın arasında birikiyor. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, tepkiden dolayı aşağılanıyorum, garip duygularla kafam karışıyor ama anladığım duyguya tutunuyorum. "Bu yanlış."

"*Yanlış* değil. Bu uygunsuz. Ama ilk gün uygunsuzluğu çoktan aşmıştık. Bana meme uçlarının nasıl hissettiğini söyle. Doğru olduğu sürece cevabını eleştirmeyeceğim."

Titrek bir nefes alıyorum ve ona istediğini veriyorum. "Kaşıntılı ve sıkı."

"Aferin kızıma."

Bacaklarımın arasındaki karıncalanma daha güçlü, daha ağır, daha talepkâr hale geliyor.

Kıvranışımı durdurmak için kalçalarını benimkilere doğru itiyor ve en sert kısmı, en nefret ettiğim kısmı karnıma saplanıyor. "Şimdi tüm bu hislere bir isim koy."

"Bilmiyorum." Nefes alamıyorum. Düşünemiyorum.

"Yapamıyorum." "Derinlere in, Ivory."

Boğazım düğümleniyor.

"Yemek yemediğinde ne hissediyorsun?" "Açlık."

Sert gözleri çok yakın, çok güvensiz. "Peki ya güzel bir piyano gördüğünde?"

"İstemek."

"Peki ya Islamey performansından sonra seni övdüğümde?" "Daha fazlası için arzu."

"Açlık. İstek. Arzu. Seni duvara yasladığımda hissettiğin bu mu?"

Öyle mi? Bacaklarımın arasında bir şeye duyduğum açlık, kontrolden çıkmış kalp atışlarım ve bunu ifade etmek, hakkında konuşmak için yanıp tutuşmam mı? Kafam çok karışık. Evet, o çok güzel bir adam ve tüm kızların onunla yatmak istediklerinden bahsettiklerini duyuyorum. Ve evet, yeteneğimi takdir etmesini, *iyi kızlarını ve* yüzümdeki sıcak elini arzuluyorum, ama bu? Vücudunun uzunluğu benimkine karşı mı? Beni hareketsiz tutması?

Sadece bana sarılıyor. Göğüslerimi avuçlamıyor ya da bacaklarımın arasına girmiyor. Bana ilgi gösteriyor. Bana duygularımı soruyor. Almadan.

Tanrım, bunu güvenebileceğim birinden, öğretmenimden istiyorum ve istememeliyim. "Sanırım bu arzu. Ve utanç." *Aşağılanma.*

Dudaklarını alnıma bastırıyor. "Mmm. İşte benim kızım."

"Ağzımın tıkanmasını ve bağlanmayı istemiyorum ve-"

Parmağı ağzımda geziniyor, sonra tekrar sırtıma geliyor. "Şimdi olmaz. Ama bunu düşüneceksin. Bu fikir seni tüketecek. Sonra bunu tekrar konuşacağız."

"Ama sen benim öğretmenimsin!"

"Bunu *konuşacağımızı* söyledim." Arkasına yaslandı ve ellerini kalçalarıma koydu. "Bana geri ödeyecek parayı nereden bulacaksın?"

Konu değişikliği beni kamçılıyor. "Pazartesiye kadar getireceğim, söz veriyorum."

"Ben bunu sormadım."

Gözlerimi kapatıp onun anlayışlı bakışlarını engelliyorum. Annemin işsiz olduğunu biliyor. Her akşam yediye kadar buradayım ve on bire kadar Stogie'de çalışıyorum, bu yüzden çalışamayacağımı biliyor. Ona Prescott'un ödevlerini yaptığımı ve faturaları ödemek için fahişelik yaptığımı söylememin hiçbir yolu yok. Neden bilmiyorum ama ona yalan söylemek beni gerçeği öğrenmesinden daha çok korkutuyor.

Gözlerimi açıp yapabileceğim tek şeyi yapıyorum. Başımı sallıyorum.

Yüz ifadesi sertleşiyor ve çatık kaşları tüm dünyamı kaplıyor. "Öğretmenine bok atmanın cezası hakkında konuşalım."

Yüzümden sadece birkaç santim uzakta, korkutucu bir bakışla ve benim iki katım büyüklüğünde bir vücutla. Bu ceza yeterli değil mi?

"Bir seçeneğiniz var. Parayı nereden bulduğunu söyle. Ya da kıçını şaplak için aç."

Tüm kan yüzümden ayaklarıma doğru akıyor. Başka seçenek yok.

OceanofPDF.com

Ellerimi Ivory'nin beline doğru büküyorum, tüm vücudum onun daracık kıçını kızartma düşüncesiyle tıngırdıyor. Ama beynim başka bir seçim yapması, bana sırlarını anlatması ve beni bu tehlikeli ayartmadan uzaklaştırması için çığlık atıyor.

Duvar arkasındayken ve muhteşem göğüsleri göğsümde yükselip alçalırken, kahverengi gözlerini kaldırıyor ve fısıldıyor, "Şaplak."

Nefes nefese verdiği tepki beni karnımdan vuruyor ve kasıklarıma doğru tünel kazıyor, boğazımdan gırtlaktan bir ses çıkarıyor ve kalçalarımı onunkilere karşı aç bir sürtünmeye itiyor. Beni hissettiğinde nefesi kesiliyor. Kahretsin, beni nasıl hissetmez? Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım.

Bu bir hata. Bu Shreveport, Joanne ve tekrar yıkıma giden kaygan bir yokuş.

Bedenimi onunkine karşı sabit tutuyorum, parmaklarım beline giriyor.

O Joanne değil. Bu aşk ya da bağlılık değil. Seks bile değil. Kontrol bende ve onun cezasını çekmesi gerekiyor.

Onu bırakıp geri çekiliyorum ve nefesimi sakinleştiriyorum.

Ona seçme şansı verdim ve ben sözümün eriyimdir. "Arkanı dön. Ellerini duvara koy."

Yavaşça dönüp emrimi yerine getirirken yüzü bembeyaz. İnce kahverengi eteği kıçının etrafında erotik bir hat çiziyor - birkaç gün önce giydiği siyah muşambadan çok daha iyi. Yanaklarının kabarıklığı ne çok büyük ne de çok küçük, dar beliyle orantılı ve ellerim için mükemmel.

Ancak yıpranmış etek uçları ve kıyafetlerinin kabaca solmuş malzemesi, bunun sadece eteğinin altındakiyle ilgili olmadığını hatırlatıyor. Disipline ve zevke olan açlığımın ötesinde, ona her şekilde hizmet etmek için derin bir arzu duyuyorum.

"Kımıldama."

Geri çekilip fermuarımın arkasındaki şişkinliği düzeltiyorum. Oyuktan çıkıp sınıfın ana bölümüne girerken kapıya bakıyorum. Hâlâ kapalı. Kilit yok ama açılırsa menteşeler gıcırdayacak, davetsiz bir misafir odaya girip köşeyi dönmeden önce bana yaklaşık beş saniye veriyor.

Ivory'ye dönerken telefonum cebimde titriyor. Bu kesintiye sinirlenerek görmezden gelmeyi düşünüyorum ama belki de bu beni yapmak üzere olduğum hatadan uzaklaştırır. Ekrana bir göz atıyorum.

Bu hafta sonu şehirdeyim. Seni görmem lazım.

Kalbimin etrafındaki boşluk sıkıca kenetleniyor. Cebimden bir sakız çıkarıp azı dişlerimin arasında kemiriyorum.

Telefon tekrar çalıyor.

Adresiniz lazım.

Onu bulacak kadar ısrarcı ama benden alamayacak. Ve şimdi
otuz saniye öncesinden daha çok heyecanlandım.

Telefonu kapatıp en yakındaki masaya atıyorum ve dikkatimi Ivory'ye veriyorum.

Ellerini duvara dayamış, gözlerini yere dikmiş, hiç kıpırdamamış. Ayakları hariç. Birbirlerine daha yakınlar ve dizleri eteğinin altında gözle görülür şekilde titriyor.

Bunun uygunsuz olduğunu, yapmamamız gereken bir şey yaptığımızı biliyor. Ama bu riskin heyecanının, yakalanma ihtimalinin, şu anda beyninin dopamin iletimini artırdığının ve vücuduna yayılan heyecanı yükselttiğinin farkında olduğundan şüpheliyim.

Bu kadar kötü bir şekilde yasaklanmış bir şeyden kurtulma olasılığı sadece canavarımı besliyor ve beni daha da açlaştırıyor.

Yaklaşıyorum. "Duruşunu genişlet."

Ayaklarını birbirinden ayırıyor ve sanki beni dinliyormuş gibi başını eğiyor. Adımlarımı yumuşatıyorum, bu da onu yaklaşımımı takip etmek için daha fazla konsantre olmaya zorluyor.

Ona ulaştığımda, uyarılmışlığımı arka tarafına bastırarak içeri giriyorum. Gıcırdatmadan. Ellerim kalçalarında, onu kendime doğru tutarken birbirimize ne kadar iyi uyduğumuzu hissetmesine izin veriyorum. Omuzları kulaklarının etrafında geriliyor ve nefesi boğazında düğümleniyor.

Saçlarını yana doğru tarıyorum, bir parmağımı ensesinde gezdirirken yanağımı onunkinin üzerinde kaydırıyorum. "Fikrini değiştirmek için son şansın."

Fikrini değiştirme.

Kelimeleri parçalanmış bir nefesle dışarı fırladı. "Bitir şu işi."

Sağa doğru kayarken ve baskın elimi kıçına çarparken kalbim hızla çarpıyor. Bu sadece bir ısınma hareketiydi, ama ayak parmaklarının üzerinde uçuyor ve seksi bir gıcırtı çıkarıyor.

Aletim kabarıyor, zonkluyor ve bacağıma sıkışıyor. Parmaklarım ona dokunmak, kusursuz vücudunu okşamak ve kanatmak için karıncalanıyor. "Ağzını aç."

Profili sıkışıyor. Sonra dudakları tereddütle ayrılıyor, çenesi endişeyle titriyor. Çok güzel.

Yumuşamış sakızı ağzımdan çıkarıp onunkinin içine yerleştiriyorum. Geriye doğru sarsılıyor ama başını tutuyorum ve tarçınlı yapıştırıcıyı parmağımın bir hareketiyle azı dişlerinin arasına yerleştiriyorum.

"Isır." Çenesi esnerken onu okşuyorum. "Aferin kızıma. Şimdi orada tut. Bağırmak yok."

Ellerimi kalçalarından aşağı kaydırıp çıplak tenine ulaşmak için geriyorum. Eteği yumruklarımın arasında toplayıp daha yukarı, daha yukarı, muhteşem poposunun üzerine ve belinin etrafına doğru çekerken nefes alış verişi hızlanıyor.

Bacaklarının arkasını, kalçasıyla poposu arasındaki kıvrımı ve yanaklarını kesen külotunun kenarını okşarken ellerimin altında tüylerim diken diken oluyor. Parmaklarımı dantelli kenarların altından geçirerek malzemeyi yukarı doğru sürüklüyorum, daha fazla etini ortaya çıkarmak için çatlağı boyunca küçük parçayı çekiyorum.

Kalçaları ellerimde esneyip seğiriyor ve nabzım hızlanıyor. O kadar yumuşak ve sert ki, ürpertici ve sıcak. Çok duyarlı.

Bunun için külotunu yırtmak istiyorum ama amını bir an görmek sikimi pantolonumun içinde tutmamı imkânsız hale getirecek.

Kapıyı dinleyerek geri çekiliyorum. Dantelle süslenmiş kıçının görüntüsü ve amının iç gıcıklayıcı şeklini kavrayan pamuğun çekiciliği dizlerimi bükmekle tehdit ediyor.

"Dört vuruş," diyorum huysuzca ve sesimi güçlendiriyorum. "Her yanağa iki tane."

Duvara bakıyor, kalçalarında bir dizi seğirme dalgalanırken parmakları tuğlalara doğru kıvrılıyor.

Derin bir nefes alarak elimi serbest bırakıyorum, bu sefer daha fazla güç uyguluyorum ama yine de kendimi tutuyorum. Tokat odanın içinde

yankılanıyor ve vücudu karşılık veriyor

Bir gitar teli gibi geriliyor, titreşiyor, ses telleri zarifçe mırıldanıyor. Sonra sakinleşiyor, sabit ve hareketsiz hale geliyor.

Teninde pembe bir el izi beliriyor. Isınmış tene masaj yapıyorum ve kıçını hafifçe oynatıyor, ama bu çok şey anlatıyor. Korkmuş, muhtemelen dehşete düşmüş ama kaçmıyor, çığlık atmıyor ya da beni itmiyor. Dokunuşuma karşı kıçını ovuşturuyor, onu istediğim yere götürmem için hazır.

Yan tarafa geçerek, yanakları değiştirirken her biri bir öncekinden daha sert olan sonraki üç tokadı hızlı bir şekilde arka arkaya atıyorum. Yumuşakça inliyor, sırtını eğiyor, kalçalarını sallıyor, ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor. Ve asla duvarı bırakmıyor.

Sertlikten hoşlanır, aşağılanmak ister, hükmedilmeye ihtiyaç duyar. Bunun farkındaysa bile bunu asla kabul etmez. Muhtemelen bunu doğru ortamda doğru kişiyle hiç deneyimlemediği içindir.

Öğretmeniyle bir sınıfta... hala doğru değil. Yine de burada, ayaklarını açmış ve kıçını dışarı çıkarmış bir şekilde duvara asılı duruyor, çünkü ona bir emir verdim. O benim için yaratıldı, eğitilmek, cezalandırılmak ve zevk almak için. Onun içinde öyle acı verici bir yoğunlukla istiyorum ki vücudum titriyor. Ağzını, amını ve ruhunu istiyorum. Şaftımla onu parçalara ayırmak istiyorum.

Onu tekrar bir araya getirip her şeyi baştan yapacağım. Siktir, bu kıza ihtiyacım var.

Ve ona sahip olamam.

Alnı duvara yaslanıyor ve ağır bir iç çekişle kaslarındaki gerginlik boşalıyor.

Arkasına çömelip külotunu düzeltiyorum, pembe tenini nazikçe ovuyorum ve her vuruşumda bacaklarının titremesinden heyecan duyuyorum. Eteğini de aynı özenle düzeltiyor, parmaklarımı kıçında ve kalçalarında rahatlatıcı hareketlerle gezdiriyorum. Ayakta durma pozisyonuna döndüğümde onu kendime doğru çeviriyorum, ellerim onu sabitlemek için kalçalarında.

Gözlerini kırpıştırarak bana bakıyor, gözleri odaklanmamış ve alnında oluklar oluşmuş. "Nereye gittin güzel kız?"

"Derinlerde bir yerde."

Endorfin, adrenalin, korku ve uyarılma baş döndürücü bir kokteyl oluşturuyor ve keşfinde kesinlikle nefes kesici görünüyor.

Çenesini kavrayıp daha yukarı kaldırıyorum. "Sakız."

Ağzını kapatıyor ve parmaklarının arkasından fısıldıyor, "Az önce yuttum."

Bir dahaki sefere ona saklamasını hatırlatacağım, böylece dilim dudaklarının arasındayken bana geri verebilir.

Kollarımı dizlerinin ve sırtının arkasına bağlayarak onu kucaklıyorum. Boyu, kıvrımları ve dolgun memeleriyle çok sağlam ve dayanıklı görünüyor ama göğsüme yaslandığında tüy kadar hafif, neredeyse on numara.

Piyano sırasına oturarak onu kalçalarımın üzerinde yanlamasına tutuyorum ve bir parmağımı kolunda gezdiriyorum.

Kucağımda titriyor ve kıvranıyor, zonklayan ereksiyonuma zarar veriyor. Ama ondan uzaklaşmıyor ve bunun yerine bana doğru kayıyor.

"Az önce parmağınla yaptığın şey mi?" Bir kolu aramızda sıkışmış halde, kucağında bükülen diğer koluna bakıyor. "Bunu tekrar yapacak mısın?"

Bir dokunuş mu? İstediği bu mu?

Sevgi istiyor.

Ağzımı onunkinden bir santim uzaklaştırıyorum ve bakışlarımı çelikleştiriyorum. "Yalvar."

Çenesi düşüyor, çenesi sıkılıyor ama başka tarafa bakmıyor. Bir, iki, üç kalp atışından sonra yüzü gevşiyor ve dudakları aralanıyor. "Lütfen."

İçimde bir sıcaklık dalgası dolaşıyor. Nefesindeki o kelimenin kölesiyim.

Parmaklarımı omzuna dokunduruyorum, kısa kollarının üzerinden, ince kolunun saten teninden aşağıya doğru izliyorum ve elinin eklemlerinde oyalanıyorum. Parmaklarını uzattığında, bu kadar kırılgan kemiklerin piyano tuşları üzerinde nasıl bu kadar vahşice hareket edebildiğine hayret ederek parmaklarının uzunluğunu izliyorum.

Kirpikleri aşağıya doğru iniyor ve burun delikleri uzun, derin nefeslerle genişliyor.

Bunu seviyor, elimi onunkine koymamı, ona zevk vermemi.

Gözleri açıldığında, genişlemiş göz bebekleri kahverengi tonları doyuruyor. "Başka ne iş yapıyorsun?"

Tanrım, bu kız beni öldürüyor. Masumiyeti, merakı, değerli teslimiyeti, hepsi macun gibi, şekillendirilmek için yalvarıyor. Ama sadece bu değil. Onun özgünlüğü ve ayrıcalıksızlığı içimde bir şeyleri sıkıştırıyor. Kendimi korumacı hissettiriyor. Sahiplenici. Hatta belki de... arzulu?

"Birçok şey yapabilirim, Ivory." Yüzünün yan tarafına dokunuyorum ve elimi gür saçlarının arasından geçiriyorum, parmaklarımı kulağının üzerinde gezdirip başının arkasını kavrıyorum. "Ama bu durum... hassas." Günahkâr. Tehlikeli. Suçlu.

Yine de sana göstermek istiyorum.

Daha yakına eğildim, nefeslerimiz birbirine karıştı.

Boğazının derinliklerine gömülürken sana göstereceğim.

Dudaklarımız birbirine çok yakın, ayrılıyor ve tekrar dokunmak için beklenti içinde geziniyor.

Amının duvarlarına boşalırken sana göstereceğim.

Kalçaları benimkilere yapışıyor ve kalbim hızla çarpıyor.

Seni işaretlerken göstereceğim. Sana sahip olurken. Sana değer verirken.

Onu öpmek istiyorum. Öpmek zorundayım. Sadece bir tat.

Elimi saçlarının arasında sıkarak onu ağzıma doğru çekiyorum-

Ve dur.

Köşede bir şey mi kıpırdadı? Öne doğru sarsılıyorum ve gıcırdayan menteşeleri birkaç saniye çok yavaş kaydediyorum.

Fildişi'ni yanımdaki bankın üzerine bıraktığım sırada yaylı çalgılar bölümünden minyon sarışın öğretmen köşeden çıkıyor. Ağzımı acı bir tat kaplıyor. Bayan Augustin onu kucağımda gördü mü? Ayrıldığımızı kesinlikle gördü.

Boncuk gibi gözleri kısılmış, benimle az önce erotik bir şekilde tokatladığım öğrenci arasında gidip geliyor. Nefesimi tutuyorum.

Ereksiyonla ilgili şöyle bir şey var. Vücudun geri kalanı çıldırıyor diye ereksiyon sönmez. Okul yanıyor olabilir ve lanet olası şey bir bayrak direği gibi dimdik ve gururlu duracak, mümkün olan en kötü anda dikkat çekecektir.

Neyse ki piyano, bayrak sallayan ereksiyonum ile Ms. Augustin.

"Bir şeyi mi bölüyorum?" Ses tonuna şüphe karıştı. "Saat yediyi geçti ve ben düşündüm ki..."

Bütün hafta boyunca koridorda, öğretmenler odasında ve personel toplantılarında bana attığı o ateşli bakışları takip edebileceğini düşündü. Bir Cuma gecesi uğrayıp yatağıma girebileceğini düşündü. "Sorun değil," diyorum kayıtsızca. Andrea Augustin bir sorun. çözmeye hazırdı. "Bayan Westbrook da şimdi gidiyordu."

Ivory banktan kayıyor ve bana bakmadan uzaklaşıyor. Hayır, dikkati diğer öğretmenin üzerinde. Yüzünü göremiyorum ama Bayan Augustin'in yanından uzaklaşıyor, köşede gözden kaybolurken adımları sertleşiyor.

Andrea arkasından, "İyi hafta sonları, Ivory," diye seslenir. Salonun kapısı umutsuz bir tıkırtıyla kapanır.

Vücudumdaki her kas onun peşinden koşmak için geriliyor ama önce bu sorunla ilgilenmem gerekiyor.

Andrea bana dönüyor, elleri kalçalarında, sesi hoştan hırçınlığa doğru değişiyor. "Onunla ne yapıyordun?"

Fakülte hiyerarşisinde, teknik olarak benim altımda. Ben Klavye Çalışmaları Direktörüyüm, o ise sadece bir öğretmen. Bunu kendi avantajıma kullanmak istiyorum ama o gördüğünü gördü. Davranışımı rapor edecek kadar. Beni kovdurmaya yetecek kadar. Ya da tutuklanmama.

Ivory ile aramızda çıplak gerçek dışında bir şey istemiyorum. Ama Andrea?

Ona vereceğim tek şey en iyi giyinmiş yalanı. "Ben de seni bekliyordum."

Kollarını iki yanına indiriyor ve gözlerini kırpıştırıyor. "Öyle miydin?" Gözleri tekrar yarıklara döndü. "Ivory Westbrook neden senin kucağındaydı?"

Etkili olması için iç çektim ve artık sikim nihayet sakinleştiğine göre ayağa kalktım. "Eşyalarımı toplamam gerekiyor. Beni takip edin, açıklayacağım."

Sınıfın önüne doğru yürürken ona yaklaşıyorum, sosyal olarak kabul edilebilir olandan daha yakın, kolum onunkine değiyor ve bakışlarımın etkisini tam olarak hissetmesi için boynumu büküyorum. "Babasının öldüğünü biliyor musun? Birkaç yıl önce öldürüldü?"

"Evet. Bunu herkes biliyor."

"Şey, ben yapmadım." Masamda dizüstü bilgisayarımı kapatır gibi yapıp bir program açıyorum ve arka kapağı ona doğru çeviriyorum. "Sadece bana anlattı, biraz ağladı ve ben de onu teselli ettim."

"Kucağında mı?" Kollarını kavuşturuyor.

Bu saçma bir yalan, anında bile. Bunu zor yoldan düzeltmem gerekecek.

Ellerim arkamda, masanın etrafında dolanıyorum ve bakışlarımın vücudunda gezinmesine izin veriyorum. "Ne istediğini biliyorum, Andrea."

Geri adım atarak arkasındaki öğrenci sırasına çarpıyor ve parmakları küpesiyle oynamak için uzanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Çekingen olma. Beni izlediğini, flörtöz gülümsemelerini, *ben seni* izlerken saçlarınla ve mücevherlerinle nasıl oynadığını gördüm."

Eli düşer ve nefes alır, "Emeric..."

Üç adımda mesafeyi kapatıyorum, ona dokunmadan masaya doğru yaklaştırıyorum. Kravatımı sonuna kadar gevşetip boynumdan sıyırıyorum. Ivory Shreveport'la ilgili ayrıntıları duyduysa, muhtemelen Andrea da duymuĢtur ve Şu anda bunu düĢünüyordur. Bahse girerim burada olmasının nedeni bu söylentilerdir, yüzü kızarıyor ve kapüşonlu gözleri ipeği elime doladığımda izini takip ediyor.

Ağzımı kulağının yanına koydum. "Seni bağlamamı istiyorsun."

Arkasına yaslandı, kıçı arkasındaki masanın üzerine tünedi. Dizleri ayrılıyor, sonra biraz daha açılarak kalçalarımın dürtüşünü karşılıyor.

"Seni sikimle beslememi istiyorsun." Sesimi sertleştiriyorum ve nefeslerimi hızlandırıyorum, bunu da istediğimi ima ediyorum.

Ne yazık ki, tepkisiz aletim bu oyuna katılmayı reddediyor, bu yüzden eteğinin gevşek malzemesiyle örtülü olduğu uyluklarının tepesiyle aramda bir şerit boşluk bırakıyorum.

Pazularımı kavrıyor ve minik göğüslerini dışarı çıkarıyor ama dikkati kapalı kapıya kayıyor.

Ağzımı boynunun üzerinde gezdirerek sahte bir arzu buharı çıkarıyorum. "Herkes hafta sonu için evine gitti, değil mi?"

"Evet."

"Ayrıca, pencereden kimse bizi göremez." Arkama yaslanıyorum. "Sana bir şans vereceğim Andrea. Bana tam olarak ne istediğini söyle."

Bakışları elimin etrafındaki kravata kayıyor ve parmakları ipeği kavrayışımda geziniyor. "Ben... söylediğin şeyi istiyorum. Ama yapamayız. Burada olmaz."

Dudaklarını yalayarak kapıya bakıyor.

"Hayır, burada olmaz." Uzaklaşıp masaya dönüyorum ve dizüstü bilgisayarın yanındaki kenara yaslanıyorum. "Seni eve götürmeye karar vermeden önce, beni ne kadar çok istediğini bana göstermelisin."

Heyecan yüzünü aydınlatıyor. Sonra kaşları içeri girer. "Nasıl?

"Bana ne kadar ıslak olduğunu göster. Hadi göster. Kimse görmeyecek."

Belirsizlik arzuyla savaşırken yüzü buruşuyor. Hangisinin kazanacağını biliyorum, ama o sessizliği uzatıyor, kendini bir endişe karmaşasına sokuyor.

Sonunda nefesi kesiliyor ve elleri eteğinin kıvrımlarını karıştırıyor.

"Bacaklarını aç, Andrea."

Satenin kasıklarını yoklarken gözlerini kapıdan ayırmıyor. "Nasıl yaparım-"

"Külotun altında. Al bakalım."

Başını sallar ve biraz ses çıkarır.

Pek dikkat etmiyorum ama bir süre orasını ovuşturmasına izin veriyorum. "Şimdi elini kaldır."

Kolunu kaldırıyor ve parmaklarına bakıp gülümsüyor. Islak olup olmamaları umurumda değil. İhtiyacım olan şeye sahibim.

Dizüstü bilgisayarda bir tuşa basıyorum ve yaptığım şeyi ona söylememin ne kadar akıllıca olduğunu sorguluyorum.

Proaktif olmak reaktif olmaktan daha iyidir.

Ekranı kavrayarak dizüstü bilgisayarı ona doğru çeviriyorum ve sessiz videoyu ilgi çekici kısma kadar geri alıyorum.

Önce şok gelir, teni soluklaşır ve vücudu felç olur. Sonra öfke.

"Ne-" Eteğini yerine itiyor, ellerini iki yanında yumruk yapıyor ve bana doğru koşuyor. "Sen ne-? Aman Tanrım, bunu sen kaydettin!"

Dizüstü bilgisayarın arkasındaki kamerayla, suçlayıcı bölüm sırasında kadrajın dışında kalarak her şeyi yakaladım.

Kapağı kapattım. "Benimle taşak geçmeyin, Bayan Augustin."

Geriye doğru sarsılıyor, kollarını karnına doluyor ve dehşet içinde bana bakıyor. "Neden-?" Koyu kırmızı yanaklarını alevlendiriyor. "Tanrım, bununla ne yapacaksın? Bu Ivory ile mi ilgili?" Elleriyle yüzünü kapatıyor ve bir hıçkırık kelimelerini karıştırıyor. "İşe ihtiyacım var. Kaybedemem... bunu yapamazsın."

"Ivory ile hiçbir şey yapmadım. Ama az önce sınıfımda mastürbasyon yaptın." Dizüstü bilgisayarı ve kravatı çantama koyduktan sonra, en korkutucu ses tonuma uygun bir ifade takınarak ona doğru dönüyorum. "Sınıfımdan, *işimden* uzak dur ve bu videoyu kimse görmesin."

Bana bakıyor, yenilmiş. İhanete uğramış. Evet, bu duyguyu çok iyi bilirim. Ama ben Andrea'nın işini çalmaya çalışmıyorum. Sadece elimdekini korumak istiyorum.

Nefret gözlerini ıslatıyor. "O zaman senin hakkında söylenenler doğru."

"Yarısını bile bilmiyorsun." Çantayı omuzluyorum, ona çekici bir gülümseme gösteriyorum ve salona doğru ilerliyorum. "İyi geceler, Bayan Augustin."

OceanofPDF.com

Prescott elini saçlarıma doluyor ve yüzümü kucağına yaslıyor.

Penisi boğazımın arkasına saplanıyor ve öğürüyorum.

Sarı çiçekli kravat. Tarçınlı sakız.

İtişleriyle kemerinin tokası şangırdıyor. Ön koltukların arasındaki konsol göğsüme saplanıyor.

Soğuk mavi gözler. Sırtımdaki avucunun sıcaklığı.

Arabanın radyosundan bas ağırlıklı bir şarkı yükseliyor ve ben güvenli yerimi bulamıyorum. Yeterince uyuşmuş değilim, yeterince uzakta değilim. Deniyorum, deniyorum... Scriabin'in 9 numaralı sonatının notalarını bir araya getiremiyorum.

Mekanik bir saatin tik takları. Nefeslerinin yumuşak vuruşu.

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ve kirpiklerime yapışıyor. Odaklanamıyorum. Kaçamıyorum.

Tek düşünebildiğim şaplak ve Bay Marceaux'dan neredeyse bir öpücükle biterse bir başkasını nasıl umursamayacağım.

OceanofPDF.com

Hook 'Em Up şarküteri ile *Pawn of the Dead* adlı vintage mücevher dükkânı arasında sıkışmış olan bu dükkân Treme'deki tek müzik dükkânıdır. En azından ben buranın bir müzik dükkânı olduğunu düşünüyorum. Kırık kaldırımda dururken güneş gözlüklerimi tişörtümün yakasına asıyorum ve güneşin parıltısına karşı gözlerimi kısıyorum.

Güvenlik parmaklıkları cam cepheyi boydan boya kaplıyor. Açık levhası ya da herhangi bir reklam yok ve camlardaki kirler karanlık iç mekânı görmemi engelliyor. Cumartesi olduğu için mağaza açık olmayabilir. İçeride Ivory bulma ihtimalim daha da düşük.

Ama ben onun için burada değilim. Dün gece parayı nereden bulduğunu ve gözlerine o rahatsız edici gölgeleri kimin koyduğunu düşünmekten uyuyamadım. Bu Stogie denen adam cevaplar için bir yol olabilir ve umarım bu ziyaret, zamanını birlikte geçirdiği adamla tanışma isteğimi yatıştırır.

Telefonumu kontrol ediyorum, adresi teyit ediyorum ve kapıyı deniyorum.

Darmadağınık bir enstrüman odasına adım attığımda tepemdeki çıngıraklı zil beni anons ediyor. Arkadan gelen sesler, raflar, davul setleri ve çeşitli ıvır zıvırlardan oluşan labirentte ayaklarıma rehberlik ediyor.

"Daha fazla yemelisin."

Sıra sıra dizilmiş vitrinlerin arasında onu göremiyorum ama seksi tınısı adımlarımı hızlandırıyor ve bedenimi heyecanla titretiyor.

Adını bir purodan alan bir adamla tanışmak için buraya geldiğimde, bayat bir deri ve duman bulutunun içine girmeyi bekliyordum, ancak bunun yerine, özellikle bu kadar eski bir bina için hava oldukça temiz.

"Dırdırı kes," der derinden gelen bir ses, "bırak da yaşlı bir adam uyusun."

"Ama bir müşteriniz var." İç çekişi kitaplarla dolu uzun bir rafın arkasından geliyor.

Görüş alanıma giriyorum ve onu yerde otururken buluyorum, sırtı duvara dönük ve çıplak bacakları önünde uzanıyor. Sessizce şükrederken ellerim esniyor.

moda tanrıları kısa şortlar için. Bronz teni ve sinsi kıvrımlarıyla yarı çıplak bir fantezi. *Yasadışı* bir fantezi.

Göz kapakları kalkıyor, gözleri benimkilerle çarpışıyor ve genişliyor. Elindeki ders kitabı yere yuvarlanıp etrafını saran diğer düzinelerce kitaba katıldı. "Bay Marceaux?"

"Bayan Westbrook." Bir ahmak gibi sırıtmak için vahşi bir dürtüyle çarpıldım, ama stoik bir maskeyi korumayı başarıyorum.

Bakışları dağınık saçlarımdan ve tişörtümden koyu renk kot pantolonuma ve Doc Martens ayakkabılarıma doğru kayıyor. Beni ilk kez yelek ve kravat gösterileri olmadan süzerken keşke düşüncelerini okuyabilseydim. Baştan aşağı bir kez daha süzüyor, dudağını ısırıyor ve içimde bir duygu selini harekete geçiriyor.

Yanındaki yaşlı adam metal sandalyede daha uzun oturuyor. Yıpranmış bir beyzbol şapkası kel kafasının üzerinde tünüyor ve yatay kırışıklıklar burnunun geniş köprüsünü kırıştırıyor, koyu tenli alnında daha fazla çizgiye dönüşüyor. Ağzı kapalı gülümsemesi, erkeklerin dişsiz ve... seksen yaşında olduklarında takındıkları türden. Doksan mı? Bilmiyorum ama bu adam çok yaşlı.

Ayağa kalkmak için duvara uzanırken kolu titriyor. "Sakın kalkma."

Ona doğru bir adım atıyorum ve elimi sıkmak için uzatıyorum. "Ben Emeric. Sen-"

"Stogie." Elimi şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavrıyor ve arkasına yaslanıyor.

Ivory ayağa kalkmak için eğiliyor ve küçücük atleti bana dolgun göğüslerinin günahkâr görüntüsünü gösteriyor. Tanrım, lanet olsun, eğer o tişörtü düzeltmezse, altıdan gece yarısına kadar sallanıyor olacağım ve bunu saklamanın hiçbir yolu yok.

Alçak yakasını hafifçe çekiştirerek şaşkın bir ifadeyle beni inceliyor. "Ne yapıyorsun burada?"

Stogie'nin dikkatli bakışlarıyla karşılaşıyorum ve benimkilerdeki soruları görmesine izin veriyorum. *Kim olduğumu biliyor musun? Ivory'yi ne kadar iyi tanıyorsun?*

Başparmaklarını kırmızı jartiyerinin lastiğinin altına sokuyor ve pervasızca beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gülümsemesi kayboluyor ve iskelet gibi gövdesi kilitleniyor. Görünüşe göre, bulanık gözleri gösterdiğinden çok daha fazlasını görüyor. "Ivory, neden arka tarafa geçip şu donmuş yemeklerden birini ısıtmıyorsun?"

Kollarını kavuşturuyor, gözlerini kısıyor. "Oh, *şimdi de* yemek mi istiyorsun?"

"Taze bir fincan kahve ve yaptığınız pastadan da biraz isterim."

Sandalyenin koltuğunu kavrıyor ve öne doğru kayıyor. "Yaşlı bir adamı bekletme."

Oflayıp puflayarak kitap yığınının arasından çıkıyor ve parmağıyla onu işaret ediyor. "Kibar ol."

Sonra bana bakıyor, ifadesi kırılgan ve tereddütlü, sanki aynısını yapmam için bana yalvarıyor.

Kadın arka odada gözden kaybolduğu anda, bakışlarımı tutarken acı verici bir yavaşlıkla ayağa kalkmaya çalışıyor. "Senin gibileri bilirim."

Tüylerim diken diken oluyor ama annemin bana aşıladığı terbiye gereği ayağa kalkmasına yardım etmek için ona uzanıyorum.

Elime ters ters bakıyor, alay ediyor ve sallantılı

bacaklarının üzerinde yükseliyor. Sinirimi bastırmak için

yutkunuyorum. "*Türüm* hakkında beni aydınlat."

Kambur gövdesi yanımdan geçip dükkânın önüne doğru ilerliyor. Ivory'nin duyma mesafesinden uzaklaştığım için memnun bir şekilde onu takip ediyorum.

Ön tezgâhın arkasından dolanıyor ve uzun bir tabureye yerleşiyor. Telaşsız bir şekilde pahalı saatimi, fit fiziğimi, geniş duruşumu ve kalkık çenemi inceliyor. Onun ne gördüğünü biliyorum. Zengin, cinselliğinin zirvesinde, kendine güvenen bir adam, tek bir sebepten dolayı köhne bir mahallede duruyor.

Haklı olabilir.

Sonunda öne doğru eğildi ve yıpranmış kollarını tezgâha dayadı. "O kız çok zor günler geçirdi ve sen bunu daha da kötüleştirecek türden bir adamsın."

Sözlerinin altında bir cevap hazinesi var ve her birini keşfetmem gerekiyor. "Açıkla."

"Siz gözünü bir şeye diken ve ona sahip olana kadar bırakmayan bir adamsınız."

Rol yapmak için fazla kurnaz, bu yüzden aptalı oynamaya zahmet etmiyorum. "Gözümü neye diktiğimin bir önemi yok. Ben onun öğretmeniyim."

"Evet." Yargı gözlerini kırıştırıyor. "Öylesin."

İfadesiz bir şekilde nefeslerimi ölçüyorum. "Seninle konuşuyor. Benim hakkımda." "Suçlayıcı hiçbir şey söylemedi ama s ö y l e m e k zorunda da değil. O

Geçen hafta senden diğer öğretmenlerinin üç yılda bahsettiğinden daha fazla bahsetti." Boğumlu eklemlerini cam tezgâha vurdu. "Onunla her ne yapıyorsan, sana güvenmek istiyor." Eli sakinleşiyor, gözleri kırpışmıyor. "*Kimseye* vermediği türden bir güven. Ama istediğini elde ettiğinde ve senin türünün yaptığı gibi onu bir kenara attığında, erkeklere olan güvensizliği onarılamaz olacak."

Zihnim ona tecavüz eden yaşlı adamların, acımasız adamların mide bulandırıcı görüntülerine atlarken buz gibi bir baş dönmesi dalgası beni ele geçiriyor.

Avuçlarımı sakince tezgâhın üzerine koyuyorum ve eğiliyorum. "Ona ne olduğunu anlat bana."

Gözlerini kaçırıyor, dikkati arka odada. "Kötü şeyler hakkında konuşmaz. Kötü ve o kadar da kötü olmayan şeyleri birbirinden ayırdığından bile emin değilim. Ona ne oluyorsa *hayat odur*. Tek bildiği bu." Bulutlu gözleri benimkilere dönüyor. "O sadece maddi açıdan fakir değil. Sevgiden, şefkatten ve korumadan yoksun. Hayatında iyi bir örneğe, onunla *özveriyle* ilgilenen birine ihtiyacı var."

"Sen o örnek değil misin?"

"Ben sadece bir ayağı çukurda, beş parasız bir ihtiyarım. Ona ders kitapları ve süslü aletler alamam. Onun müzik okuluna gitme hayalini ellerimde tutamam. Ve onun kalbini çalacak güce de sahip değilim."

Göğsümde büyük bir saygı kabarıyor. Yüzüme karşı bunları söyleyecek kadar onu önemsediği için bu adamı suçlayamam. Onunla tartışamam bile, çünkü bazı açılardan haklı. Ona kalp ağrısı ve hayal kırıklığından başka sunabileceğim hiçbir şey yok.

"Ama ona pratik yapması için bir yer veriyorsun." Arkama baktığımda dükkândaki tek piyanoyu görüyorum ve çenemi eski Steinway'e doğru itiyorum. "Satılık mı?"

Gözlerindeki gergin bakış *hayır* diyor, ama kırık dökük döşeme tahtaları, çürük raflar ve dükkanın genel olarak harap görünümü bana gelire ihtiyacı olduğunu söylüyor. Çaresizce.

"Bunun için teklif aldığımı bilmiyor." Elleri tezgahın üzerinde kenetlendi. "Onun piyanosunu satmayacağım."

Ama bir gün, belki de yakında, bu tekliflerden birini kabul etmek zorunda kalacak, çünkü envanterindeki en değerli mal bu.

Arka cebimden cüzdanımı çıkarıp kredi kartımı tezgâhın üzerine koyuyorum. "Bunu benim kartımdan tahsil edin, ayrıca evine teslim edilmesi için gereken ücreti de."

Siyah American Express'e bakıyor, sonra cam gibi gözlerini bana çeviriyor. "Evinde piyano istemiyor. *Burada* çünkü *orada* olmak istemiyor."

Korkudan midem bulanıyor. "Tamam. Burada kalsın. Faturayı onun adına kes ve o sormadıkça kartın ona ait olduğunu ya da kimin aldığını söyleme." Kartı titreyen ellerine doğru kaydırıyorum ve bana bakmasını bekliyorum. "Evinde ne yapmaktan kaçınıyor? Onu iyi bir tahminde bulunacak kadar iyi tanıyorsun."

Kartı alıyor ve kasaya doğru çeviriyor. "Bundan ne kazanacaksın?" Başıyla piyanoyu işaret ediyor.

"İçiniz rahat olsun. Soruma cevap ver."

Dudaklarını diş etlerinin arasına sıkıştırmış, konuşmayı reddederek satın alma işlemini tamamlıyor.

Ivory arka odadan bir tepsi yemekle çıkıyor ve tek kullanımlık bir tabak erişte ile bir çeşit piç hamur işini tezgâha koyuyor.

"Ben...um..." Kabuğun kömürleşmiş kenarlarına bakıyor. "Yanmış mı? Ya da belki..." Parmağını hamurun ortasına sokuyor ve her şey çöküyor. Yanakları kızarıyor. "İyi olduğum şeye devam etmeliyim."

Şaplak yemek ve piyano çalmak gibi mi? Ya da daha iyisi, ben ona şaplak *atarken piyano çalmak.*

Stogie'ye, elindeki karta bakıyor ve benim bakışlarımla buluşuyor. "Ne aldın?"

Seni ilgilendirmez dercesine gözlerimi sertleştiriyorum. "Öğle yemeğini yedin mi?"

Başını sallıyor.

"Eşyalarını topla ve bana katıl."

"Oh, ben..." Benim sabırsız ifadem karşısında ensesini ovuşturuyor. "Tamam."

Kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Stogie'ye dönüyorum. "Geçim masrafları nasıl karşılanıyor?"

"Sanırım büyük kısmını o karşılıyor." Beni dikkatle izliyor. "Bazı işlerde yardımcı olması için onu yazın işe alıyorum."

"Peki ya okuldayken?"

Fişi ve kalemi tezgâhın üzerine bırakıp bıyıklı yanağını kaşıyor. "Bilmiyorum."

Koyu renk gözlerindeki çatışma bu ayrıntıları paylaşmadığını doğruluyor ama... "Sana söylemeyebilir ama sen *biliyorsun.*"

Kartımı geri veriyor. Kartı kavrıyorum ama o bırakmıyor, ellerimizi birleştiren kare plastiğe odaklanıyor. Sonra bırakıyor ve yukarı bakıyor. "Sen de biliyorsun."

Hayranlar. Takipçiler. Sürüngenler. Parası, ihtiyaçları ve güzel bir genç kızı tuzağa düşürecek ahlaksızlığı olan adamlar mı?

Öfke boğazımı yakarken boynumdaki kasların çekildiğini ve gerildiğini hissediyorum. "O piyanoyu şunun için almadım-"

"Biliyorum. Bu yüzden sana sattım ve bu yüzden sorsa bile senin aldığını ona asla söylemeyeceğim." Ellerini tezgâha dayayarak yaklaşıyor. "Sana *hiçbir* borcu yok."

"Bana güvenin ya da güvenmeyin, onun iyiliği için endişeleniyorum, özellikle de ev hayatıyla ilgili olarak." Makbuzu imzalıyorum ve üstüne telefon numaramı karalıyorum. "Onunla ilgili şüpheli bir şey olursa, herhangi *bir şey* olursa beni arayın."

Ivory kollarında aşırı doldurulmuş bir çantayla ön tarafa dönüyor. Ağır yükü ondan almak için hamle yapıyorum ama başını sallıyor.

"Bu gece döneceğim." Onu ön tezgâhın arkasına koyuyor ve Stogie'ye veda ediyor.

Onun için kapıyı tutarken yaşlı adama bakıyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum." Başını sallıyor, ağzının kenarları aşağı doğru çekiliyor.

Evet, bana güvenmemek için her türlü hakkı var. Ben de kendime güvenmiyorum.

OceanofPDF.com

"Yandaki şarküteri iyi mi?" Stogie'nin dükkânından çıkarken Bay Marceaux kapıyı tutuyor.

"Sadece New Orleans'taki en iyi sandviçler." Midemde kelebekler uçuşuyor. Çünkü açım. Yemek için. Bay Marceaux ile yemek yiyeceğim için değil.

Şarküteriye dönmek yerine kaldırıma çıkıyor ve parlak, siyah, kaslı bir arabanın yolcu kapısının kilidini açıyor. "Ben öğle yemeği yerken burada kal."

Kapı panelindeki GTO rozetine, 70'ler tarzı ahşap damarlı gösterge paneline ve siyah vinil iç mekana bakıyorum ve neden bu kadar eski bir araç kullandığını merak ediyorum. "Orada yemek yemeyecek miyiz?"

Tişörtünün yakasından havacı gözlüklerini çıkarıp takıyor. "Hayır."

İçimdeki her şey eriyor. Kör edici güneşin sıcaklığından mı? Kesinlikle güneş.

Motoru çalıştırıp klimayı açarken ben de koltuğa çöküp ona siparişimi veriyorum.

Şarküteriye doğru uzun ve akıcı adımlarla yürürken ona bakmadan edemiyorum, çünkü Tanrım, onu kravat, yelek ve kolları kıvrılmış düğmeli gömlek dışında bir şey giyerken hayal etmemiştim. Ama o mavi kotu ikinci bir deri gibi giyiyor. Kot onun vücudu için yaratılmış, kıçını kavrıyor ve yürüyüşünü uzatırken uylukları boyunca uzanıyor. İnce gri tişört sırtındaki ve omuzlarındaki kas çıkıntılarına yapışıyor, kolları tıpkı fitness dergilerindeki modeller gibi pazularının çıkıntılarını sarıyor.

Süslü kıyafetleri daha çok seviyorum. Daha güvenli, bana öğretmenim olduğunu hatırlatan profesyonel bir bariyer gibi.

Şarküterinin içinde kaybolduğunda dikkatimi arabasına veriyorum. Motorun gürültüsü ve egzozdan çıkan yanık yağ dumanı. Arabanın ön koltuğunda güneşte pişen sakız paketinden yayılan sıcak tarçın kokusu

çizgi. Altımdaki sert koltuk, motorun gücüyle titreşiyor. Eski radyonun gümüş düğmeleri ve hoparlörlerden gelen Axl Rose mırıltısı. Her şey çok farklı ve kendine özgü, büyüleyici ve erkeksi. Tıpkı onun gibi.

Burada oturmak gerçeküstü hissettiriyor. Onun kişisel alanında. İsteyerek.

Sadece öğle yemeği.

Öğretmenimle. Cumartesi günü.

Nemli avuçlarımı kalçalarıma siliyorum, keşke daha güzel bir şey giyseydim diyorum.

Ve daha az açıklayıcı.

O neden burada? Benim mahallemde? Le Moyne'dan kimse benim dünyama girmeye cesaret edemez, sanki yoksulluk pahalı ayakkabılarını lekeleyecekmiş gibi. Yine de o burada. Ne istiyor?

O dönene kadar sinirlerim mide bulandırıcı bir seviyeye ulaştı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Caddenin aşağısına." Direksiyonu güçlü bir elle kavrıyor ve trafiğe karışıyor, yavaşça, kendinden emin bir şekilde, sanki bu yol onun yoluymuş ve dünyadaki tüm zamana sahipmiş gibi.

Bir dakika sonra Louis Armstrong Parkı'na giriyor ve güneş gözlüklerini bardak tutucusuna yerleştiriyor. Kısa bir yürüyüş bizi gölgeli bir banka götürüyor ve burada yan yana oturup *Hook 'Em Up* sandviçlerimizi mideye indiriyoruz. Et ve peynirle doldurulmuş kalın ekmeği tutmak için iki el gerekiyor.

Sandviçin yarısına geldiğimde midem ağrımaya başladı. Artanları paketliyorum, ağzımı peçeteyle siliyorum ve yeşil ördek havuzuna bakıyorum. "Sen ve Stogie ne hakkında konuştunuz?"

"Sen."

Belki de dürüstlüğüne şaşırmam gerekirdi ama şaşırmadım. Bana karşı her zaman açık sözlü olmuştur, bu da güvendiğim bir özellik. Keşke ben de aynısını yapabilseydim. Ona her şeyi anlatmak istiyorum. Ama o beni ihbar edecektir. Nasıl yapmaz?

Bir ısırık daha alıyor ve ben gizlice çiğnerken çenesinin esnemesini ve boğazının hareket etmesini inceliyorum. Bir erkeği yemek yerken izlemek garip. Bunu hiç yapmamıştım. Bilinçli olarak değil. Mahremiyetini ihlal ediyormuşum gibi hissediyorum.

Bir ısırık daha almaya gittiğinde, detay vermeyeceğini anlıyorum.

"Peki ya ben?"

Yutkunuyor, sırıtıyor. "Bu gerçekten çok iyi." Bir ısırık daha. Sonra bir tane daha.

İki genç siyah adam göletin karşı tarafında yürüyor, ancak park başka türlü boş, güneş tembel bir gezinti için çok yüksek ve sıcak.

"Bay Marceaux..."

Şişe suyunu uzun uzun içerek öğle yemeğini bitirirken beni görmezden gelmeye devam ediyor. Sonra benim yemediğim kısmı bir kenara koyuyor, çöpü atıyor ve yanımdaki bankın arkasına yaslanıyor, elleri kalçalarında rahat. "Ona geçim masraflarının nasıl karşılandığını sordum."

Tanrım, kemiği olan bir köpek gibi. Suyumun kapağını çevirip açıyorum. Stogie ne yaptığımı bilse hakkımda ne düşünürdü? Ya Bay Marceaux? Muhtemelen beni önce tokatlar sonra da okuldan atardı. Kalbim ağır bir şekilde çarpıyor.

"Başka ne hakkında konuştunuz?"

Yüzünü bana döndü. "Neden burada olduğumu söyle."

Neredeyse öpüşmeyi bitirmek için mi? Bunu istiyor muyum? Ellerim titriyor. "Bilmiyorum."

"Biliyorsun ve bunu senden duymak istiyorum."

Uzaklara bakıyorum, gözlerim gölette, ama vücudumun her santimi ona odaklanıyor. Nefes alışındaki değişime, saatinin tik taklarına, çeneme dokunup başımı geriye çevirmeye zorlarken kolunu kaldırışına.

Gözleri gökyüzünün tüm ışıklı tonlarını yansıtıyor, ama daha soğuklar, bu kadar yakından çok korkutucu. Daha güvenli bir şeye, göldeki ördeklere yeniden odaklanıyorum. Ama bakışları görüş alanımı dolduruyor, yüzü benimle kalıyor, tüm vücudu hareket ediyor, hareketlerimi bekliyor. Ondan kaçmama izin vermiyor. Kaçmak istiyorum.

Ve onun beni yakalamasını istiyorum.

Beni kucağına çektiğinde kaslarımdaki mücadele buharlaşıyor. Bacaklarımı ona sarılacak şekilde ayarladığında nabzım hızlanıyor. Kalçaları altımda taştan sütunlar gibi, güçlü ve destekleyici.

Onun üzerinde, ona karşı oturmak kötü bir duygu değil. Diğer erkeklerle olan tek deneyimim olan onun altında olmaktan çok daha güvenli. Ama ellerimi nereye koyacağımı bilemiyorum. Garip bir andan sonra parmaklarımın tişörtüne yönelmesine izin veriyorum.

Göğsü avuçlarımda seğiriyor, kasların çıkıntıları ve girintileri ellerimde tuğla gibi, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemiyor.

Cesaretimi toplayıp başımı kaldırıyorum, çene hattındaki koyu gölgeyi ve elmacık kemiklerinin belirgin kıvrımlarını özümsüyorum. Meteorik gözlerindeki mavi tonlar, belimin altında, derinlerde bir sıcaklık voltajını ateşliyor,

bacaklarımın arasında. Bu his, uzanıp dudaklarının şeklini izlemek istememe neden oluyor. Ama çok gerginim, çok emin değilim.

Sanki aramızda görünmez ipler varmış ve daha sıkı sarılıyorlarmış, çekiyorlarmış, büzülüyorlarmış ve gerginlikle tıngırdıyorlarmış gibi hissediyorum.

Daha yakına sallanıyorum. "Bu yüzden mi buradasın?"

Benimle yarı yolda buluşuyor, başını eğiyor ve ağzı boynumda bir iç çekiş gezdiriyor.

Titriyorum ve ısınıyorum. Parmaklarım gömleğinin üzerinde sıkılaşıyor, kalçalarım kucağında gevşiyor ve beynimde bir dizi duygu çılgınca çırpınıyor. Bu pozisyon amımı tam ona yaslıyor, açlığının uzun ve sert kanıtlarıyla aynı hizaya getiriyor. Geri çekilmem için yeterli olmalı, uzaklaşmalıyım ama yapamıyorum. Çekmek istemiyorum.

"Fildişi," diye nefes alıyor çenem boyunca. Elleri sırtımda kenetleniyor, göğsümü kendine doğru çekerken dudaklarımın kenarında bir zevk izi bırakıyor. "Evet."

Ağzı benimkinin üzerinde kayıyor, dudakları fırçalıyor, sıcak, yumuşak ve *hoş*. Güçlü elleri boynuma doğru ilerliyor, çenemi kavrıyor ve başımı eğiyor. Dudaklarını daha sert bastırıyor, ayırıyor, benimkini açıyor ve dilinin ilk dokunuşu sırtımdan aşağı bir elektrik akımı fırlatıyor.

Tüm bedenimin iğrenerek büzüşmesi gerekirken, dilinin sürtünmesi, ağzının tadı ve parmaklarının başıma uyguladığı baskı içimi sıvılaştırarak muhtaç bir kaynamaya dönüştürüyor. Dilinin darbeleri karşısında sarsılmak yerine eğilip ağzımı genişletiyor ve aramızdaki bağı derinleştiriyorum.

Göğsünde bir inilti titreşiyor ve dudakları benimkilere karşı lezzetli, sert bir şekilde hareket ederken, bana hiç istemediğim veya zevk almadığım bir şekilde dokunurken kendi inlemem dışarı çıkıyor. Geçtiğimiz dört yıl boyunca salya havuzlarıyla beslendim ve sayısız sondalama diliyle tıkandım. Ama hiç öpülmemiştim. Bu şekilde değil. Ben de hiç karşılık vermedim. "*Durma" diye* düşünürken bir erkekle hiç böyle bir yakınlık yaşamadım.

Başımdaki eller beni daha da yaklaştırıyor, onunla kalmamı talep ediyor. Başka bir yerde olmak istememem ne kadar çılgınca? Kaybolacak korkusuyla gözlerimi bile kapatamıyorum.

Siyah kirpik kümeleri elmacık kemiklerinin üzerinde yayılıyor. Yüzündeki kaslar, dönen dilinin aceleciliğiyle kasılıyor.

"Çok güzelsin amına koyayım," diye fısıldıyor dudaklarıma, sonra yeni bir açlıkla ağzıma saldırıyor.

Göğsü ve kalçaları benimkilere çarpıyor. Benim nefes alışlarım keskinleşiyor ve onun nefes verişleri boğazından tatmin homurtuları çıkarıyor.

"Uzak kalamam." Başka bir uyuşturucu öpücüğü. "Seni istiyorum." Alt dudağımı ısırıyor, dikişin hemen içini yalıyor, sonra alnını benimkine yaslıyor. "Sahip olamayacağım şeyleri istememe neden oluyorsun."

Ağızlarımızı yeniden birleştirmek için öne doğru eğiliyorum ama çenemi kavrayışı beni sabit tutuyor.

"Durmak zorundayız." Yüzü uzaklaşırken parmakları saçlarımda kıvrılıyor ve yanaklarımda karıncalı bir ürperti bırakıyor.

Avuçlarımı onun terden ıslanmış göğsüne koyuyorum. "Seni Leopold'la olan şansımı arttırmak için öpmedim."

"Oh, Ivory." Elleri boynumda, omuzlarımda ve kollarımda gezinirken titriyor. "Çok genç ve açık sözlü." Kalçalarımı, şortun eteklerinin hemen altından kavrıyor ve kalçalarını kıçımın altında yuvarlıyor. "Çok mükemmel."

Sert boyu şortumun kasıklarında titreşiyor. Bu neden öğürme refleksimi tetiklemiyor? Neden kıvrılıp kafamın içindeki güvenli yere uzanmıyorum?

Neden kot pantolonunun fermuarını açıp o gizemli kısmına bakmak istiyorum? Neden onu ellerimde tutmak ve vücudunun zevkle esnemesini sağlamak istiyorum?

"Bu iş şimdi bitiyor." Belimi kavrıyor ve beni yanındaki banka oturtuyor.

Göğsüm sıkışıyor, bu sözleri reddediyorum. Daha fazla dokunmak yok mu? Öpücük yok mu? "Ne? Neden?"

"Bu pervasızca. Tehlikeli." Öne doğru eğiliyor ve dirseklerini dizlerine dayayarak parka doğru bakıyor.

"Bayan Augustin yüzünden mi?"

"O bir endişe kaynağı değil ama başkaları da olacak." Gözleri benimkilere kaydı, kırılgan ve hareketsiz. "Her zaman sahip olmadıkları bir hayatın refahını mahvetmek için bekleyen, izleyen birileri vardır."

Kimse benim hayatımı istemiyor ve insanlar Treme'de ne olduğuyla ilgilenmiyor. "Ne zaman istersen buraya gelip beni öpebilirsin-"

"Ben okul çocuğu değilim, Ivory. Bu tribünlerin arkasında masum bir öpüşme seansı değil." Bir hareket bulanıklığı içinde üzerime çıktı, göğsünü göğsüme dayadı ve güçlü parmaklarını boynuma doladı. "Sana yapmak istediğim şeyler sana kâbuslar gördürür."

Beni korkutmaya çalışıyor ama havamı kesmiyor. Kendi cezalarını kendisi veriyor ama içimdeki hastalık onun şaplaklarını daha çok arzuluyor. Bana kabus gördürmüyor. Beni bir rüyanın içinde havada uçuruyor.

Boynumu bırakıyor ve bankın kenarına tüneyerek aramıza iki ayak kargaşa koyuyor. Ellerim ona uzanmak için titriyor, tüm vücudum kucağına tırmanmak ve kollarının güvenliğine geri dönmek için ağrıyor. Hayatımda ilk kez bir erkeğin bana dokunmasını istiyorum ve o... beni uzaklaştırıyor mu?

"Bunun bitmesini istemiyorum," diye fısıldıyorum, gözlerimin arkası yanıyor. "Senin fikrini sormadım."

Reddi mideme sıcak bir kömür gibi iniyor, nefesimi çalıyor ve gözyaşı kanallarımı nemle dolduruyor.

"Kahretsin." Islak gözlerime dik dik bakıyor, yüz ifadesi ter damlalarının altında soluyor. "Bana aşık *olamazsın.*"

"Yapamam... ne?" Sertçe nefes alarak ve akan gözyaşlarımı silerek geri çekiliyorum. "Aman Tanrım, söylenecek onca ukala, kibirli şey varken! Asla söylemem."

"Kırıldım." Gülüyor ama gergin. "Liseli kızların hızlı ve cahilce aşık olma gibi bir huyu vardır."

"O kadar cahil olduğumu düşünmene alındım." Şortumun eteklerini çekiştiriyorum. "Endişelenmeyin Bay Marceaux. Aşk düşüncesi aklımın ucundan bile geçmedi."

Gözlerini gölete diker. "Cahil olmadığını biliyorum Ivory. Sadece..."

Bir elini ağzına dayayarak dizlerine doğru eğiliyor ve ördeklerin suda çırpınışlarını ve sıçrayışlarını izliyor. Ama gerçekten izlemiyor, bakışları içe dönük ve yüz ifadesi düşündüğü şeyle şekil değiştiriyor.

Neden aşktan bahsetsin ki? Aklı oraya gittiyse, bu bir şeyler hissettiği anlamına mı geliyor? Güzel bir öpücüktü. Tanrı aşkına, hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım, gelecekteki tüm öpücükleri karşılaştıracağım bir öpücüktü. Ama aşk? Bunun hakkında ne biliyor ki?

Ona bakıyorum ve zihnimde bir şey acı bir şekilde tıklanıyor. "Onu seviyordun, değil mi? Shreveport'taki öğretmeni? Joanne?"

Lütfen hayır *de.*

Ellerini indirir, dizlerinin arasında tutar, ön kollarını kalçalarına dayar ve yere bakar.

"Onu hâlâ seviyorum." Gözlerime bakıyor. "Ondan nefret ettiğim kadar."

Kıskançlık içimde cahilce alevleniyor, boğazımda safra gibi kabarıyor. Nefretle birlikte gelse bile sevilmeyi çok isterim. Hiç yoktan iyidir. "Bana ne olduğunu anlatacak mısın?"

Yaslanıyor ve bir kolunu bankın arkasına dayıyor. "Aramızdaki dürüstlüğe değer veriyorum." Eli saçlarımın uçlarını karıştırıyor. "Bunun bitmesini istemiyorum."

Aramızdaki her şeyin biteceği düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor ama ona asla yalan söylemeyeceğim. En azından beni okuldan attırmayacak şeyler hakkında.

"Dört yıldır birlikteydik." Parmakları saçlarımda geziniyor, yumuşakça, hipnotize edici bir şekilde. "Shreveport'un kardeşleşmeme politikası nedeniyle ilişkimiz bir sırdı. Ayrı evlerimiz vardı ama birinde birlikte yaşıyorduk. Okula ayrı arabalarla giderdik. İş yerindeki etkileşimlerimizi profesyonel tuttuk. Ta ki..."

Bu cümleyi bitirmesine gerek yok. Kravatıyla ağzını tıkadığı, kemeriyle bileklerini bağladığı ve masanın üzerinde onu becerirken vücudunun eğildiği görüntüler beni tüketiyor. Benden daha iyi bir müzisyen mi? Daha mı zeki? Daha mı güzel? Ona da *çok güzel* olduğunu söyledi mi? Ellerimi yumruk yapıyorum. Cinsel pozisyonlar beni onun bunları başka biriyle yapıyor olması fikri kadar etkilemiyor.

Bir eli saçlarımda, bana yaklaşıyor ve diğer elini yumruklarımın üzerine koyarak onları açıyor. "Sadece bir fanteziyi gerçekleştiriyorduk. Mesai sonrası biraz eğleniyorduk."

"Sonra ne oldu? Nasıl kaybettin-? Kahretsin, sana tuzak mı kurdu?"

Parmakları benimkilere doğru seğiriyor. "Hayır. Ama bu şekilde yakalanmak onu tehlikeli bir duruma soktu. Cinsel ilişkiye girmeme politikasını ihlal ettiğini, isteyerek bağlandığını kabul edebilir ve onu her yerde takip edecek bir utanç kefeni içinde işini kaybedebilirdi. Ya da göründüğü gibi diyebilirdi. Bağlanmış, ağzı tıkanmış ve tecavüze uğramış. Her iki durumda da kovulacaktım."

Tecavüz. Bu kelimeyi kafamda evirip çeviriyorum, her açıdan inceliyorum. Bazen bunu yaşadığımı düşünüyorum ama bu konuda ne yapacağımı asla bilemiyorum. Bir kız zorla yapıldığını söyleyebilir. Bir erkek, kızın bunu istediğini iddia edebilir. Polis kimin doğruyu söylediğine karar verir ve eğer erkeğin tarafını tutarsa? Adam kıza karşı misilleme *yapacaktır.*

Ama Bay Marceaux karşılık vermemiş gibi görünüyor.

İçimde *onun* için çılgın bir koruma duygusu kabarıyor. "Kendini savunabilirdin. Onlara ilişkinizi anlatabilirdin. Birlikte yaşadığınızı kanıtlayabilirdin. En azından işini kaybederdi ve sen de onu zorlamakla

suçlanmazdın."

"Tecavüz suçlamaları yapışmadı. Damga vuruldu ama bu umurumda bile değil. Onun işini mahvetmek için yapabileceğim milyonlarca şey vardı. Hâlâ da yapabileceğim şeyler."

"Ama onu seviyorsun." Tanrım, kalbim neden bu kadar acıyor?

Yüz ifadesi derin bir kaş çatmayla kararıyor. "Ve kariyerini seviyor." Ellerini çekip bankta öne doğru oturuyor, profili acıyla kazınmış. "Şu anda Shreveport'ta okul müdürü."

Ne kaltak ama. "Üzgünüm ama sesi berbat geliyor. Onu nasıl sevebilirsin ki?"

Burnunun kenarını sıkıyor ve gözlerini kapatıyor. "Bazen sevmemen gereken insanları seversin ve bu sevginin sonsuz boşluğunda başka hiçbir şeyin önemi yoktur." Başını kaldırdığında tüm tavrı değişir. Yelekli ve kravatlı adam, ellerini arkasında kavuşturup ayağa kalkarken, çenesini güçlendirmiş ve gözlerini sertleştirmiş bir şekilde geri döner. "Artık dokunmak ve öpmek yok, Bayan Westbrook. Ben sizin öğretmeninizim, akıl hocanızım, başka bir şey değilim."

Ayağa fırladım. "Bunu sana asla yapmam. Kariyerini mahvetmeyi aklımın ucundan bile geçiremem."

Gülüyor ama sesi daha çok hırıltıya benziyor. "Uygunsuz bir şey yaparken yakalansaydık, benim kariyerim ile senin eğitimin arasında, bir haftadır tanıdığın bir adam ile üç yıldır peşinden koştuğun bir hayal arasında seçim yapmak zorunda kalırdın. Hangi seçimi yapardın?"

Leopold kendini zihnime sokuyor ama ben karşı koyuyorum, kabul etmeyi reddediyorum. "Dikkatli olacağız."

"Aynen öyle. Evine git." Parmağını evimin olduğu yöne doğru itti.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Eğer ağaçlar olmasaydı, buradan evimi görebilirdim. Nerede yaşadığımı nereden biliyor? Dosyamdaki adresten mi?

Arkama dönüp baktığımda, ellerini ön ceplerine sokmuş ve başı öne eğik bir şekilde uzaklaşıyor. Kanayan, sefil bir özlem göğsümü yarıyor. İşi bitmişti.

Banktan yenmemiş sandviçi alıyorum ve her adımda daha da ağırlaşarak evime doğru ilerliyorum. Belki de bu sefer ona itaat etmek zorunda değilimdir? Belki de bu, çiğnenmesi gereken kurallardan biridir?

Dönüp arkasından koşuyorum. Babetlerimin çıkardığı alkış sesiyle duraklıyor, geniş omuzları tişörtü sıkıyor. Ama dönmüyor.

Vücudunun yüksek sütununun etrafında dönüyorum ve kutsal cehennem, o çok uzun, karanlık ve güzel. Ve kızgın. Buz gibi gözlerinin köşelerinden derin çizgiler fışkırıyor, dudaklarında bir hoşnutsuzluk çizgisi var ve boynundaki kordonlar bıyıklı derisinin altında gerilmiş.

Omurgamı güçlendirerek ona doğru adım atıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Dokunduğum her santim kaslarla esniyor.

Ellerini ceplerinde tutuyor, göğsü derin bir nefesle kalkıyor. "Bana itaatsizlik ediyorsun."

Yanağımı göğüs kaslarının çıkıntısına bastırıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"*Canını*

yakacağım."

"Tamam."

Elleri omuzlarımı kavrıyor, beni bir adım geri atmaya zorluyor ama bırakmıyor. Dizlerini büküyor ve gözlerini benimkilerle aynı seviyeye getiriyor. "Seni kimin incittiğini söyle, ben de sana ne istersen vereyim."

Nabzım küt küt atıyor ve azı dişlerim birbirine çarpıyor. Bunu planlamış mıydı? Başım dönene kadar bana dokundu ve öptü mü, sadece konuşmaya teşvik etmek için hepsini geri almak için mi?

Geri çekildim, kolumun ulaşamayacağı bir yere geçtim ve başımı salladım.

Yüzü geriliyor ve midem çöküyor. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum.

Bir eli kalçasında, diğeri evimi işaret ederek yere bakıyor.

Güzel, çünkü gözlerinden nefret ediyorum. Ben de onlara bayılıyorum. Özellikle bana dokunduğunda ve güzel olduğumu söylediğinde. Ve şimdi, bana bakmayı reddederek beni cezalandırıyor.

Bir utanç sisi içinde sandviçi göğsüme sarıyorum ve ayaklarımı eve sürüklüyorum. Yürürken omzumun üzerinden gizlice bakıyorum. Hareket etmiyor. Gözlerini göremiyorum ama beni takip ettiklerini, izlediklerini, koruduklarını biliyorum.

Bu her ne ise, ne kadar uygunsuz ve riskli olursa olsun, bitmesini istemiyor. Yılın geri kalanında günde dört özel saati birlikte geçirmek, sadece *daha fazlası* olacak. Daha fazla ceza, daha fazla müzik, daha fazla Bay Marceaux. Ne dediği umurumda değil. Bu iş bitmedi.

OceanofPDF.com

"Her şey bitti." Bira şişesini niyetlendiğimden daha sert bir şekilde yere çarpıyorum ve annemin cam masasından gelen çatırtı sesiyle irkiliyorum. Kahretsin. Parmağımı çipin üzerine sürüyorum ve özür dilercesine ona bakıyorum. "Özür dilerim anne."

"Lanet olası masa umurumda değil. Ben *senin için* endişeleniyorum." Arka tezgâhtaki şarap şişesini mantarla kapatıyor ve mutfağa geçip elinde kırmızı bir kadehle yanıma oturuyor. Kadehi masanın üzerine koyup sapını çeviriyor ve sözlerini toparlıyor. "Bir süredir mutsuz olduğunu biliyorum ama bu farklı. Son birkaç haftadır asabi, suratsız bir baş belasıydın."

Tam olarak beş hafta.

Ivory'yi öpeli beş hafta oldu. Tenini ellerimin altında hissettiğimden beri. Onu ikimizin de ihtiyacı olan şekilde cezalandırmayalı. Sinir sistemimi ele geçiren pişmanlıkla onu parkta eve gönderdiğimden beri beş acı dolu hafta.

"Tatlım." Elini ön koluma koyuyor ve sıkıca sıkıyor. "Joanne bittiğini biliyor mu?"

Joanne hala bana mesaj atıyor ama mesajları cevapsız kalıyor. Ben onun ne istediğini biliyorum, o da benim ne istediğimi biliyor ve ikimiz de uzlaşmaya yanaşmıyoruz.

"Hâlâ inatla şartlarımı kabul etmeyi reddediyor." Bir elimi alnıma değen uzun saç tellerimin arasından geçiriyorum. Tanrım, saçımı kestirmem lazım. "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok."

"Ah." Annemin ısrarcı mavi gözleri yüzümde geziniyor, cevap arıyor. "Bu senin arabanla ilgili değil, değil mi?"

"Hayır, arabayı dün geri aldım."

Gerçi bu beni müthiş bir ruh haline soktu. Ivory'nin uzaklaşmasını izledikten sonra otoparka geri döndüm ve GTO gitmişti. Çalınmıştı. Çalınmıştı. Beni karakola götürmesi için Deb'i aramak zorunda kaldım. Beni eve bıraktığında, kapının eşiğinde durdum, titriyordum

"Hayır, seni becermeyeceğim." dediğim zamanki kargaşa. Bana yardım ettiği için ona daha nazik davranmalıydım -araçla ve Beverly Rivard'ın kocasıyla- ama onu içeri alamayacak kadar perişan haldeydim.

O gün parkta kaybettiğim tek şey GTO değildi.

Polisler arabamı kurtardı, içi boşaltılmış ve kaportası soyulmuştu. Eski haline getirmek haftalar aldı.

Ama Ivory... Elim şişenin etrafında kenetleniyor. Aramızdaki şeyin düzelmemesi için elimden geleni yapıyorum. Aramızdaki çekim her zamankinden daha güçlü, kızgın bir kor gibi yanmaya devam ediyor. Piyano sehpasında yanına oturduğumda cayır cayır yanıyor, bir notayı kaçırdığı için bileklerini tokatladığımda kıvılcımlarla tıslıyor ve gözlerimiz her birleştiğinde çatırdayıp patlıyor.

Birlikte geçirdiğimiz ilk hafta o kadar hızlı geçti ki sinirlerim hâlâ açlıktan çıldırıyor. Eğer geri çekilmeseydim, şu anda yatağımda olacaktı, on yedi yaşındaki genç vücudu kemerimin altında eğiliyor ve kızarıyor ve kocaman hayran gözleri ona veremediğim şeyler için bana yalvarıyor olacaktı. Leopold. Açık, yasal bir ilişki. Kalbim...

O seks ve aşkı birbirinden ayıramayacak kadar genç ve ben de fiziksel hazzın ötesine olan ilgimi kaybettim.

İstediğinizi elde ettiğinizde, erkeklere olan güvensizliği onarılamaz olacaktır.

Annem sezgisel bir şekilde beni izliyor, yumuşak ifadesi omuzlarının üzerinde kıvrılan siyah saçlarıyla çerçeveleniyor. Gevşek bir tutamın uçlarını sıkıştırmak için uzanıyor, beni incelerken tutamı çenesi boyunca ileri geri fırçalıyor. Biramı yudumluyorum ve onu görmezden geliyormuş gibi yapıyorum.

Elini bırakıyor ve başını eğiyor. "Biriyle tanışmışsın."

İşte başlıyoruz. "Hayır, ben-"

"Emeric Michael Marceaux, annene yalan söyleme."

Ayağa kalkıp tezgâha doğru ilerliyorum, ona yaslanıyorum ve şişeyi çıkıntının üzerinde dengeliyorum. "Bunu seninle konuşmayacağım anne."

İstiyorum ama bunu dile getirmek onu gerçek kılıyor. Ayak sesleri mutfak kapısına yaklaşıyor.

"Ne hakkında konuşmuyorsun?" Babam içeri giriyor, okuma gözlükleri burnunun ucuna takılmış, yüzü telefonuna gömülmüş.

"Emeric biriyle tanıştı." Şarap kadehinin kenarından gülümsüyor, gözleri bana kilitlenmiş.

Telefonundan başını kaldırmadan onun yanından geçiyor ve parmaklarını ensesinde gezdiriyor. "Umalım da bir öncekinden daha iyi

olsun.

bir tane."

Daha mı iyi? Joanne gerçektir. Fildişi sarhoş edici bir rüyadır, geceleri bir adamı ziyaret eden, alacakaranlığın karanlığıyla örtülü ve zihnin gizli köşelerinde güvenle takip edilen türden. Ama gün ışığında, tehlikeli bir fantezidir, bir erkeği gözleri açıkken bir şeyler yapmaya teşvik eder.

"Kim o?" Annem şarabını yudumlar.

"O yasak bölge," diyorum hemen ve babama dönüyorum. "Klinikte işe aldığınız yeni doktor nasıl?"

"O... iyi." Çekince sesini derinleştiriyor.

Elbette kaçtığımı biliyor.

Telefonu cebine koyuyor ve yuvarlak masanın karşısında annemin oturduğu sandalyeye çöküyor. "Bu kadın evli mi?"

Başımı sallıyorum ve gözlerimi Doc Martens ayakkabılarıma çeviriyorum.

Cumartesi gecesi. French Quarter'da bir otel odasında Chloe'nin kocaman memelerini sıkıyor, Deb'in kıçını kırbaçlıyor ve seks kokuyor olmam gerekiyordu. Ama GTO'ya bindiğim anda aklım Ivory'ye kaydı. Bilinçaltım direksiyonu ele geçirdi ve birkaç dakika sonra ailemin Garden District'teki malikânesinin garaj yolunda oturuyordum.

Çünkü bunu konuşmam *gerek.* Bu dünyada bu konuşmayı yapacak kadar güvendiğim biri varsa, o da bu odadadır. Beverly ile yaptığım anlaşmayı ve Joanne ile olan ilişkimin tüm kirli detaylarını biliyorlar. Beni bir kez bile yargılamadılar. Joanne'i tecavüz suçlamasını düşürmeye ikna eden avukat ekibini onlar tuttu.

"O...?" Annemin ses tonundaki soru telaşla karışıktı. Ve aydınlanma. "Hayır, Emeric."

Annem Leopold'un müdürlüğüne yükselmeden önce lise öğretmeniydi. Ben küçükken, Bayan Laura Marceaux, birlikte koşturduğum çocuklar da dahil olmak üzere, genç hayranlarıyla benim rahatım için fazla güzeldi. Ellili yaşlarında bile genç yüzü, sıcak gülümsemesi ve nazik gözleriyle hala baş döndürüyor.

O gözler şimdi bana bakıyor, geniş ve kırpmadan, çünkü tam olarak ne söylemediğimi biliyor.

Tezgâha doğru dönüyorum ve kollarımı granit yüzeye dayıyorum, omuzlarım sözlerimin ağırlığıyla çöküyor. "Her şey bitti."

"*Tam olarak* ne bitti?" Sesi arkamdan süzülüyor, endişe dolu. "Otur,"

diyor babam daha az şefkatle.

Biramı bitirdim, bir tane daha aldım ve aralarındaki sandalyeye oturdum. "Le Moyne'da son sınıf öğrencisi." Devam etmeden önce bunun masaya yerleşmesine izin verdim. "İlk gün sınıfıma girdiğinde... yemin ederim, onun bir öğretmen olduğunu düşündüm." Elimi yüzüme sürüp bir yudum daha şerbetçiotu içiyorum. "Lise öğrencisine benzemiyor."

Annem masanın öbür ucuna uzanıp elini bileğime koyuyor.

Ivory'nin mali durumunu, müzik yeteneğini, istismar şüphelerimi, Stogie ile ziyaretimi ve Leopold'a gitme arzusunu açıklarken sözümü kesmiyorlar. Parktaki öpücükten ve son beş haftalık cehennemden bahsettiğimde endişeli bakışlar atıyorlar. Hatta özel derslerinden sonra sokaklarda araba sürdüğümü, otobüs durağına giden yolu takip etmeye çalıştığımı itiraf ediyorum. Ama asla aynı güzergâhı kullanmıyor ve çoğu zaman onu hiç fark etmiyorum.

En ima edici kısmı atlama dürtüsüyle boğuşuyorum, ama tam açıklama ihtiyacım kazanıyor. "Ona şaplak attım. Sınıfta."

Yüzleri soluyor ama ikisi de rızaları olup olmadığını sormuyor. Bana olan güvenleri sonsuz, bu da son parçanın tükürülmesini kolaylaştırıyor.

"Daha sonra onu kucağımda yakaladım. Bir meslektaşım tarafından." *Siktiğimin Shreveport'u.* "Öğretmene şantaj yaptım."

Annem şarabına uzanır ve bitirir.

Babamın gözleriyle karşılaştığımda arkasına yaslanıp gözlüklerini çıkarıyor ve gömleğinin kıvrımlarıyla temizliyor. "Nasıl şantaj?"

"Bilmek istemezsin."

"Pekala." Annem ayağa kalkıyor ve bardağını yeniden doldurmak için tezgâha doğru yürüyor. "Sosyal kabulün sınırlarını nasıl test edeceğini kesinlikle biliyorsun, ama bunu nereden aldığını biliyorum." Masaya döndüğünde gözleri babama dikilmişti. "Baban şaplak atmaya bayılıyor-"

"Anne," diye inledim. "Bunu daha da garip hale getirme."

Sandalyeye çöküyor, ifadesi ağırlaşıyor. "Onun yetenekli bir piyanist olduğunu mu söyledin? Leopold'u benden geçirmemi istediğin kişiden daha mı çok hak ediyor?"

Emekli olmasına rağmen annem hâlâ ayda bir kez yönetim kurulu toplantıları için New York'a uçuyor. Ona söylediğim her şeyden sonra bile, tavsiyelerimden biri için bir yerleştirme garantisi vereceğini biliyorum.

Beverly ile olan anlaşma haftalardır kafamı kurcalıyor. Ivory Leopold'a ait. Güzel, samimi ve kurtarılmaya muhtaç olduğu için değil. Bunların hepsi var ama Le Moyne'daki en iyi müzisyen olduğu için ona referansımı borçluyum.

"Hiç şüphesiz, o yeri hak ediyor." Sesimdeki tutkuyla göğsüm kabarıyor. "O inanılmaz biri."

"Zor bir durumdasın." Annemin eli benimkini buldu ve parmaklarımı sıktı. "Seni kıskanmıyorum ama tatlım, eğer onunla bir ilişki sürdürürsen, sonu Shreveport gibi olmaz."

Çünkü Joanne ile bir suç işlemedim. İlişkimiz rızaya dayalıydı, yasadışı değildi. Ama Ivory? Öğrenci-öğretmen suistimalleri halının altına süpürülmez. Manşetlere taşınır. Dünyanın en iyi avukatları bile onunla yakalanırsam beni suçlamalardan kurtaramaz.

"Zararın neresinden dönersen kardır evlat." Babam gözlüklerini burnuna yerleştiriyor ve kollarını masanın üzerinde kavuşturarak eğiliyor. "O lanet işi bırak, Joanne'le ilişkini sonsuza dek bitir ve gerekirse eyalet dışına taşın. Shreveport'taki pislik seni ancak bir yere kadar takip edebilir."

Annem başını sallar. "Frank, bunu ona söyleme. Ailemiz nihayet New Orleans'ta bir araya geldi ve-"

"Hayır, anne. O haklı." Masadan uzaklaşıyorum ve bitmemiş biramı lavaboya boşaltıyorum.

Şimdiden Ivory Westbrook ile delicesine sarhoş oldum ve teslim olmadan daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum.

İşe devam edebilir, bu yasak çekimi görmezden gelmeye çalışabilir, sonunda başarısız olabilir ve hapse girme riskini alabilirim. Ya da Le Moyne'dan ayrılabilir, bu cazibeyi hayatımdan çıkarabilir ve onu bir daha asla görmemek üzere kendimi becerebilirim.

Acı veren gerçekle göğsüm ağrıyor. Biliyorum... Tanrı yardımcım olsun, ne yapmam gerektiğini biliyorum.

OceanofPDF.com

"Bunların hepsi senin suçun!"

Annemin gözyaşlarıyla ıslanmış çığlığı içimi kesiyor, ama içimi kanatan şey onun kara gözlerindeki nefret.

Ne için suçlandığımı bile bilmiyorum. Gecenin bir yarısı buraya daldı, ışıkları yaktı ve çılgın feryatlarıyla beni uyandırdı.

Uyuduğum kanepeye uzanarak bacaklarımı vücuduma yaklaştırıyorum, yan tarafımda daha küçük bir şekilde kıvrılıyorum ve Schubert'i göğsümde tutuyorum. "Nasıl? *Bu* nasıl benim hatam oluyor?"

Bir ay önce eve geldi, ondan ayrılan erkek arkadaşı için ağlıyordu. Ağlaması hiç durmadı.

"Eğer senin için olmasaydı... senin..." Salonda adımlarını hızlandırıyor ve kendi ayaklarına takılarak saçlarının kırpılmış tellerini çekiştiriyor. "Lanet olası bencil saçmalık!"

Bir zamanlar güzeldi, yumuşak ve kıvrımlıydı, gözlerinde memnuniyet parlıyordu. Ama uyuşturucu ve keder onu kemiklerine ve kinine kadar soldurdu. Babam da benim kadar üzülürdü.

Leopold'a kabul edilmezsem, Treme'den çıkmanın bir yolunu bulamazsam, sonum böyle mi olacak? Zihnim ne zaman ileriye gitse, kendimi sonsuza dek Lorenzo'ya ve onun şiddetli ihtiyaçlarına zincirlenmiş olarak görüyorum. Onun dokunuşunun işkencesinden kaçmak için nasıl uyuşturucuya yönelmem? Bu gelecek beni korkutuyor ama aynı zamanda sertleştiriyor da. Bedeli ne olursa olsun buradan çıkacağım.

Annem odada tökezleyerek yürüyor, çökmüş yüzünü sanki hayali nesneleri çıkarmaya çalışıyormuş gibi tırmalıyor. Kendini her ne ile zehirlediyse onun etkisinde olmalı, tüm vücudu mutsuzluktan titriyor.

Bunun için beni suçluyor. Onun mutsuzluğu. Kullanmasının sebebi benim, fakir olmasının sebebi benim, iş bulamamasının ya da erkek arkadaşını elinde tutamamasının sebebi benim.

Sanırım, bir bakıma, onun mutsuzluğundan ben sorumluyum. Ona gitmek, sarılmak ve onu rahatlatmak için göğsüm ağrıyor. Ama o benim böyle şeyler yapmama tahammül edemiyor.

Evin arka tarafından birden fazla ayak sesi geliyor. Burnumu Schubert'in saçlarının rahatlatıcı kedi kokusuna gömüyorum ve nefesimi sabitliyorum.

Lorenzo ve Shane, ikisi de kot pantolon ve tişört giymiş olarak salona girerler. Dışarı mı çıkıyorlar yoksa eve mi dönüyorlar? Yan masadaki saatime bakıyorum. *SABAH 3:15*. Gözlerimi ovuşturuyorum. İki saat içinde okula gitmek için hazırlanmam gerekiyor.

Shane annemin yanına gidip ellerini yüzünden çekerken Lorenzo anneme geniş bir alan bırakıyor.

"Anne, dur. Kendine zarar veriyorsun." Geceliğinin kayışlarını kemikli omuzlarında ayarlıyor ve bana ters ters bakıyor. "Neden bunu yapmasına izin veriyorsun?"

Ciddi misin? Schubert'i kucağımda tutarak doğruluyorum. "Onu uyuşturucuyla besleyen ben değilim."

Lorenzo kanepenin diğer ucuna uzanmış, annemi eğlenerek izliyor. Schubert'in tüylerinde titreyen bir el gezdiriyorum. *Lorenzo hiçbir şey denemeyecek. Muhtemelen bana bakmayacaktır bile.*

Annem eve geldiğinde bir drama kasırgası getiriyor, ama onun varlığında güven var. O ve Shane, Lorenzo'nun bana zarar verdiğine dair suçlamalarıma inanmıyorlar ama Lorenzo onlar odadayken her zaman en iyi davranışını sergiliyor. Okula gidip gelirken motosikletinin gürültüsünden kaçtım ve annem eve geldiğinden beri bana dokunmadı bile. Yine de sabırsızlığı her halinden belli oluyor.

Annem Shane'e bakıyor, bakışları sakin bir an için yumuşuyor, sonra odanın içinden geçip üzerime düşüyor. "Benden her şeyimi aldın."

Boğazım sıkışıyor ve yanıyor.

Bana doğru adım atıyor, cılız kolunu kaşıyor. "Keşke hiç doğmasaydın."

Gözlerim yaşardı. *Sadece uyuşturucular konuşuyor*.

Bir adım daha attı, bu seferki daha güçlü, daha ayıktı, gözleri sert ve berraktı. "Senden nefret ediyorum, seni bencil küçük kaltak."

Nem görüşümü bulanıklaştırıyor ve bana bu sözleri binlerce kez söylemiş olmasına rağmen yine de deniyorum. "Seni seviyorum anne."

Çığlık atarak bana doğru fırlıyor ama Shane kolunu beline dolayarak onu yakalıyor.

"Senden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum." Adamın kucağında kıpırdanıyor, bana ulaşmaya çalışıyor, göğüsleri zıplıyor ve dayanıksız geceliğinden dışarı düşüyor. "Hayatımı mahvettin!"

"Biliyorum anne." Shane onu odadan dışarı sürüklüyor. "Sana ihtiyacın olanı getireceğim."

Adamın ona pompalayacağı ilaçlara ihtiyacı yok. Bir işe, bir tutkuya ve lanet bir omurgaya ihtiyacı var.

Schubert ile kıvrılıyorum ve gözyaşlarımın kaçmasını engellemeye çalışarak dil ve oluklu tavana odaklanıyorum. Belki benim de bir omurgaya ihtiyacım vardır.

Çığlıkları evin içinde yankılanıyor ve sonunda hıçkırıklara dönüşüyor. "Onu daha çok sevdi. Bizden aldı Shane ve her şeyini ona verdi."

Kalbim göğsümde sıkışıyor ve gözyaşlarım sert ve hızlı bir şekilde dökülüyor. Kanepenin yanımda zıplamasını bekliyorum ve zıpladığında Schubert kollarımdan fırlıyor.

Lorenzo'nun kalçası hareketleriyle ayaklarıma çarpıyor. Eğilip beni sırtüstü yatırıyor, boynundaki sinirler *Destroy* dövmesini dalgalandırıyor. "Benden sonsuza dek kaçabileceğini mi sanıyorsun?"

"Planımız bu." Yeni bir gözyaşı akışı kulaklarımı gıdıklarken göğsüne bastırıyorum.

Siyah gözleri inanılmaz derecede koyulaşıyor. "Çok güzel amına koyayım."

Bir elini bacaklarımın arasına sokuyor ama battaniye kozası beni koruyor. Kısa bir an için ön kapının açıldığını ve Bay Marceaux'nun korkunç gözleriyle eşikte durduğunu hayal ediyorum. Eminim Lorenzo ondan korkardı, belki de beni yalnız bırakacak kadar.

Ama Bay Marceaux Treme'e geri dönmeyecek. Bu gece dönmeyecek. Asla dönmeyecek.

Öfkeyle tekme atıp itekliyorum, Lorenzo'nun kaburgalarına vuruyorum ve kaçma girişimimde battaniyeleri serbest bırakmaya çalışıyorum. Dizlerimi yakalıyor ve hareketsiz tutuyor. Kollarını tırmalıyorum, ciğerlerim nabzımın atışıyla birlikte nefes nefese kalıyor.

Shane'in ayak sesleri yaklaştığını gösteriyor ve ikimiz de donup kalıyoruz.

Shane odaya girdiğinde Lorenzo ellerini kaldırır ve öne doğru bakar.

"Çok yakın oturuyorsun, sik kafalı." Shane, Lorenzo'nun kafasının yan tarafına vurdu. "Çekil."

Kocaman bir nefes veriyorum ve üzerimdeki örtüleri düzeltiyorum.

"Ben zaten eve gidiyorum." Lorenzo ayağa kalkıyor ve Shane ile avuç içi tokuşturan, parmak eklemlerine vuran bir tokalaşma gerçekleştiriyor.

Kapı Lorenzo'nun arkasından kapandığında Shane yanımdaki kanepeye oturuyor ve cebinden bir paket sigara çıkarıyor.

Adrenalin damarlarımda dolaşıyor, sinirlerimi geriyor. "Onu burada istemiyorum."

"Kapa çeneni, Ivory." Sigarasını yakar ve kanepenin arkasına yaslanır.

Yeni bir kelime denemeye karar verdim. "Bana *tecavüz ediyor,* Shane."

Yüzü kızarıyor, sonra sigarayı kapıya doğru uzatırken daha da koyulaşıyor. "Bu adam Irak'ta hayatımı kurtardı." Sesi daha da yükseliyor, kolları titriyor. "O olmasaydı burada *nefes alıyor olmazdım.* O yüzden küçük şortunla etrafta zıplayıp göğüslerinle ona sataşırken bunu unutma. Hayatta olmamın sebebinin o adam olduğunu unutma."

Hikayeyi duydum ama birinin hayatını kurtarmak ona kız kardeşiyle seks yapma hakkı vermez. Ve erkek kardeşlerin kız kardeşlerini savunması gerekmez mi? Belki de benim böyle bir sevgiye layık olmadığımı düşünüyordur.

Battaniyeleri etrafıma daha sıkı sarıyorum ve sessizce, işe yaramaz bir şekilde söylüyorum. "Ben
ve çok fazla kıyafetim yok. Bunlar annemin şortları." "Ondan
aldığın başka bir şey daha."

Belki bana vuracak ve belki Bay Marceaux yeni çürükleri rapor edecek, ama kahretsin, bunun peşini bırakamam. "Faturaları ben ödüyorum. Sen değil. O ödemiyor. Bana bir kez bile okulu ya da parayı nereden bulduğumu sormadı. Ama ben dışarıdayım, bu evi kaybetmemek için kıçımı yırtarak çalışıyorum."

Sigarasından bir nefes çekiyor, yüz ifadesi gergin. "Evet, eminim kıçını yırtıyorsundur. Parayı nereden *buluyorsun*?" Bana yan gözle bakıyor. "Fahişelik mi yapıyorsun?"

Utanç boğazımda birikiyor. Başımı sallıyorum. Tanrım, ya bilseydi? Ne yapacağını öğrenmek istemiyorum.

"Sikerim böyle işi." Ayağa kalkar ve küllerini yere savurur. "Senin de canın cehenneme." Ön kapıya doğru ilerliyor, kapıyı açıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. "Annem haklı, biliyorsun. Babam seninkini almak için bizim geleceğimizi sattı. Seni daha çok sevdi."

Kapı arkasından çarpıyor ve gözlerimden daha fazla yaş akmasına neden oluyor.

Anlıyorum. Anlıyorum. Bana olan kızgınlıkları iki yüz bin dolar derinliğinde.

Işıkları kapatıp kanepeye döndüğümde Schubert bana katılıyor, mırıldanıyor ve karanlıkta göğsüme sokuluyor. Bazen Schubert'in sevgisinin babamınkinin bir uzantısı olduğunu düşünüyorum. Babam onu seçti, bana sürpriz yaptı ve ertesi gün öldü. Sanki başına gelecekleri biliyordu ve ona en çok ihtiyaç duyduğum anda beni teselli etmek için kalbinin bir parçasını geride bırakmak istedi.

Ama babamın beni onlardan daha çok sevdiğini sanmıyorum. O sadece benim eğitimim için iyi bir şey yapmaya çalışıyordu. Yine de nasıl hissettiklerini tahmin edebiliyorum. Bay Marceaux'nun reddinden sonra zor nefes alıyorum ve bu sevgiye yakın bile değildi.

En azından Marceaux özel dersleri elimden almadı. Buna sevinmeliydim ama son beş hafta beni sadece sinirlendirdi. Hem de çok kızdırdı. Onun katı profesyonel etkileşimleri ve soğuk tavırları yeterince iyi olmadığımı her gün hatırlatıyor.

Leopold için yeterince iyi değil.

Benimle birlikte olma riskini alacak kadar iyi değil.

OceanofPDF.com

Ivory'nin geleceğiyle ilgili endişelerime rağmen kendi geleceğime odaklandım. Hafta sonunun geri kalanını öğretmenlik işleri için nabız yoklayarak geçirdim. Pazar gecesine kadar eyalet dışındaki birkaç yıl ortası pozisyonuna başvurdum.

Joanne ile son bir şeyi çözmeden Louisiana'dan ayrılma fikrinden nefret ediyorum. Ama seçeneklerim var ve belki biraz kendimi kontrol ederek, bu seçenekler sonuçlanana kadar Ivory ile işleri profesyonelce yürütebilirim.

Ama bu vücudumdaki sarhoşluk hissini azaltmıyor. Ertesi sabah kampüsün otoparkını geçerken, onu görme beklentim Axl Rose'un bulaşıcı neşesiyle "Patience" şarkısını ıslıkla çalmama neden oluyor. Crescent Hall'a doğru attığım her adımda kanım daha da ısınıyor ve kaslarım daha da geriliyor.

Zihnim tuhaf bir şekilde çalışıyor, binaya girerken her türlü saçmalığı rasyonalize etmemi sağlıyor. *Eğer gidiyorsam, bugün ona dokunmaktan zarar gelmez. Sadece bir kez. Dudaklarının tadına bir kez daha bakmak. Hepsi bu kadar. Dostum, neden bırakmayı düşünüyorum ki? Onu terk edemem. Nasıl nefes alacağım? Bu saçmalık.*

Adımlarım ancak takıntı olarak tanımlanabilecek nedenlerle sınıfımdan uzaklaşıp Kampüs Merkezine doğru yöneliyor.

Bir elimi saçlarımda gezdiriyorum ve yürüyüşümü yavaşlatıyorum. Joanne'e karşı bu kadar vahşi ve kontrolden çıkmış hissettiğimi hatırlamıyorum. Ama onun peşinden de gitmedim. Ne başlangıçta ne de sonrasında. Hiç bir kadını kovalamadım. Hiç zorunda kalmadım. Sadece bu bile neden boynumu büküp uzun siyah saçları görebilmek umuduyla öğrenci kalabalığını taradığımı sorgulamama yetiyor. Ivory Westbrook kafamı karıştırıyor.

Birkaç koridor sonra onu dolapların olduğu bir duvara yaslanmış ve Ellie Lai'ye gülümserken görüyorum.

Onu görmek içime sıcak bir tatmin duygusu gönderiyor, bacaklarımı kilitliyor ve yirmi adım ötemde beni felç ediyor. Benim karasevdam

saçma, ama daha az gerçek değil. Onun tarafından tamamen ve tamamen hipnotize edildim.

Bu okuldaki herkes arasında öne çıkıyor. Beyaz düğmeli ceketinin ve yırtık pırtık siyah eteğinin sıkıcı tarzı yüzünden değil, maddi sınırlarının üzerinde parladığı ve satın alınamayacak türden bir güzellik yaydığı için. Cildinin ışıltısı, gözlerinin parlaklığı ve aurasının gücüyle kıyaslandığında her şey cansız görünüyor. Ona o kadar çekildim ki, doğru düzgün göremiyorum.

Öğrencilerin akışı aramızda akıyor, ama beni hissetmesi sadece bir an alıyor. Gözleri benimkileri bulduğunda gülümsemesi kayboluyor. Dudakları ayrılıyor ve eli yanında bir yumruk oluşturuyor.

Aramıza mesafe koyduğum için bana kızıyor ama bunu neden yaptığımı anlıyor. Yine de ikimiz de bu boşluğun hiçbir işe yaramadığını biliyoruz. Her geçen gün daha da gerginleşiyor, inceliyor, kapanmak ve yok olmak için zorlanıyor. Şimdi olduğu gibi.

Bakışları benimkileri tutuyor, savunmasız bir yalvarışla beni delip geçiyor. *Risk al. Bir yolunu bul. Sana ihtiyacım var.* Belki bunlar sadece kendi düşüncelerimin yansımaları, ama bileğini tutup parmaklarını açmak ve benimkilere sarmak istiyorum, bir yandan da ona istediği her şeyi vereceğime söz veriyorum.

Ellie, Ivory'nin kolunu dürtüyor ve böylece Ivory başka bir yere bakıyor, trans bozulmuş oluyor.

Ellie'nin dikkati Ivory ile benim aramda gidip gelirken gözlerimi kırpıştırıyorum ve sinirli bir nefes çekiyorum. *Hay sikeyim.*

Omuzlarımı gevşeterek onlara küçük bir baş selamı veriyorum ve koridordan aşağı dönüyorum. Tanrı'ya şükür, diğer öğrencilerden hiçbiri benim donmuş saplantımı fark etmemiş görünüyor. Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve Ivory'ye tekrar bakma isteğiyle savaşıyorum.

Crescent Hall'a vardığımda zihnim birbirinden kopuk argümanlarla doluydu. İkimize de istediğimizi verebilirim. Ama onu serpintiden koruyabilir miyim? Şu anda güvende mi? O her saniye yanımda olmadan, onu kimin ya da neyin tehdit ettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bundan nefret ediyorum.

Koridordaki boş bir kavşağa yaklaşıyorum ve köşeden gelen tanıdık bir sesle duraklıyorum.

"Ne yapmayı kabul ettiği umurumda değil." Sebastian Roth'un tiz sesi tenimi tırmalıyor.

Kim *o*? Virajda duruyorum ve görüş alanımın dışında kalıyorum. "Dostum, bırak beni."

Prescott Rivard'ın genizden gelen sesini nerede görsem tanırım. Bu iki kalem siki ayrılmaz arkadaşlar, bu da tartışmaları hakkında merakımı uyandırıyor.

Sebastian öfkeyle, "Onunla sonsuza dek sürecek bir anlaşmam var," diye fısıldıyor. "O sana ait değil."

Paranoya göğüs kafesimin arkasını yumrukluyor. Bu okulda uğruna kavga edebileceğim tek bir kız var ve her gün sınıfta ona nasıl baktıklarını çok iyi biliyorum. Umarım, onların iyiliği için, başka biri hakkında tartışıyorlardır.

Ağır homurtuları koridorda yankılanıyor, ardından ayakkabılarının gıcırtısı geliyor. Köşeden düşerlerse beni görecekler ve sorguya çekeceğim. Ama bekliyorum, nefesimi tutarak onların çırpınışlarını dinliyorum. *Kızın adını söyle. Lanet olası adını söyle.*

Prescott, "Dur! Gömleğimi kırıştırıyorsun," diyor. "Bunu burada yapamayız.

Eğer annem bizi duyarsa-"

"Umurumda değil!" Sebastian bağırıyor.

Koridorun sonunda birkaç kız köşeyi dönüyor ve adımlarının ortasında donup kalıyorlar. Onlara ters yönde sert bir işaret yapıyorum ve onlar da dönüp koşarak uzaklaşıyorlar.

"Başı derde girecek olan sensin." Sebastian sesini alçaltıyor, nefesleri hızlanıyor. "Artık onu beceren tek kişi sen olduğuna göre. Belki de sevgili annemi ziyaret eder ve harçlığını nasıl harcadığını anlatırım."

Azgın zengin oğlanların motivasyonlarını, gelir kaynağı bilinmeyen güzel bir kızınkine bağlarken ellerim kenetleniyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Adrenalin vücudumu sarsıyor ve nefeslerimi kısaltıyor. Bir şeye vurmak istiyorum. Parmaklarım avuçlarıma gömülüyor. Onları öldürmek istiyorum.

"Yapamazsın," diyor Prescott, sesi zehirli. "Dene

beni," diye hırlıyor Sebastian.

Sebastian görüş alanıma girmeden hemen önce ete çarpan muştaların sesi kulaklarıma ulaşıyor. Ayaklarımın dibine düşüyor, plastik çerçeveli gözlükleri alnında orantısız bir şekilde sallanıyor.

Ağzını kapatan sıska hipster inliyor ve yan tarafına yuvarlanıyor. "Seni lanet psikopat!"

Prescott köşeden atladı. Prescott Sebastian'ın üzerine çömelip yumruğunu kaldırırken ikisi de beni fark etmiyor-

"Ayağa kalk!"

Sesimin kırbacıyla donup kalıyorlar ve gözlerini kaldırıyorlar, yüzleri *Oh bokun* renksiz tonlarına dönüşüyor.

Sebastian önce toparlanır, Prescott'un altından sıyrılır ve ayağa fırlar. Gözlüklerini düzeltiyor ve dekanın oğlunu işaret ediyor. "Bana vurdu. Bunu gördün, değil mi?"

Küçük amcığın kanaması bile yok.

Prescott sırıtıyor, ayağa kalkmadan kravatını düzeltmek için zaman harcıyor.

Beni tanımayı reddediyorsun. *Bunu değiştirebilirim.*

Kravatını tuttum ve onu yukarı çektim. Onu döndürdüğümde sendeledi. Sırtını duvara yasladım ve elimi boğazına doladım. "Onun adı."

Sarı saçları gözlerinin üzerine düşüyor, dudakları aşırı ısırığından uzaklaşıyor. "Ne?"

Tanrı yardımcım olsun, eğer sikini kızıma soktuysa.

Oraya gitme, Emeric.

Yüzümü onun yüzüne koydum ve nefeslerimin öfkesini hissetmesine izin verdim. "*Becerdiğin* kız. Bana adını söyle."

Gırtlağı elimin baskısına dayanıyor. Aynı boydayız ama ben ondan en az otuz yetişkin kilosu daha fazlayım. Çünkü ben yetişkinim, koridor kavgalarını ayırması gereken otorite figürüyüm, onlara karışan değil.

Tutuşumu gevşetiyorum ama bırakmayı reddediyorum. Sırf Ivory ile olan görüntülerini kafama bulaştırdığı için o çirkin gırtlağını ezmek istiyorum. "Cinsel suistimal sizi okuldan attırır Bay Rivard. Kız kim?"

"Avery," diye boğuk boğuk konuştu. "Ama açık olmak gerekirse... biz... seks yapmıyoruz."

Avery, Ivory değil. İsimler çok benziyor, sanki *Ivory'yi* düşünüyordu.

ve başka bir şey tükürür.

Sebastian'a ters ters baktım. "Avery kim?"

Prescott'a hançer gibi bakar. "Avery Perrault onun kız arkadaşı. St. Catherine's'e gidiyor."

Yalan mı söylüyor? İpuçlarını yakalayamayacak kadar gerginim. "Bana onunla yaptığın anlaşmadan bahset."

Sebastian'ın gözleri gözlüklerinin arkasından parlıyor, sesi alçak ve keskin. "Eskiden benimle takılırdı ama artık takılmıyor."

Eğer *takılmak* seks için bir örtmece değilse, ne olduğunu bilmiyorum. Ve eğer bu Ivory ile ilgiliyse, neden yalan söylesinler ki? Hikayelerine karşı çıkamasın diye mi? Öyle mi?

Daha fazlası var mı? Ona seks için para ödemek okuldan atılmanın ötesine geçer. Yakalanırlarsa, üçü de fuhuş yasalarını ihlal etmekten rıza gösteren yetişkinler olarak suçlanacaklar. Ivory'nin tutuklanacağını düşününce göğsüm daralıyor.

Dikkatimi elimde hırıldayan embesile geri veriyorum. "Harçlığını nasıl harcıyorsun?"

"Ben... Avery'nin eşyalarını alıyorum." Elimi pençeliyor. "Çünkü o benim *kız arkadaş*."

Vücudumun her santimi gerginlikle seğiriyor. Onu bırakıyorum ve avucumu uzatıyorum. "Telefonlarınızın kilidini açın ve bana verin. İkiniz de."

Düşmanca bakışlar atıyorlar ve dediğimi yapıyorlar. Kayıtlara hızlıca göz attığımda ikisinin de Avery adında bir kişiyle iletişim kurduğunu gördüm. İki telefonda da listelerde kayıtlı Ivory yok.

Çünkü onun telefonu yok.

Cihazlarını iade ediyor, gergin duruşlarını ve öfkeli ifadelerini inceliyor, gerçek olmayan bir pırıltı arıyorum. Ivory'nin adını söylemek, onu bir şekilde konuşmaya dahil etmek, sadece tepkilerini incelemek istiyorum. Ama kendi çıkarlarımı apaçık ortaya koymadan bunu yapamam.

Ancak, onları savaşmak için yazabilirim.

Yirmi dakika sonra ellerim arkamda Beverly Rivard'ın masasının yanında duruyorum. Çocuklar Avery Perrault konusundaki anlaşmazlıklarını, bunun sadece bir yanlış anlaşılma olduğunu ve herkesin erdemlerinin hâlâ yerinde olduğunu falan filan anlatırken tek kelime etmiyorum.

Prescott kolunu bana doğru sallayarak sandalyede öne doğru eğildi. "Sonra beni boğmaya çalıştı!"

Dekan titrek gözlerini bana çevirdi. "Bay Marceaux, dokunmak yok politikasından haberiniz var mı?"

"Evet." Başımı eğiyorum. "Oğlunun bir pislik olduğunun farkında mısın?"

"Ne demek istediğimi anladınız mı?" Prescott ellerini havaya kaldırır ve koltuğa yığılır. "Adam kafayı yemiş."

Beverly masanın etrafında yürür, pencere duvarının önünde durur ve bakımlı çimenlere bakar. "Bay Rivard ve Bay Roth, küfürlü konuşmaktan ve kavga etmekten ceza alacaksınız." Dönüyor, kollarını göğsünün altında kavuşturuyor ve sakin bir şekilde onların öfkeli ifadelerine bakıyor. "Ben Bay Marceaux ile konuşurken siz koridorda bekleyin."

İçimde bir duygu fırtınası kopuyor ve bu fırtınanın başını ağır, önsezili bir aciliyet çekiyor. Eğer kız arkadaşı hakkında yalan söylüyorlarsa,

Bu ofiste gerçeği bulamayacağım. Bu okulda da. Okul sonrası faaliyetleriyle ilgili kendi soruşturmamı yapmalıyım.

Kapı arkalarından kapandığında Beverly kollarını indirdi ve daha uzun, daha sert durarak keskin bakışlarını benimkilere dikti. "Eğer oğluma bir daha elini sürersen-"

"Leopold'a göndermemi istediğiniz çırak *bu mu*?" Parmağımı kapıya doğru ittim. "O küçük pislik orada bir ay bile dayanamaz."

Bağırışının şiddetiyle başı titriyor. "Yeter!"

Bluzunun yakasına dokunuyor ve gözlerini kapatarak derin bir nefes alıyor.

Ona doğru yürüyorum ve birkaç santim ötede duruyorum. Onun üzerinde yükselerek bana bakmasını bekledim.

İçim endişeli bir öfkeyle yanıyor ama tınımı zengin, sesimi yumuşak ve gözlerimi soğuk tutuyorum. "Onaylamadığım bir şey yaptığında, bunu istediğim gibi hallederim. Eğer bundan hoşlanmıyorsan, anlaşmamız sona erer."

Ben kapıya doğru yürürken, "Seni kovarım." dedi.

"Hayır, yapmayacaksın." İşi bırakmayı düşündüğümü söylememe gerek yok. "Leopold'a girmesinin tek yolu benim."

OceanofPDF.com

Bugün bir şeyler ters gidiyor. Oda 1A'ya adımımı atar atmaz havada garip bir akışkanlık hissediyorum. Prescott ve Sebastian sınıfın karşı taraflarında oturuyorlar. *Tuhaf.* Neredeyse bana sert ve kızgın bakışları kadar tuhaf. Bay Marceaux da masasının arkasında duruyor ve beni sert bir şekilde izliyor. Ama yüz ifadesinde başka bir şey var.

Beş haftadır görmediğim bir şey.

Sanki bana şaplak atmayı hayal ediyormuş gibi bakıyor. Gözlerinin içinde belli belirsiz bir yanma var, sanki bir süredir oluşuyormuş, kalın kirpiklerinin ardında büyüyüp güçleniyormuş ve şimdi belki de bastırılamayacak kadar büyük, aç bir hale gelmiş gibi titriyor.

Belki de hayal görüyorum, ama içimi gümbürdeten karanlık ve ağır bas tipi his kesinlikle gerçek.

Yerimi bulduğumda, derse başladığında ve sonraki bir saatlik tartışmalar boyunca sınıfa rehberlik ederken onu yakından inceliyorum. Gözlerime baktığı o sayısız anlarda, sanki benimle paylaşmak istediği bir şey yaşıyormuş gibi, onunkinden yayılan bir rezonans var.

Bakışlarımı tutuyor. "Okulda olmadığın her dakika enstrümanını çalışıyor olmalısın."

Şimdi Ekim ayındayız, hazırlanmamız gereken bir dizi etkinlik var, bunlardan en büyüğü de Holiday Chamber Music Celebration. Performans takvimini gözden geçirirken, piyano solistini henüz seçmediğini hatırlıyorum. En iyisinin ben olduğumu biliyorum ama o aynı fikirde mi bilmiyorum. Yeteneklerimi değerlendirmesi çok kaba ve aşağılayıcı. Yine de geri bildirimi beni daha çok çalışmaya, daha iyi olmaya, onu memnun etmeye teşvik ediyor.

Konuşurken beni izlemeye devam ediyor. İlk önce gözlerini kaçıran hep ben oluyorum, yoğunluğu uzun süre kaldıramayacağım kadar güçlü ve başımı döndürüyor. Ama ona döndüğümde -ki *hep dönerim*- parmaklarının titrediğini fark ediyorum

ya da dilinin alt dudağını ıslatması, aramızdaki bu derin varlığı, bu titreşimi hisseden tek kişinin ben olmadığımı doğruluyor.

Ne değişti? Bir adam beni şaplaklayıp öperken nasıl olur da beş hafta boyunca reddedilir ve beni *sikmeye başlar?*

Son zil çaldığında ve sınıf boşaldığında, gözlerindeki ateş parıltılarına karşı o kadar duyarlı hale geldim ki, bana oturmamı söylemesine gerek kalmadı. Yalnız kaldığımız anda, tek bir bakışıyla beni felç ediyor. Sessiz bir emir. *Kımıldama.*

Güçlü, ölçülü adımlarla masama yaklaşıyor, dış kenarları kavrıyor ve kısa mesafeden eğilerek o yırtıcı tarzıyla alanımı işgal ediyor.

O bana bakıyor, ben ona bakıyorum ve sersemletici bir ürperti tüm uzuvlarımı sarıyor.

"Bay Marceaux?" Tanrım, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. "Ne yapıyorsunuz?"

"Bana Prescott Rivard'dan bahset."

Kalbim duracak gibi oldu. "Pardon?"

Masaya bir yumruk indiriyor ve yankı, tınısının düşük *D'si ile* uyum içinde vuruyor. "Cevap ver bana!"

Omuzlarım öne doğru kıvrılıyor ve boğazım düğümleniyor. Öğrendi mi? Bu gece Prescott'la tekrar buluşmam gerekiyor. Ya o lanet herif beni ispiyonladıysa? Ama neden söylesin ki? Prescott da benim gibi mahvolurdu.

Sakin ol. Bay Marceaux hiçbir şey bilmiyor.

"Prescott, Leopold için en büyük rakibim. Ama ben daha iyiyim-"

"O değil." Sesi sakin bir tessitura'ya dönüşüyor. "Bana onunla okul dışındaki ilişkinizden bahsedin."

Bir yalan uydurmak için ağzımı açıyorum ama kelimeler çıkmıyor. Ona karşı dürüst olamıyorum. Nedenini bilmiyorum. Bu yüzden basit bir gerçekle yetiniyorum. "Ondan nefret ediyorum."

"Neden?"

"Süslü arabasıyla dolaşıyor, herkes için çok iyi gülümsemesini takınıyor ve tampon gibi davranıyor."

Bir kaşını kaldırıyor. "Tampon gibi mi?"

"Evet. Tampon gibi. Kullanılmış, iğrenç, yapışkan bir *tampon.*"

Bir elini ağzına götürüyor, sanki başka bir dil konuşuyormuşum gibi bana bakıyor. Elini masanın üzerine bırakıp gözlerini kısıyor. "Ne demek istediğini açıkla."

"Beni gerçekten istiyor musun-? Peki, tamam. Tampon iğrenç bir şey. Şişer ve kanla genişler. Her yere damlar, kötü kokar ve-"

"Dur. Prescott neden itici?"

"Sormak zorunda mısın?"

Doğruldu, parmaklarını ön ceplerine soktu ve haftalardır ilk kez bana yarım bir gülümseme verdi. "Hayır, sanırım yok."

Sessizlik etrafımızı sarıyor ama sessiz değil. Hava o kadar yüklü ve kalp atışlarıyla dolu ki aramızdaki müzikte kayboluyorum. Gözlerindeki bakış... Aman Tanrım, son derece seksi. Seni becermek istiyorum anlamında değil. Muhtemelen öyle düşünüyor ama bakışları daha fazlasını vaat eden bir duygusallık yayıyor, sanki sonsuzluğun geri kalanını sadece göz teması kurarak geçirseydik, seks olsun ya da olmasın, samimi, akıllara durgunluk veren ve mükemmel olurdu.

Anlamakta zorlandığım bir kavram. Onunla seks yapmayı düşünmek bile beni çelişkili bir yığın haline getiriyor. Ama bunu anlamama ya da analiz etmeme gerek yok. *Hissediyorum*.

Nefeslerimizin temposu arka planda yumuşak bir istek, açlık ve arzu şarkısı çalar ve bu cinsel alt tonlar sessiz iletişimimizde gerekli olmasa da, müziğimizin kalbine ritim ve lezzet katar.

"Bay Marceaux?" Avuç içlerimi kalçalarıma sürterek bakışlarını tutuyorum ve fısıldıyorum: "Notlarınızı paylaşıyorsunuz."

Boynunun arkasını kavrarken alnında çizgiler oluşuyor. "Ne?"

"Notlarını hissediyorum. İşte." Göğüs kemiğime dokunuyorum, sesim titriyor. "Karanlık ve hipnotik, nefeslerin ve kalp atışların gibi."

Bir adım geri atar, sonra bir adım daha ve bir adım daha. Mesafe önemli değil. Onu hala duyuyorum. Hala onu hissediyorum. O içimde.

Arkasını dönerek odanın ön tarafında dolaşıyor, zikzaklar çiziyor, yön değiştiriyor, sanki nereye gittiğini bilmiyormuş gibi. Sonunda masasına gelip dizüstü bilgisayarını karıştırıyor.

"Bugün Prokofiev'in 2 numaralı konçertosu üzerinde çalışacaksın," diyor sırtı bana dönük olarak. "Git ısın."

Vay be. İnanılmaz derecede odaklanma gerektiren çok yoğun bir parça. Bu yüzden mi bunu seçti? Dikkatimi dağıtmak için mi?

Masadan kalkıp onun emrini yerine getirirken hayal kırıklığı göğsümün derinliklerine işliyor.

Sonraki dört saat boyunca, beni nasıl hissettirdiğini ona söylediğim için pişmanlık duyarken, ellerine vurmasına ve piyano performansımla ilgili sert eleştirilerine katlandım. Bana olan sevgisini yakalayacağı ve tutacağı gibi saçma bir umutla bu sözcükleri yarı biçimlenmiş bir halde onun uçarılığının rüzgârına savurmadan önce onları hazırlamaya ve beslemeye odaklanmalıydım.

Beni saat yedide eve gönderdi, bir dakika bile geçmeden, değişmez ve kalp kırıcı bir "İyi geceler, Bayan Westbrook" ile.

Ama eve gidemiyorum. Otuz dakika sonra boş bir arsada Prescott'un Cadillac'ının arka koltuğunda oturmuş, okul başladığından beri yedinci kez prezervatif takmasını izliyordum.

Bunu yapabilirim. Kıçımı sikmediği sürece -hiç denemediği bir şey- dayanacağım. Ben her zaman katlanırım.

"Burada olmamam gerekiyor." Eteğimin altına uzandı.

Vücudum uyuşmuştu ama yeterince uyuşmamıştı. Parmaklarının külotumu indirdiğini hissediyorum. Yüzüme üflediği açgözlülüğün kokusunu alıyorum.

"Bugün cezalıyım." İç çamaşırını bacaklarımdan ve ayaklarımdan aşağıya sürüklüyor. "İki aylığına."

Kulaklarımda hiçlik çınlıyor. Bay Marceaux'nun yokluğunda her şey çok sessiz, çok cansız.

"Ama seninle buluşmanın bir yolunu bulacağım." Beni sırtüstü itti.

Bunu tekrar yapamam. Ellerine, itişlerine, zevk seslerine dayanamıyorum. Bana yaptığı bu şey tecavüz değil, ama yine de zorla, istenmeyen, korkulan bir şey gibi geliyor. Eğer ona *hayır* dersem, beni zorlayacak. Belki bu sefer onunla savaşabilirim ama faturalarıma ne olacak? Geleceğim ne olacak?

Dizlerimi ayırıyor ve ben onları tekrar birleştiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" Üzerimde diz çökerek pantolonunu kalçalarından aşağı indirdi.

Seçimlerimin sonuçları çok mantıksız. Eğer bacaklarımı kapalı tutarsam, evimi kaybedebilir ve annem gibi bir fahişeye dönüşebilirim. Prescott'un istediğini yapmasına izin verirsem, harika bir şey yapma şansım var. Bu ne kadar saçma?

Ellerimi ona doğru itiyorum, onu uzak tutuyorum. "Bunu istemiyorum."

Ama ben istiyorum. *Bunu açgözlü olmayan,* muhtaç olmayan, al-ver şeklinde istiyorum. Bir erkekle, müziğimin dinleyiciyle bağ kurmasını istediğim gibi bağ kurmak istiyorum. Duygusal olarak. Derinden. İçtenlikle.

Bunu önemseyen biriyle yapmak istiyorum.

Kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve sallanan kollarımla boğuşuyor. "Neyin var senin?"

"Bu." Ön kollarımı göğsüne dayadım. "Sen."

Uzaktan bir motorun gırtlaktan gelen gürültüsü geliyor, gittikçe yükseliyor, yaklaşıyor, bedenimi titretiyor.

Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor ve arka koltuğun karanlığında gözlerimi zorluyorum, göremiyorum.

"Bu...?" Prescott üzerime çıkarken omuzlarını tutuyorum. Onu itmeye çalışıyorum ama boşa bir çaba. "Bu bir GTO mu?"

"Biliyorsam ne olayım." Aletini kavrıyor, açıklığımın etrafına sokuyor. "Kıpırdamadan dur."

Gürleyen araba çok yakın. Caddede duracak kadar yakın. Prescott başını kaldırıp arka camdan bakacak kadar yakın.

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Burada biri var."

Buz damarlarımı dolduruyor. *Beni mi arıyor?* Nefes almak için yutkunuyorum ve Prescott'un donmuş göğsüne doğru itiyorum.

Beni bu şekilde göremez. Göremez. Göremez.

Eteğimi düzeltmeye çalışarak tekmeliyor ve debeleniyorum, Prescott'un ağırlığını hareket ettiremiyorum.

"Çekil!" Tanrım, bacaklarımı kapatamıyorum.

Arkasındaki kapı açılıyor ve tepedeki ani ışık gözlerimi acıtıyor. Bir kol içeri uzanıyor ve göz açıp kapayıncaya kadar Prescott arabadan fırlayıp geriye doğru uçuyor ve gecenin zifiri karanlığında kayboluyor.

Acı dolu homurtuların sesi rölantide çalışan GTO'nun mırıltısına karışıyor. Eteğimle boğuşuyorum, bacaklarımdan aşağı çekiyorum, gözlerim kocaman ve açık kapıya kilitlenmiş.

Ayak sesleri yaklaşıyor, çakılda botların çıtırtısı. Siyah pantolon, yelek ve kravat kapının çerçevesini dolduruyor. Eğiliyor ve yüzü göründüğünde tek gördüğüm ölümcül mavi.

Hareket edemiyorum. Nefes alamıyorum. Buraya kadarmış. Beni öldürebilir, çünkü hayatım artık sona eriyor.

Le Moyne yok. Leopold yok. Gelecek yok. Bay Marceaux ile daha fazla müzik yok.

Parmağını sokağa doğru uzattı ve "Arabama bin lan!" diye bağırdı.

OceanofPDF.com

O herif ölecek.

Ivory'yi arabadan eşyalarını toplaması için bırakıp yerdeki inleyen bok parçasının yanına dönüyorum. İçimdeki öfke bulutuna rağmen, Prescott'u arka koltuktan kaldırırken kaburgalarına indirdiğim yumrukları kontrol altında tutmayı başarmıştım. Ama şimdi bana bakarken, kollarını göbeğine dolamış, ellerim çarpılmış yüzündeki her kemiği kırmak için kenetleniyor.

Central City'deki projelerin gölgeleri boş araziyi kaplıyor. Apartmanların eskimiş duvarları yeterince aydınlatılmamış, aşırı ot ve çöp yığınları terk edilmişlik kokuyor. Kalın yapraklı sarmaşıklar elektrik direklerine ve yıkılmakta olan temellere tırmanarak ay ışığının yokluğunda koruyucu bir perde oluşturuyor.

Prescott sırt üstü uzanmış, pantolonu kalçalarına yapışmış. Sarkık aletinden sarkan prezervatife bir bakış atıyorum ve kontrolüm dağılıyor. Hiç bilmediğim bir çılgınlık içimde sıcak ve yoğun bir şekilde patlıyor, göğsümü daraltıyor ve kaslarımı yakıyor.

Burası birini öldürmek için mükemmel bir yer. Kimse görmeyecek. Kimsenin umurunda olmaz.

Üzerine çömeliyorum ve parmaklarımı boğazına doluyorum. "Sen öldün."

Elimi pençeliyor, hava almak için emiyor. "Sadece beni değil. O bir fahişe ve herkesi beceriyor."

İlkel öfke beni boğuyor, görüşümü körleştiriyor ve zihnimi bulandırıyor. İçgüdülerimle hareket ediyorum, geriye çekiliyorum ve eklemlerimi sert ve hızlı bir şekilde göğsüne saplıyorum.

Ciğerlerinden bir çığlık öksürüyor. "Tanrım, lütfen, lütfen..."

"Asla..." Karnına dokunuyorum. "Dokun ona." Bir vuruş daha, kaburgalarının üstüne. "Tekrar."

Sonra saldırıyorum. Çığlıklarının sesi, ellerimdeki acı, nefeslerimin zorluğu, hepsi cehennemin gazabını onun üzerine getirirken kayboluyor. Onun

Kolları havaya kalkarak beni savuşturdu ama ben gövdesinin açıkta kalan her santimine vurarak onu delip geçtim.

"Bay Marceaux!" Ivory'nin bağırışı arkamdan geliyor.

Onun meydan okuması içimi kaynatıyor. "Bin şu lanet arabaya!"

Prescott yuvarlanmaya çalışıyor, ben de onu geri çekip yumruklarımı göğsüne indiriyorum.

"Bay Marceaux, durun!" Bağırıyor, şimdi daha yakın, birkaç santim uzakta.

Kan, intikam ve kırık kemiklerle dolu bir tünel görüşüm var. Yumruklarımın her vuruşunda, yalvarışları ve bağırışları artık kayda geçmiyor... ta ki ağzı o kadar yaklaşana, nefesi kulağıma değene kadar.

"Emeric."

Salınımın ortasında donuyorum, damarlarım bunu bitirmek için yanıyor.

Arkamdan eğilerek kollarını omuzlarıma doluyor, göğsünü sırtıma dayıyor ve parmaklarıyla gömleğimi deliyor. Yüzünü benimkine yaklaştırarak fısıldıyor: "Sadece işini kaybetmekle kalmayacaksın. Hapse gireceksin. O buna değmez."

Uzanıp elini göğsüme bastırıyorum. "Ama sen öylesin.
Sen buna değersin."

İnliyor ve parmaklarımı sıkıyor. "Çok özür dilerim. Hiç istememiştim-" Beni geri çekmeye çalışıyor. "Lütfen. Beni eve götür."

Lütfen. Cehennemin kralı, bu kelime dudaklarında.

Ayağa fırladım ve vücudumun dalgalanmasıyla onu geriye doğru savurdum. Dengesini sağlamak için bir elimi koluna koyarken, diğer elimi arabama doğru itiyorum. "Sana bir daha söylemeyeceğim."

Gözleri iri ve cam gibi, çantanın kayışını omzuna yaslıyor ve ayaklarını GTO'ya doğru sürüklüyor.

Öğürme sesi beni Prescott'a geri götürüyor. Pantolonu yerinde, elleri ve dizleri üzerinde sallanıyor ve midesini bir ot yığınına boşaltıyor, her kusma arasında hıçkırarak ağlıyor.

Bitirmesini beklerken derin nefesler alıyor ve bir nebze olsun kontrolümü toplamaya çalışıyorum. Ben bir katil değilim. Ivory'den önce, testosteron dolu bir ergen olduğumdan beri yumruklarımı sallamamıştım.

Ona bakıyorum, yenilmiş duruşunu ve arabama inerken yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi görüyorum. Dikkatimi şişmiş ellerime veriyorum ve onları şiddetli bir şekilde titrerken bulduğumda şok oluyorum. Beni öldürmeye meyilli bir hayvana dönüştürdü.

Bu pisliğin vücuduna girmesine izin vermenin bedelini ödeyecek. Ama önümüzdeki birkaç hafta boyunca gövdesini kaplayacak çürükler? O benim suçum.

"Ayağa kalk." Saçlarından tuttum, onu Cadillac'a doğru çekip sürücü koltuğuna iterken feryat figan çığlıklarından zevk alıyorum.

Sıska kolları titriyor, yüzü solgun ve gözyaşlarıyla ıslanmış bir halde önüne bakıyor. Açıkta kalan derisinin hiçbir yerinde görünür bir kan ya da şişlik yok. Acı dolu ifadesi ve kirlenmiş giysileri olmasa, kimse onu fena halde dövdüğümü anlayamazdı.

Bir kolumu kapının tepesine dayayarak içeri eğildim. "Bana bak."

Siniyor ve elleri başını engellemek için havaya kalkıyor. "Bana vurma."

Yumruklarım vurmak, vücudunun ıstırabımın gücü altında ezildiğini hissetmek için esniyor ama ben onu saklıyorum. Ivory için.

Ne sallandığımı ne de bir yere gittiğimi anladığında kan çanağına dönmüş gözlerini benimkilere dikiyor.

"İki seçeneğin var." Her kelimeyi yumuşak bir şekilde, kasten telaffuz ediyorum. "Bir. Olanları kimseye anlatma. Bayan Westbrook'la ne yaptığınız hakkında tek kelime etmeyin. O morlukların kimseye göstermeden iyileşmesine izin ver ve bir kıza seks için para vermenin tek cezası bu olsun."

Gözleri sert bir bakışa dönüşür.

Bakışına, onu solduran bir bakışla karşılık veriyorum. "İki. Lanet bir korkak gibi topalla. Dekana o yaraları hak etmek için ne yaptığını söyle ve Leopold'a veda et. Bağlantılarım ne kadar güçlü olursa olsun, dünyada cinsel hizmet satın almakla suçlanan bir adayı kabul edecek bir konservatuar yok."

Gözleri şişti. "Daha on yedi yaşındayım!"

"Bir yetişkin olarak suçlanmak için yeterince yaşlı ve eyalet hapishanesinde balo güzeli olmak için yeterince genç."

"Oh Tanrım, oh Tanrım, bu olamaz." Bir kolunu karnına doluyor ve bana yalvaran bir bakış atıyor. "Anneme söylemeyecek misin?"

Onu kırmalıydım. Akbabaların beslenmesi için onu kanlı bir yığın halinde bırakmalıydım. "Bu seninle benim aramda. Çeneni kapalı tut, Bayan Westbrook'tan uzak dur... uzak dur derken, onu düşünme demek istiyorum. Onunla konuşma ya da ona bakma. Onu aklından sil. Bunu yaparsan dekan suçunu duymaz."

"Tamam." Direksiyonu kavrıyor, başını sallıyor, yutkunuyor. "Bunu yapabilirim."

Ben ikna olmadım. Eğer o da benim kadar Ivory bağımlısıysa, uzak duramayacaktır. Ama şimdilik onu korkutmak elimdeki en iyi seçenek.

Kapıyı çarpıp GTO'ya doğru yürüdüm.

Onu becermekten zevk aldı mı? Onları ayırdığım için benden nefret edecek mi? Asla. Onu kanlı bir tamponla karşılaştırdı.

Peki ya diğer çocuklar? Diğer *müşteriler?*

İçten içe, burada olmak istemediğini biliyorum. Benimle tanışana kadar cinsel arzu kavramını bile anlamamıştı. Ama onu başka biriyle bulmak gururumu yerle bir etti. Tanrım, başka bir kadına bakmayı bile kendime yediremiyorum, ama o burada... onunla birlikte.

Kıskanç öfke göğsümde pençeleriyle ilerliyor, havamı çalıyor ve yürüyüşümü hızlandırıyor.

Bana gelmeliydi, bana güvenmeliydi, ona yardım etmemi istemeliydi. Onun yerine bunu seçti. *Onu*.

Arka koltuğun görüntüleri zihnime çarpıyor, kadının açılmış bacakları, adamın çıplak kıçı ve prezervatifin görüntüleriyle bana eziyet ediyor.

Bacaklarım geri dönmek için geriliyor, yumruklarım nefes almayı kesene kadar boğazını parçalamak için titriyor. Ama yürümeye devam ediyorum, ona odaklanıyorum, yapmaya niyetlendiğim şeye.

Tüm tutkularım arasında, bir kadını disipline etmek en heyecan verici olanıdır. En tahrik edici. Çalışmamın, sevişmemin ve nefes almamın sebebi. Bunu onu mahvetmeden yapabilirim. Öfkemi kontrol altında tutarsam, içinde var olduğunu bilmediği bir şeyi açabilirim. Acı ve zevk. Korku ve uyarılma. Vermek ve almak. Bunların birlikte nasıl çalıştığını anladığında, bu onu değiştirecek, güçlendirecek ve geri dönülmez bir şekilde bana bağlayacak.

Beynimin mantıklı kısmı onu eve götürmemi, işimi bırakmamı ve bu tehlikeli aşka son vermemi istiyor. Ama geri dönüşü olmayan bir noktaya geldim.

Bu artık bir "*eğer"* ya da "*ne zaman"* meselesi değil.

Bu gece, cezam için eğilecek, dokunuşum için titreyecek ve ona benim için tam olarak ne anlama geldiğini göstermek için her şeyi riske atacağım.

OceanofPDF.com

GTO'nun içindeki gerilim de öfkem kadar boğucu ve kafa karıştırıcı. Ivory'nin sessizliğini memnuniyetle karşılıyorum, ancak düşüncelerinin gizliliği her geçen sokakta beni daha da sıkıyor.

Treme sapağını hızla geçtiğimde, koltuğunda dönüp bana işaret ediyor.

"Benim evim..." Bakışları benimkilere kayıyor. "Beni eve götürmeyecek misin?"

Bir ışıkta durup ona doğru döndüm. "Bu gece eve dönmezsen kimse fark eder mi? Annen mi? Kardeşin?"

Önceden gözlerinin karanlık olduğunu düşünürdüm, ama şimdi kâbusların rengindeler. Geçen farlarda bile beni içine çekiyor ve iliklerime kadar ürpertiyor.

Kucağına bakıyor, başını sallıyor, sesi yumuşak, titrek bir pianissimo. "Bana ne yapacaksın?"

En kötüsünü düşünüyor. Bunu nefes alış verişlerindeki tırtıklı rüzgârlarda duyuyorum ve bu beni çileden çıkarıyor. Ama onu suçlayamam. Prescott'la kendimi kaybedişimi izledi ve ben onun korkusunu hissedebildiğim kadar o da benim kefaret için titreşen ihtiyacımı hissedebiliyor.

Uzanıp kucağındaki eli kavrıyorum. "Çok dikkatli dinle, Ivory." Titreyen parmaklarını sıkıyorum. "Sana asla öfkeyle vurmam. Kıçını yara bere içinde bıraktığımda, bundan nefret ettiğin kadar hoşlanacaksın da. Bana anladığını söyle."

Nefesi kesiliyor ve bir hıçkırık sesinin sınırında asılı kalıyor. "Öfkeyle bana zarar vermeyeceksin." Parmak eklemlerimdeki kırık deriye dokunuyor. "Beni nasıl buldun?"

"Sebastian Roth arkadaşının en sevdiği park yerinden vazgeçmeye çok istekliydi." Boğazıma bir kin seli doluyor ve onu durduramıyorum. "Onu ve Prescott'u mu beceriyorsun? Başka kaç kişi var?"

Elini çekmeye çalışıyor ama ben sıkıca tutuyorum. Onun parmakları gevşerken benimkiler adrenalinin etkisiyle titremeye devam ediyor.

Ben araba kullanırken cevap vermemesi en iyisi. Patlamaya saniyeler kala, lanet arabayı köprüden aşağı atabilirim.

Lasalle Caddesi, on beş blok, iki dönüş ve yüksek güvenlikli bir kapıdan sonra, işte buradayım, araba yolumda oturuyorum, hayatımın en büyük hatasını yapmak üzereyim.

Yakındaki bir gaz lambası arabanın içini aydınlatıyor ama biz arka tarafa park etmişiz, devasa meşelerle örtülmüşüz ve sokaktan gizlenmişiz.

Koltuğumda dönüp ona baktığımda, gözlerinde kıskançlıkla devasa mülküme bakmıyor. Milyon dolarlık manzarayı dudaklarını ayırarak incelemiyor. Bana bakıyor. Sanki dünyada var olan tek şey benmişim gibi. Sanki etrafındaki tüm zenginlikten daha önemliymişim gibi.

Trajedinin, korkunun ve ihmalin gölgesinde kaybolmuş bir halde çaresizce onun bakışlarına dalıyorum. Ama karanlık derinliklerde bir ışık parıltısı var. Yakınlaşmak için sallandığında, kalbim farkına vararak çarpıyor. Gözlerindeki o küçük parıltı güven.

İşte o zaman duyuyorum.

Nefeslerimizin temposu. Kalp atışlarımızın davulu. Havadaki çıtırtı.

Nefis kadans içimde nabız gibi atıyor, daha önce hiç hissetmediğim hisleri uyandırıyor, daha önce hiç duymadığım bir melodi besteliyor.

Hipnotik, karanlık notalarımız.

Bu cezadan ya da yasak zevkten çok daha fazlası. O asla bir

hata olamaz.

"Gidiyor muyuz..." Başını eğiyor ve yüzümü inceliyor. "Bütün gece titreşim şeyini mi yapacaksın? Benim için sorun değil, ama bundan sonra ne olacağını bilmemek beni... biraz ürkütüyor."

Bir parmağımı yanağında ve alt dudağında gezdiriyorum. "Bana güvendiğini söyle."

Ağzının kenarını kemiriyor. "Bana yapmamam için her türlü sebebi verdin."

Elimi bırakıyorum ama yakalıyor ve tekrar yüzüne doğru kaldırıyor.

"Sen de bana yapmam için her türlü sebebi gösterdin." Ellerimizi sıkıca yanağına bastırıyor. "Beni bulduğun için teşekkür ederim." Parmakları parmak eklemlerimdeki kesiklerin izini sürüyor ve gözleri yaşlarla parlıyor. "Beni koruduğun için."

Tanrım, bu kız... O benim müziğim, bu hayattaki yerim, her şeydeki rolüm.

İçeri giriyorum ve dudaklarımı onunkilere değdiriyorum. "Beni içeri kadar takip edeceksin." Bir elimi onun gür saçlarının arasına sokuyorum. "Bana bilmek istediğim her şeyi anlatacaksın." Kavramamı sıkılaştırdım ve başını geriye çektim. "Sonra da güveninin derinliğini test edeceğim. *Evet* de."

Gözleri kırılganlık ve çaresizlikle titriyor. Sonra gözlerini kırpıştırıyor, nefes alıyor ve elimde rahatlıyor. "Evet, Bay Marceaux."

OceanofPDF.com

Bay Marceaux'yu, devasa malikânesinin geniş ve yankılı koridorlarında takip ediyorum. Cevaplamak zorunda kalacağım sorular ve ardından gelecek ceza arasında, bacaklarım her adımda bükülme tehdidiyle karşı karşıya.

Belime dokunuyor ve beni ileri doğru yönlendiriyor. Garip bir şekilde, elindeki titreme bana güç veriyor. Belki o da benim kadar korkmuştur.

GTO'ya bindiğinden beri parmakları titriyor, yol boyunca nefes alış verişlerinin sesi ve temposu dalgalanıyor. İhtiyacı olan bir adamın göstergelerini iyi bilirim, ama bu farklı, bir şekilde daha güvenli hissettiriyor. Belki de karşılaştığım diğer adamlar gibi bana saldırmadığı içindir. Ya da belki sırtımdaki el beni zorlamıyor, bana *rehberlik ediyor.*

Pelüş deri mobilyalarla dolu bir oturma odasının, daha fazla kanepenin bulunduğu bir ocak odasının ve paslanmaz çelikle parıldayan devasa bir mutfağın önünden geçiyoruz. Taş ve çan kulelerinden oluşan kasvetli Viktorya dönemi Gotik dış cephesiyle karşılaştırıldığında, içerisi sıcak ve aydınlık, bir öğretmen maaşının karşılayabileceğinden emin olmadığım türden lüksleri sergiliyor.

Ferforje avizeler, uzun ağır perdeler, parlak ahşap zeminler, siyah damask duvar kağıdı, hepsi çok eski dünyevi ama aynı zamanda modern. Kişiliğinin derin bir yansıması. Bilgiyi ve hakikati sevme anlamında eski ve asil bir ruha benziyor - bu uğraşlar onu en son dedikodulardan veya yüksek teknolojili arabalardan çok daha fazla ilgilendiriyor. Ancak iki ay süren derslerden sonra, hayatın geçiciliğini, geçici trendleri, insanların ve müziğin zaman içinde nasıl değiştiğini de takdir ettiğini öğrendim.

Sayısız oda, avlunun etrafını saran sarmal bir merdiven ve labirent gibi koridorlardan sonra yönümü kaybettim. Tek bir adamın neden bu kadar çok alana ihtiyacı olsun ki?

Ne kadar parası olduğu ya da nereden geldiği gerçekten umurumda değil. Ben daha çok adamın kendisiyle, ne planladığıyla ve beni nereye götüreceğiyle ilgileniyorum.

"Bay Marceaux?"

"Ben Emeric." Duruyor, yüzümü ona çeviriyor ve başparmağının ucuyla yanağımı okşuyor. "Öğretmeniniz olduğumda adım Bay Marceaux."

Dokunuşu tenimde bir ürperti yaratıyor ve kalbimi elektriklendiriyor. "Eğer şu anda benim öğretmenim değilsen, nesin sen?"

Parmaklarını saçlarımın arasından geçirip başımı ellerinin arasında tutarken saatinin mekanizması kulağımın dibinde tik tak ediyor. "Bunu duymaya hazır olduğunu sanmıyorum."

Belki de değil, ama sanırım bana gösteriyor. Bakışlarının fırtınalı mavisine bakarken, duvar aplikleri, kemerli kapılar ve koridordaki karanlık ağaçların hepsi unutulup gidiyor. O ölümcül ciddi yüzünü takınıyor, *seni becermek istediğimi ve* çok daha fazlasını söyleyen yüzünü.

Gözlerindeki o bakış içimi altüst ediyor, nefeslerimi mutluluk ve kafa karışıklığından oluşan saydam bir sisin içinden geçiriyor. İfadesindeki açlığı bastırmıyor ama ona göre de hareket etmiyor. Sanki açlığı kontrol altında tutarken doğal bir şekilde gelişmesine izin veriyor. Sanki bana doğru itmeden hissettirdiklerinin tadını çıkarıyor.

Burada durup bütün gece ona bakabilirim, manken gibi mükemmel yüz hatlarına, yontulmuş çenesindeki belli belirsiz kirli sakala ve gözlerinde dans eden sıcaklığa. Parmak uçlarım yine saçlarında gezinmek için karıncalanıyor. Yumuşak bir şekilde, ama sinirlendiğinde ellerini siyah tellere saplamasının aksine.

O sadece...çok...muhteşem. Öğretmen olmak için fazla seksi. Ama beni en çok kendine hakim olması cezbediyor. Prescott'a karşı hiç itidal göstermediği için bu komik. Ya da belki de göstermiştir? Prescott hala nefes *alıyor.*

Ancak konu ben olduğumda, kontrolü yüzündeki gergin ifadeden ve daha da sıkı aldığı nefeslerden belli oluyor. İstiyor ama almıyor. Sadece bu bile beni ona daha çok çekiyor.

Dirseklerindeki büzgülü kolları kavrıyorum ve parmaklarımı kaslı ön kollarında gezdiriyorum. "Ellerini sarabilir miyim?"

"Sonra görüşürüz." Yüzü bir santim daha yaklaşıyor.

"Sizi anlamıyorum Bay Mar- *Emeric*. Şaplaktan beş hafta hiçbir şey yapmamaya, yumruk sallamaya ve..." Tereddütle uzanıp sıcak, yontulmuş yanağına dokunuyorum. "Bana böyle bakmaya. Neden?"

"Yakın zamanda bir şey oldu." Bana yarım bir gülümseme verdi. "Yaklaşık on dakika önce." Yüzünü elime doğru çeviriyor ve dudaklarını bileğime bastırıyor. "Bir aydınlanma yaşadım."

Arabada mı? Kalp atışlarım hızlandı. "Ne demek istiyorsun?"

"O zamandan beri inkar ettiğimi fark ettim..." Bakışları bir an için ağzıma iniyor, sonra tekrar gözlerime dönüyor. "Bir süreliğine."

"Ne hakkında inkar?"

Yaklaşıyor, ellerini saçlarımda gezdiriyor ve yanağımı göğsüne yaslıyor. "Ona henüz bir isim vermeyelim."

Aklıma bir anda *aşk geliyor ve* hemen ardından *sarılmak geliyor*. İçgüdüsel olarak kollarım gövdesine dolanıyor. Ellerim yün yeleğinin arkasını kavrıyor ve kas kas ona doğru gevşiyorum. Parmakları omurgamdan aşağı iniyor, başımdan ayak parmaklarıma kadar ürperiyorum. Kollarının çemberi daralıyor ve içimdeki her molekül vücudunun her santimetresinin aşırı farkında oluyor.

Yüksek boyu ve sert fiziği korkutucu ve koruyucu, taşınmaz ve sıcak, garip ve harika bir şekilde doğru hissettiriyor.

Babam bana sarılırdı ve bu sevgiyi dayanılmaz bir kalp ağrısıyla özlüyorum. Stogie beni sarılmayan, koruyucu bir amca gibi seviyor. Ama bu kavramla ilgili deneyimlerim bu kadar.

Emeric ile aşk gibi bir şeyi keşfetmek korkunç derecede pervasızca. O çok değişken, öngörülemez ve delicesine yoğun. Bir gün verip ertesi gün geri alır mıydı? Benimle alay eder, yalvartır ve bana karşı kullanır mıydı?

Yine de, hiç almamaktansa tayın olarak almayı tercih ederim.

Öğretmenim olması dışında. Bana özellikle ona aşık olamayacağımı söyledi. Ve o başka bir kadını seviyor.

Ben onun için tam olarak neyim? Midem kıskançlık ve korkuyla kaynıyor, ama kolları beni yakın tutarken ve ağzı başımın tepesinde dururken o kadar da acımıyor.

Bu her neyse... inkar ettiği bu şey, kalbini hızlandırıyor gibi görünüyor. Ya da belki de kulağıma çarpmasına neden olan şey sarılmaktır. Belki de hepsi aynı şeydir.

Başımı eğip ona bakıyorum. "Korkuyor musun?"

Beni bırakıyor ve geri çekiliyor, siyah beyaz çizgili kravatını düzeltirken eline odaklanıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Kahretsin, duygularına sahip çıkmasını istiyorum, onları geri çekip fırçalamasını değil. Bunu söylemek için ağzımı açıyorum ama gözleri gözlerimi yakalıyor ve nefes almayı unutuyorum.

O an... Tanrım, sanki bir ömür boyu sürecekmiş gibi geliyor. Elleri boynuma dolanıyor, beni öyle bir öpücüğün içine çekiyor ki her yerime dokunuyor. Saniyeler saatler gibi geçiyor. Ağzının okşayışı dizlerimin dermanını kesiyor. Dilini uzattığı anda, tenimde bir elektrik ürpertisi dolaşıyor. Yumuşak iniltisi dudaklarımda titreşiyor ve bacaklarımın arasında sıcak bir zonklama yaratıyor. Ve cevabı...

"Evet." Elleri boğazımı sıkıca, sahiplenircesine kavrıyor, kulağıma giden titrek yolu öpüyor ve "Korkuyorum" diyor.

Parmaklarım saçlarını buluyor ve ağzını tekrar kendime çekiyorum. "Korkuyor musun?" "Yakalanmaktan." Bizi döndürüyor, sırtımı duvara yaslıyor ve

Dudaklarımdaki uyuşturucu yalamaları arasında fısıldıyor. "Hapse gireceğim."

Tartışmak istiyorum ama sesim yok, nefesim yok, sadece onun günahkâr ağzı ve güçlü göğsünün bana verdiği destek var.

Başını eğiyor, dillerimizi daha derine, daha hızlı dolaştırıyor ve ben aramızda kıvranan termal akımların üzerinde yüzüyorum. Külotumun ağ kısmı ıslak, vücut sıcaklığım ateşli seviyelere ayarlanmış. Gömleğimin pamuğu ve sutyenimin lastiği kaşınıyor ve tenimi sıkıyor. Onları çıkarmak istiyorum.

"Seni incitmekten korkuyorum." Başını ters yöne, yeni bir açıya eğiyor, sanki yeterince derine ulaşamıyormuş gibi ağzımı yiyor. "Ama durmayacağım, Ivory." Bir aç öpücük daha. "Sen benimsin."

Göğsümde bir aidiyet duygusu kabarıyor. Çok büyük, dolu ve gerçek olamayacak kadar iyi hissettiriyor. Buna güvenebilir miyim bilmiyorum. Ben bocalarken, sıcaklığı ve gücü kayboluyor, beni duvara yaslanmış sallanırken bırakıyor.

Bileğimi kavrıyor ve beni koridorda önüne çekerek ileriye doğru yönlendiriyor. Sallantılı bir adım atmaya çalışıyorum, ama o arkamda, güçlü parmakları belimden kalçalarıma doğru kayıyor ve uyluklarımın etrafında kıvrılıyor.

Ağzı omzumun hizasında geziniyor ve boynumu kemiriyor. Kulağımın dibinde duraklıyor, sesi boğuk. "Sağdaki son oda."

Sendeleyerek içime çektiğim bir nefesle önden yürüyorum. Ayak sesleri birkaç adım geriden geliyor ve elimde olmadan boynumu eğerek onun ateşli bakışlarını yakalıyorum. Kapı aralığına ulaştığımda dönüp içeri giriyorum, dikkatim onun sert ifadesini sertleştiren tüm isimsiz duygular tarafından

felç edilmiş durumda.

Endişeli olmalıyım. Dehşete düşmeliyim. Ama o Lorenzo, Prescott ya da ölmek istememe neden olan sayısız kişi gibi değil. Emeric'in

bu gece on yedi yıldır hiç olmadığım kadar canlı hissettirdi.

Görüş alanımın çevresinde bir yatak, birkaç mobilya, çok sayıda gri ve siyah renk göze çarpıyor. Yatak odası mı? Etrafa bakmıyorum, gözlerimi benimle birlikte olmak için kariyerini, özgürlüğünü tehlikeye atan adamdan kaçırmıyorum.

Yaklaşıyor, ezici yakınlığı beni geriye, yavaşça, nefes nefese, odanın derinliklerine doğru kovalıyor. Sorularını şimdi mi soracak? Gerçek onu nefret noktasına kadar tiksindirecek mi? Hayatımda bana inanan çok az insan oldu. Yüzündeki o koruyucu bakışı kaybetme düşüncesine katlanamıyorum.

Belimden tutup beni kendine doğru çekiyor, sesi alçak ve gırtlaktan geliyor. "Bunun bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ne?"

"Bana öyle bir bakıyorsun ki, sanki senin için büyük ve süslü bir evden daha değerliymişim gibi."

Yanaklarımı yakıcı bir kızarıklık kaplıyor. Ne demek istiyor bu? Fakir olduğum için onun eşyalarına ağzım açık bakmam gerektiğini mi? Onu dünyadaki tüm paradan daha çok önemsiyorum. Ama belki de önemsememeliyim. Belki de benim aşk acısı çeken liseli bir kız olduğumu düşünüyordur.

Gözlerimi kısıyorum. "Buradaki pervazlar... Her yerde var. Oturma odasının tavanında taraklı desenler, duvarlarda kare paneller, koridorda boylu boyunca uzanan sandalye korkulukları. Sen buradayken hepsini soyup rehine verebilirim."

"Velet." Beni geriye doğru itip yatağın kenarına oturturken güzel yüzü bir gülümsemeye dönüşüyor.

Beni orada bırakıp şifonyere doğru ilerliyor. Ceplerini boşaltırken, ağır bir gerçeklik dozuyla yüzleşiyorum. Bay Marceaux'nun yatak odasındayım. Yatağında oturuyorum. Okulda başka kimsenin tanık olmadığı şeyleri, özel alanında yaptığı kişisel şeyleri izliyorum.

Sırtı bana dönükken cüzdanını ve anahtarlarını tahta bir tabağa yerleştiriyor. Sırada telefonu ve mekanik saati var. Yeleği sert deri bir sandalyenin arkasına düşüyor. Kravatı da onu takip ediyor.

Elleri kemerine gittiğinde nefesim kesiliyor.

Yüzünü bana çeviriyor, parmakları yavaşça tokayı çözüyor. "Kaçındığımız konuyu ele almanın zamanı geldi."

Midem bulanıyor ve bir baş dönmesi dalgası içimi titretiyor.

Kemeri kaydırarak çıkarır, bir bobin haline getirir ve yatağın yanındaki komodinin üzerine koyar.

"Yalan yok." Ellerini arkasında kavuşturuyor, omuzlarını dikleştirerek beyaz düğmeli ceketini göğsüne doğru geriyor ve bakışları sertleşiyor. "Atlamak yalan söylemekle aynı şeydir."

Kahretsin! Gözlerimi sıkıp kapatıyorum. Lanet

olsun, lanet olsun. "Ivory."

Gözlerimi açıyorum ve onu beni incelerken buluyorum. Tabii ki öyle. Her zaman izliyor. Her zaman çok fazla şey görüyor. Dudağımı ısırıyorum. Bunun sonu iyi bitmeyecek.

"Muhtemelen yine sakinliğimi kaybedeceğim." Kendi kendine sırıtarak ayakkabılarına bakıyor. "Sen söz konusu olduğunda öfkemi kontrol edemediğimden beri." Kalın kirpiklerinin altından yukarı bakıyor. "Bu konuda ne dediğimi unutma."

Geçmişi düşünürken kaşlarım içeri çekildi. "Hiç bir kadına öfkeyle

vurmadın mı?" "Aferin kızıma."

Bu kelimeleri içime çekerken ciğerlerim genişliyor.

Önümde diz çöküyor, göğsü kapalı dizlerime değiyor ve elleri kalçalarımda. "Paraya ihtiyacın olduğunu biliyorum. Prescott ve Sebastian'ın sana ödeme yaptığını anladım." Gözleri öfkeyle parlıyor. "Bana bu anlaşmanın nasıl ve ne zaman başladığını anlat."

Yüzünü okşamak istiyorum ama kemik yapısının açıları birden çok keskin, çok dokunulmaz görünüyor. Bu yüzden avucumu uyluğumun yanında duran ön kolunun sıcak tenine koyuyorum. "Sana anlatacağım. Söz veriyorum. Ama eğitimime ve Leo-'ya ne olacak?"

"Leopold ne burada ne de orada. Bu bir öğretmen-öğrenci konferansı değil." Yer değiştiriyor, eteğimin kenarını kavrıyor ve külotumun hemen altına oturana kadar kalçalarımdan yukarı itiyor.

Dizlerimi bir arada tutuyorum ama ona karşı koymuyorum.

"Bu sen ve ben, Ivory." Parmakları büzgülü kumaşın altından kayarak bacaklarımın ve kalçalarımın arasındaki gizli kıvrımın izini sürüyor. "Biz sadece bir erkek ve bir kadınız, samimi bir dürüstlük anını paylaşıyoruz."

Bunun sesini neredeyse parmaklarının rahatlatıcı dokunuşu kadar seviyorum. Aramızda zamanın sayılmadığı ya da tartılmadığı sessiz bir caesura uzanıyor. Sonunda okşamaları beni konuşacak kadar sakinleştiriyor.

"Birinci sınıftayken arkadaş arıyordum, uyum sağlamak istiyordum ve bazı çocuklara ev ödevlerinde yardım etmeyi teklif ettim." Ter ellerime bulaşıyor ve onları sıkılmış çıplak kalçalarımın kıvrımları üzerinde kenetliyorum. "Sadece

Çocuklar yardım teklifimi kabul ettiler. Prescott ve arkadaşları. İlk yılın bir noktasında, özel ders vermem onlar için ödevlerini yapmama dönüştü."

"Peki ya arabada gördüklerim?"

"Dokundular, öptüler ve vermek istemediğim şeyleri aldılar."

Emeric ayağa kalkar, gözlerinde şiddetli bir senfoni çarpışır ve titreşirken elleri saçlarını karıştırır.

"Bir şeyler *aldılar*..." Kollarını indiriyor ve yumruklarını iki yana açıyor. "Bunu açıkla."

Ona onlara yardım etmeyi bırakmakla nasıl tehdit ettiğimi, devam edersem bana nasıl ödeme yapmayı teklif ettiklerini ve evimi geçindirmek için bu gelire ne kadar çok ihtiyacım olduğunu anlattım. Ev ödevinden daha fazlasını almalarıyla ilgili kısma geldiğimde Emeric odada öfkeli bir şekilde volta atmaya başladı.

Eğer stres atacaksa, bunu yapabileceği bir alanı var. Yani, gördüğüm en büyük yatak odası, yerde ona çelme takacak hiçbir şey yok. Bir erkeğe göre şaşırtıcı derecede düzenli.

Volta atan bir aslanla aynı kafeste olan bir kız için kendimi garip bir şekilde bağımsız hissediyorum. Hatta özgürleşmiş.

Sonunda bunları dile getirmek onu özgürleştiriyor ve her kelimeyi sanki yaşıyormuş, hissediyormuş gibi özümsüyor. Evet, kızgın ama bunu bir kez bile bana yöneltmedi. Benim *için kızacak* kadar önemsiyor.

Önümde durdu, yüzü şişmiş parmak eklemleri kadar kızarmıştı. "Onlara *hayır mı* dedin?"

Gözlerimi Doc Martens'lerine dikerek başımı sallıyorum.

"Bir süreliğine." "*Bir* süreyi tanımla."

"İlk birkaç yıl."

"Sana tecavüz ettiler. *Yıllarca.*" Sert sesi feryada dönüşüyor. "Bana bak!"

Bakışlarım ona kayıyor. Yüzüne kazınan dehşet kalbimin çok sert çarpmasına neden oluyor.

Hiçbirinden emin bile değilken bu utanç verici şeyleri nasıl açıklayabilirim? "Bilmiyorum."

"Bu konuda *bilmiyorum* diye bir şey yok, Ivory." İki eliyle ensesini kavrıyor ve dar bir daire çiziyor. "Ya istekliydin ya da değildin. Hangisi?"

"Bazen koşulların beni kapana kıstırdığını hissediyorum. Bazen bastırılıyorum.

Diğer zamanlarda ise sadece olmasına izin veriyorum."

"Sen sadece olmasına izin verdin," diye yankılanıyor zehirle. "Saçmalık!"

Bağırışının kükremesi omuzlarıma çarpıyor. Dönüp yumruğunu duvara vuruyor ve boğazımdan bir nefes çıkmasına neden oluyor.

Yataktan fırlıyorum, eteğimi aşağı iterek dikkatle sırtına yaklaşıyorum. "Emeric."

Bir delik daha ve bir delik daha açıyor, etrafındaki toz ve taşlar patlarken kolları çarpmanın etkisiyle esneyip büzülüyor.

"Emeric, dur!"

Nefes nefese, bir kolunu duvara dayıyor, kaşını koluna yaslıyor ve başını eğerek bana bakıyor. "Bekaretini o piçlerden hangisi aldı?"

"Le Moyne'da kimse yok." Bir adım daha yaklaştım, bir kol mesafesine. "Ben zaten..." *Kullanılmış. Harap olmuş.*

Elini uzatıp beni kendine doğru çekiyor ve göğsüyle duvar arasına sıkıştırıyor.

Yanağımı nazikçe okşamak için kaldırdığı elinin eklemlerini kan ve toz kaplıyor. "Bana anlatmadığın daha çok şey var."

Daha fazla adam. Paylaşacak daha fazla gerçek. Ona her şeyi anlatacağım, çünkü beni itmedi, bana bir kez bile tiksintiyle bakmadı.

Alnını benimkine yaklaştırıyor, parmaklarını yanağıma dayıyor ve sessizce, "Tecavüz konusunda bu kadar bilgisiz olduğun için seni kırbaçlamak istiyorum," diyor.

Ama farklılıkları, kime güveneceğimi ve ne zaman yardım isteyeceğimi öğreniyorum. Her zaman gidebileceğim en güvenli yerin kafamın içi olduğunu, orada kimsenin bana zarar veremeyeceğini düşünürdüm. Ama yıkılmış bir duvarla onu yıkan öfkeli adamın arasında dururken kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

Elini yüzüme doğru tutuyorum ve tutkulu bakışlarıyla buluşuyorum. "Sana güveniyorum."

Tüm iğrenç sırlarım sonunda beni yakaladı. Ama hayatımda ilk kez onlarla yalnız yüzleşmek zorunda değilim.

OceanofPDF.com

Özdenetimim lanet olası bir şaka gibi ve beynimin soğukkanlı kısmı Fildişi'nin köşeye sıkıştırılmış, incinmiş ve yalnız tüyler ürpertici görüntüleri altında kayboluyor. Manik vahşetin eşiğinde sallanırken ellerim titriyor, sadece kan dökerek rahatlatılabilecek türden zonklayıcı bir baş ağrısıyla tükeniyorum.

Cinsel istismar olduğunu biliyordum ama bir yanım bunun geçmişte kaldığını, hayatındaki tek bir korkunç an olduğunu düşünüyordu. Yıllarca tecavüze uğrayacağını hiç düşünmemiştim.

Kaç tane orospu çocuğunu öldürmem gerekecek? Ve ben onun kabuslarını öldürürken, kendimi hepsinin en kötüsü olmaktan nasıl alıkoyacağım?

Ivory'nin sekse bakışı büyük ihtimalle tamamen zarar görmüş durumda. Benimle sekse nasıl tepki verecek? Donup kalacak mı? Onu çok mu zorluyorum? Şimdi ilişkimizle ilgili ne yapmalıyım?

Kalbim daha yüksek sesle, daha hızlı çarpıyor, kaslarım düşüncelerimin yönüyle birlikte genişliyor.

"Hey." Acıyan elimi yanağına bastırıyor. "Yine gerginleşiyorsun."

Bence o benden daha deli olabilir. Korkmuyor ya da aramıza güvenli bir mesafe koymaya çalışmıyor. Bunun yerine, bana nazik bir gülümseme veriyor ve güven dolu kocaman kahverengi gözleriyle bana bakıyor.

Evet, onu güvende tutmak için eve getirdim, ama kopmaya ne kadar yakın olduğumu bilmiyor. Tüm vücudum onu domaltıp öyle bir sikmek için titriyor ki tek hatırladığı ben oluyorum. Ve bu onu yok edecek.

Geri çekiliyorum ve titrek bir parmağımı yatağa doğru uzatıyorum. "Otur."

Eteğini düzeltiyor ve komodinin üzerindeki kemere endişeyle bakarak emrimi yerine getiriyor.

Avuç içim sıcak ve ağrıyor, kolum kayışı sallamak için geriliyor. Öfkeden çok, tüm bu saçmalıkları geride bırakmak istediğim için.

ve gecenin geri kalanını onu orgazmik mutluluğa sokarak geçireceğiz.

Ama elimde bir kemerle ona saldıramam. Bu onun güvenini sabote eder. Ona, yaşadıklarından daha iyi, daha anlamlı bir acı türü olduğunu öğretmeliyim. *İstekli* bir acı.

Bunu yapmak için kendimi toparlamam gerekiyor.

Ölçülü nefeslerle bir anlığına onun güzelliğine dalıp gidiyorum; mükemmel kalkık burnunu, esmer tenini ve koyu parlak saçlarını özümsüyorum. Ama beni sakinleştiren gözlerindeki cesaret, gülümsemesindeki güç ve aurasındaki kudret oluyor. Ona doğru çekilmemek, yaydığı zarafet ve azim karşısında büyülenmemek mümkün değil.

Ona bakarken, geçmişini öldürmek için bana ihtiyacı olmadığını şaşırtıcı bir netlikle anlıyorum. O zaten bunu yaşamış ve diğer taraftan tanıdığım herkesten daha metanetle çıkmıştı.

Ancak dinlememe, aklımı kaybetmeden onu desteklememe ve en önemlisi onu gelecekteki zararlardan korumama ihtiyacı var.

Nabzım daha düzenli atıyor ve baş ağrım azalıyor, yatağın kenarında ona katılıyorum, ayaklarım onunkilerin yanında yerde. Kucağına doğru eğilip ayak bileklerine uzanıyorum. Yapıştırılmış ayakkabılarını ayağına geçirdiğim ilk günden beri ondan nefret ediyorum. Onun için yeterince iyi değiller ve her hafta onlarla dolaşmasını izlemek, sahip olduğum her kuruşu ona vermek istememe neden oluyor.

Küçük siyah babetleri topuklarından itiyorum ve yere düşmelerine izin veriyorum. Ona kaç tane yedi numara ayakkabı aldığımı bir bilse. Arkamdaki lanet dolabın tamamı sadece ayakkabılarla değil, kıyafetlerle, çantalarla ve... Tanrım, kafamda bile psikopat gibi konuşuyorum.

Alışveriş yapan biri bile değilim. Nefret ederim. Ama son beş haftadır, ona olan uygunsuz saplantımı yönlendirmek için bulduğum en iyi huylu yol buydu.

Onu yanlamasına kucağıma alarak şilteyi kaldırıyor ve yatak başlığına yaslanıyorum.

Kollarımı narin bedenine dolayarak sırtını okşuyorum. "Bana ilk seferini anlat. Kaç yaşındaydın?"

Yanağını omzuma yaslıyor, sesi çekingen. "Önce sen git."

Öfkeli bir *Cevap* boğazımda düğümleniyor, ama dürüstlüğün her iki taraf için de geçerli olduğunu kendime hatırlatarak yutkunuyorum.

Şakağından öperim. "On altı yaşındaydım. O da öyleydi. Bir yaz kız arkadaşıydım. O..." *Güzel. Garip. Vanilya.* "Olaysız. Kısa bir süre sonra ayrıldık."

Çenesinin altında gömleğimin düğmesiyle oynuyor. "Seninle o *olaysız* ilk birlikteliği yaşadığı için onu avlamak ve gözlerini oymak istemem delilik mi?"

Şişmiş elimi kucağında esnetirken göğsümden bir kahkaha patlıyor. "Eğer bu delilikse, muhtemelen kendimi buna adamalıyım." *Bu kıza karşı kontrolsüzce, delicesine, şiddetle koruyucu olduğum için.*

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, parmakları parmak eklemlerimdeki et parçalarının etrafında daireler çiziyor. "Ellerini temizlemek istiyorum."

"İşimiz bittiğinde."

Kucağımdaki yan pozisyonunda göğsüme yaslanıyor ve bir kolunu belime doluyor, sanki beni yakınında tutmak istercesine yüzünü boynuma bastırıyor.

Hiçbir yere gitmiyorum.

"İlk seferimde on üç yaşındaydım."

Gözlerimi kapatıyorum ve nefes almayı hatırlıyorum.

"Kardeşimin arkadaşı yaptı, evimin arkasında, merdivenlerde."

İçim yanıyor. Kahretsin, vücudumdaki her gözenekten sızıyorum. Erkek kardeşi ondan dokuz yaş büyük. Eğer arkadaşı da aynı yaştaysa, o iğrenç tacizci kızın on üç yaşındaki bedenini becerdiğinde yirmi iki yaşındaydı.

Orada öylece oturmak, onu kendime karşı tutmak ve kükreyen, balistik bir öfke nöbeti içinde patlamamak için yapabildiğim tek şey bu. "Yaşı?"

Göğsümden yukarı doğru kayıyor ve kollarını omuzlarıma dolayarak alnını benimkinin yan tarafına yaslıyor. "Seninle aynı yaşta."

Gıcırdayıp tırnaklarını boynuma geçirdiğinde onu çok sıktığımı anlıyorum. Boğazımdaki hırıltılı titreşimlerin arasında sorular birikiyor ama şu anda bırakın kelimeleri, karmaşık sesler bile çıkarmamın imkânı yok.

Sanki kuduz bir köpeği teselli ediyormuş gibi omzumu okşuyor. "Ona *hayır* dedim, onunla kavga ettim, *nefret ettim*. Şimdi bunun ne anlama geldiğini biliyorum ama o zaman anlamamıştım."

"Ivory-"

"Bırak da bitireyim." Göğsümden uzaklaşıyor, parmakları gömleğimin düğmeleriyle oynarken ana banyonun kapısına bakıyor. "Olaydan sonra kafam çok karışıktı. Herkesin benimle seks yapmasına izin verdim, sanki kendime zayıf olmadığımı kanıtlamaya çalışıyordum. Ağlamak istemedim. Bunu sahiplenmek istedim, sanki 'Bu bende var. Bunu yapıyorum' gibi. Ve o ve o ve-"

"Kaç tane?" Sıkılmış dişlerimin arasından çıkardım.

Gözlerini kırpıştırır ve başını sallar. Tekrar göz kırptığında gözleri yaşlarla parlıyor. "İşler istediğim gibi gitmedi."

"Sızlanmayı bırak ve bana kaç tane *o* olduğunu söyle."

Çenesi geriliyor ve bana gözyaşlarıyla dolu bir bakış fırlatıyor. "Bilmiyorum, tamam mı? Altmış mı? Seksen mi? Daha fazla mı? Takip etmiyorum çünkü bilmek istemiyorum!"

Midem sertleşiyor. Lanet olsun, ben ondan on yaş büyüğüm ve altmış benim sahip olduğum partner sayısının iki katı. Ve bu onun düşük sayısı.

Dikkati banyoya geri döner. "Devam et ve söyle. Ben bir fahişeyim. İğrenç bir fahişeyim."

Çenesini sertçe kavrıyorum ve yüzünü kendime doğru çekiyorum, ses tonum kaba. "Kelimeleri asla ağzıma tıkma."

Bıraktığımda dizlerini göğsümüzün arasına çekiyor, sıkı poposu kucağımda yanlamasına oturduğu kalçalarıma gömülüyor. Tekrar banyoya bakarken bacakları seğirerek inanılmaz derecede sıkıca kapanıyor. İlk düşüncem işemesi gerektiği. Ama konuşmaya bakınca başka bir şey olduğunu anlıyorum.

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve parmaklarımı boynunda gezdiriyorum. "Prescott... ben bu gece gelmeden önce sana dokundu mu ya da seninle seks yaptı mı?"

Dizlerine sarılıyor, yüz ifadesi kararıyor. "Hayır."

Ben öyle düşünmüyordum ama o pozisyonda yakalanmak muhtemelen kafasına bir numara yapıyor. "Bana neden tuvalete baktığını söyle."

Kirpikleri aşağı doğru iniyor. "Gerçekten... duş almak istiyorum."

"Çünkü?"

"Kirliyim," diye fısıldıyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Onun itibarını onarmak için çok zaman ve sabır gerekecek ve ben hemen şimdi başlıyorum.

"Prescott'u o arabadan çıkardığım anda ne oldu biliyor musun? Senin üzerinde sahiplik iddiasında bulundum. Bunun önemini anlamadığını biliyorum, o yüzden basitleştireceğim." Boğazını sıkıp bakışlarını tutuyorum. "Sen benimsin. Bu, muhteşem vücudunun her santimetresinin, kafandaki her düşüncenin ve ağzından çıkan her kelimenin beni etkilediği anlamına geliyor. Kendine edepsiz ya da başka herhangi bir hakaret sıfatı kullanman kızıma hakarettir ve buna müsamaha göstermeyeceğim. Bana anladığını söyle."

Boğazı avucuma yaslanarak gevşiyor, gözleri yuvarlak ve arıyor. "Anlıyorum."

Çok güzel.

Boynunu bırakıyorum ve kapalı dizlerinin birleştiği yere dokunuyorum. "Bacaklarını ayır."

Eteğin dar kesimi fazla yer bırakmıyor ama sadece elim için yeterli alana ihtiyacım var.

Parmaklarıma bakıyor ve geniş gözleri benimkilere kayıyor. Yüzümde gördüğü şey, onun yüzündeki endişe çizgilerini yumuşatıyor. Kolları iki yanına düşüyor ve nefes nefes dizlerini açıyor.

Lanet olsun, onu soymak ve vücudunun her muhteşem kıvrımını ve eğimini tatmak için can atıyorum. Birlikte çok vahşi olacağız, boğuşacağız, pervasız olacağız, dağınık olacağız ve zevkten sarhoş olacağız. Bunun vaadinin aramızdaki havada çalkalandığını hissediyorum, bacaklarımı kıçının altında sallıyorum ve parmaklarımı uyluğunun iç kısmında kaydırırken avucumu kaydırıyorum.

Eteğinin altından ne kadar derine ulaşırsam, teni o kadar sıcak ve nemli oluyor. Panik belirtileri için yüz ifadesini izliyorum ve amına yaklaşıyorum.

Hedefimden bir santim ötede, kalçasını okşuyor, onunla alay ediyorum. "Kendinden nefret eden yorumunu *güzel, seksi ve mükemmelsin* gibi süslü kelimelerle silmeyeceğim, çünkü hepsini duyduğundan şüpheleniyorum, büyük olasılıkla uyurken seni rahatsız eden ağır nefeslerde söylendi."

Alt dudağı titriyor, geri kalanı hareketsiz ve sert.

"Bunun yerine, sana tam olarak ne kadar *kirli* olmadığını göstereceğim.″ Külotunun kasıklarına dokunuyorum.

Nemli saten parmaklarımla buluşuyor ve sikim kalçasına doğru sarsılıyor. Tanrım, onu istiyorum. Omurgamın dibindeki bu şişme, daralma hissi, kalçalarımı sıkıyor ve taşaklarımı sıkıyor. Aramızdaki engelleri kaldırdığımda onu diğer tüm barbar göt delikleri gibi almaktan kendimi nasıl alıkoyacağımı bilmiyorum.

Ön kolumu kavrarken gözleri benimkilere kilitleniyor, beni itmiyor ama sanki hareketini hissediyormuş gibi parmaklarını kas boyunca kaydırıyor.

Bileğimi büküyorum ve bir parmağımı satenin kenarının altından bacağıyla amının arasına sokuyorum. Uzun, yavaş bir vuruşla, dokunuşumu açıklığından klitorisine doğru kaydırıyorum, etini ayırıyorum ve yumuşak kısa tüylerin hissinin tadını çıkarıyorum. Bir tarama daha ve bir tarama daha yaptığımda, daha da ıslanıyor. Amcığı şişiyor, bacakları titriyor ve ben ona daha önce kimsenin vermediği bir şekilde zevk verme fikrinden heyecan duyuyorum.

Ayaklarını şiltenin üzerine koyuyor ve iki eliyle koluma yapışıyor. Dolgun göğüsleri yükselip alçalırken nefeslerinin çekici sesi

Odadaki sessizlik.

Ayrılmış dudakları, kıçının dörtlülerime karşı esnemesi ve parmaklarımı kaplayan uyarılma hissi beni hiç bilmediğim şekillerde tahrik ediyor. Bu, bacaklarımın arasındaki sert baskıdan çok daha derinlere ulaşıyor. O benim damarlarımda, ateşli ve ağırlıksız. Kafamın içinde, vaatlerin fısıltısı gibi. Kalbimde, onu yumuşatıyor, onarıyor ve yeniden pompalamasını sağlıyor.

Elimi kaldırıp ağzıma götürüyorum. Bakışlarını tutarak, her bir parmağı yavaşça, kasıtlı olarak emerek temizliyorum. "Tadın kirli, Ivory. Kelimenin en hoş, en lezzetli, en bağımlılık yapıcı anlamıyla."

Çenesi sessiz bir solukla düşüyor. Ağzını kapatıp tekrar açıyor ama ben onu bir öpücükle kesiyorum. Ellerim yüzünde ve saçlarında geziniyor, dilinin peşine düşüp onu yakalıyor ve kendi dilime doluyorum. Beni takip ediyor, elleri başımda, ağzıma doğru inliyor ve dudaklarımdaki tadı yalıyor.

İhtiyaç bedenimde alçak ve sıkı bir şekilde sarılıyor. Onu daha derinden öperken, daha yakına çekerken, parmaklarımla ve dişlerimle onu takip ederken, sessizce ona verdiğim her şeyi almasını talep ederken yatak çerçevesi gıcırdıyor, çünkü hepsi onun. Ben onunum.

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdiriyor, sesi boğuk. "Kahretsin, sen... nasıl öpüşüleceğini gerçekten biliyorsun."

Boğucu nefesi ciğerlerimde bir boşluk açıyor ve her küçük nefesinde bu boşluk daha da doluyor. Boğazını temizlediğinde, ardından gelen nefes alışında sorusunu duyuyorum. *Şimdi ne olacak?*

Benim de kendi sorularım var, gecenin kalan dakikalarından daha fazla. Ama yemek yemedi, göz kapaklarında yorgunluk ağır basıyor ve çok önemli bir ders öğrenene kadar bu odadan çıkmayacağız.

Büyük bir isteksizlikle onu kucağımdan indirip yatağa yerleştiriyorum. Bakışları anında pantolonumdaki çadıra düşüyor. Buna alışsa iyi olur.

Ayağa kalkıyorum ve sertleşmiş aletimi tutarak pantolonumun içinde yana doğru itiyorum. "Haftalar önce ağzının kapatılmasını, bağlanmayı ve bunlara eşlik ettiğini düşündüğün diğer şeyleri istemediğini söylemiştin." Kemere uzandım ve uçlarından sıkıca tutarak ikiye böldüm. "Ama bunu düşündün."

Deri kayışa bakıyor ve ellerini kucağında ovuşturuyor. "Ben... Şaplağa aldırmadım."

"Bu yarı doğru. Tekrar deneyin."

Hayal kırıklığı kaşlarını kırıştırıyor. "Tamam, hoşuma gitti. Ama bu hiç mantıklı değil. Aşağılayıcı ve acı vericiydi."

"Acıyı tanımla."

"Bu... Bilmiyorum. Beni korkutması gerekirdi. Onun yerine, her yerimde sıcak ve bulanık bir his uyandırdı. Belki de beni korkutmadığın içindir. Çünkü ben... Ben..." Bakışlarını ellerine indiriyor.

"Bana bak."

Öyle yapıyor, dişleri dudağını kesiyor. "Senden hoşlanıyorum. Hiç istemediğim şeyleri istememe neden oluyorsun..." Gözlerini kaçırıyor ve hemen bana dönüyor. "Şaplaklarını, öpücüklerini ve... *daha fazlasını* istiyorum."

"Aferin kızıma." Eğilmiş pozisyonunun üzerinde durarak boştaki elimle çenesini kavrıyorum ve ağzını öpüyorum.

Dillerimiz birleştiği anda dudaklarımızın amaçsız, şehvetli kayışında kayboluyorum. O fantezinin ete kemiğe bürünmüş hali, geleneklere bağlı değil, ellerimin altında titreşiyor ve yönlendirilmek için yalvarıyor.

Doğruluyorum ve geri çekiliyorum. "Diğer erkeklerle yaşadığın acı... Bu kabul edilemezdi Ivory, çünkü rıza dışı bir şeydi." Her heceyi sert bir tonla noktalıyorum. "Sen hatalı değilsin. Asla kendini suçlamayacaksın. Anladıysan *evet* de."

Daha uzun oturuyor, çenesi daha yukarı kalkıyor. "Evet."

Duruşundaki o güven parıltısı egom için harikalar yaratıyor.
İlerleme kaydediyoruz ve bu beni bir kaya gibi sertleştirmiyorsa lanet olsun.

Duruşumu genişletiyorum, ilmekli kemer yanımda asılı duruyor. "Tıpkı şaplakta olduğu gibi, sana iyi bir acı göstereceğim. Kontrol *edebileceğin* türden bir acı. Burada tüm güç sende olacak, çünkü *hayır* dediğin *an*-"

Omuzları geriliyor, bu da ona bu kelimenin işe yaramaz bir orospu çocuğu olduğunu hatırlatıyor.

Yeni bir öfke ateşi kanıma karışıyor. Bir elimi saçlarımın arasından geçirip derin bir nefes alıyorum. "Boş ver onu. Bana *hayır* yerine doğal olarak kullanacağın bir kelime söyle. Öyle bir şey-"

"Scriabin."

Bunu söyleme hızı beni şok etti. Peki neden bir Rus besteci? Çamurlu kahverengi gözlerinin gölgelerine bakarken, Scriabin'in müziğinin çelişkili, uyumsuz niteliği göz önüne alındığında oldukça uygun olduğuna karar veriyorum.

Elimi esnetiyorum, kalbim çılgınca çarpıyor. "*Scriabin* dediğinde duruyorum."

Yüzümü, omuzlarımı ve elimdeki kemeri tarıyor. Kaşlarını çattı.

"Güvenine ihtiyacım var, Ivory."

Yukarı bakıyor, dudakları aralanıyor. "Sende."

"Göster bana." Sikimdeki ağrı büyüyor. "Ayaklarım yerde, göğsüm şiltenin üzerinde."

O itaat ettiğinde, kaburgalarımın içindeki gerginlik gevşiyor.

Arkasına geçip deri halkayı bacağından yukarı ve yuvarlak kıçının üzerinden geçiriyorum. Kollarını başının üzerine uzatırken ellerim kemeri tutarak yukarı doğru devam ediyor. "Bana neden cezalandırıldığını söyle."

Parmaklarını yorganın içine sokarak yanağını yatağa yaslıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Bedenimi sattığım için."

"Bu değil-" Öfkemden ayaklarımın titrediğini hissediyorum. "Beni dinle. Çaresiz bir durumdaydın ve o şerefsizler senin verdiğinden fazlasını aldılar. Seni cezalandırıyorum çünkü bana gelmek yerine kendini o arabaya attın."

Ayağa kalkmaya başladı ama ben ağırlığımla onu tuttum, göğsüm sırtında ve aç sikim kıçında.

"Ama siz benim öğretmenimsiniz," diyor sessizce. "Ne yapacağınızı bilmiyordum-"

"Stogie de vardı. Ve polis, sosyal hizmetler... Seçenekleriniz vardı."

Kasları altımda sönüyor. "Haklısın."

"Haklı ve kızgın. Ders kitapları için yardımımı reddettin ama o pisliklerden para kabul ettin. Bana güvenecek kadar bana güvenmedin ama tehlikeli bir anlaşma için o çocuklara güvendin."

Başını sallıyor, ağzı yumuşak bir şekilde onaylıyor. Ama biliyorum ki zihni geleceğe koşuyor, süregelen sorunlara yeni çözümler arıyor olmalı.

Dudaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Sen benimsin, Ivory. Bu, sorunlarının da benim olduğu anlamına geliyor. Faturaların, endişelerin, güvenliğin..." Ağzının köşesini öpüyorum. "Hepsi bana ait."

Ağır bir iç çekiş bırakır.

Aşağı doğru kayarak ellerimi giysilerinin üzerinde gezdiriyorum. İnce omuzları, omurgasının eğriliği, poposunun kalkıklığı... Dokunulacak, yutulacak ve eritilecek çok fazla kadınsılık var.

Arkasına çömeliyorum, kaslarım heyecandan uğulduyor. Kemer elimdeyken, eteği ona doğru kaydırırken derinin sıyrıklarını hissetmesine izin veriyorum.

Bel. Sıkı kalçalar ve çiller, dolgun kalçalar ve kaymak gibi bir ten, tüyler diken diken ve pembe saten... Hepsi benim. Ama külot gitmeli.

Onları ayaklarına doğru çekip geri çekildiğimde, içimdeki her şey tek bir temel içgüdüye indirgeniyor. Tanrım, kahretsin, kör edici bir şiddetle onun içinde olmak istiyorum, ama ayaklarımı yerde tutmayı ve elimi aletimden uzak tutmayı başarıyorum. "Güvenli kelimen nedir?"

"Scriabin," diye nefes alıyor, yorganı tutarak.

Onun benim için eğildiğini görünce sikim pantolonumun içinde acı içinde sarsılıyor, neredeyse fermuarı yırtıyordu. Yalnızken kendine dokunuyor mu? Bir erkek onu hiç tatmin etti mi? Bundan şüpheliyim, ama beni onu bağlayıp kırana kadar becermeye teşvik etse bile, onaylanmaya ihtiyacım var.

"Bir soru daha." Bir parmağımı kalçasından yukarı kaldırıp bacaklarının arasındaki yumuşak, ıslak ette gezdiriyorum. "Hiç orgazm oldun mu?"

OceanofPDF.com

Yüzümü Emeric'in yatağının erkeksi kokusuna bastırıyorum ve titreyen bacaklarımı yere kaymamam için zorluyorum. Soğuk hava çıplak popoma değiyor ve parmakları... Aman Tanrım, parmakları kalçalarımın arasında ileri geri kayıyor ve aşağıda çok garip, çok canlandırıcı bir sıcaklık yaratıyor.

Vuruşlarının izlediği yoldan başka hiçbir şeye odaklanamıyorum, tüm vücudum bunu yapmaya devam etmesi için şarkı söylüyor... bunu... tam olarak ne yapıyorsa onu. Lütfen, durma, yapma-

Durdu, beni kocaman avucunun içine aldı. "Soruyu tekrarlamayacağım."

Dişlerimi dudağıma bastırıyorum, huysuz ve sabırsız ses tonundan nefret ediyorum. Ya da belki seviyorum.

"Bilmiyorum. Ben... Bazen kendime dokunuyorum." Mahallemdeki kadınların bahsettiği parmak kıvrımını yaratmaya çalıştım ama hiçbir zaman iddia ettikleri kadar iyi hissettirmedi. "Zevk almadığım zaman olabilir mi?"

Eli amıma doğru esniyor. "Bütün o orospu çocukları ve hiçbiri seni boşaltmadı." Parmaklarını gevşetiyor, tembelce okşuyor. "Bundan sonra farklı olacak."

Bir sonraki vuruş içeriye doğru kıvrılıyor ve beni yepyeni bir farklı dünyaya itiyor. Ciğerlerimden hava fışkırıyor ve vücudum istilanın etrafında kenetleniyor. Aman Tanrım, çok... acısız. Kuru, yakıcı ya da çok sıkı değil.

Parmağının kaygan hareketleriyle tekrar tekrar dalıyor. Vücudumda erimiş, komaya sokan bir zevk dolaşıyor. Meme uçlarım sıkılaşıyor ve nabzım çıldırıyor. Ritminin şapırdayan sesleri odayı doyururken ayak parmaklarımı halıya gömüyorum.

Isı yüzüme hücum ediyor. Bunun arzu olduğunu biliyorum ve doğal kayganlığımı serbest bırakacak, bana bunu nasıl isteyeceğimi gösterecek o gizemli tetiği buldu. Ama elinin her yerine akıtıyorum. *Bu kadar* dağınık olmak normal mi?

Çömeliyor, parmağını içime gömerken diğer eli kemeri uyluğum boyunca sürüklüyor. Deri bana karşı titriyor, tıpkı onun nefes verişi gibi. Ve sesi. "Çok ıslak."

"Özür dilerim. Neden bilmiyorum-"

"Yapma," diye homurdanıyor, parmağını içeri ve dışarı daldırıyor, büyük bir kontrolle masaj yapıyor ve ovuyor. "İlgilenilmek, umutsuzca zevk vermek isteyen birinden zevk almak böyle bir şey işte." Dudakları iç uyluğumu sıyırıyor. "Kızıma nasıl dokunacağımı biliyorum."

Hem dilsiz hem de *erkek* olmayı ve sadece sözlerinin gücüyle teslimiyetimi nasıl ikna edeceğini biliyor. Daha önce hiç bu kadar güçlü ve kendinden emin, aynı zamanda bana böyle dokunabilecek kadar sakin kalabilen biriyle birlikte olmamıştım.

Parmakları bedenimi terk ediyor ve sıcaklığı kayboluyor. Boynumu çeviriyorum ve o doğrulup ıslak elini ağzına götürürken derin lacivert gözlerini yakalıyorum.

Bu beni ikinci kez tadışı. Müstehcen ama aynı zamanda büyüleyici.

Yana doğru adım atıyor. "Ellerini hareket ettirme."

Hava arkamda ıslık çalarken parmaklarımı başımın üzerindeki yatakta döndürüyorum. Kıçıma ateşli bir darbe iniyor ve acıyı ovmak için elimin geri çekilmesine engel olamıyorum.

Ama ağzı çoktan oradaydı, bıçak gibi kesen sıcaklığın üzerine mühürlenmişti, emiyor ve yalıyordu. Dudakları acıyı tamamen başka bir şeye dönüştürürken bileğimi kavrayıp yatağa sabitliyor. Dilinin gezintisi acıyı kovalıyor, tenimde uyuşturucu bir ürperti bırakıyor.

Belki de önce bana dokunmak için çok zaman harcadığından, beni aşırı uyarılmış bir durumda askıya aldığından, ama tekrar sallanmak için ayağa kalktığında sinmiyorum. Vücudum zaten bir bağımlı gibi vızıldıyor. Daha fazlasını istiyorum.

Vurmaması dışında. Kararlı adımlarla yataktan uzaklaşıyor ve dolabın içinde kayboluyor. Ne oluyor be?

Bir saniye sonra elinde siyah bir spor çantasıyla çıkıyor ve fermuarını açıp başımın yanındaki yatağa bırakıyor. Deri kelepçeler yatağın üzerine düşüyor, ardından naylon kayışlar geliyor.

Kalbim bir orkestrayı bastıracak kadar yüksek sesle çarpıyor. "Bu ne için?"

Kayışları çözüyor ve çömelerek onları karyola çerçevesine takıyor. "Eğer elini bir saniye daha erken hareket ettirseydin, kemer

Parmaklarını. Hatta belki kırabilirsin. Bunu piyano kariyerini tehlikeye atmadan yapacağız."

Dedi duvarları yumruklayan adam.

Dirseklerimi kaldırıp hasarlı eklemlerini gösteriyorum. "Bir sonraki senfoni performansın ne zaman?"

"İki hafta." Şişmiş elini uzatıyor, sonra yatağın kenarına vuruyor. "Kollar buraya."

"Beni bağlayacak mısın?"

"Seni koruyacağım." İlk deri kelepçeyi açar. "Bu ya da güvenli kelimen. Bir karar ver."

Kendimi o bağların içinde, kıçımı kemerle bağlarken, daha iyi öperken ve beni evreninin merkezi haline getirirken kapana kısılmış ve kaçamaz halde hayal ediyorum. Beni zorlamıyor. Beni bir seçimle güçlendiriyor, başka hiç kimse umursamazken beni heyecan verici bir yere götürmeyi teklif ediyor.

Yanağımı yatağa yaslıyorum ve kollarımı başımın üzerine uzatıyorum.

"Güvenin sarhoş edici." Elleri aniden yüzümde beliriyor.

ağzı benimkine çarparken başım.

Dudaklarının talebi altında eriyorum. Bu öpücük öncekilerden daha sert, daha aç ve daha ölümcül, dili benimkiyle dolanıyor ve güçlü çenesi tenimi lezzetli bir yanıkla çiziyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve kelepçelere dönüyor, onları kayışlara bağlıyor ve bileklerimin etrafına kilitliyor. Parmakları ustalıkla tokaların ve mandalların üzerinde geziniyor.

Bunu kaç kere yaptı? Kaç kadınla?

Geçmişime bakınca kıskanacak durumda değilim ama bu içimdeki sızıyı dindirmiyor.

Ellerinin dokunuşu beni düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Burada *benimle birlikte,* kollarımı bağlarken tüylerimi diken diken ediyor.

Bunu yaptıktan sonra arkamda durmak için hareket ediyor, ellerini kalçalarıma koyuyor ve kıçımı kalçalarına doğru çekiyor. Kayışlar hareketle birlikte geriliyor, kelepçeler kollarımı başımın üstünde tutuyor.

Ama kendimi kapana kısılmış ya da bastırılmış hissetmiyorum. Demir atmış gibi hissediyorum. Ona.

Yeni bir sızı kıçımın alt tarafını alevlendirmeden hemen önce katlanmış kemer çevremde sallanıyor. Tüy gibi dokunuşlarla sıyrığı okşuyor ve dudakları da buna katılarak kalıcı acıyı öpüp yatıştırıyor. Sonra tekrar sallıyor.

Vur, masaj yap, öp. Bu adımları kaç kez tekrarladığını bilmiyorum. Bir noktada, keyifli bir transa geçiyorum, uçan bir yerde kayboluyorum.

Sadece o, ben ve nefeslerimizin ahengi var.

İki insanın isteyerek, arzulayarak bir araya gelmesi böyle hissettirmeli. Onunla seks nasıl olurdu? Hayal bile edemiyorum. Sadece duygusal bağ bile beynimi patlatabilir.

Isınmış arka tarafımı okşamalar ve öpücüklerle kaplıyor, içimde büyük bir his uyandırıyor. Bacaklarımın arasındaki şişmiş zonklama toparlanıyor ve alevleniyor, sinir uçlarıma enerji veriyor ve vücudumun var olduğunu bilmediğim kısımlarına doğru genişliyor. Bir şey geliyor, harika bir şey, ama his bir kırılma noktasına ulaşmadan önce, tekrar sallanmak için geri adım atıyor.

Tekrar tekrar beni kenara yaklaştırıyor, ihtiyaçla beni daha da yakıyor ve her seferinde bir vuruşla beni kızdırıyor.

Sıcak kirpikler ve şefkatli dokunuşlar tamamen durduğunda, yorganın içine doğru inliyorum. "Bitti mi?"

İniltili kahkahası, kelepçeleri çözmek için eğildiği yatağın etrafında onu takip ediyor. Hareket edemeyecek kadar gevşek ve ağırlıksızım. Ama amım boşlukla titreşiyor, sıkılıyor ve utancın ötesinde sırılsıklam.

Umurumda değil. İhtiyacım var... ihtiyacım var... "Lütfen."

Yatağa tırmanıp beni sırtüstü yatırıyor ve kalçalarımın üzerine oturuyor. Ereksiyonu tam orada, pantolonunda bir delik açmaya çalışıyor. Ama onu serbest bırakmıyor ya da ona bakmıyor.

Beni ezecek kadar ağır ama kasları yanlarımda kasılıyor, cüssesini taşıyor. Bakışları düğmeli bluzuma iniyor ve yakasını kavrayıp yırtarak açıyor. En güzel bluzum. Ama yüzündeki ifade bana neden umursadığımı unutturuyor.

Dudakları nefeslerinin gücüyle birbirinden ayrılıyor ve gözleri uçsuz bucaksız bir okyanus gibi üzerimde geziniyor, ağır ve derin, beni hayretler içinde boğuyor.

Erkekler daha önce de üzerime bu şekilde oturmuşlardı ama sadece kollarım sallanırken ve kalçalarım sallanırken bir mücadele sırasında. Hiç kimse beni böyle savunmasız bir pozisyonda itmeden ve almadan oturtmamıştı. *Pantolonu hala üzerindeyken.*

Annemin sutyeninin beyaz satenini içine alıyor, malzeme göğsümü tamamen örtmek için çok küçük. Bir iniltiyle göğüslerimin altındaki kapları çekiştirerek onları ortaya çıkarıyor. "Son birkaç aydır bunları kaç kez hayal ettiğimi bir bilsen, nasıl hissedeceklerini, tatlarının nasıl olacağını, iple bağlandıklarında nasıl görüneceklerini..."

"Ben de seni hayal etmiştim." Pantolonunu zorlayan sert uzunluğa ulaşmak için elimi kaldırıyorum.

Bileğimi yakalıyor ve öne doğru hamle yapıyor, göğsü göğsüme değiyor ve sesi gırtlaktan geliyor. "Eğer bana dokunursan, her şey biter. Zar zor dayanıyorum."

Bir yanım bıraktığında neye benzediğini görmek istiyor. Ama bunu nereye götüreceğine dair merakıma yenik düşmeyi ve onun önderlik etmesine izin vermeyi tercih ediyorum.

Titrek bir eliyle göğsümün dış kenarının izini sürüyor. Eğilip dudaklarımın tadına bakarken diğer eli saçlarıma dolanıyor.

Dilindeki tarçın aromasına bayılıyorum. Bu ona özgü bir şey, onu diğerlerinden ayıran binlerce şeyden sadece biri. Onunlayken içimdeki çürükler kendilerini gizliyor. Ya da belki de kayboluyorlar. Onları ya da ateşledikleri korkuyu hissedemiyorum. Neden hissedemiyorsun? Acımasızca koruyucu olduğu için mi? Beni cezalandırırken bile son derece şefkatli olduğu için mi?

O derin bir keşif kuyusu ve umarım kendisi hakkında her şeyi öğrenmem için bana zaman ve izin verir.

Kalçalarımdan kayarak yanıma, bana doğru uzanıyor. Saçlarımdaki eli daha sıkı kenetleniyor ve dudakları benimkilerle birlikte kalıyor, dilinin her ısırığı ve yuvarlanışı omurgamda elektriksel bir ürperti yaratıyor.

Serbest eli boğazımdan aşağı iniyor, göğüslerimin arasında, karnımın üzerinde bir yol izliyor ve bacaklarımın arasına dalıyor. Ağzına karşı nefesim kesiliyor, parmaklarım omzunu kavrıyor.

Başparmağının yerleşimi beni sersemletiyor ve klitorisim ona sürttüğü şeytani baskıya karşı zonkluyor. Önce bir, sonra iki parmağını içime sokuyor ve ben onun eline karşı kıvranıyorum, tenim sıcak ve bakışlarının altında açıkta.

Belime dolanmış eteğim ve göğüslerimin altına sıkıştırılmış çok küçük sütyenimle gülünç görünüyor olmalıyım. Ama umursuyor gibi görünmüyor.

Ağzı dudaklarımda ziyafet çekerken bile çıplak göğüslerime bakışlar fırlatıyor. Göğsümden nefret ediyorum, ama bana gördüklerini takdir ediyormuş gibi bakmasını seviyorum, sanki beni istediği gibi başka bir kadını hiç istememiş gibi. Vücudum onu memnun ediyor. *Ben* onu memnun ediyorum.

Gövdesinin uzunluğu benimkine karşı titriyor, tüm keskin kenarlar ve kasılmış kaslar. Ayakkabılarını ne zaman çıkardığını bilmiyorum ama çoraplı ayakları ayak parmaklarıma sürtünüyor. Hâlâ üzerinde olan gömlek ve pantolon ondan sızan sıcaklığı azaltmıyor. Yoğunluğu beni boğuyor ve ciddi sesleri tenimi ürpertiyor. O açlık çeken, büyümeye muhtaç bir adam ve ben onu beslemek istiyorum.

Eli saçlarımı kavrıyor, dillerimiz birbirine dolanırken dudaklarımı

dudaklarına bastırıyor, sıcak ve ıslak, aç ve savunmasız. Onun ereksiyonu

Çıldırtıcı daireler çizerek kalçama sürtünüyor ve yanan hisler tenimi yalayarak meme uçlarımı acı veren noktalar haline getiriyor.

Sıcak bir dille göğüslerimi yutmak için ağzını ayırıyor. Emiyor ve yalıyor, parmakları ve başparmağı kötücül saldırılarına devam ederken bir tomurcuğu ağzının derinliklerine çekiyor.

Patlayacağım. Çekirdeğimin derinliklerinde kaynadığını, daha hızlı, daha sıcak yükseldiğini, havamı çaldığını hissediyorum. Dudakları dudaklarıma döndüğünde, inlemelerimi yutuyor. Öpücüğü, kokusu, beni saran gücünün hissi... Kaslarım tüm bunların ezici zevkiyle titriyor.

Kolundan aşağı bir titreme iniyor, parmaklarını daha hızlı, kalçalarını daha sert hareket ettiriyor.

"Gel, Ivory," diye dudaklarıma yapışıyor. "Elimin her yerine boşal."

Ağzım gevşiyor, ona uzanırken çenem yukarı doğru eğiliyor. Onun için için yanan bakışlarının içine düşüyorum ve genişleyen baskıyı hissediyorum, tam orada, içimde kopan bir fırtına gibi, birikiyor ve güçleniyor. Ama bunu nasıl gerçekleştireceğimi bilmiyorum. "Deniyorum. Bilmiyorum..."

"Aklını başına topla." Başparmağını döndürüyor ve dilini esnek dudaklarımda gezdiriyor. "Her şeyi bırak."

Daha önceki itiraflarım şok edici derecede özgürleştiriciydi. Bunu onunla yapmak beni yeterince rahatlatmış olmalıydı. Ve rahatladım, ama aynı zamanda neler olduğu ve tüm bunların ne anlama geldiği konusunda gerginim.

Uyarılmışlığının aciliyetiyle titriyor, beni deliliğe doğru parmaklarken kendini çılgınca kalçama sürtüyor. Başparmağını her çevirişinde ve elini her pompalayışında, kararlılıkla harekete geçen ama belirsizlikle sallanan salıverilmem uçurumun kenarında geziniyor.

"Düşünmeyi bırak, lanet olsun, ve beni hisset." Aletini bacağıma dayıyor, nefesi boğazında düğümleniyor. "Seni ne kadar istediğimi hisset. Seni yanımda ne kadar istediğimi. Sensiz bitiremem."

İçimde görünmez bir duvar yıkılıyor ve titreyen, ezici bir ısı omurgamdan dökülüyor, rahmimde patlıyor ve vücudumdaki her nöronu paramparça ediyor. Bunun şoku nefesimi kesiyor, sırtım pek çok yeni ve çılgınca hissin gücüne karşı eğiliyor.

"Ah Tanrım, işte böyle. Çok güzelsin," diye mırıldanıyor. "O kadar benimsin ki." Parmakları, kalçaları ve soluk soluğa inlemeleri birlikte çalışarak beni karıncalanma mutluluğunun derinliklerine itiyor ve sesini parçalıyor. "Kahretsin, ben-"

Boğuk bir çığlıkla boşalıyor, yarı yarıya üstüme yuvarlanırken vücudu sarsılıyor ve nefes nefese bir öpücükle ağzımı yakalıyor. Ağırlığı

kamburlaşıyor

ve kalçalarının sallanması tembel bir yuvarlanmaya dönüşüyor. Eli bacaklarımın arasından kayıyor, göğsü benimkine karşı sertçe kabarıyor. Ama hareketleri yavaş, saygılı bir şekilde nazik, çenemi kavrıyor ve beni durgun, rüya gibi bir evrene doğru öpüyor.

Serbest bırakılmamla onunki arasında bir yerde öldüm. Ve şimdi hayatta olmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Onu öpmek için yüzümdeki kasları hareket ettiremiyorum. Tenim sıcak ve terden kayganlaşmış ama kimin umurunda? Her santimim lüks bir şekilde uyuşmuş, kayıtsız ve mutlu.

Bakışlarımı tutuyor, dudaklarıma karşı tırtıklı bir ses çıkarırken gözleri geniş ve büyüleyici. "Şimdi neden yasadışı olduğunu biliyorum."

OceanofPDF.com

Ivory'nin güzelce yorulmuş bacaklarını kaldırıyorum, ellerimi esnek kıvrımlarının etrafında şekillendiriyorum ve gömleği kollarından kaydırmak için gerekenden daha fazlasına dokunuyorum. "Hâlâ benimle misin uykucu kız?"

Kapüşonlu kahverengi gözleri, bakışlarımla buluşmadan önce ağzımın üzerinde ağır ağır bir tırmanış yapıyor. "Mm."

Gülümsemem o kadar derin ki besleyici bir nefes gibi ciğerlerimde hissediyorum. Her gece yüzüne o bakışı yerleştirmek için yapabileceklerimin sınırı yok. Ama *onun* sınırları ne? Neyi riske atabilir? Eğitimini mi? Geleceği mi?

Eğer evimde yakalanırsa, risk altında olan benim. Ben bir öğrenciden, bir kurbandan faydalanan yetişkinim. Ben yasal bir savaşa girsem de, o tüm suçlamalardan kurtulmuş olur.

Aklımı başıma topladığımda bir plan yapacağım. Ama şu anda onun güvenliği, katlanabileceğim sonuçlardan çok daha ağır basıyor.

Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıyorum. Son parçayı da yere attığımda, hayal bile edemeyeceğim kadar kışkırtıcı bir manzarayla baş başa kalıyorum ve haftalarca denediğimi biliyor.

Yatağıma yayılmış, çıplak kum saati figürü vücudumdaki her erkeksi siniri, organı ve bağ dokusunu çağırıyor. Islak ağzından ve kaslarındaki gevşeklikten bol göğsüne ve kızarmış klitorisine kadar beni kendine çekiyor ve akıl almaz bir hayranlık içinde tutuyor.

Parmaklarıma geldiğinden beri tek kelime etmedi. Şokta gibi görünüyor. Ya da mutluluktan uçuyor. Bir elini bacaklarının arasına kaydırıp amının şişmiş etini hissederken gözlerinin genişlemesine bakılırsa kesinlikle huşu içinde.

Yüce Tanrım, o günahla sarmalanmış bir masumiyet.

Beni en çok sarsan masumiyet kısmı. Sadece öğretmeni olarak çizgiyi aşmakla kalmadım, aramızda on yaş fark var. Buna bir de onun

Küfürlü geçmişim ve acımasız, hükmedici sevişme tarzımla bir kara mayınına doğru gidiyoruz. Eğer çok hızlı hareket edersem ya da yanlış bir adım atarsam, sonuçları yıkıcı olur.

Parmaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, amının üzerindeki koyu renkli bukleleri okşuyorum. "Bunu tıraş etme."

Ellerimize bakıyor ve yüzüme dönüyor. "Neden olmasın?"

"Kendimi-" *Küçük bir kıza dokunuyormuş* gibi hissetmek istemiyorum. "Sen gençsin, Ivory. Daha fazla hatırlatmaya ihtiyacım yok."

"Senden daha yaşlı bir sürü erkekle birlikte oldum." Yanakları kızarıyor ve elini geri çekiyor. "Bunu söylememeliydim."

Diğer erkeklerden asla bahsetmemesini isteme dürtüsü boğazımda yanıyor, ama onu geri çekiyorum. "Eğer bu konuda, *onlar* hakkında konuşmak istersen, başvuracağın kişi ben olmak istiyorum." Dudaklarını öpüyorum ve parmağımı amının üzerinde gezdiriyorum. "Tamam mı?"

"Tamam." Bileğimi kavradı ve sıktı. "Teşekkür ederim."

Yataktan kayıyorum ve kalçasına vuruyorum. "Kalk."

On dakika sonra, buhar banyoyu ıslatıyor, aynadaki yansımamı ve arkamdaki duş kapısını buğulandırıyor. Şampuanımın odunsu kokusu içime işlerken, suyun fayanslara çarpması onun hareketlerini yayınlıyor. Benim eşyalarımı kullanmasında, benim gibi kokmasında ve benim alanımda kendini evinde hissetmesinde son derece tatmin edici bir şey var.

O duş alırken ben de lavaboda sikimi yıkıyorum, külotumun içine boşaldığım için hem dehşete düşmüş hem de perçinlenmiş durumdayım. Liseden beri bunu yapmamıştım. Ama bu beni şaşırtmamalı. Haftalardır lanet bir şeytan gibi mastürbasyon yapıyorum.

Duşta ona katılmamak için kendimi zor tutuyorum. Onu iyice, tamamen ve akla gelebilecek her şekilde becermek istiyorum ama ona diğerleri gibi olmadığımı kanıtlamam gerekiyor. Onunla attığım her adım bir risk ve hâlâ cevaplanmamış pek çok soru var.

Parmak eklemlerimi temizliyorum ve lavabonun altındaki malzemelerden antibiyotik kremle köpürtüyorum. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Buğulu silueti duş kapısının arkasında donuyor. "Hayır."

Yüzümü ona dönüyorum, buharın kıvrımları arasında vücudunun şeklini seçmeye çalışıyorum. "Prezervatif kullanıyor musun?"

Kendini sabitlemek istercesine bir avucunu cam kapıya bastırıyor. "Yapabildiğim zaman."

Yumruğum sıkılıyor ama bir sonraki yumruk atacağım şey kendi aptal ağzım olmalı. Daha kalpsiz olabilir miyim? Tabii ki, her zaman prezervatif kullanmıyor. Bir erkek *hayır demekle* yetinmiyorsa, kesinlikle toparlamak için de duraklamıyordur.

Öfkemi tutmayı başarıyorum ama nabzımın hızlı atışı ve omurgamı kavuran öfke beni banyodan dışarı itiyor.

"Sana giymen için bir şeyler hazırlayacağım," diye bağırıyorum yatak odasından. "Benimle mutfakta buluş."

Tişörtlerimden birini onun için yatağa atıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve bir çift flanel pantolon giyiyorum.

Çıkarken telefonumu aldım ve babamın kliniğini aradım. Beklediğim gibi, telesekretere düşüyor. Çıplak ayaklarımla halı kaplı merdivenlerden inip mutfağa giriyorum ve kayıt cihazına kim olduğumu ve ne istediğimi söylüyorum.

Randevusunu ayarlamak için babamı arayabilirdim ama bu gece onun sorularıyla uğraşmak istemiyorum. Hâlâ tüm cevaplara sahip değilken olmaz.

O mutfak kapısında belirdiğinde, adaya iki tabak ısıtılmış linguine carbonara koymuştum.

Eşikte duruyor, koyu kahverengi gözleri yemekle çıplak göğsüm arasında gidip geliyor. Yüz ifadesi, gülümsemeyle yumuşamadan önce var olan her duyguyla kırışıyor. "Yemek mi yaptın?"

"Yemek servisim yaptı." İki bardak ve bir sürahi tatlı çay aldım. "Fırın ısıttı."

Adaya yaklaşıyor, orta boy tişörtünü bronzlaşmış bacaklarından aşağı çekiyor. Uzun ıslak saçları beyaz pamuğu göğsüne doğru ıslatıyor, gergin meme uçlarını ve narin omuzlarını ortaya çıkarıyor. Gözlerimi kaçırmam mümkün değil. Sanki varlığımın her zerresi onunkine bağlı ve yaptığı her hareket beni harekete geçiriyor, daha yakına, daha derine çekiyor.

Hiç şansım yoktu.

"Teşekkür ederim." Bar taburesine oturuyor ve gömleğinin eteklerini bacaklarının arasına sıkıştırıyor. "Bu inanılmaz kokuyor."

Yanındaki tabureye yerleşiyorum, yüzümü ona dönüyorum ve erişteye bir çatal saplıyorum.

Gözleri göğsüme dönüyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Ne?"

Bir parmağını önümde tutuyor, konsantrasyonu omuzlarımdan belime doğru ilerlerken havaya vuruyor.

Sayıyor mu?

Sikeyim, kaslarım zıplıyor. Tek yapması gereken bana bakmak ve vücudum tepki veriyor.

Elini bırakıp yemeğine dönüyor ve "On iki çentik ve on kaslı çıkıntı" diye mırıldanıyor.

Rakamları anlamlandırmaya çalışarak aşağıya bakıyorum. Haftanın yedi günü, günde iki saatimi evimdeki spor salonunda geçiriyorum ve diğer tüm erkeklerin spor yapmasıyla aynı sebepten dolayı fiziğimi en iyi şekle sokuyorum. Sevişmek için. Ama şimdi sırf onun kaslarımı tekrar saymasını izlemek için ağırlıklara vurmak istiyorum.

Çatalından bir erişte koparıp sırıtıyor. "Öğretmene benzemiyorsun."

"Öğrenciye benzemiyorsun."

Gülümsemesi dağılır.

Elimi yüzüme silerek bu sözleri geri alabilmeyi diliyorum. Bakışları kaç kez yanlış türden bir dikkat çekti? *O beni çekti.*

Çatalını vücudumda bir aşağı bir yukarı sallıyor. "Modellik yaparak öğretmenlikten daha çok para kazanırsın."

"Paraya ihtiyacım var gibi mi görünüyorum?"

"İyi noktaya değindin." Mutfağı tarıyor, hiç kullanılmayan son teknoloji aletleri inceliyor. Zenginliğimin kaynağını sormuyor ama merak ettiğini biliyorum.

Tereyağlı bir makarna lokmasını yutuyorum ve çatalımın etrafında daha fazla erişte çeviriyorum. "Ailem piyanolardaki ahşap desteklerin patentini elinde tutuyor."

"Vay canına. Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi? Yani para beni çalışmak için teşvik etmiyor."

"Neden çalışasın ki? Bir yatta yaşayabilir, rom içebilir ve pis kokulu bir sakal bırakabilirsin." Kaşları kalktı. "Bir korsan gibi."

"Bir korsan." Dudaklarım seğiriyor. "Kulağa ne kadar çekici gelse de can sıkıntısı bana göre değil." Aklımı kaçırabilirim. "Meydan okumaya ve kendi kendime başarı kazanmaya ihtiyacım var ve ben bunları piyano çalarken, öğretmenlik yaparken buluyorum..." Ona kısık bir bakış attım. "Ve disipline etmek."

Gözleri titriyor. "Bu sonuncusunda çok iyisin." "Ama

diğerlerinde değil?"

Ağzının kenarından sinsi bir sırıtma geçiyor. "Çaldığını hiç duymadım."

"Her gece çalarım." Ama bu gece çalamayacağım.

Hiç pişmanlık duymadan zonklayan elime bakıyorum.

Bir çatal dolusu linguine sıyırıyor. "Buranın büyük bir yer olduğunu biliyorum ama hiç piyano görmedim."

"Seni başka zaman gezdiririm. Yemeğinizi bitirin."

Makarnanın geri kalanını içine çekiyor ve ardından tatlı çayını yudumluyor.

Hemen ardından ben de kendiminkini bitirip tabağı kaldırıyorum. "Senin için bir doktor randevusu aldım."

Çatalı tabağa çarpıyor, sesi kısılıyor. "Sigortam ya da bunu ödeyecek param yok."

Elim esniyor. Annesini ve onun yanında olmayan diğer herkesi incitmek istiyorum. "Örtüldü."

"Yapamam-"

Yumruğumu tezgâha vurarak porselenleri salladım. "O randevuya gideceksin ve tam bir muayene olacaksın, hem sağlığın hem de benim içimin rahat etmesi için."

Çenesini sıkarak bana inatçı bir bakış fırlattı.

İstediği kadar kaşlarını çatabilir. Daha bitirmedim. "Bu noktadan sonra, *yapamayacağım* kelimeler artık senin sözlüğünde yok." Sadece gözlerimi görene kadar öne doğru eğiliyorum. "Yeterince açık konuştum mu?"

"Oh, temizsin." Bakışlarımı tutuyor. "Ve yıpratıcı ve asık suratlı. Korkunç bir öfken var."

Gözlerinde şakacı bir gençlik parıldıyor ama orada başka bir şey de var. Dudakları nefeslerinin yükselmesine izin vermek için ayrılıyor ve sanki sertlik ve cesaret maskesini zorluyormuş gibi gözlerini kırpmıyor.

Derinlerde bir yerde korkuyor. Bana karşı gelmekten mi? Beni hayal kırıklığına uğratmaktan mı? Aramızda olanlara inanmaktan mı?

Aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve onu acımasızca dudaklarından öpüyorum. Başını iki elimle kavrayarak dilimi onunkine karşı kullanıyorum, bizi birbirimize kaynaştırıyor, yalıyor, ısırıyor ve ona duyduğum coşkunun son damlasına kadar ona akıtıyorum. Korku karşısındaki gücünü, tüm engellerine rağmen kararlılığını seviyorum ve lanet olsun, ağzını seviyorum. Dudaklarının sıcak, ıslak emişinin dilimin etrafını sarması ve sikimi sertleştirmesi.

Ellerimin çerçevesinde geriye doğru eğiliyor ve gözlerimi arıyor. Birbirimize bakıyoruz, göğüslerimiz kabarıyor, aramızda titreşen enerjide asılı kalıyoruz.

Sonsuz bir kalp atışından sonra gözlerini kırpıştırıyor. "Ders kitapları için size ödeme yapacak param var... ama... görebiliyorum..." Yüzümde yükselen sıcaklık karşısında irkiliyor. "Şimdi bu konuyu açmak için kötü bir zaman."

Bulaşıkları üst üste koyup lavaboya taşıyorum. "Yarın akşama kadar faturalarınızın ve ihtiyacınız olan her şeyin bir listesini istiyorum." Ona omzumun üzerinden sert bir bakış fırlatıyorum. "Satın almayı bilmeyeceğim şeyler."

Lavaboda bana katılıyor, yüz ifadesi hayal kırıklığı içinde sıkışmış.

Bir tabağı durulayıp ona uzatıyorum. "Kendi başına ayakta durabilecek kadar güçlü ve cesur olduğunu biliyorum. Bunu yıllardır yapıyorsun." Parmaklarımı sert çenesinin üzerinde gezdiriyorum. "Ama artık yardımın var. Zorluklarını biraz daha hafifletmek için buradayım. Bana yaslanacaksın."

Bulaşık makinesinin rafına bakıyor, tabağı yanlış tarafa koyuyor, bir süre inceliyor, sonra çeviriyor. "Bunun gibi mi?"

Başımı sallıyorum. Hiç bulaşık makinesi doldurmadığını fark etmek hayattaki pek çok şeyi takdir etmemi sağlıyor ve onu bu listenin en başına koyuyorum.

Soğukkanlı bir ifadeyle, sessizce bulaşıkları bitirmeme yardım ediyor. Ona düşünmesi, gururunu benimkiyle tartması için zaman veriyorum. Temizlik tamamlanıp tezgahlar silindiğinde ona dönüyorum.

Bir kol mesafesinin hemen dışında duruyor, çıplak ayaklarına bakarken küçük bedeni tişört tarafından yutuluyor. "En çok değer verdiğim şey beş kuruş etmez ama yine de insanlar için vermesi en zor şey gibi görünüyor."

Arkadaşlık mı? Koruma mı? Aşk mı? Başım dönüyor, cevabı arıyorum. "Adını koy, senin olsun."

Gözleri benimkileri buluyor ve öne doğru bir adım atıyor. Bir adım daha atıyor ve kolları belimi sarıyor. Yanağını göğsüme bastırıyor, ten tene ve ağır bir iç çekiyor.

Sarılmak. En çok değer verdiği şey bu.

Onu kucaklarken kaburgalarım geriliyor, yumuşak tenini zedelemeden olabildiğince yaklaşıyorum. Bir baş daha kısa, kalbinin benimkine çarpışını hissedemeyecek kadar kısa. Bu yüzden onu dizlerinin altından ve sırtından yakalıyorum, havaya kaldırıyorum ve göğsüme doğru çekiyorum.

Dirseğimle ışık düğmesine dokunuyorum ve merdivenlere yöneliyorum.

Bana doğru sokuluyor, elleri omuzlarımda dolanıyor ve saçlarımın arasına kayıyor. Yüzünü yanağıma dayayıp dokunurken, nefes alırken, beni hissederken tüm vücudu kollarımda gevşiyor. "Sana beni bırakmanı söylemeliyim ama bu çok hoşuma gidiyor."

İyi bir şey, çünkü gitmesine izin vermeyeceğim.

Yatak odasına ulaştığımızda boynuma doğru mırıldanıyor. "Sabah eve gidip kıyafetlerimi almam ve Schubert'i beslemem gerekiyor."

Gülümsememi bastırıyorum. "Onu beyinle mi besliyorsun?"

"Ne?" Şaşkın ifadesi yerini ışıltılı bir gülümsemeye bırakıyor. "Ölü Schubert değil. Benim kedim."

"Okuldan önce evinize uğrarız ama kıyafete ihtiyacınız yok."

Dolaba girdim ve onu ayağa kaldırdım. Geri adım atıp kapı pervazına yaslanıyorum ve çıkışını engelliyorum. Ne kadar deli olduğumu anladığında, ne kadar hızlı kaçacağını kimse bilemez.

Ortadaki adanın etrafında dönerek ensesini ovuşturuyor. "Dolabın benim evimden daha büyük."

Ellerimi flanel pantolonumun ceplerine sokup bekliyorum.

Bakışları uzak duvara takılıyor ve tereddütlü adımları onu oraya doğru götürüyor. Bir elini yüksek topuklu, düz, sandalet ve tenis ayakkabılarından oluşan uzun rafta gezdiriyor. Başını eğerek elbiselerin, gömleklerin ve pantolonların bulunduğu raflara bakıyor. Tüm duvar onun.

Kürek kemikleri geriliyor, sırtı bana dönük konuşurken elleri yanlarına düşüyor. "Benim bilmediğim alternatif bir yaşam tarzın var mı? Kadın kıyafetleriyle ilgili bir fetişin?"

"Onun gibi bir şey."

Raftan bej rengi bir Louboutin topuklu ayakkabı kapıyor ve bedenini kontrol ediyor. "Nasıl yaptın-" İç geçiriyor, dikkatlice yerine geri koyuyor. "İlk gün, ayakkabılarımı tekrar giydirdiğinde."

Kanım damarlarımda yoğun ve sıcak bir şekilde pompalanıyor. Ada ve odanın uzunluğu ile ayrılmış bir şekilde, bir sonraki sözlerini bekleyerek kıyafetleri incelemesini izliyorum.

"Ben-" Bana doğru dönüyor, gözleri dökülmemiş yaşlarla parıldıyor. "Biliyorum. *Yapamam* yok. Sızlanmak yok. Yöntemlerini sorgulamak yok." Bir kolunu beline doluyor ve bir yumruğunu ağzına bastırarak kirpiklerinin altından bana bakıyor. "Kabullenmesi çok zor ama deniyorum." Daha dik duruyor ve arkasındaki giysilere bakıyor. "Sadece... bunların hepsi çok fazla, çok hızlı ve-"

"Buraya gel." Ellerimi ceplerimden çıkarıyorum, duruşum açık ve davetkâr.

Koyu tenli, ince pamuklu ve cazibeli bir görüntü içinde odayı geçiyor.

Bana ulaştığında onu kaldırıp yatağa taşıyorum. "Benim olan senindir, Ivory. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen, her şey o kadar kolay olur."

Battaniyenin altında kayarak bana bakıyor. "Ya kabul etmezsem?"

Yanına kayıyorum, onu göğsüme çekiyorum ve bacaklarımızı birbirine doluyorum. "O zaman sen de benim... Ne diyordun ona?" Eğildim ve

alt dudağını öp. "Yıpratıcı ve huysuz." "Bunun için ilaçlar var."

"İhtiyacım olan tek ilaç sensin." Arkama uzanıp ışığı kapatıyorum ve başımı onun yastığına koyuyorum, yüzlerimiz birbirinden birkaç santim uzakta.

Gaz lambalarının aydınlığı ve ay ışığı yakındaki pencereden içeri süzülerek bizi soluk bir sessizliğe gömüyor. Gözleri merak, endişe ve söylenmemiş sözlerle parlıyor, benim açıkça ifade ettiğim tüm duyguları yansıtıyor.

Saçlarını kulağının arkasına tarıyorum. "Ben paylaşmam. Bu da artık liseli ya da mahalleli oğlanlar yok demek. Sen benim yatağımdasın, başkasının değil."

Ağzını açıyor.

Parmağımla dokunduktan sonra dudaklarının yumuşak kıvrımını izliyorum. "Seni *hayır cevabını* vermeyenlerden koruyacağım."

"Peki ya sen?" Bacağı benimkinin kıvrımında seğiriyor, sesi alçak ve şüpheci. "Başka kadınlar da var mı?"

"Bir tek sen varsın."

Onunla tanıştığımdan beri her lanet kadını geri çevirdim. Yetişkin hayatımda ilk kez bu kadar uzun süre seks yapmadım.

Kaşlarının arasında dikey çizgiler oluşuyor. "Peki ya Joanne ile aranızdaki aşk-nefret ilişkisi?"

"Karmaşık biri. Ama onu altı aydır görmedim."

Ivory'ye her şeyi anlatmadım ama onu bu karmaşaya maruz bırakmadan önce bir karar vermem gerekiyor. Ve ondan sakladığım ikinci bir sır daha var, şimdi ele almam gereken daha acil bir sır. "Prescott Rivard hakkında sana söylemem gereken bir şey var."

Bakışları dalgalanan kahverengi havuzlara dönüşüyor. "Seni kovduracak mı?
Yoksa suç duyurusunda mı bulunalım?"

"Onu bir süre sessiz kalmasını sağlayacak kadar korkuttum, ama bu korku eninde sonunda ekşiyecek ve kızgınlığa dönüşecek. Sonra... Bilmiyorum."

"Polise gidip olanları anlatacağım."

"Hayır, yapmayacaksın." Bir kolumu onun sırtına doladım ve geri çekilmesine hazırlandım. "Annesine Leopold'da onun için bir yer sözü verdim."

Tutuşuma karşı gerilmeden önce donuk bir an geçiyor. "Nasıl?
Neden?"

"Bağlantılarım karşılığında bana Le Moyne'da bir kariyer verdi. Prescott'u

Leopold'a sokmak için."

"Bağlantılar mı? Leopold öğrencilerini sadece yeteneklerine göre kabul ediyor."

"Annemin Mütevelli Heyeti'nde bir koltuğu var. Resmi bir seçme yapmadan onu geçirecektir."

Yüz ifademi inceliyor, elini göğsüne doğru kıvırarak aramıza giriyor. "Bu benim şansımı etkiliyor, değil mi?"

"Eğer sizi yönlendirirsem, işe alım görevlileri gelecek. Okul çapında bir gösteriye katılacaklar ve..."

Nefesi boğazında hıçkırıyor. "Prescott'un oynadığını görecekler ve muhtemelen başvurusunu reddedecekler."

"Ve onun yerine seninkini kabul et." Bir elimi saçlarında gezdiriyorum ve dudaklarımı alnına yaslıyorum. "Le Moyne'daki herkesten daha yeteneklisin, ama annemden iki başvuruyu gizlice geçirmesini istersem-"

"Hayatta olmaz." Başını geriye doğru çekti. "Leopold'a kabul edildiğimde, bu sadece liyakat ve yetenekle olacak."

Göğüs kemiğimin arkasında acı hissederken onu kendime doğru çekiyorum. Onu becerme düşüncesine dayanamıyorum. "Bunu düzelteceğim."

"Nasıl? O anlaşmayı bir sebepten dolayı yaptın, değil mi? Shreveport yüzünden mi?" "Evet, ama eyalet dışında bir iş bulabilirim." Çenesini yukarı kaldırdım ve onu öptüm,
dudaklarına gülümseyerek. "Ya da bir korsan olabilirim."

Ancak bu gece Prescott'la yaşananlardan sonra istifam Ivory için yeni sorunlar doğurdu.

Çenemi okşuyor. "Dekan seni başka bir anlaşmayla değiştirecek. Seni haksız şartlarla işe aldı ve Bayan McCracken'ın tavsiyelerini dosyamdan sildi, yani belli ki şeytani bir görevde. Neden oğlunun oraya gitmesini bu kadar çok istiyor?"

"En zengin bağışlara sahip en iyi okul. Prescott'un kabulü Le Moyne'un gücünü ve statüsünü yükseltecek. Ya da kim bilir? Belki de bir gün orada yönetim kuruluna girmeyi arzuluyordur."

Başını sallıyor, yüzü düşünceli bir şekilde çatılmış. "Eğer istifa edersen, Prescott'un benim hakkımda çenesini kapalı tutması için yeterli teşviki olmayacak. Bu geceden sonra annesine benden kurtulmak için ihtiyaç duyduğu tüm kozları verebilir."

Tam olarak aklımın olduğu yerde. İşte böyle, Le Moyne ya da Ivory'den ayrılmayacağımı kesin olarak biliyorum. Beverly Rivard'dan daha zeki ve acımasızım ve onu yenmek için kullanacağım yönteme ve acımasızlık seviyesine karar vermek için birkaç ayım var.

"Bunu neden yaptığını anlıyorum. O anlaşmayı neden kabul ettiğini." Ivory parmaklarını göğsümde gezdiriyor, hareketleri izliyor. "Joanne'in yaptıklarından sonra bile, gitmesine izin vermek zor. Uzaklaşmak."

İfadesinin doğruluğu karşısında nefesim kesiliyor. Haklı ama Joanne ile çözmeye çalıştığım asıl sorunu bilmiyor. Peki Joanne'e karşı hislerim? Onlar artık hareketlerimi yönlendirmeyecek kadar köreldi.

Ivory'nin göz kapakları ağır ağır titriyor, kol ve bacakları etrafımda gevşiyor, nefesinin altında mırıldanıyor: "Her şey mümkün."

"Ne gibi?"

"Leopold'a gidiyorum."

İnatçılığı rahatsız edici. Ve acı verici bir şekilde takdire şayan.
Ne yazık ki, bu konuda ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Uykusunu ertelemekten nefret ediyorum ama bilmem gereken bir şey daha var. "Kardeşinin arkadaşı nerede?"

Gözleri fal taşı gibi açılır ve sesi boğazında düğümlenir. "Ne?"

"Sana tecavüz ettikten sonra ortadan kayboldu mu? Yoksa hâlâ buralarda mı?"

Loş ışıkta teni kansızlaşıyor, elmacık kemikleri gerginleşen cildine baskı yapıyor.

İçimdeki her şey hareketsizleşiyor, boğazımı sıkıyor ve sesimi kalınlaştırıyor. "Söyle bana."

Yorganı geriye atıyor, üstüme yuvarlanıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Bu gece daha fazla yumruklaşmak yok."

Gömleğinin altındaki sıkı kalçasını kavrıyor ve enerjimi vücuduna yapılanlara değil, vücuduna odaklamaya çalışıyorum. "Sana en son ne zaman dokundu?"

Yüzümü ellerinin arasında tutarken dizlerini yanlarıma indiriyor ve bana sarılıyor. "Ağustos'tan beri bana tecavüz etmedi."

Ağustos mu? Oturur pozisyona geçiyorum, görüşüm kırmızı sis yüzünden bulanıklaşıyor. "*Geçtiğimiz* Ağustos, yani iki ay önce mi?"

Göğsüme yapışıyor, ağzını ağzıma yapıştırırken başımı tutuyor. Dili ağzıma girmeye çalıştığı anda ben de onu öfkeyle, sahiplenerek öpüyorum, elimi saçlarına doluyor ve kalçalarını kendime doğru çekiyorum.

Dudağını ısırdım. "Onun adı."

Amını sikime doğru sallıyor, dilini sokuyor ve lanet olsun, dikkatimi dağıtıyor.

Ağzımı yırtıp atıyorum. "Onun adı."

Yere yığıldı, fısıltısının içi boştu. "Lorenzo Gandara."

Latin mi? O gece evinin etrafında gizlenen aynı orospu çocuğu mu?

"Turuncu bir spor motosiklete mi biniyor?"
Tırnakları enseme batıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

OceanofPDF.com

"Uyu hadi."

Emeric'in Lorenzo hakkındaki bitmek bilmeyen sorularıma verdiği tek yanıt bu. Sonunda endişelerim yorgunluğun ağırlığı altında eriyip gidiyor.

Göğsünün sert duvarına iyice sokuluyorum, sırtımdaki kolunun iriliğiyle korunuyorum ve tetikte bakışlarıyla korunuyorum. Hızla uykuya dalıyorum, sonsuzluğun yeterince uzun olmadığı büyük, zamansız bir boşlukta kayboluyorum.

Hiç bu kadar ağırlıksız hissetmemiştim, sanki garip bir hava hissi kemiklerimin ve derimin yerini almış ve nefesimden başka bir şey kalmamış gibi. Yumuşak, süzülen eter nefesleri. Her nefes verişim, uçsuz bucaksız mavi bir gökyüzünde etrafımda sürüklenen diğerlerine katılan bir bulut oluşturuyor.

Rüya görüyorum. Büyüye tutunmaya çalışıyorum. Burası o kadar güvenli ve nazik ki ayrılmak istemiyorum. *Sakın uyanmayın.*

Lamba ışığının haleledi̇ği safir parıltılarına karşı göz kırpıyorum.

"Günaydın." Emeric'in mavi gözleri ufkumu dolduruyor, çok derin ve görkemli, cennetin tüm renkleri ve yıldızlarıyla parıldıyor.

Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, yatağının yumuşaklığından keyif alıyorum. "Rüya görüyorum."

Üzerimde duruyor, ellerini yatağın kenarına koyarken pazuları şişiyor. "Hâlâ rüya mı görüyorsun?"

"Şey... Cennetteydim." Uzanıp çenesindeki bir günlük kaşıntıyı okşadım. "Ta ki şeytan ortaya çıkana kadar."

Dudakları bölgesel bir sırıtışla kıvrılıyor, teni her zamankinden daha pembe. Teni parmaklarımın altında nemli, saçları koyu ve alnına doğru damlıyor.

"Duş aldın mı?" Dikkatimi yüzünden çekip ıslak tişörtünden aşağı indiriyorum ve spor şortunda duraklıyorum. "Oh. Çalışmışsın. Saat kaç?"

Yan tarafıma kayıyorum ve komodinin üzerindeki saati buluyorum. *SABAH 5:15.* Okulun başlamasına daha iki saat var.

Omuzlarını yuvarlayarak doğruldu. "Hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Doğruluyorum, dün gece bitiremediğimiz konuşmayı hatırlarken oda etrafımda sallanıyor. "Duruma göre değişir. Bana Lorenzo'yu nereden tanıdığını söylemedin."

"O artık seni ilgilendirmiyor." Banyoya doğru döner.

"Onu öylece dövemezsin." Yataktan kayıyorum ve gömleğimi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum. "O eski bir denizci, bir haydut, hatta belki de bir suçlu. Ve sen de-"

Bana, kelimelerimin geri kalanını boğazımda düğümleyen yakıcı bir bakış fırlatıyor. Yumruğu bir açılıp bir kapanıyor, yırtık parmak eklemleri kıpkırmızı parlıyor. Tamam, belki birkaç yumruk atabilirdi ama...

"Bu çok riskli." Canavarlarımdan biriyle daha savaşması fikrine karşı titreyerek yatağın kenarına yığılıyorum.

Lorenzo, Shane olmadan evime nadiren gelir, bu yüzden öğretmenime karşı onlar olacak. Bundan iyi bir şey çıkmaz.

Gözlerine bakıyorum. "Polisler çağırabilir. Hapse girebilirsin. Ya da daha kötüsü, bir şeylere vurmaya devam edersen ellerini kırabilir ve piyano çalma yeteneğini kaybedebilirsin."

Bana doğru geri adım atıyor, ifadesi yoğunluğun gölgeli çizgileriyle mermerleşmiş. "Gördüklerinize rağmen, genellikle sorunlarla yumruklarımla yüzleşmem." Yumruklarından birini kaldırıp çeneme vuruyor. "Ben ince ve aldatıcı planları tercih ederim. Lorenzo Gandara geldiğimi görmeyecek."

Okaaay. Yani ne yapacak? Kıçına ninja mı girecek?

Banyoya dönüyor, sesi omzunun üzerinden gürlüyor. "Ben duş alacağım. O zaman banyo senindir."

Kapı arkasından kapanıyor, ardından kilidin içi boş tıkırtısı geliyor.

Yatağa uzandım, tişörtüm belime kadar kalktı ve beni serin havaya maruz bıraktı. Külotuma ne yaptığını bilmiyorum. Umurumda bile değil. Beni çıplak gördü ve parmaklarını içime soktu. Yine de tek görmeme izin verdiği çıplak göğsü.

Kapıyı neden kilitledi? Ne saklıyor? Saçma teoriler kafamı doldururken nabzım yükseliyor. Aleti bozuk mu? Ya da belki de doktor beni hastalıklar için kontrol edene kadar yanına yaklaşmamı istemiyordur?

Duygularım taşıyor, ama en keskin his içimin derinliklerinde olanı. Onu çıplak düşünmek bile kalçalarımı titretiyor ve beni sarsıyor.

bacaklarımın arasında.

Daha önce hiç olmayan hisler ateş gibi yükseliyor. Kendimi çok ateşli ve muhtaç hissediyorum. *Öğretmenim için.*

Bu yanlış. Burada olmak yanlış. Elimi amımın üzerinde gezdirmek de yanlış geliyor ama yine de yapıyorum, onun okşadığı gibi okşuyorum, daldırıyorum ve tıpkı onun yaptığı gibi daireler çiziyorum. Parmaklarım onun parmakları gibi, okşuyor, veriyor ve içimde o harika enerjiyi oluşturuyor.

Çok geçmeden vücudum kontrolü ele alıyor, ellerim istediğim şekilde hareket ediyor, tenimde ürperti yaratıyor ve dokunuşumun altında hayal edilemeyecek kadar ıslak bir ısı üretiyor.

Bacaklarım açılıyor ve başım geriye düşüyor, klitorisimi ovup iki parmağımı içeri, dışarı, yukarı, aşağı ve tekrar içeri sokarken boynum geriliyor.

Kapının hemen arkasında, aleti boyunca sabun köpürtüyor, okşuyor, onunla ilgileniyor. Tanrı onu korusun, bunu yapmak istiyorum. Bahse girerim çıplak vücudu efsanevi bir manzaradır.

Zevk, sıcak elektrik dalgaları halinde üzerime yuvarlanırken içimdeki basınç kırılıyor, havamı kesiyor. Titriyorum ve sarsılıyorum, gırtlaktan gelen iniltilerle soluk soluğa kalıyorum. Lanet olsun, belki bunu tekrar yapabilirim. Nefesimi topladıktan sonra. Bunlardan kaç tanesini arka arkaya yapabilirim?

Parmaklarımı kaygan açıklığımda gezdiriyorum. Belki sadece bir tane daha

-

Çok sessiz. Duş kapalı mı?

Banyo kapısı açılıyor ve bir buhar sisi içinde dışarı çıkıyor. Elimi çekip gömleği aşağı itiyorum.

Kutup gözleri benimkilere kilitlenirken belindeki havluyu kavrıyor. İkimiz de nefes almıyoruz. Ya da hareket etmiyor.

O biliyor.

"Kendine dokundun."

Yüzüm nükleer seviyeye kadar ısınıyor.

Kapının çerçevesini sıkıca kavrıyor, öyle sert sıkıyor ki tahta gıcırdıyor.

Gözleri

Acıyla bulutlanıyor, kararlılıkla sertleşiyor, sonra geriye doğru sarsılıyor ve aramızdaki kapıyı çarpıyor.

İnanamayacağım kadar utanarak inliyorum.

Bir gümbürtü diğer taraftaki tahtaya çarpıyor. Kilit klik sesi ve ardından duşun tekrar açılma sesi duyulur.

Az önce ne oldu öyle? Ne yapmam gerekiyor? Dışarı çıkar çıkmaz, onunla yüzleşmek zorunda kalacağım.

Kahretsin, bu konuda utanmayı reddediyorum.

Odanın diğer ucuna geçip kapıyı çaldım. "Emeric?"

"Beş dakika!" Boğuk bağırışı duşta olamayacak kadar yakından geliyor.

"Delirdin mi sen?"

"Hayır, Ivory," diye homurdanıyor. "O zaman ne?"

Derin bir ses çıkarıyor. "Kahretsin, beni öldürüyorsun."

Kapıdan uzaklaşıp yatağa oturuyorum. Benimle seks yapmaya çalışmadı ama tüm öpüşmeleri, dokunmaları ve bakışları bana bunu istediğini söylüyor. Tatsız seks hayatım göz önüne alındığında, neden yapmayacağını tahmin edebiliyorum.

Yine de güvenebileceğim tek şey onun açık sözlülüğü. Bu yüzden varsayımlar üzerine kendimi hasta etmektense, onun dolabındaki deliliğe doğru ilerliyorum.

Giysiler ve ayakkabılar boyumdan üç kat daha uzun bir duvarı kaplıyor. Kumaşların ve dikişlerin kalitesi daha önce dokunduğum hiçbir şeye benzemiyor. Yan taraftaki gömme çekmeceleri açıyorum ve yığınla dantel, saten ve aman Tanrım, deri iç çamaşırı buluyorum. Etiketleri çıkarılmış ama her şey yeni ve tam benim bedenimde görünüyor. Kırmızı dantelli bir sütyenin kaplarını göğüslerimin etrafında şekillendiriyorum. Mükemmel uyum. Sütyen ölçümü nereden biliyor?

Beş dakika sonra banyonun kapısı açıldı. Üzerimde hâlâ onun tişörtü olduğu halde dolaptan çıkıyorum ve yatağa dönüp kenarına oturuyorum.

Siyah saçları kısmen kuru ve kaslarındaki önceki gerginlik gitmiş. Dikkatim havlusunun altındaki şişkinliğe kayıyor. Çadır gibi değil. Eminim kendine dokunmuştur ama neden duş akarken kapalı bir kapının ardında? Emeric Marceaux utanmıyor.

Yatakta yanıma oturuyor, morarmış elini kucağıma bırakıyor ve parmaklarımızı birbirine d o l u y o r. "Daha önceki tepkimi açıklığa kavuşturmak için... Mastürbasyon yapmana hiçbir şekilde itiraz etmiyorum."

Onun bu yaramaz kelimeyi söylediğini duymak bile içimde bir fırtına koparıyor. "Bu iyi, çünkü kesinlikle tekrar yapacağım." Cesur bir kaş kaldırıyorum. "Onaylasan da onaylamasan da."

"Beni öldürüyor," diye mırıldanıyor nefesinin altında. "Neden?" Neden onun yerine bana dokunmuyorsun?

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi açık dizlerinin arasına çekiyor ve dirseklerimizi kalçalarını örten havluya dayıyor. "Kendini tatmin etmek

istemene bayılıyorum." Bana seksi bir sırıtış atıyor. "Bunu biraz fazla seviyorum."

"Birinin geldiğini duyuyorum.″

"Ama..." Bana kalp atışlarımı hızlandıran bir gülümseme daha gönderiyor. "Sen hazır olana kadar sana onu ne kadar sevdiğimi göstermeyeceğim."

"Bana ereksiyonunu göstermeyeceğini mi söylüyorsun?"

Gözlerini kapatır. "Ben nazik bir aşık değilim, Ivory." Başını kaldırıyor ve bakışları dudaklarıma iniyor. "Zamanla nazik olmak istemediğini keşfedeceğine eminim. O zamana kadar bekleyeceğim."

"Kilitli bir kapının
arkasında mı?" Başını
sallıyor.

Dudağımı kemiriyorum. "Ereksiyonla
mı?" Ağzının köşesi zıplıyor.

Havlunun altındaki sikinin dış hatlarına bakıyorum. "Kendini mi boşalttın?"

Bir elini çenesine götürüp ovuştururken, sertçe bakarken, daha sert ovuştururken bakışlarının gücü sinirlerimi bozuyor.

Canavarı dürtmemeliyim ama... *Derin nefes al. Güçlü bir ses.* "Bir dahaki sefere mastürbasyon yaptığında, izlemek istiyorum."

Tam fırlatacakken nefesi kesildi. Göğsü benimkiyle çarpışıyor ve beni geriye, yatağa doğru savuruyor. Dudaklarımdan bir ses çıkıyor ama ağzı orada, sesimi, havamı ve akıl sağlığımı yutuyor.

Vücudunun ağırlığı benimkini yatağın içine gömüyor, eli kaburgalarımdan yukarı kayarak gömleği de beraberinde götürürken gücü etrafımda kasılıyor. Parmaklarım saçlarına yapışıyor, nemli tellerin arasından kıvrılıyor ve beni sert dudakları ve yıkıcı derecede acil bir dille öpüyor.

Onun cüssesi tarafından tutulmuş, ağzım onunki tarafından kontrol ediliyor, gözlerimi kapatıyorum ve sadece onun vahşi şefkatinin tadını çıkarıyorum. Meme ucumu yakalıyor ve acı verici bir şekilde çekiştiriyor. Ben nefes nefese kaldığımda, o inliyor. Kalçalarımı sallıyorum ve o da beni yatağa sabitleyerek sert uzunluğunu göbeğime bastırıyor. Biraz daha böyle yaparsa havlusu düşecek. Belki ona yardım edebilirim?

Arkasına uzanıyorum ve bir elimi sırtının esneyen çıkıntılarından aşağı kaydırıyorum. Parmaklarım havluya çarptığında, altından kayıyor ve sert, sıkı kasların yükselişiyle karşılaşıyorum. Tanrım, bir erkeğin kıçı nasıl bu kadar dayanılmaz olabilir? İki elimle birden hissetmek istiyorum ama vücudu iyice kavrayabilmek için fazla uzun. Kollarımı uzatıyorum, uzanıyorum-

Boğazımı kavradı ve sıktı. Kavrayışının gücü çenemi yukarı itiyor ve ellerim onun arka tarafındaki değerli santimleri kaybediyor.

Ağzımın açısı ona daha derin bir erişim sağlıyor, dili benimkinin etrafında kıvrılıyor ve ıslak nefesleri yüzümü ısıtıyor. "Ben öfkeli bir lanetliyim

etrafınızdaki hayvan."

Açlığını nasıl doyuracaksa beni öyle kullanmasını söylemek istiyorum ama parmakları boğazımı sıktıkça bu kadarı da fazla geliyor. Ciğerlerim oksijen için yanıyor ve siyah noktalar görüşümü istila ediyor. Panik yükseliyor, çenem onunkine karşı çalışıyor. Öpüşmek değil. *Dövüşmek*.

Nefes alamıyorum. Ellerim sırtına çarpıyor, bedenim kaçmak için çırpınıyor. *Bırak beni. Bırak beni.*

Boğazımdaki yumruk kayboluyor, ardından ağırlığı geliyor. Korku damarlarımı dondururken ve gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırırken boynumu tutuyor ve hırıltıyla nefes almaya çalışıyorum.

Yatağın yanında duruyor, havluyu henüz görmediğim sert, çıkıntılı uzunluğun üzerinde düzeltiyor.

Bir elini saçlarında gezdirerek bana ters ters bakıyor. "Hazır değilsin."

Ağrıyan boğazımı bırakıyorum ve tüm vücudum titreyerek doğruluyorum. "Neye hazırsın? Sekse mi?"

"Benim için!" Şifonyere doğru ilerliyor ve kareli çoraplarla siyah külotları çıkarıyor. "Bir dahaki sefere beni mastürbasyon yaparken izlemek istediğinde bunu aklında tut."

Midem bulanıyor. "Anlamıyorum. Beni neden boğdun? Beni korkutmak için mi?"

Eğer öyleyse, işe yaradı. Kalbim hala çarpıyor.

"Sana göstermek için." Odayı geçiyor, yatağın ayak ucunda duruyor ve havlunun altındaki ereksiyonuna kaşlarını çatıyor. Sonra bakışlarını benimkilere dikiyor. "Vücudunun acı içinde eğilmesini izlemekten, gözlerine o yaşları benim akıttığımı bilmekten zevk alıyorum. Ama sadece bana bu zevki özgürce ve mutlak bir güvenle verdiğinde."

Özgürce mi verdim? Seçme şansım var mıydı? "Eğer beni önemsiyorsan, neden bunu gözyaşı dökmeden yapamıyoruz?"

Buruşuk siyah saçları ve kalın kirpikleri ona daha yumuşak bir görünüm veriyor, ancak mavi gözlerindeki keskinlik, içinde herhangi bir nezaket varsa, bunun meteorik öfkesi tarafından kolayca boğulduğunu hatırlatıyor.

Saate bakıyor ve bana geri dönüyor. "Bir kadını konfor alanının ötesine itmek için derin bir cinsel ihtiyacım var. Seni oraya götürmeme izin vermeye hazır olduğunda, vücudundaki her içgüdüyle savaşacaksın, ama söz veriyorum... sonuç orgazmdan çok daha tatmin edici olacak."

Orgazmdan daha iyi ne olabilir? Daha derin bir şey mi, benden zevk aldığını bildiğimde göğsümü dolduran o sıcak his gibi mi? Ona vermek

zevk benimkini öforik seviyelere çıkarıyor. Yani evet, belki de yakınlaşmak için sırtüstü yatıp o benim üstüme çıkarken yatmaktan daha fazlası vardır. Ama ne olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Yutkunuyorum. Boğulma konusunda ne hissettiğimi bilmiyorum. Rahatlık alanımın dışına mı çıkıyor? Bir sonraki denemesi ne olacak? "Neden beni böyle itmek istiyorsun?"

"Bu nihai güvendir ve bunun içindeki güç benzersizdir."

İçimdeki huzursuzluğa rağmen sesimi sabit tutmayı başarıyorum. "Kimsenin üzerimde güç sahibi olmasını istemiyorum-"

"Hayır, Ivory. Gücü olan sensin. Sınırları sen belirlersin ve ne zaman duracağına sen karar verirsin." Kılsız göğsünde bir seğirme kayarken kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Güvenli kelimeni kullanmadın."

Kahretsin, unutmuşum. "Elinle konuşamadım-"

"Saçmalık. Denemedin bile."

Gömleğimi kalçalarımın üzerinde düzeltiyorum. "Ders bu, değil mi?"

"Evet." Başka bir şey söylemeden dolabın içine girdi ve beni kızarmış bir kargaşa yığını içinde bıraktı.

Birkaç dakika sonra tamamen giyinik bir şekilde ortaya çıkıyor ve gitmeye hazır olduğumda mutfağa gelmemi söylüyor.

Duş alırken, saçlarımı ve dişlerimi fırçalarken ve onun yatak odasında tek başıma giyinirken dersinin amacı beni tüketiyor. Seks ve erkeklerle ilgili algılarımın yorgun olduğunu biliyorum, ama boğazımdaki elinin baskısı, acı ve korkuyla geçen son dört yıla kıyasla hiçbir şey değildi. Bu onun yöntemlerini kabul edilebilir kılmıyor, ama işleri şok edici derecede sert bir şekilde yapması aslında etkili olabilir.

Bir dahaki sefere beni rahatsız ettiğinde, o güvenli kelimeyi düşüneceğimden eminim. O da buna kulak verecektir. Onu tanıdığımdan beri, vermek istemediğim tek bir şeyi bile almadı. Tanrım, bunda bir güç *var*. *O* kelimeyi söylediğimde duracağını bilmek beni daha uzun, daha dengeli... daha hafif hissettiriyor.

Yeni ayakkabılarımın yumuşak derisiyle merdivenlerden iniyorum. Bu sevimli babetlerin parmak uçlarında küçük gümüş sivri uçlar ve siyah file var. Kırmızı dokuma elbiseye modaya uygun bir dokunuş katıyor. Üç çeyrek kollu elbise sonbahar akşamlarında beni sıcak tutacak. Elbisenin düz etek ucu dizlerimi geçiyor ve korsajında arkadan öne doğru çapraz geçerek belime bağlanan havalı bir kuşak var.

Tüm bu kıyafet bana kendimi zarif ve değerli hissettiriyor. İçimden bir ses bana bu kıyafetleri hak etmediğimi hatırlatıyor. Emeric'in bunları bana, benim ona ait olduğumu ve dolayısıyla onun sahip olduğu her şeyin de benim olduğunu çok net bir şekilde anlayarak vermesi dışında. Bunu aklıma yerleştirmek zor. Ama şimdilik kıyafetleri giyeceğim çünkü onun hediyesi benim için lanet olası gururumdan daha önemli.

Onu mutfaktaki adada oturmuş, yumurta, peynir ve pastırma ile doldurulmuş bir tabak hamur işini karıştırırken buluyorum. Dikkati bana yöneliyor ve donup kalıyor. Sadece gözleri hareket ediyor, telaşsız bir şekilde vücudumda bir aşağı bir yukarı tur atarken kara kaşlarının altında ısınıyor.

Bu kıyafetleri mevcut gardırobum yetersiz olduğu için aldığı çok açık. Ama tepeden tırnağa incelemeye devam ettiğinde, alışverişe beni düşündüğü için gittiğini anlıyorum, belki de sevdiği şeyleri giydiğimde nasıl görüneceğimi hayal ediyordu.

Son geçişte, kaya gibi sert yüz hatları memnuniyetle yumuşuyor. İçimde bir şey yakalıyor ve tutuyor. Hediyesini kabul ederek yüzüne o bakışı yerleştirdim. Ne olduğunu bilmiyorum ama onu memnun ettiğimi bilmek, içimde uyandırdığı tüm yeni duygularla çok iyi örtüşüyor.

Gözlerime bakıyor. "Gezegendeki en şanslı elbise."

Kalbim ağır ritimlerden oluşan bir kadansın içine giriyor. "Bu kadar iyi uyduğuna inanamıyorum."

Dudaklarıma bakıyor. "Otur ve ye."

Kahverengi şal desenli kravatı, kırık beyaz düğmeli ceketi ve kahverengi pantolonu başka bir erkekte eski moda görünebilir. Ama onun üzerinde, tasarımcı metro-seksiliğinde bir ifade. Patlak bir yaka ve göz kamaştırıcı bir pantolon giyse, kadınlar yanından geçerken külotlarını indirirler.

Yanına oturduğumda kahvenin güçlü kokusu etrafımda dönüyor. "Bugün yelek yok mu?"

"Ceket havası."

Koltuğunun arkasından sarkan kahverengi süet ceketine bakıyorum. Uzun kollar eklemlerindeki kesikleri gizlemeye yardımcı olabilir.

Tabağımı dolduruyor, meyve suyumu koyuyor ve bir elini kalçama koyuyor. Babam hayattayken hiç bu kadar ilgi görmemiştim. Burada güzel kıyafetler içinde otururken, karnımı doyururken, onu babasız bir kızın koruyucusuna, bir öğrencinin öğretmenine baktığı gibi inceliyorum, ama bundan da öte, ona kalbini bir erkeğe açan bir kadın olarak bakıyorum.

Hayatımdaki pek çok boşluğu dolduruyor ve ona duyduğum arzu beni sadece hayalini kurduğum bir dünyaya daha da yakınlaştırıyor. Bir erkekle istediğim için, benim onu önemsediğim kadar o da beni önemsediği için iletişim kurduğum bir dünya.

Hazır olmadığımı söylemesi dışında.

Onunla tanışmadan önce tek istediğim kibarlıktı, ama şimdi?

Resmi müzik çalışmalarına başladığımda, Bach'ın kontrpuan kullanımına karşı keskin bir takdir kazandım. Onun müziğini nasıl dinleyeceğini bilmeyenler sadece gürültülü çizgilerden oluşan bir karmaşa duyarlar. Ancak onun bestelediği şey, her elin aynı şarkının farklı bir versiyonunu çaldığı çoklu melodilerdi.

Emeric yaptığı her şeyde kontrpuan uyguluyor. Bir eliyle şefkat ve özdenetimle vururken, diğer eliyle yoğunluk ve hakimiyetle vuruyor. Yöntemleri çelişkili olabilir ama onları mükemmel bir uyum içinde uyguluyor.

Çatalı bırakıyorum ve parmaklarını kalçamda kavrıyorum. "Hazır olduğumu nasıl anlayacağım?"

Elimi kaldırıyor ve avucuma bir öpücük konduruyor. "Bileceğim."

Yüzünü inceliyorum, yontulmuş dudaklarında, yeni tıraş edilmiş çenesinde ve lacivert gözlerinde oyalanıyorum. "Sonra ne olacak?"

Vaatler bakışlarında uğursuz notalar gibi dans ediyor. "O zaman bu güvenli söz için minnettar olacaksın."

Bir ürperti omurgamı yalıyor ve bacaklarımın arasında bir sızı alevleniyor. Teklif ettiği şeyi istemediğim kadar istiyorum da. Ya da belki de istememek istiyorum.

Ensemi ovuşturduktan sonra kahvaltıya dalıyorum.

Tabağını sıyırıp temizliyor ve itiyor. "Okulda ya da burada olmadığın zamanlarda yanımdan ayrılmayacaksın."

Peynirli lokmanın etrafında mırıldanarak boğuluyorum. "Bu nasıl oluyor?" "Ağzın doluyken konuşma."

Hızlıca çiğneyerek yutkunuyorum. "Eve gittiğimde-"

"Artık benimle yaşıyorsun."

Sözleri kulak zarıma girerken kaskatı kesiliyorum. Onları duyuyorum ama anlamları beynimle senkronize olmuyor.

Kahvesini yudumluyor, telefonuna bakıyor ve bana sanki akşam yemeğine gelmemi söylemiş gibi bakıyor, *taşınmamı* değil.

Ağzım bir karış açık ona bakıyorum. "Benimle taşak geçiyorsun."

Kupasını dudaklarına götürerek, gözlerinde en ufak bir gülümseme belirtisi olmaksızın o n a bakıyor.

Adam ciddi.

Bana t a ş ı n m a y ı teklif ettiği bütün bir konuşmayı kaçırdım mı? Oh bekle. O hiçbir şey *istemez.*

Taburenin arkasına yaslanıyorum. "Bu Lorenzo yüzünden."

"Bu uygun bir sebep." Kupasını adadaki s ü r a h i d e n dolduruyor ve telefonuna dönüyor.

Lanet olsun onun kural tanımazlığına, çünkü bu sözleri tekrar tekrar haykırmak istiyorum. "Bu yasalara aykırı. Sen benim öğretmenimsin!"

"Sen benim kızımsın." Telefonunun ekranını tembelce kaydırıyor. "Endişelenmen gereken tek yasa bu."

Ne oldu? Başım çatırdıyor. "Sen delisin." "Sen benimsin."

"Ya biri öğrenirse?"

E-postaları arasında geziniyor, dünya umurunda değil. "Benim sorunum." "Ama Schubert-"

Telefonu bırakıyor ve dudaklarını dudaklarıma kapa çeneni ve *bana güven* diyen bir öpücükle çarpıyor. Sonra arkasına yaslanıp e-postasına geri dönüyor. "Okuldan sonra kediyi alacağız."

OceanofPDF.com

Ivory'nin evinden üç sokak ötede, o kediyi beslerken GTO'yu sokakta boşta bırakıyorum. Turuncu motosiklet burada değil ama evde başka kimse var mı bilmiyorum.

Sabah altı buçukta onunla birlikte gelmemin yasal bir açıklaması olsaydı, şu anda onunla birlikte o evde olurdum. Bunun yerine, telefonlarımız arasındaki bağlantı aracılığıyla onu uzaktan izlemek zorunda kalıyorum, onun dayanak noktası olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

Şafağın ilk ışıkları çevredeki evlerin yamalı kiremitlerini aydınlatıyor. Telefonumu sımsıkı tutuyorum, onun içeride hareket ettiğini görememekten nefret ediyorum. Ama onu hoparlörden duyuyorum. Kulaklıktan gelen nefesinin her tınısı benimkini de çekiyor.

Evimden ayrılmadan önce, haftalar önce onun için aldığım telefonu ona verdim. Telefonu sanki paha biçilmez bir Vieuxtemps kemanıymış gibi elinde tuttu, solgun yüz ifadesi isteksiz bir kabullenişle doluydu. Ona bir araba verdiğimde vereceği tepkiyi dört gözle bekliyorum.

"Annen ya da kardeşin orada mı?" Telefonda soruyorum. "İkisi de," diye fısıldıyor. "Uyuyorlar."

Bir soluk sesi ya da rahatsız edici tek bir ses duyarsam, on saniyeden kısa bir süre içinde kapının eşiğinde olurum.

Elimi direksiyona koyuyorum, morarmış parmak eklemlerim uzun kolumun altından görünüyor. Ivory muhtemelen ceketi giymemin asıl sebebinin kesikleri gizlemek olduğunu biliyordur. İnsanların ne düşündüğü ya da düşünmediği konusunda endişelenmesini istemiyorum. Bu *benim* işim.

Telefonda onun hareketlerinin hışırtısına odaklanırken, zihnim bu sabahki yatak odasına ve boynunu kavradığımda hissettiği erotik duyguya geri dönüyor. Bana güveniyor ama yine de panikledi, vücuduyla savaştı ve gözleriyle bana yalvardı, tıpkı başka herhangi bir erkeğe yaptığı gibi. Bu kabul edilemez.

Boğma, kırbaçlama, her türlü acı ve aşağılamadan zevk almak kalbi zayıf olanlar için değildir. Onu neyin tahrik ettiğine dair bir şüphem olsaydı, yaklaşımım farklı olurdu. Bakışlarımı tutamayacak kadar çekingen olsaydı, muhtemelen en başta gözüme çarpmazdı.

Başka biri olsaydı, burada oturuyor olmazdım, yüzde yüz yatırım yapmış ve onunla birlikte olmak için boynumu riske atıyor olmazdım.

Ivory Westbrook kırılgan değildir. Benim koruma anlayışıma ve baskınlık iştahıma göre yaratılmış. Ona çocuk eldivenleriyle davranmak ona büyük bir kötülük olur.

Duygusal gücü, ondan bu kadar çılgınca etkilenmemin birçok nedeninden biri. Evet, o şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık, ama ben tüm paket tarafından büyülendim. Hatalı olduğumu düşündüğünde bana karşı çıkıyor, ancak sesimin gücü ve kemerimin sıcaklığı altında ıslanıyor. Büyükbabamın Fazioli'sine bahse girerim ki, iddiasız bir erkekle normal monoton seks onu boğacaktır.

Bu nitelikler ister itaatkâr doğasından ister istismarcı geçmişinden kaynaklansın, onun ilk gerçek cinsel partneri olarak benim sorumluluğum onu zevkin birçok yönünden haberdar etmektir. Seksin aklı başında olması için toplumun standartlarına uyması gerekmez. Güvenli olması için yavaş ve hassas olması gerekmez. Ve rızaya dayalı olması için deri kelepçelerden arınmış olması da gerekmez.

Öğreniyor ama ne kadar farkında olmak yeterli? İşin zor kısmı da bu.

Onu istiyorum ve bu ihtiyaç içimde bitmek bilmeyen bir zonklama, dışarı çıkmak için göğüs kafesime vuran yazılmamış bir şarkı gibi. Onu evime taşımak ve onunla *sevişmeden* yanında uyumak tam bir işkence. Ama kısıtlamamın farkında olduğunu ve bunu ne kadar takdir ettiğini ve saygı duyduğunu da biliyorum.

Onu bağlamak, dişlerimi göğüslerine geçirmek ve nefes alışlarını boğmak için can atıyor olmam sorun değil. Onun istismar edilme durumu, öğretmeni olarak benim rolümle birleşince onunla en nazik yakınlaşmayı bile zorlaştırıyor. Güzel sözlerle bacaklarını açmaya ikna edebilirim, onu tatlı tatlı becerebilirim ve o da buna izin verir çünkü bir erkeğe nasıl karşılık vereceğini bildiği tek yol bu.

Siktir et. Bedenine girmeden önce, zihinsel ve duygusal olarak benimle birlikte olacak, kendi şartlarına göre, beni durdurmak ya da bana teslim olmak arasında bilinçli bir seçim yapacak. Bu sabah elim boğazındayken yaptığımın aksine. Ne teslim oldu ne de güvenli kelimesini kullandı. Çünkü henüz istekli olmanın ne demek olduğunu anlamıyor.

Birkaç dakika sonra arabaya dönüyor ve emniyet kemerini bağlıyor.

Gaza bastım, çevremde onun rahat duruşunu izliyordum. "Uyanmadılar mı?"

"Hayır." Dudaklarına yumuşak bir gülümseme dokunuyor. "Schubert beni özlüyor." Yüzünü bana dönmek için koltuğunda dönüyor. "Emeric, konuşmamız gerek-"

"Eğer mesele taşınmaksa, bu pazarlık konusu olamaz." "Nerede yaşayacağıma ben karar veririm."

"Senin güvenliğin söz konusu olduğunda değil." Rampart Caddesi'ne sapıp Le Moyne'a doğru ilerliyorum. "Shane ve Lorenzo o evdeyken, orada yaşamanın ne kadar güvensiz olduğunu söylememe gerek yok."

Kaşlarını çatarak dudaklarını büzüyor.

Elimi kalçasına koyuyorum. "Bununla savaşmayı bırak."

"Ben senin öğrencinim. Eğer biri birlikte yaşadığımı anlarsa-"

"*Ben* tutuklanacağım ve sen de her türlü sonuçtan muaf ve özgür olacaksın." "Kesinlikle. Bunu istemiyorum!"

"Risk *benim.*" Sesime otorite katıyorum, ona içinde bulunduğu durum için çözümün ben olduğumu hatırlatan bir ton, çünkü yetki bende, kontrol bende ve amacım her şeyden önce onu güvende tutmak. "Bu *benim* kararım ve bu konuda beni bir daha sorgulamayacaksın."

Bir ışıkta yavaşladığımda, emniyet kemerini çözdü ve konsolun üzerine eğildi.

Eli saçlarımda tanıdık bir gezinti yapıyor, gözleri bana gülümsüyor. "Ciddi ve otoriter olduğun zaman çok çekici oluyorsun." Çenesini indiriyor ve sesini kalınlaştırıyor. "Sanki *ben erkeğim, kanunları ben koyuyorum ve bu böyle olacak.*"

Çok hoş. Başımı sallıyorum, sırıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Parmaklarını kafa derime bastırıyor ve ağzını bir saç teli genişliğinde uzaklaştırıyor. "Ama benim kendi aklım ve sesim var ve ne zaman ve nasıl istersem onu duyacaksın."

Eğlenmiş ve tahrik olmuş bir halde dudaklarına bakıyorum. "Daha azını beklemiyorum, Bayan Westbrook."

Tıpkı bana soru sorduğunda onu susturmamı beklediği gibi.

"Güzel." Bakışlarında bir pırıltı parıldıyor. "Leopold'dan vazgeçmeyeceğimi de tahmin etmelisin."

Tabii ki yapmayacak, bu da bu işi nasıl yürüteceğimi bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Parmaklarını çeneme doğru kaydırıyor ve beni öperken yüzümü kavrıyor. Le Moyne'dan hiç kimse şehrin bu kısmına girmeye cesaret edemez, bu yüzden yoldan geçen sürücüler istedikleri kadar aval aval bakabilirler.

Dudaklarını yalıyorum ve dillerimizi birleştirmek için ileri doğru bastırıyorum. Sadece bir sokulma hareketi, imalı bir hareket, ama hepsi bu kadar. İnliyor, daha derin bir bağlantı için başını eğiyor, göğsü yaklaşıyor, hava almak için kabarıyor. Tanrım, onun arzusu da benimki kadar şaşırtıcı.

Trafik ışığı her an değişebilir. Umurumda bile değil. Öpüşmeyi devralıyorum, kalçalarını kavrıyorum ve bizi konsola doğru sıkıştırıyorum. Ayağım sıkıca frene basarken, elim aşağıya kayarak kıçını morartıcı bir şekilde kavrarken, dilimi dudaklarının arasına sokup çıkararak onu iyice kızdırıyorum.

Arkamızdan bir korna sesi geliyor. Ayrılıyoruz, okul çocukları gibi ağır nefesler alarak gülüyoruz.

Arabayı ileri itiyorum, dikkatim onunla yol arasında gidip geliyor. "Bugün seni her gördüğümde, o öpücüğü düşüneceğim."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve bana boğucu bir bakış atıyor. "Ben de."

Bina blokları geçip giderken, titreşimli bir bağlantı noktasına yerleşiyoruz, uzun süren bakışmalar ve gülümsemelerle güçlenen sözsüz bir bağ. Aramızdaki bu enerji o kadar rahat ki, sanki geçmiş hataların, üniversite hayallerinin ve öğrenci-öğretmen yasalarının olmadığı kendi özel dünyamızdayız. Burada, zaman ve mekânın bu gözlerden uzak askıya alınışında, hiçbir şey bizi ayıramaz.

Kucağında parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. "Bana ne düşündüğünü söyle."

Dilini yanağının iç kısmına doğru yuvarlıyor. "Arabanda oturmak, güzel kıyafetler giymiş olmak, kocaman bir kahvaltıdan tıka basa doymuş hissetmek garip. Midem mutlu." Gözlerini kapatıyor, sonra açıyor ve benimkilere kilitleniyor. "Mutluyum. Ve korkuyorum. Sanırım çok korkuyorum, ama mutluluk... Bu çok sık karşıma çıkmıyor ve onu kaybetmekten çok korkuyorum."

Muhtemelen babasını ve o öldüğünde kaybettiği güvenliğini düşünüyordur.

Ona tüm endişeleri bana bırakmasını emretmek istiyorum ama bu şekilde olmuyor, bu yüzden ona farklı bir bakış açısı sunuyorum. "Birlikte olduğumuzda, Ivory, sadece sen ve ben olduğumuzda, mutluluk sadece bizim tarafımızdan sınırlandırılabilir. Kuralları biz koyarız ve bunun nasıl gideceğine biz karar veririz. Dünyamız, birbirimize karşı hissettiklerimiz

kadar sınırsız ve gerçek."

Elimi kaldırıyor ve parmaklarıma bir öpücük konduruyor. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Her zaman ne söyleyeceğini bildiğin için." Elimi çenesinin altında tutuyor. "Beni beslediğin için. Schubert'i beslememe izin verdiğin için. Telefon, kıyafetler ve-"

"Bir şey değil."

Yemin ederim kalbi benimkinin etrafına sarılmış, geriniyor, mırıldanıyor ve göğsümün duvarlarına sürtünüyor. İçime bu kadar hızlı bir şekilde sızması hem heyecan verici hem de korkutucu.

Okuldan birkaç blok ötede, sakin bir ara sokakta kenara çekiyorum. "Bundan hiç memnun değilim."

Kapıyı açıyor ve bana rahat bir gülümseme fırlatıyor. "Okula her gün yürüyerek gidiyorum."

"Bu gizlilikten hoşlanmıyorum."

Oradaydım, Joanne ile bu dansı yaptım. Ivory daha iyisini hak ediyor.

Ama yakalanırsam, Treme'e, Lorenzo Gandara'ya ve mali çaresizliğe geri döner. Onun *her şeyini* korumaktan sorumlu olan benim.

Boynunun arkasını kavrıyorum ve bir öpücük için onu kendime çekiyorum. "Her zaman böyle olmayacak."

Mezun olduğunda, onun öğretmeni olmayacağım. İlişkimiz yasal olacak ve... Üniversiteye gidecek, her neresi olursa. Sonra ne olacak? Onu takip edecek miyim? O ister mi? Başka seçeneği olmayacak.

Alnını benimkine yaslıyor. "Tutamayacağın sözler verme."

Yüzüm alevlenirken, inanç içgüdülerimi sertleştiriyor. "Ne istersen yaparım-"

Yumuşak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve anında yükselen öfkemi dindiriyor, aletim kabarana kadar beni öpüyor.

Çok geçmeden geri çekiliyor. "Şu anda olan biten her şeyi özümsedikten sonra geleceği tartışabiliriz."

Bununla birlikte, arabadan dışarı kayıyor, katil vücudu, sikilebilir kıçı ve uzun bacakları güneş tarafından aydınlatılıyor. Büyüleyici.

Yeni çantasını omuzlayarak başını içeri sokmak için eğildi. Kırmızı elbisesinin yakası açılıyor ve bana kırmızı ipek sütyeninin üzerinde kabaran genç ve sıkı göğüslerinin iğrenç görüntüsünü veriyor.

Beni bakarken yakaladı ve kaşını kaldırdı.

Nasıl bakmam? Bu genetik bir programlama ve Ivory'nin harika göğüsleri var.

Ağzının bir köşesi baştan çıkarıcı bir sırıtışla kalkıyor. "Sınıfta görüşürüz, Mr.
Marceaux."

Beni arabada oksijensiz bırakarak uzaklaştı. Camı açtım ve dikkatini çekmek için motoru birkaç kez çevirdim.

Omzunun üzerinden bakarak sırıtışını dişlerinin arasına sıkıştırıyor. "Benimle yarışmaya mı yoksa beni etkilemeye mi çalışıyorsun?"

Sadece onun gülümsemesini bir kez daha görmek istedim. Şimdi tekrar nefes alabilirim.

OceanofPDF.com

Günü fısıltıları dinleyerek ve ince ifadelere dikkat ederek geçiriyorum. Beverly Rivard beni fakülte salonunda kaşlarını çatmış, küçümseyen bir ifadeyle karşılıyor. Yeni bir şey yok. Andrea Augustin beni uzaktan, temkinli ve yaralı bir şekilde izliyor. Bunu atlatacaktır. Prescott koridorlarda yoluma çıkmıyor ve ders sırasında koltuğuna siniyor. Beni en çok endişelendiren kişi o. Dün gece Ivory'nin önünde onu küçük düşürdüm, çocuk egosuna korkunç bir darbe indirdim. Ama ağzını açarsa, kaybedeceği şey saygınlığından çok daha fazlası olur.

Sınıfta Ivory bir öğrenci gibi davranmaya devam ediyor. Bakışlarımı çok uzun tutmuyor. Flört etmiyor ya da şefkat göstermiyor. Ama aramızdaki cinsel gerilim elektrikli bir fırtına gibi dolaşıyor. Biri neye bakacağını bilse, bunu fark ederdi. Prescott onu savunma şeklimden sonra bir şeyler sezmiş olmalı ama ne ona ne de bana bakmaya cesaret edebiliyor. Şimdilik yapabileceğim tek şey onu gözetimim altında tutmak.

Ivory'nin özel dersinden sonra evine dönüyoruz. Yıldızsız gökyüzü ve ışık yokluğu sokağını gölgelerle kaplıyor.

GTO'yu bu sabah kullandığım yere yerleştirip pencerelerinin ardındaki karanlığa bakıyorum. "Evde kimse yok."

"Sanırım değil." Arabanın kapısını açtı. "Çabuk olacağım." Motoru kapatıyorum ve caddede ona katılıyorum.

Başını sallıyor ve arabayı işaret ediyor. "Burada kal. Eve biri gelebilir."

Riskli ama gece vakti karanlık bir eve tek başına girmeyecek. Bir kediyi ve tüm eşyalarını da tek başına taşımayacak. Ama kardeşinin ortaya çıkması durumunda, onu tatsız bir yeniden tanışma için hazırlamalıyım.

Elini tutup onu ön verandaya götürüyorum. "Bir süre önce Shane'le tanıştım."

"Ne?" Kaldırımda durdu ve kocaman gözlerle bana baktı. "Ne zaman?"

Sıkan parmaklarını çekerek ayaklarını merdivenlerden yukarı beni takip etmeye zorluyorum. "Kim olduğumu bilmiyor ve ne yazık ki burnunu neden kırdığımı da bilmiyor."

Nefes nefese kalıyor, adımları titriyor ama onu hareket ettirmeye devam ediyorum.

"O sen miydin?" Kapının kilidini açarken kaşları aşağıya iniyor. Dudaklarından bir iç çekiş dökülüyor. "Dudağımdaki kesik yüzünden."

"Kimse benim kızımı incitemez."

"Bunu söylemene bayılıyorum," diye fısıldıyor usulca.

Nazik elleriyle kravatımı düzeltiyor, arkasını dönmeden önce parmakları ipeğin üzerinde geziniyor.

Kapıyı açtığında, bayat sigara dumanının kokusu burnuma doluyor.

Bir saniye sonra, turuncu bir tekir karanlık derinliklerden koşarak çıkıyor ve ayaklarının dibinde yavaşlıyor, bir motor gibi mırıldanıyor ve ayak bileklerine sürtünüyor.

Onu kucağına alıyor, yuvarlak başını dünyanın en önemli şeyiymiş gibi boynuna yaslıyor.

Ellerimi ceplerime sokuyorum ve lanet olası bir kedi için kıskançlığımı dizginlemeye çalışıyorum. "Bu gece bir ara beni içeri alacak mısın?"

"Çok sabırsız." Duvardaki düğmeye basıyor ve küçük odayı ışıkla dolduruyor. Sonra kediyi bana uzatıyor ve kollarıma bırakarak onu almam için beni zorluyor. "Sadece eşyalarını almam gerekiyor."

Kapı aralıklarından geçip evin arka tarafına doğru koşarken, elimdeki kürk topu süet ceketimin her tarafına en az bin turuncu tüy saçıyor.

İçeri girdim ve ona ters ters baktım. "Halılarıma mı işeyeceksin?"

Yuvarlak altın rengi gözleri tembelce kırpışıyor. Sonra kıllı yanağını göğsümün üzerinde gezdiriyor, içine gömülüyor.

Hiç evcil hayvanla yaşamadım ama yeterince arkadaş canlısı görünüyor. Yine de tüy döküyor.

"Bu şeyi tıraş edebilir miyiz?" Arka odaya doğru bağırıyorum.

Adımlarının gıcırtısı duraklıyor. "Tıraşlı amcıklardan hoşlanmadığını sanıyordum."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. *Touché, benim güzel kızım.*

Schubert'i düzenli bir oturma odasına taşıyorum. Temiz çünkü köşedeki karton giysi kutusundan başka bir şey yok.

masa ve minderleri sarkmış bir kanepe. Arka tarafa doğru ilerlerken bir yatak odasının yanından geçiyorum, sonra bir yatak odası daha, ikisi de yerdeki şilteleri, çamaşır ve kül tablalarını ancak alacak kadar büyük.

İki yatak odası da tanıdığım kıza dair bir ipucu vermiyor. Ivory düzenli, kıyafetleri sade ve az sayıda ve sigara içmiyor. Farkına varmak göğsümü daraltıyor ve adımlarımı hızlandırıyor.

Son odaya, mutfağa ulaşıyorum ve onu arka kapının yanında bir çöp tenekesini kaldırırken buluyorum. "Nerede uyuyorsun?"

Dağınık tezgahtan birkaç kutu kedi maması alıyor ve yanımdan geçerek en yakın yatak odasına giriyor. "Burası annemin odası."

Kediyi okşayarak ve dökülen tüyleri karıştırarak arkasından gidiyorum. Yaşadığı yoksul koşulları özümserken kalbim göğsüme çarpıyor. İkinci yatak odasına ulaştığında ne söyleyeceğini biliyorum ve bunu duymak istemiyorum.

"Shane'in odası." Boş gözlerle kirli giysi yığınlarına bakıyor. "Eskiden benimdi ama babam ölünce Shane geri taşındı. Yani..."

Ön odaya dönerek ilerlemeye devam ediyor. Sarkık kanepeye yeni gözlerle bakarken karnıma ağrılar giriyor.

"Burada uyuyorum." Beklentiyle bana bakıyor. "Gitmeye hazır mısın?"

Bir daha asla lanet olası bir kanepede uyumayacağını hatırlatarak öfkemi bastırıyorum.

"Tüm getirdiğin bu mu?" Kucağındaki çöp tenekesine ve mama kutularına bakarak başımı sallıyorum.

Gözleri göğsümde mırıldayan kediye kayıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Burada sahip olduğum tek şey o."

Onun mahallesinden çıkarken, onunla o ev arasına koyduğum her blokta kaslarımdaki gerginlik gevşiyor. Daha önce hiçbir kararımda bu kadar doğru hissetmemiştim.

Kedi arka koltukta çömelmiş miyavlarken, onu Treme'e geri getirecek tek bir şey kalmıştır.

Plansız bir şekilde durdum ve mağazanın parmaklıklı camlarının önündeki kaldırıma yanaştım.

Koltuğunda dönüyor ve yüzümü inceliyor. "Burada ne işimiz var?"

"Yaşlı adam seni birkaç gündür görmedi. İçeri gir, ona telefon numaranı ve ona güvende olduğunu söyle."

O dışarı fırlayıp içeri dalmadan önce bu bana kocaman bir gülümseme kazandırdı.

Bir saat sonra, mutfağımda hazır quesadillalar eşliğinde yemek yerken Ivory bana yazılı fatura listesini verdi. Tıpkı belirttiğim gibi, çeşitli okul malzemeleri, deodorant ve tampon gibi satın alması gereken eşyaları içeriyor. Listede doğum kontrol haplarını görünce sırıttım.

Bana faturalarıyla ne yapıp ne yapmayacağımı söylemeye çalışıyor ama dudaklarım dudaklarına yapışmış, parmaklarım amcığında onu susturuyorum. Sırtını mutfak adasına yaslıyor, boş tabaklarımız elimin itişiyle tıkırdıyor. İki orgazmdan sonra, ev ödevini yapmak için oturma odasına doğru tökezliyor, tartışmayı unutuyor.

Çürük parmak eklemlerim hala piyano çalamayacak kadar hassas, bu yüzden koşu bandımda koşuyorum, duş alıyorum ve onun başını arkaya yatırdığı, boğazını açıkta bıraktığı, bacaklarını açtığı, kollarımda kıvrandığı ve savunmasız olduğu anılarla mastürbasyon yapıyorum. Vücudundaki her deliğe yapmayı hayal ettiğim tüm kirli, ahlaksız şeylere karşı savunmasız. Tanrım, keşke onun için ne planladığımı bilseydi.

Duştan çıkmadan önce bir orgazm daha yaşıyorum çünkü lanet olsun*, bu* gece onun yanında uyuyacağım.

Kendime onun benim sapıkça ve vahşi sevişme tarzıma hazır olmadığını söylüyorum ama aklımın bir köşesinde kendimi kontrol etmem için bir son kullanma tarihi var. Bu tarih Cumartesi günkü doktor randevusuna bağlı, sadece dört gün sonra. Prezervatif de dahil olmak üzere aramızda hiçbir şey olmadan onunla birlikte olmak için güçlü bir ihtiyaç duyuyorum. Test sonuçları bunu yapabileceğimi doğruladığında, tüm bahisler kapanacak.

Ödevini bitirmek için yatak odasına geçiyor, Schubert de yanına kıvrılıyor. Ofisime geçtim ve ailesinin cüzi masraflarını karşılamak için ödemeleri ayarladım. İpoteklerini ödemeyi düşünüyorum. Daha kolay olurdu ama siktir et onları. Ivory mezun olana kadar faturalarını ben ödeyeceğim, çünkü onu aramaları için onlara bir sebep vermek istemiyorum. Ondan sonra, lanet olası bir köprünün altında uyuyabilirler.

Yemek servisime ulaşıp Stogie'yi günlük rotalarına eklemelerini istedim. Yemeği reddedebilir. Ya da belki de bunun ne olduğunu anlayacaktır: Ivory'ye bunca yıldır gidecek güvenli bir yer sunduğum için minnettarlığım.

Bu iş bittikten sonra birkaç telefon görüşmesi daha yapıyorum, güvenilir bir özel dedektif buluyorum ve iletişime geçiyorum. Konuşma bittiğinde, araştırmacının elinde çok az şey vardı. Bir isim. Bir plaka numarası. Ama bana bunun yeterli olduğunu garanti ediyor.

Haftanın sonunda, PI ilerlemek için ihtiyacım olan her şeyi sağlayarak değerini kanıtladı.

Lorenzo Gandara ile nasıl başa çıkacağımı çok iyi biliyorum.

OceanofPDF.com

Cuma öğleden sonra, Kampüs Merkezi'ndeki dolabıma doğru ilerliyorum. Ellie yanımda aceleyle yürüyor ve adımlarımın ne kadar hızlı olduğundan bahsediyor. Bacaklarının benimkilerden daha kısa olduğunu belirtmek yerine yürüyüşümü yavaşlatıyor ve şakacı bir şekilde kalçasını kontrol ediyorum.

"Farklı görünüyorsun." Bana gülümsüyor, köşeli kahverengi gözlerini kırpıştırıyor. "Tek söylediğim bu."

Yeni kıyafetlerimden bahsetmedi. Hayır, yürüyüşümde gizli bir anlam bulmaya çalışmakla meşgul.

"Sen... daha hafifsin. Bilirsin, hafif esintili gibi." Önümden fırlayıp dolaplarımıza doğru geriye doğru zıplıyor, siyah atkuyruğu boynuna dolanıyor. "Erkek arkadaşın var, değil mi?"

Emeric'in ne olduğunu bilmiyorum ama kesinlikle *erkekle* başlamıyor. "Yani bir erkeğin kilo vermek için sihirli bir ilaç olduğunu mu düşünüyorsun? Yoksa gazlı olduğumu mu söylüyorsun?"

Gülüyor ve kombinasyonunu çevirmek için etrafında dönüyor. "Çok tuhafsın."

Dolabımı açıyorum ve ders kitaplarının üstünde katlanmış küçük bir kâğıt buluyorum.

Kocaman bir gülümsemeyle uzanıp ona dokunuyorum. Okşadım.

Emeric bütün hafta boyunca bana notlar bıraktı. Her birini o güzel yazısıyla karaladığını ve dolabımın kapısındaki havalandırma deliğinden içeri sokmak için yolundan çekildiğini hayal etmek bile göğsümü titretiyor.

Ellie birkaç adım ötede duruyor, telefonuyla ilgileniyor. Notu dolabın içinde tutuyorum ve açıyorum.

Seni istiyorum.

Seni bekliyorum.

Bana sahipsin.

Ruhumu sızlatıyor. Tekrar okuyorum ve tüm vücudum ağrıyor. Gözlerimi kapattığımda onun derin sesini duyuyorum, morartan dokunuşunu hissediyorum ve nefesindeki tarçının tadını alıyorum. O benimle, her zaman beni çevreliyor, beni kaldırıyor. Kahretsin, belki ben daha hafifimdir.

Topuk sesleri arkamdan yaklaşıyor. Notu avucumun içine alıp omzumun üzerinden bakıyorum.

Ann, Ellie ile benim aramdaki dolaba yaslanıp bana bir göz attı. "Kızlar konuşuyor."

Uh huh. Kadın nüfusu adına, bana kendisinin daha güzel, daha akıllı ve daha popüler olduğunu hatırlatmak için burada.

Elimi çantanın içine sokuyorum ve toplanmış notu bırakıyorum. Sonra babamın her zaman en büyük silahım olduğunu söylediği gülümsememi takınarak onunla yüz yüze geliyorum.

Küçümsemesi pürüzsüz siyah tenini ve mükemmel yüz hatlarını çarpıtıyor. "Bu bir Dolce & Gabbana elbisesi."

Sarı ve beyaz papatya desenli elbiseye bakıyorum, A kesim siluetinin vücuduma oturuşunu seviyorum. "Tamam."

"Dün Valentino giymiştin. Ondan önceki gün Oscar de la Renta'ydı. Gerçekten, Ivory. Şimdi de mağaza hırsızı mı oldun?"

Emeric neden Wal-Mart'tan kıyafet almamış ki?
Aradaki farkı anlayamazdım.

Çünkü aşırıya kaçmadıkça hiçbir şey yapmaz.

Ellie kocaman sırt çantasını omzuna atarak yanıma geliyor. "Onu rahat bırak, Ann."

"Sorun değil." Crescent Hall'a doğru başımı salladım. "Sana yetişirim, tamam mı?"

Bana sempatik bir gülümseme veriyor ve bir sonraki dersimize doğru ilerliyor.

Ann'e dönüyorum ve iğrenç bir yanıt vermeyi düşünüyorum, çünkü onun kıvranmasını izlemek çok eğlenceli. Ona Neiman Marcus'ta mağaza müdürünü becerdiğimi söyleyebilirim. İnsanlar bu kıyafetleri almak için oraya mı gidiyor? Bilmiyorum, ama bu öneri önceki planlarıma çok yakın. Oh, biliyorum... "Yumurtalarımı satmaya başladım."

Kahverengi gözleri irileşiyor. "Senin... ne?"

"Yumurtalar." Omuz silkiyorum. "Yumurtlamanın bu kadar kazançlı olabileceğini kim bilebilirdi? Yakışıklılığım ve mükemmel SAT puanlarım sayesinde, doğurganlık merkezi bana normal ücretin iki katını ödüyor."

Öğürür gibi bir ses çıkarıyor. "Bu iğrenç."

"Tavrın da öyle." Dolabı kapattım ve etrafından dolaştım. "Ama benimle bu kadar yakından ilgilenmen beni derinden etkiledi. Arkadaşlığımıza yeni bir ışık getiriyor. Belki alışverişe gidebilir ve yatıya kalabiliriz." On iki yüz kiloluk bir piyanonun altında ezilmeyi tercih ederim. "BFF kolyeleri alabiliriz
-"

"Sen tam bir kaltaksın."

"-ya da değil." Yanından geçerken kemikli omzunu okşuyorum. "Gerçekçi olduğun için teşekkürler."

Birkaç saat sonra, kampüsün tiyatro sahnesindeki Steinway'in arkasında oturuyorum. Emeric, akustiğe alışmam için birkaç gün önce özel derslerimi buraya taşıdı. Holiday Chamber Music Celebration'a sadece birkaç ay kaldı. Le Moyne'un en büyük performanslarından biri olan bale halka açık ve akademinin en iyi müzisyen ve dansçılarını sergiliyor.

Piyano prodüksiyonun sadece küçük bir parçası ama sonunda bunun bir parçası olmayı çok isterim. Emeric hâlâ o koltuğu kimin dolduracağını açıklamadı. İşini o kadar ciddiye alıyor ki, sırf birlikte olduğumuz için bana hiçbir avantaj sağlamıyor. Bunu hak etmem gerekiyor ve bunu ona çok görmüyorum.

Yine de, beni bir şeyler için bekletmek gibi sinir bozucu bir yöntemi var.

Bu sabah mutfakta bana katıldığında, beni beklerken görmenin çok güzel olduğunu söyledi.

Onu beklerken seve seve tükeneceğim. Onun disiplinini bekleyerek. Onun sevgisini beklemek. Bilinmeyeni beklemek.

"Tekrar başlayın." Sesi katmanlı koltukların gölgelerinden yükseliyor.

Tiyatro bize ait. Ön sıralarda bir yerde, ama kör edici sahne ışıklarının ötesinde onu göremiyorum.

Klavyenin üzerine eğilerek Çaykovski'nin Fındıkkıran süitine dalıyorum. Ellerim patlayan tremololar arasında uçuyor, bileklerim hızla değişen tuşların üzerinde şaklıyor. Bu parçayı o kadar çok çaldım ki ezbere biliyorum, parmaklarım kendi iradeleriyle hareket ediyor, notalarla sorunsuz bir şekilde uyum sağlıyor.

Saatimin kadranı yediyi gösterirken ter derimi yalıyor, omuzlarımdaki ve ellerimdeki eklemlerde kasılmalar oluyor. Emeric sadece birkaç kez hatalarıma dikkat çekmek için sözümü kesti. Son bir saattir o kadar sessiz ki, acaba gitti mi diye merak ediyorum.

Piyano sırasının üzerinde dönüyorum ve ışığa karşı gözlerimi kısıyorum. "Orada uyuya mı kaldın?"

"Hayır." Boğazını temizliyor. "Bu mükemmeldi, Bayan Westbrook." Koyu, derin tonlu sesi tiyatroda yankılanıyor. "Bu sahne sizin için yeterince büyük değil."

İçimde kollarım boyunca, göğüslerimin arasında ve omurgamın etrafında spiraller çizen sıcaklık dalları açılıyor.

"Leopold'daki sahneye ne dersin?" Başımı eğiyorum, ışıklara karşı gözlerimi kırpıştırıyorum. "Bilirsin, oraya gideceğim için."

"Leopold sadece kafana takılmış bir fikir. Daha büyük düşün. Daha iyisini." En iyi konservatuardan daha mı iyi? Dudaklarımı büzüyorum. "Ne gibi?"

"Dünyada sizi içine alacak kadar büyük bir dinleyici kitlesi yok. Ama sizi tutacak kadar tutkulu bir seyirciye ihtiyacınız var."

Vay canına. Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. "Buraya gel."

Bu, herhangi bir öğrencisine vereceği bir komuttur; *otur, konuşmayı kes, soruya cevap* ver gibi. Ama benim için daha derin bir anlamı var, bir okulun duvarlarına ait olmayan bir anlam.

Kürsüden kalkarken kalçalarım titriyor. Ona doğru ilerlerken, sahne merdivenlerinden aşağı inerken ve boş koltukların karanlığına doğru ilerlerken nefeslerim daralıyor.

Ön sıranın yan tarafında, ışığın hemen ötesinde oturuyor. Bileğini dizine dayamış, ön kollarını kol dayanaklarının üzerine sarkıtmış, sakin ve kendine hakim bir görüntü çiziyor. Ama gözleri çelik gibi ve odaklanmış, benimkileri delip geçiyor.

Bir kol mesafesinde duruyorum ve dikkatim pantolonunun içinde yükselen uzun, sert boyuna kayıyor.

"Ivory." Boğucu sesi başımı kaldırmamı sağlıyor.

Boynumun arkasını ovuyorum. "Sen... um, sertleştin. Performansım yüzünden mi?"

"Yaptığın her şey beni tahrik ediyor," diye fısıldıyor. "Özellikle de çalarken vücudunun kadınsı hareketleri. Çıplak olmanı, piyanomun başına oturmanı ve notalarla sevişir gibi kalçalarını oynatmanı istiyorum."

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık şimşeği çakıyor ve her yerimi aydınlatıyor. Onu pantolonundan kurtarmak ve sikinin ağırlığını ellerimde hissetmek istiyorum. Ağzımda.

Parmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Baledeki solist pozisyonu senindir."

Bir mutluluk iç çekişi uzuvlarımı karıncalandırıyor. "Teşekkür ederim."

"Minnettar olmana bayılıyorum." Alt dudağını yalıyor. "Ama bunu hak ettin Ivory. Gösteriyi çalacaksın."

Sözleri yeteneğimi övüyor, ama bakışları vücudumun hatlarını izlerken ve derimin altını araştırırken gözlerindeki için için yanan titreşim her şeyimi takdir ediyor. Beni daha derin bir seviyede, herkesten daha iyi tanıyor ve içimde gördüklerinden hoşlanıyor.

Ani ve çok özel bir ihtiyaç göğsümde yankılanıyor, varlığımın iliklerinden kıvılcımlanıyor. Onu tatmin etme, ona bu hediyeyi vermenin gücünü hissetme ihtiyacı.

Yere indirene kadar dizinin üzerinde duran ayağını çekiştiriyorum. Ayağa kalkmak için hamle yapıyor ama ellerimi taş gibi sert kalçalarına koyarak onu durduruyorum. Sonra açılmış bacaklarının arasına diz çöküyorum.

Saçımı tutuyor, ses tonu uyarıcı bir sertlikte. "Fildişi."

Cesaretimi toplayarak pantolonunun üzerinden sikini kavrıyorum ve ilk kez ona dokunuyorum. "Bunu tatmak istiyorum."

"Siktir." Nefes verişi geniş odada sekiyor. Saçımdaki eli çekiyor, kafa derimdeki acıyı sıkıştırıyor. "Burada olmaz."

Eğer onun evine geri dönersek, yolda sinirlerim bozulacak. Lorenzo beni ilk kez oraya götürdüğünden beri ağzıma bir erkeğin girmesi hissinden nefret ediyorum. Öğürme, hava kaybı ve dilimin üzerine fışkıran iğrenç bir şeyin verdiği utanç...

Emeric ile farklı olmasını istiyorum. Bana bunu isteyerek nasıl yapacağımı göstermesini istiyorum.

Göğsünün ve bacaklarının sert kas gruplarıyla çevrili elimi ereksiyonunun nabız gibi atan kabarıklığı üzerinde gezdiriyorum. "Sana doğru sürüneceğim. Sana boyun eğeceğim. Sen ne istersen, ben de onu isterim. Sadece... bana bunu ver."

Dudaklarından kalın, boğuk bir ses çıkar. "Tanrı aşkına. Buna nasıl *hayır* diyebilirim ki?"

Saçlarımı yumruğuna doluyor, bakışları tiyatroyu kesiyor ve kapalı kapılarda duraklıyor.

Joanne'i ve yakalandıkları zamanı mı düşünüyor?

Cuma akşamı saat yediyi geçiyordu. Muhtemelen Crescent Hall'daki tek iki kişi biziz ve okul saatlerinden sonra kimse tiyatroya girmiyor. Ama kapılar açılırsa, biz fark edilmeden önce ayağa kalkmış olurum. Ayrıca, ışıkların loş kenarı sadece sırtımı aydınlatıyor. Gölgelerde kimse onu göremez.

"Beni dışarı çıkar" diye fısıldamadan önce tüm bunları düşündüğünü biliyorum.

Kemerini gevşetip fermuarını indirirken heyecandan titriyorum. Ellerim titriyor ve ağzım nemle doluyor.

Vücudundaki gerginlik dalgalanırken saçımdaki yumruk kenetleniyor. Kalçalarını kaldırıyor, boştaki eliyle pantolonunu yırtıyor. Fermuar ağır kesesinin altına kayarken, içim ona dokunma beklentisiyle titriyor.

Aramızdaki loş boşlukta, uzun, güzel ve damarları zonklayan iriliği yükseliyor. Ellerim ona doğru yöneliyor, parmaklarım kalın tabanın etrafında kıvrılıyor.

Beni saçlarımdan tutup geriye doğru çekti ve yüzümü inceledi, mavi gözleri karanlıkta belli belirsiz parlıyordu. "Bunun durmasını istediğin an, elini havaya kaldır."

Sesimi kullanamayacağım için mi? Korku içeri sızıyor ama onu uzaklaştırıyorum. Ona karşı savunmasız olacak güce sahibim. "Olacağım."

Saçlarımı bırakıyor ve iki eliyle kol dayanaklarını kavrıyor. "Şimdi em beni."

Diz çökerek, parmaklarım kasıklarındaki koyu renkli kısa kıllara titrerken, başımı eğiyorum ve yanağımı şaftı boyunca kaydırıyorum, burnumu sokuyorum, öpüyorum ve ipeksi etle kaplanmış çelik hissinin tadını çıkarıyorum.

Tüm vücudu koltuğun içinde eriyor.

Burnumu boyu boyunca sürüklüyorum, güvendiğim bir adamın kokusunu içime çekiyorum, odunsu miskini ciğerlerimin derinliklerine çekiyorum.

Bir inilti nefeslerini kesiyor ve bacakları genişleyerek fermuarının etrafındaki dikişleri geriyor. "Onunla oynamayı bırak ve em onu."

Gülümseyerek, dilimi ucunun etrafında döndürüyorum ve boğazından bir nefesi parçalıyorum. Kol dayanaklarının etrafındaki beyazlamış yumruklarının görüntüsü bacaklarımın arasında bir zonklama yaratıyor. Dudaklarıma değen sikinin sarsıntısı içime ıslak bir sıcaklık yayıyor. Onun zevki benim zevkim.

Tacı emerken ve yalarken, yoğurma parmaklarıyla taşaklarını kızdırmak için külotuna uzanıyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum ve onu ağzıma çekiyorum.

"Ah siktir." Homurdanıyor. "İşte böyle. Daha derine. Dilini düzleştir. İşte böyle." Bacakları titriyor. "Tanrım, Ivory. Aynen böyle."

Övgüsünden heyecanlanıyorum ve başımı daha hızlı sallayarak ağzımın emişini sıkılaştırıyorum. Kapıya bakmak için boynunu çevirmediğinde, beni izlediğini, ben verdikçe yüzümdeki memnuniyeti özümsediğini biliyorum.

Gözlerini kaplayan arzuyu hayal etmek beni neredeyse

Her adımda bana patronluk taslıyor. *Üzerine tükür. Başının altını yala. Bileğini bük. Derinden al.*

Lanet olsun, bu adam. Orada öylece oturup oral seksin tadını çıkaramaz. Sert fısıltıları, onun sevdiği şekilde yapmamı talep ediyor, tam hareketleri yapmamı emrediyor. *Daha hızlı em. Daha sert vur. Islat.*

Baştan aşağı kontrol manyağıdır ama bu şekilde tepki vereceğini biliyordum. Onu böyle seviyorum. O pis ağzı ve tınısındaki kabalık dudaklarımı karıncalandırıyor ve meme uçlarımı sertleştiriyor.

Son kısıtlamasını da kaybettiğinde, hiçbir uyarı olmadı. Bir anda saçlarımı yakaladı ve başımı yere çarptı. Öğürüyorum, iğrenç bir şekilde salyalar akıtıyorum ve hava almak için emiyorum. Kalçalarını kıvırıp daha sert, daha derine sokarken acı dolu bir inilti kaçıyor. O kadar şiddetli bir şekilde boğuluyorum ki, baskıya karşı gözlerim sulanıyor ve parmaklarım pantolonunun kıvrımlarında satın almak için çabalıyor.

Yüzümü kasıklarına doğru tutarken iki eli saçlarıma dolanıyor, siki boğazımı kazıyor, sesi boğuklaşıyor. "Elini kaldır, lanet olsun, duracağım."

Ellerim serbest. Onları istediğim zaman kaldırabilirim. Sonra beni serbest bırakacak ve rahatsızlık sona erecek. Bu güç içimde bir şeylerin açılmasına neden oluyor.

Bunu istiyorum. Ağzımı vahşice, dikkatsizce ve düşünmeden sikmesine duyduğum bu ihtiyacı içimde hissediyorum. Belki de uzun zamandır kendini tuttuğu, *benim için* kendini dizginlediği ve bunu ona geri vermek için acı çektiğim içindir. Ya da belki de onun acısını içimde o kadar sert ve derin hissetmek istediğim içindir.

Boğazımın arkasına vuran ve nefes yolumla alay eden geniş kafa şimdiden canımı yakıyor. Bademciklerim ağrılı şişmiş doku kütleleri gibi hissediyorum. Bunu istediği için yapıyor ve ben bunu seviyorum, bunu arzuluyorum, hiçbir düzgün kadının yapmayacağı kadar.

Asla düzgün biri olmadım. Ben kirliyim -Americ'in boğazımda acı veren bir zevk bırakan kirli türü. Beni olabildiğince derinden becermeye çalışıyor çünkü o benim efendim, mümkün olan en karanlık, en korkunç güzel şekilde açlık çektiğim adam.

"Kaldır...elini...lanet olası...elini." Her kelimeyi ağzıma vurarak noktalıyor.

Sessiz bir yalvarışla tırnaklarımı kalçalarına gömüyorum. Sakın *durma.*

Kalçalarına vuruyor ve saçlarımı çekiyor, bacaklarım titriyor ve nefesim kontrolden çıkıyor. Tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda denge değişiyor.

Sessizleşiyor, itişlerini yavaşlatıyor, saçlarımı okşuyor ve ağzımı salgısıyla dolduruyor.

Vücudu kasılırken ve iç çekerken adım salonda yankılanıyor.

Güç benim. Bunun tadını çıkarıyorum. Elleri titriyor ve ben onları tutuyorum, parmaklarımız iç içe geçiyor. Ona sahibim.

OceanofPDF.com

Ertesi sabah, parlayan güneşe karşı gözlerimi siper edip Emeric'in garaj yolundaki tanımadığım bir arabaya doğru adım atıyorum. "Bu da ne?"

Evden çıkarken beni takip ediyor ve önümde yürüyor. "Bir Porsche Cayenne."

"Okaaay. Neden burada?" Beni kaslı arabasıyla doktor randevuma götüreceğini sanıyordum. "Nereden geldi bu?"

Güçlü bacakları onu beyaz sportif SUV'ye doğru taşıyor, düşük bel kot pantolonunun içinde muhteşem poposu esniyor. Anahtarlığın cıvıltısıyla sürücü kapısının kilidini açıyor ve kollarını göğsünde kavuşturarak geniş bir duruşla bana bakıyor.

Tişört, belirgin pazuları ve zorlu omuzları etrafında geriliyor ve kotun kırışıklıkları bacaklarının arasındaki etkileyici şişkinliği özetliyor. Özür dilemeden bakıyorum, dün gece şişmiş boyunun boğazıma nasıl dayandığını hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme beliriyor.

"Bana bak." Kınama ses tonunu sertleştiriyor. Bakışlarımı kaldırdığımda, "Bu sabah teslim ettirdim" diyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bu araba bana göre olmasa iyi olur. "Gürültülü Amerikan benzin oburlarını tercih ettiğini sanıyordum."

Gözlerindeki mavi güneş ışığında mıknatıs gibi parlıyor. "Doğru. Ama bu piyasadaki en güvenli SUV'lardan biri."

Evet, bu benim için, lanet olsun. İhtiyacım olmayan bir hediye daha. Hafta başında bana neden ehliyetim olup olmadığını sorduğunu şimdi anlıyorum. "Teşekkür ederim, ama yok.
-"

"Bu konuda tartışmayacağız."

"Evet, öyleyiz. Okulda gardırobumu açıklamak yeterince zor.
Ama bir araba? Hayatta olmaz." Ellerimi kalçalarıma sabitledim.

"Geri ver." "Hayır." Fob'u bana doğru fırlattı.

Ayaklarımın dibindeki araba yoluna düşmesine izin verdim ve ona en iyi bakışımı attım.

Ağzı ince, sert bir çizgiye oturur.

Hay aksi. Nabzım atıyor.

Ellerini arkasında kenetliyor ve yavaşça, metodik bir şekilde bana doğru ilerliyor, gözleri benimkileri delip geçiyor.

Çifte bok. Kollarımı iki yanıma indirip bahçeyi tarıyorum. Sitenin arkasındayız, caddeden gizlenmişiz. Yüksek meşeler, arsalar arasında canlı bir mahremiyet duvarı oluşturuyor. O böyleyken onunla yalnız kalmaktan korktuğumdan değil. Belki de korkuyorum, ama içimdeki korku, bizi birbirimize bu kadar güzel kaynaştıran o baş döndürücü alış veriş karışımı tarafından bastırılıyor.

Yine de bir arabayı kabul etmem gerektiği anlamına gelmiyor.

Anahtarlığa ters ters bakıyorum. "Gözler üzerimde!"

Dikkatim yüzünün yontulmuş hatlarına ve alnındaki nabız gibi atan damara kayıyor. Onu kızdırmayalı birkaç gün olmuştu ama bu bakışı tanıyorum. Etrafımda dolanırken hem dans ediyor hem de içim cız ediyor, boğazıma bir el ya da kıçıma sert bir şaplak bekliyordum. Belki de sonunda benimle seks yapacak, tam burada, güpegündüz. Herhangi birini ya da hepsini memnuniyetle karşılarım. Buraya taşındığımdan beri öylesine yüksek bir uyarılma halindeyim ki, kıyafetlerimi çıkarıp onun yerine karar verebilirim.

Arkamda duruyor, dokunmuyor ama nefesleriyle saçlarımı karıştıracak kadar yakın. "Parmaklarım amında, sikim ağzında ve tadın dudaklarımda. Boşaldığında ne kadar güzel göründüğünü bilen gezegendeki tek kişi benim. Kalçalarındaki tüm o çiller, uyurken çıkardığın sesler, bir piyanoyla uyandırdığın tutku, seninle ilgili her şey paha biçilemez ve yeri doldurulamaz. Bu yüzden seni güzel şeylere saracağım ve güvenli bir arabada koruyacağım. Ve sen de eve döndüğünde sikimin etrafındaki o muhteşem dudaklarınla bana teşekkür edeceksin."

Kalbim her kelimede yükselip alçalıyor, nefeslerim gürültülü bir şekilde kekeliyor. "Ben buyum Ivory ve sen benim için en önemli ve vazgeçilmez kişisin.

benim bir parçam." Geri adım atıyor. "Şimdi eğil."

Sözleri karşısında dizlerim titriyor. Ayağımdaki siyah Chucks'lara uzanıyorum ve süslü tasarım kotlar kalçalarımı kesiyor. Düşük belli kotların dezavantajı mı? Şu anda kıçımın dekoltesini inanılmaz bir şekilde görüyor.

Avuç içi, nefesimi kesen ve beni öne doğru deviren bir güçle kıçıma çarpıyor. Ama kolu beni belimden yakalıyor ve sırtımdaki eli beni iki büklüm bir pozisyonda tutuyor. Yüce İsa, kıç yanağım yanıyor. Isı dışarıya doğru yayılıyor, kanımda dolaşıyor ve bacaklarımın arasında toplanıyor.

Kotumun ağır dikişli cebiyle sınırlı olan ağrıyan noktayı ovuyor. "Anahtarlığı al."

Kolunun desteğinden sarkarak, tuğla döşeme taşlarının arasından fobu kapıyorum.

Pazumu kavradı ve beni arabaya doğru götürdü. "Eğer doktora göstermeyecek olsaydın, o lanet kıçını kızartırdım." Sürücü kapısında durdu. "Ellerini tavana koy."

Kahretsin. Şimdi ne olacak? Fob'u koltuğa bırakıyorum ve avuçlarımı parlak beyaz kapağın üzerine koyarak tertemiz boyayı terle lekeliyorum.

Parmakları kalçalarımın etrafında kayıyor ve kotumun düğmesini açıyor. Kalbim ateşli bir kreşendoya giriyor. Fermuarı açıyor ve bir hamlede her şeyi ayağıma kadar çekiyor.

Gün ışığında, belden aşağısı çıplak bir şekilde dışarıda durmak... Bu benim için bir ilk. Birinin görmesinin heyecanından mı, kaçınılmaz acının korkusundan mı, yoksa bana tekrar dokunmasının yakıcı beklentisinden mi titriyorum karar veremiyorum. Muhtemelen hepsi.

"Eğil ve koltuğu tut."

Emrini yerine getirdiğimde, içimi bir huzur kaplıyor. Bundan sonra ne yaparsa yapsın, kendimi biraz daha az kaybolmuş hissedeceğim. Elimi her tuttuğunda, bana kendim hakkında daha fazla şey gösteren başka bir kapı açıyor. Ortaya çıkardığı kişi utanmıyor ya da zayıf değil. Sonunda ne istediğimi buluyorum.

Arkama geçerken Doc Martens ayakkabılarını tuğlalara sürtüyor. Elleri kalçalarımı sarıyor ve bir sonraki kalp atışında burnunu amıma gömüyor.

Bir utanç tokadı yüzümü kızartıyor. Ama nefesi etime değdiğinde hızla bir arzu seline dönüşüyor. Ardından derin bir nefes alıyorum ve parmakları bacaklarımı sıkıyor.

Beni kokluyor. Aşağıya doğru. Derinlemesine ve tekrar tekrar. Bundan bu kadar tahrik olacağımı asla hayal edemezdim ama bu garip ve inanılmaz his karşısında titriyor ve nefes nefese kalıyorum. O da titriyor ve... Siktir, beni yalıyor, ağzımı öptüğü gibi amımı öpüyor. Bir *ilk* daha.

Dilini bacaklarımın arasına sokarken çığlığımı susturmak için dudağımı ısırıyorum. Kıvrımlarımı yalıyor, hassas tenimi acımasızca ısırıyor ve kirli sakalıyla beni tırmalıyor. Acı ve zevk, soprano ve bas ve aradaki her oktav. Boşalacağım. Çekimi hissediyorum ve o harikulade şeye uzanıyorum.

amımı onun yüzüne sürtüyor ve parmaklarımı deri koltuğa geçiriyordum. Neredeyse oradaydım. Neredeyse-

Geri adım atıyor.

Doğruluyorum ve onu yakalamak için dönüyorum, ama o tam orada, elleri kalçalarımda ve dili ağzımda, beni kot pantolonumun düğümünde yakalıyor. Dudaklarını kaygan darbelerle dudaklarımın üzerinde kaydırıyor, uyarılmamın keskin tadını aramıza yayıyor.

Öpüşmeyi kesiyor ve külotumu titreyen bacaklarımdan yukarı çekiyor.

İçim zonkluyor, başladığı şeyi bitirmek için can atıyorum. "Boşalmadım."

"Biliyorum." Kot pantolonumu yukarı çekip bağladı. Sonra elimi tutuyor ve fermuarının arkasındaki ereksiyona bastırıyor. "Seni bekleyeceğim."

"Benimle randevuya gelmiyor musun?"

Pişmanlık yüzüne yansıyor ve elimi bırakıyor.

Tabii ki gidemez. Birileri bizi birlikte görebilir. Zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum. "Bu yüzden arabayı bana verdin."

Yüzümü kapatıp beni öpüyor.

"Özür dilerim." Arkama yaslanıyorum ve kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. "Bu konuda biraz şımarık davrandım."

"En şımarığı."

"Neden bana söylemedin?"

Muhteşem yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bunun neresi eğlenceli olabilir ki?"

Beni disipline edebilmek için mi böyle davranmamı istiyor? Bugünün dersi: En kötü ceza orgazmın reddedilmesidir.

Sürücü koltuğuna yerleştiğimde, açık pencereye doğru eğildi ve bana sert bir bakış attı. "Doktorla tartışma."

"Yapmayacağım."

"Kan tahlillerini getir."

"Getireceğim."

"Ve reçete ettiği doğum kontrol hapı."

Nabzım sıçrıyor. "Tabii ki."

O sert gözler daha önce onda hiç görmediğim bir bakışla yumuşuyor. "Bana geri dön."

Uzanıp gölgeli çenesini okşuyorum. "Bundan emin olabilirsin."

OceanofPDF.com

Emeric'in evinin önünden çıkarken içimde bir huzursuzluk uğulduyor. Belki de tasarım kıyafetler giydiğim, pahalı bir araba kullandığım ve nereye gittiğimi bilmediğim bir adamı takıntı haline getirdiğim içindir. Kliniğe giden yolu biliyorum ama ya sonrası? Aylar sonra mı? Mezun olduktan sonra mı? Nereye gideceğim ve oraya nasıl varacağım?

Emeric'in beni yanında tutmaya niyetli olduğunu biliyorum. Bu beni hem sevindiriyor hem de rahatsız ediyor. Leopold'a gitmek istememin bir nedeni de Treme'den kurtulmaktı. Gittim ve Ann'in bile kıskanacağı bir adresim var. Ama piyano çalışmaya devam etmek için can atıyorum, hem de herhangi bir eğitmenle değil. Leopold'un sunduğu en iyi eğitmenlerle. Bir erkek için hayallerimi nasıl bir kenara atabilir ve kendimi nasıl affedebilirim? Bunu yaparsam Emeric bana nasıl saygı duyabilir?

O yapmazdı. Bana sınıf içinde ve dışında öğrettiği tüm dersler arasında en derini, kendi gücümü nasıl tanıyacağım ve istediğimin peşinden nasıl gideceğimdir.

Çalkantılı düşüncelerimin arasında annem ve Shane'i merak ediyorum. Nerede olduğumu sorguluyorlar mı? Emeric faturaları güncel tutuyor, bu yüzden belki de umursamıyorlar. Ya da belki de yokluğumu fark edemeyecek kadar gerginlerdir. Bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum. Onlardan istediğim şeyler, ilgi ve alakaları babamla birlikte öldü. Ailem parçalandı, uzun zaman önce kabul ettiğim üzücü bir gerçek.

Evinden birkaç dakika sonra Porsche'yi Southern Family Health'in önüne park ediyorum. Telefonu arka cebime sokup tek katlı modern binanın içine giriyorum.

Bekleme salonunu birkaç kişi dolduruyor ama ben içeri girdiğimde hiçbiri telefonlarından başını kaldırmıyor. Giriş yapıyorum, formları dolduruyorum ve bankonun arkasındaki orta yaşlı kadına geri veriyorum.

"Oturun." Kıvırcık kahverengi saçlarını kulağının arkasına tarıyor. "Doktor.
Marceaux birazdan sizinle görüşecek."

Kaskatı kesiliyorum, dikkatim broşür rafının üzerinde geziniyor, az önce duyduklarımı doğrulayacak bir şey arıyorum. "Marceaux mu dediniz?"

"Öyle değil mi..." Bilgisayar ekranına bakıyor. "Burada Marceaux'yu talep ettiğiniz yazıyor."

Damarlarım buza dönüştü. Emeric babasının doktor olduğundan bahsetmişti ama ben adamın lüks bir hastanede falan çalıştığını sanıyordum. Tanrı aşkına, neden vajinamı muayene ettirmek için beni babasına göndersin ki? Belki de bu doktor başka bir Marceaux'dur? Yaygın bir soyadı mı?

"O..." Bunu sormak çok mu riskli? Boş ver. "Dr. Marceaux'nun bir oğlu var mı? Bir öğretmeni?"

"Ah, evet." Kadın kocaman bir gülümseme attı ve sandalyede arkasına yaslanıp beni süzdü. "Yüzündeki ifadeye bakılırsa, sanırım seni de etkisi altına almış."

"Hayır. Ben..." Yanaklarım yanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"O yakışıklı adam ne zaman buraya gelse, bütün kızları çılgına çeviriyor." Gülüyor. "Bir numara al tatlım. Ondan bir parça almak için bekleyen uzun bir kadın kuyruğu var."

Cidden böyle mi söyledi? Dişlerimi gıcırdatarak oturacak bir yer buldum ve telefonu çıkardım. Kişi listemde iki isim var. Stogie ve LordandMaster. İkincisi Emeric'in telefonu kurarken yaptığı espri denemesiydi. Değiştirecek cesareti kendimde bulamadım.

Bir metin penceresi açıyorum.

Beni babana mı gönderdin? Doğum kontrol hapı almak için mi? Delirdin mi sen?

Ön kapı açılır ve çok hamile bir kadın tezgâha doğru ilerler. Tamamen göbekli. Diğer her yeri sıska ve minyon. O yüksek topuklularla nasıl bu kadar zarif yürüyebiliyor?

Gelen bir mesajın titreşimi dikkatimi tekrar telefona çekiyor.

LordandMaster: Pap testi dışında her şeyi yapacak.
Beni sorgulama.

Ama beni ince bir önlükle görüp cinsel yolla bulaşan hastalıklar için kontrol edecek. Kendimi hasta hissediyorum.

Ben: Bizi biliyor mu?

LordandMaster: Evet.

Öyle mi? Tüm söyleyeceği bu mu?

Burnumun kenarını sıkıyor, dışarı çıkmanın ne kadar akıllıca olacağını tartışıyorum.

"Onu hemen görmem gerek." Hamile kadının yükselen sesi gözlerimi yukarı kaldırıyor.

Uzun sarı saçlarını topluyor ve solgun teninden uzak tutuyor, gergin duruşu hayal kırıklığıyla çığlık atıyor.

"Hanımefendi," diyor resepsiyonist sert bir şekilde, "eğer bana bilgilerinizi verirseniz, ben-"

"Oraya geri dön ve Joanne'in burada olduğunu söyle."

Tüm dünyam onun karnına daralırken midem düşüyor. Onun Joanne'i olamaz. Bu... bu kadın hamile. Hem de *çok* hamile. Kolayca yedi ya da sekiz aylık gibi.

Emeric onu altı aydır görmediğini söyledi.

Göğsüm sıkışıyor. *Hayır. Hayır, hayır, hayır.* Emeric bana söylerdi. Resepsiyonist ayağa kalktı. "Dr. Marceaux sizi bekliyor mu?"

"Torununu bekliyorum." Karnını işaret ediyor. "VIP geçiş kartı. Onu görmem lazım. Hemen."

Mide bulantısı mideme hücum ediyor ve beni iki büklüm ediyor. *Bu doğru değil. Yanlış duymuş olmalıyım.*

Resepsiyonist gözlerini açıyor ve koridordan arka tarafa doğru ilerliyor.

Tezgâha yaslanan Joanne, telefonunu bebeğinin karnının çıkıntısına dayıyor. *Emeric'in bebeği.*

İçim safrayla doluyor. Tuvalet için bekleme salonunu tarıyorum ve bakışlarım onunkine takılıyor. Bana sıkı bir gülümseme veriyor ve yanımda oturan insanlara bakarak yoluna devam ediyor.

Küçük burnu, pürüzsüz düz yüz hatları ve kapalı gözleri ona küçük bir peri görünümü veriyor ve bu görünüm ona çok yakışıyor. Gerçekten iyi. Kristen Bell ve Keira Knightley'nin mükemmel bir karışımı gibi acı verici derecede güzel.

Onu sevmesine şaşmamalı.

Çocuğunun annesi.

Titremeyi durdurmak için ellerimi birleştirdim. Neden bana söylemedi? Onunla arasını düzeltmeye mi çalışıyor? Mutlu bir aile olabilmeleri için mi?

Gözyaşları sinsice akıyor, gözlerimi yakıyor ve korkunç bir ağrı boğazımı sıkıyor. Koltuktan fırlıyorum ve olabildiğince sakin bir şekilde tek kişilik banyoya giriyorum. Kapı kapanır kapanmaz yüksek sesle, kesik kesik nefesler alıyorum ve telefonumdaki son aramayı tuşluyorum.

Emeric'in çakıllı sesi kulak zarımı tırmalıyor. "Ivory." "*Hamile* kız arkadaşın burada."

Lütfen yanıldığımı söyle. Göğsüm o kadar ağrıyor ki nefes alamıyorum.

Hat, ağırlıklı bir an için sessizliğe bürünür. Sonra bir ses telaşı başlar. Nefes verişi, bir kapının çarpması, bir motorun gürültüsü. "Üç dakika içinde orada olacağım."

Yani bu doğru. Bunun ağırlığı bacaklarımdaki gücü çalıyor. Kapıdan aşağı kayıyorum, yere düşüyorum ve gözyaşlarımın sesimi titretmesini engellemeye çalışıyorum. "Bana yalan söyledin."

"Boğa-"

"Atlamak yalan söylemekle aynı şeydir." Telefonu sıkıyorum. "Senin sözlerin."

Ağır nefesleri ahizeyi törpülüyor. "Bana onunla konuşmadığını söyle."

"Neden?" Çenem titriyor. "Çünkü ben senin kirli sırrın mıyım? İlişkiniz üzerinde çalışırken yan parçanız-"

"Tanrım bana yardım et..." Sesi o kadar soğuk ki ensemdeki tüyleri diken diken ediyor. "Lanet kemerimi kıçında kıracağım."

Telefonu indiriyorum, sakinleştirici kocaman bir nefes alıyorum, sonra tekrar kulağıma götürüyorum. "Sen bir piçsin."

"Devam et, Ivory. Bir hafta boyunca yürüyemeyeceksin."

"Neden bana söylemedin?"

Ses tonundaki yumuşaklıkla çelişen yüksek bir gümbürtü telefonda titreşiyor. "Bu benim sorunum, çok yakında ortadan kalkacak bir sorun."

"Ne?" Öfke sesimi yükseltiyor. "Bir bebeği öylece b ı r a k a m a z s ı n !"

"Lanet sesini alçalt. Neredesin sen?"

"Cehennemde."

"Melodram sana yakışmıyor."

Karo kaplı duvara acınası bir yumruk indiriyorum. "Siktir git."

"Hakkında hiçbir şey bilmediğin bir konuda varsayımlarda bulunduğun için *seni sikeyim*!" diye kükrer.

"Bebek senin mi?"

"Sana bir soru sordum!" diye bağırıyor, sonra sesini dizginliyor. "Beni bekletiyorsun."

"Güzel." Banyo zemininde kapıya y a s l a n ı p bacaklarımı önüme atıyorum. "Beklerken gidip kendini becerebilirsin."

"Dışarıdayım." Nefeslerinin gıcırtısı sessizliği bozuyor, ardından bir araba kapısı çarpıyor. "İyi dinle. Yaralandığını biliyorum ve buna ben sebep oldum. Ama bunu atlatacaksın ve bana güveneceksin."

Ciddi olamaz. Cevap vermeye zahmet etmiyorum.

"Joanne'le ben ilgilenirim," dedi, "sen de o lanet check-up'ı yaptırırsın."

Aramayı sonlandırıyor ve ben şaşkınlıkla ekrana bakıyorum. Yerde kalıyorum, azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve karşı cinsin yaratılışına lanet ediyorum.

Öven ve vaat eden erkekler en çok canımı yakanlardır. Zorlarlar, rüşvet verirler ve aklımla oynarlar. Sonra bedenimi beceririler ve kimsenin göremeyeceği türden bir korku izi bırakırlar.

Onun farklı olduğunu düşünmüştüm. Şimdi emin değilim.

Ama onun bir kadını hamile bırakıp kaçacak bir tip olmadığını biliyorum. Çocuğunun hayatına tamamen yatırım yapmayacak kadar kontrolcü ve saplantılı.

Bu yüzden eyalet dışına taşınmak yerine dekanla anlaşmayı kabul etti.

Bu yönünü seviyorum. Ama bundan nefret de ediyorum. Çünkü kıskanç ve bencilim.

Göbeğimde kıvrılan acıya sarılıyorum. Tanrım, bu çok acıtıyor.

Bir yumruk kapıyı çalıyor. "Ivory Westbrook?"

Tanıdık olmayan ses son derece erkeksi. Muhtemelen hemşire ya da Emeric'in babası. Peki ben ne yapacağım? Emeric'i Joanne'le görmekten korkuyorum ama sonsuza kadar burada kalamam.

Ayağa kalktım, gözyaşlarımı sildim ve kapıyı açtım.

Diğer taraftaki adam benden bir karış daha uzun. *Frank Marceaux,* Beyaz önlüğünün üzerinde *M.D. yazıyor* ama yakışıklı yüz hatlarında tanıdık hiçbir şey yok. Çok olmasa da alnında kırışıklıklar var. Muhtemelen ellili yaşlarında. Kırmızımsı kahverengi saçları ciddi bir dul tepe noktasından geriye doğru taranıyor. Kalın kaşları yeşil gözlerinin üzerinde kıvrılıyor ve küçük altın bir yüzük kulak memesini kelepçeliyor.

Ama aile benzerliğini gösteren şey onun varlığı. Elleri arkasında, ayakları geniş bir duruşla dikilmiş, beni çok fazla odaklanarak inceliyor. Omurgamı bir ürperti kaplıyor.

Kumral bir kaşını kaldırıyor. "Hazır mısın?"

Hayır, kesinlikle olmaz. Telefonu arka cebime koyuyorum. "Evet."

Onu bekleme odasında takip ederken, bakışlarım pencerelerden oluşan duvara ve otoparktaki sahneye kilitleniyor. Ayakkabılarım yere yapışıyor ve vücudumdaki her hücre Emeric'e odaklanıyor.

Joanne'in etrafında bir daire çiziyor. Ağzı hareket ediyor, gözleri parlıyor ama genel duruşu sakin bir güven veriyor.

Karnını ovuşturan ellerine bakıyor, başı eğik ve dudakları ince bir çizgi halinde. Muhtemelen bana bir ders verirken de böyle bakıyorumdur.

Kıskançlık göğsümde sıcak ve şiddetli bir

şekilde yanıyor. "Fildişi," diyor Dr.

Marceaux.

Takip etmek için öne çıkıyorum, sonra duruyorum.

Emeric, Joanne'in hemen arkasında durur ve boynundan aşağı nefes alır. Yumrukları kalçalarında, hiçbir yeri Joanne'e dokunmuyor ama o kadar yakın ki. İki insanın birlikte çok zaman geçirdiklerinde paylaştıkları türden bir yakınlık. Tanıdık ve samimi olduklarında.

Kalbim sıkışıyor ve büzüşüyor. Onu benden daha iyi tanıyor. Onun içindeydi, ona bir bebek verdi ve ben... Onun için ne olduğumu bilmiyorum. Daha seks bile yapmadık.

"Ivory." Dr. Marceaux önüme geçerek görüşümü engelledi. "Beni takip edin."

Ayaklarımı hareket ettiremiyorum ama gözlerim gayet iyi çalışıyor, Emeric ve Joanne'in görüntülerini beynime kazıyor ve lanet olası yüzümün her yerine gözyaşları akıtıyor.

Dr. Marceaux dirseğimi nazikçe kavrıyor ve beni muayene odasına götürüyor. Kapıyı kapatır kapatmaz parmağını muayene masasına doğru uzatıyor. "Otur."

Sesindeki komutla sıçrayıp masaya koşuyorum, zıplarken kağıdı vinile çarpıp kırıştırıyorum.

Kalçamın yanına bir kutu mendil koyuyor, bu da beni duygusal küçük bir kız gibi hissettiriyor. Yine de bir tane alıp yüzümü siliyorum.

Taburenin üzerine inerek, tam önümde oturana kadar tabureyi yerde yuvarlıyor. "Sana ondan bahsetmedi mi?"

Mendili avucumun içine alıp omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hamilelik hakkında değil."

Çenesinde bir kas titriyor ve sert gözleri kırışıyor, köşelerinden kırışıklıklar yayılıyor.

"Bu onun mu?"

diye sordum.

"Bilmiyor."

Nefesim kesiliyor. "O...? Başka biriyle mi birlikteydi? Onu aldattı mı?"

"Buna dair hiçbir kanıtı yok."

"Oh." Göğsüm daralıyor. "Resepsiyon görevlisine torununuzu taşıdığını söylemiş."

Arkasındaki çekmecelere doğru dönüp ekipman ve malzemeleri çıkarıyor ve bana sert bakışlarından bir anlığına kurtulma fırsatı veriyor.

"Onunla yaşadığını biliyorum." Alet paketlerini yırtarak açıyor. "İkinizin aldığı riskler konusunda sana ders verecek değilim. Dün gece telefonda ona fikrimi söyledim." Bana dönüyor, yüzünde dalgın bir ifade var. "Emeric inatçıdır ve tutkusu kışkırtıldığında durdurulamaz."

Durdurulamaz kısmına katılmıyorum. En azından benim sınırlarım söz konusu olduğunda. Tutkusu söz konusu olduğunda, iki aydır bunun karşılığını alıyorum. Sanırım bu yüzden benden sakladığı bu sır göğsümde bir bıçak gibi hissediyorum.

Dr. Marceaux okuma gözlüklerini taktı ve tansiyon aletini aldı. Kıyafetlerimi değiştirmemi istemeden belden yukarısını muayene etmeye başladı. Sonraki on dakika boyunca, ben cinsel geçmişim ve korunma konusunda yaşadığım aksiliklerle ilgili utanç verici olanlar da dahil olmak üzere tıbbi sorularını yanıtlarken o beni dürtüyor, dürtüyor ve kan alıyor.

Profesyonel bir tavır sergiliyor ama acaba benim paragöz bir fahişe olduğumu mu düşünüyor?

Tabletine notlar alırken kapı açılır.

Emeric içeri giriyor, kapıyı kapatıyor ve buz gibi gözleri benimkileri bulup hapsediyor.

Tüylerim diken diken oluyor ve başka tarafa bakmakta zorlanıyorum.

Dr. Marceaux ayağa kalkar, sesi kısıktır. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Emeric benimle göz temasını hiç kesmiyor. Ondan sızan o kadar çok duygu var ki, onları nasıl sıralayacağımı bilemiyorum. En kolay fark edilen öfke, çenesini kilitliyor ve gergin kollarındaki damarları şişiriyor. Ama daha savunmasız bir şeyin alt akıntısı var. Parmakları iki yanında seğiriyor ve boynundaki tendonlar öne çıkıyor. Korkuyor mu? Gideceğimden mi korkuyor? Yoksa bu benim hüsnükuruntum mu?

Dr. Marceaux kapıya doğru ilerliyor, sesi alçak ve sert. "Emeric, bugün burada beş hemşire var ve her hareketini izliyorlar. Dedikodulara engel olamayacağım."

Emeric babasıyla konuşurken gözlerimi tutuyor. "Joanne'in yarattığı sahneden sonra buraya seninle konuşmak için geldiğimi düşünecekler."

"Hâlâ burada mı?" Ellerimi kucağımda gevşetip cesur ve olgun görünmeye çalışıyorum. "Ne hakkında konuştunuz?"

"Bunu evde tartışabilirsiniz." Dr. Marceaux çekmeceden bir önlük çıkarıp yanıma koydu. "Dr. Hill pelvik muayene için her an gelebilir."

"Ben kalıyorum." Emeric tezgâha yaslanmış, elleri ceplerinde, yerleşiyor.

"Hayır, değilsin." Elbiseyi elime alıyorum, anlamlandırmak için her yöne çeviriyorum. "Bu yeterince garip. Ayrıca, sana çok kızgınım."

Önlüğü ellerimden kaptı ve açık tuttu. "Bu şekilde devam ediyor."

Dr. Marceaux kapı kolunu kavradı. "Gidelim evlat."

Emeric bir anda aramızdaki mesafeyi kapatıyor, kafa derimdeki saçları kavrıyor ve ağzını kulağıma dayıyor. "Daha işimiz bitmedi."

Sonra babasını takip ederek odadan çıktı, beni nefessiz ve daha önce olduğumdan daha da şaşkın bıraktı.

Şaşkınlık içinde banyoda bir kaba işiyorum ve muayene odasındaki tuhaf önlüğü giyiyorum. Yaşlı Dr. Hill hamile olmadığım haberiyle geliyor. Sonra bana bir paket doğum kontrol hapı veriyor, göğüs muayenesi yapıyor ve elini ve diğer invaziv şeyleri vajinama sokuyor.

Porsche'ye bindiğimde kafam bir yığın soruyla dolup taşıyordu. Nereye gideceğim? Ne yapmalıyım?

Direksiyonu kavradım ve doğru kararı vermek için içgüdülerimi yokladım. Onun evine gitmek çaresiz ya da muhtaç olduğum anlamına gelmiyor. Her zaman eve dönebilir ve her şeyi eskisi gibi yapabilirim.

Ama ben hiçbir zaman tartışmadan kaçan bir kız olmadım. Cevaplara ihtiyacım var ve onları bulabileceğim tek bir yer var.

Birkaç dakika sonra, Emeric'in kendi başıma bulmama izin verdiği kodu güvenlik kapısına giriyorum. Sonra GTO'nun yanına park ediyorum ve kilitli olmayan arka kapıdan eve giriyorum.

Schubert beni çamur odasında mırıldanarak bacaklarını okşayarak karşılıyor. Onu kucağıma aldığımda, piyanonun boğuk melodisi dikkatimi dağıtıyor. Çalıyor muydu?

Kediyi kucaklayıp yere bırakıyorum ve dolambaçlı koridorlarda notları takip ediyorum.

Müzik odasına birkaç kez göz attım, uzaktan Fazioli'sine hayran kaldım ama hiç içeri girmedim. Beni oraya götüreceğine dair bir fikrim vardı.

Elleri iyileştiğinde. Sonra klavyenin arkasına oturur ve Ravel'in Gaspard de la Nuit'i gibi inanılmaz bir şey çalardı.

Yaklaştıkça Ravel, Brhams ya da Liszt duymuyorum. O çalıyor. *Metallica*.

Kapı aralığında donup kalıyorum, "Nothing Else Matters "ın tanıdık melodisi etrafımı sararken felç edici bir tutsaklığa tutuluyorum. Yirmi adım ötede, bankta sallanıyor, gözleri kapalı, profili rahat ve ön kolları tuşlara vurdukça esniyor.

Konservatuar eğitimi almış ama piyanoda metal mi çalıyor? Nota kağıdı olmadan. Sadece virtüözler duydukları parçaları bu kadar düzgün taklit edebilirler. Tamamen ve tamamen hayran kaldım.

Nefes almayı hatırladığımda ciğerlerim genişliyor, onun görüntüsünü, notaların dokunaklı dizilişini ve havadaki enerjiyi içime çekiyorum.

Başı öne eğik, siyah saçları alnına dökülmüş, çenesini müzikle birlikte yavaş bir tempoda bir o yana bir bu yana sallıyor. Melodi, özlemle yoğrulmuş çaresiz bir yakarış ve o, çıplak ayağını usulca vurarak, beyaz tişörtünün altında kasılan bir güç merkezi gibi duran duruşuyla, ustaca vuruşlarla melodiyi açıyor.

Oktavlar arasında sıçrarken saatinin yüzü ışıkta parlıyor. Bileğini her şıklatışında, o elin tenimde kırbaçlandığını hayal ediyorum. Parmaklarının yayılması ve esnemesi, aynı tutku ve yoğunlukla boğazımın etrafında kıvrılmış olmalarını dilememe neden oluyor. Kalçaları yuvarlanıyor ve ben kucağına oturup o çalarken vücudunun dalgalarına binmek için titriyorum.

Doğru ellerde piyano ruhu çalabilir. Belli ki onun elleri tuşlar için yaratılmış, çünkü notaları sadece içimde hissetmiyorum. Karanlık, doymak bilmez bir alev gibi beni yiyip bitiriyorlar.

O kadar seksi ve yetenekli ki içimde uyandırdığı tehlikeli hislerle ne yapacağımı bilemiyorum. Ona kızgın olmam ve cevaplar talep etmem gerekiyor. Kendimi kaybolmuş, kararsız hissetmeliyim.

Onun yerine, sahiplenildiğimi hissediyorum, sanki aklında ben varken her bir tuşu okşuyormuş gibi. *Daha işimiz bitmedi.* Varlığımı kabul etmemiş olsa da beni burada istiyor.

Fazioli'nin kapağının kapalı olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Açmayı mı unutmuş? Daha yakından bakınca, ait olmayan bir şey görüyorum.

Tanıdık siyah kayışlar piyanonun altına asılır, siyah üst kısım boyunca uzanır ve klavyenin yanındaki deri manşetlere bağlanır.

Nabzım fırlıyor ve bakışlarım tekrar onun yüzüne kayıyor.

Gözleri hâlâ kapalı. Koridora kaçabilirim ve... Sonra ne olacak? Onunla konuşana kadar hiçbir yere gitmiyorum.

Benim için planladığı şeyden korkuyor muyum? Dudaklarım uyuştu ve kalp atışlarım kontrolden çıktı. Ama o kelepçelerin Joanne ve kendimle ilgili cevaplara yol açacağından eminim. Eğer gerçek çok acı vericiyse, beni tek bir kelimeyle serbest bırakacak.

Daha uzun duruyorum ama odaya girecek kadar kendime güvenim yok. Şarkı sona eriyor ve o ellerini kucağına koyuyor.

Başını kaldırıp buz gibi gözlerini bana çevirdi. "Tüm kıyafetlerini kapıda bırak."

OceanofPDF.com

"Metallica." Ivory ellerini kot pantolonunun arka ceplerine sokuyor ve bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor. "Bu iyiydi."

En iyiler tarafından eğitildim, Leopold'dan mezun oldum ve Louisiana Senfoni Orkestrası'nda bir koltuğum var. Müzik kariyerim boyunca bir kez bile kimsenin yeteneğim hakkında ne düşündüğünü umursamadım.

Şimdiye kadar.

Beş dakikadır kapının eşiğinde donup kalmıştır ve muhteşem dudaklarının söylediği tek iltifat *iyi midir?*

Tanıştığımızda aramızdaki dengenin ağır basacağından, onu alt edeceğimden ve ondan faydalanacağımdan korkuyordum. Onun neredeyse iki katı ağırlığındayım. Ben yirmi yedi yaşındayım, o ise on yedi. Ben bir Dominant'ım ve o benim lise öğrencim. Tanrım, çok fazla kuşkum vardı.

Ama artık yok.

Burada oturmuş, onun parlak piyanist zekasının müziğim hakkında şiirler söylemesini beklerken, onun sadece yatak odasında gücü elinde tutmadığını fark ediyorum. Duygularıma hükmediyor, özgüvenimi sınıyor ve her düşünceme musallat oluyor. Beni yok edebilir, sadece geçim kaynağımı değil, benliğimi de yok edebilir ve bunun farkında bile değil.

Aramızdaki uyumu dengelemek ve rollerimizi yönetmek benim sorumluluğum. Şu anda itaatsizlik ediyor ve ben de ona benim olmanın ne demek olduğunu hatırlatacağım.

"Kıyafetlerin. Şimdi."

Sert ses tonum karşısında irkilerek Fazioli'nin üzerindeki bağlara bakıyor. Göğsü bir, iki kez kabarıyor. Sonra gözlerini kapatıyor ve tişörtünü başının üzerinden kaldırıp yere bırakıyor.

Göğüsleri dantelli pembe kupların üzerinde kabarıyor, sıkı karın kasları koyu altın tenle kaplı. O seksi bacaklar... Ellerimi sıkıyorum. Beni bekletiyor, parmakları kotunun düğmesinde donmuş.

Piyano sırasından kalkıyorum, içimdeki Dom kontrolü ele alıyor. Omurgamı dikleştiriyorum, omuzlarımı geriye atıyorum ve nefeslerimi eşitliyorum. Kapüşonlu gözlerle, ayrık dudaklarla beni izliyor, elleri uyluklarına doğru kıvrılıyor.

Klinikte bana olan güveninin sarsıldığını bildiğimden, emrimi düşünmek bir yana, burada durduğunu görmek bile inanılmaz tatmin edici. Ancak aramızdaki ilişkinin yürümesi için onu sınıra, benden hem korktuğu hem de saygı duyduğu ama nefes alamayacağı kadar da ileri gitmediği o noktaya itmem hayati önem taşıyor.

Kendimi bir çentik geri çekilmeye, daha az hırıltı ve daha fazla incelik kullanmaya zorluyorum.

Ona yavaşça yaklaşarak, bakışlarını iddialı bir odaklanmayla tutuyorum. Ben onun alanını daralttıkça çenesi düşüyor, nefesi daralıyor ama o kocaman kahverengi gözler başka tarafa bakmayı reddederek benimle kalıyor. Çok cesur. Çok sarhoş edici.

Çömeliyorum ve acı verecek kadar yavaş hareketlerle kot pantolonunun fermuarını açıyorum. Dudaklarımı külotunun bir santim ötesinde gezdirerek kotu bacaklarından aşağıya doğru sürüklüyorum. Ona bakarken titriyor ve pembe satenin etrafındaki teni öpmek için zaman ayırıyorum.

Parmaklarımı baldırlarının arkasına koyarak bacaklarının üzerinde gezdiriyor, yumuşak ama kararlı bir şekilde konuşuyorum. "Ayakkabılarını çıkar."

Ayak parmaklarını çıkarırken, onun hızlı itaati kasıklarımda aç bir baskı oluşturuyor. Ellerim kıçının yükselişini izliyor ve dudaklarım denizin dibini takip ediyor. Nefes nefese kalıyor ve kalçalarını döndürüyor, parmakları saçlarıma dalıyor, denge için bana yapışıyor.

Kahretsin, onu sikimin üzerinde istiyorum, sıkıyor, kasılıyor ve kendini bana her şekilde veriyor.

Spor ayakkabılarını kenara atıp ayaklarını kot pantolon ve çoraplardan çıkarıyorum. Tüy kadar hafif dokunuşlarla omurgasının yılankavi çizgisini gıdıklıyor ve sütyeninin kopçasıyla oynarken vücudunu yukarı kaldırıp göğüslerinin arasında şehvetli bir yol açıyorum.

Başı geriye düşüyor ve ince bedeni kollarımda sallanıyor. Yasemin sabunu gibi kokuyor, uyarılmanın etkisiyle boğucu ve zarif Fildişi.

Sikim kotumun içinde sıkışmış ve talepkar bir şekilde sarsılıyor. *Henüz değil.*

Sütyeninin kopçasıyla oynuyorum, ağzım narin köprücük kemiği boyunca kayıyor. Daha yükseğe çıkarak boynunun ince sütununu öpüyorum ve çenesini dişliyorum.

Sütyenin mandalını açıp avucumu omurgasına dayadığımda alınlarımız

birbirine değiyor. Nefeslerimiz birbirine karışıyor, dudaklarımız birbirine yaklaşıyor, yaklaşıyor. Ağızlarımız nihayet birleştiğinde, bana karşı eriyor.

Baştan çıkarıcı inlemelerini yutarken ellerim yüzüne doğru kalkıyor, başparmaklarım elmacık kemiklerini okşuyor. Onu agresif bir şekilde öpüyorum, bana güvenmesi için sözsüz emirler veriyorum. Dilimi onunkine karşı çırpıyorum, yaklaşan acı ve coşkunun bir vaadi. Ağzı kabullenerek ayrılıyor ve elleri belimi kavrayarak beni kendine çekiyor.

Öpüşmeyi kesiyorum ve parmaklarımın omuzlarındaki askılarda oyalanmasına izin veriyorum. Gözlerim onunkilerden hiç ayrılmıyor, sütyeni yavaşça kollarından aşağı kaydırıyorum. Meme uçları o kadar sert ki dantel onlara takılıyor. Yavaşça sutyeni indiriyorum ve lezzetli etlerini ortaya çıkarıyorum. Sütyen yere düşerken keskin bir nefes veriyor.

Tanrım, o mükemmel. Kendimi onun içine gömmeli ve azgın ereksiyonumun ötesini düşünmek için mücadele etmeliyim.

Bir adım geri çekilerek bakışlarımın onun uzun, zayıf bedeninde dolaşmasına izin veriyorum, o yuvarlak gözleriyle beni süzerken her bir esnemeye, seğirmeye ve kırılgan kemiğe tapıyorum. Dolgun göğüsleri nefes alış verişleriyle yükseliyor, dar kalçaları endişeyle kıpırdıyor ve pembe külotunun satenini ıslak bir leke karartıyor.

Vücudu dokunuşumu seviyor ama zihni beni affetmedi. Bir sonraki adımı kendi başına atmasına izin vermezsem, sonrasında daha kötü hissedecek.

Külotu göstererek başımı salladım. "Çıkar onları ya da sözünü söyle."

Dudağını ısırarak başparmağını satenin altına sokuyor, bacaklarından aşağı kaydırıyor ve tekmeleyerek uzaklaştırıyor. Bakışları yüzümden hiç ayrılmıyor, beni ihtiyatla, merakla ve inkar edilemez bir arzuyla izliyor.

Etrafında sinsice dolanıyorum, çarpıcı çıplaklığından ve her adımımda nefes alış verişinin durup başlamasından zevk alıyorum. Parmağım belinden karşı omzuna kadar uzanan parşömen deseninin izini sürüyor.

Bu his karşısında titriyor, nefes nefese kalıyor ve beni görebilmek için boynunu büküyor.

Göğsümü sırtına bastırıyorum, parmaklarım kalça kemiklerini okşuyor. "Bana o dövmeden bahsedeceksin. Şimdi olmaz." Ağzımı boynuyla omzunun birleştiği yere dayayıp yalıyorum. "Belki bugün ya da bu hafta değil." Ellerimi leğen kemiğinin etrafında dolaştırarak bacaklarının arasına dalıyorum ve ıslak kıvrımlarının arasından geçiyorum. "Ama yakında bana söyleyeceksin."

Ağır bir iç çekip boynunu büküyor ve bana daha kolay erişebilmek için başını yana eğiyor.

Dişlerimi omzuna yerleştirdim ve ısırdım. İnliyor ve bana karşı kıvranıyor, kolları kalkıyor ve parmakları saçlarımı arıyor.

Acıyı öperek geri çekiliyorum. "Beni takip edin." Onu Fazioli'ye götürüyorum ve klavyenin üzerindeki çıkıntıyı işaret ediyorum. "Kenara otur. Bacaklarını aç. Sağ ayağını en alttaki tuşlara, sol ayağını en üstteki tuşlara koy."

İfadesi belirsizlikle sıkışıyor, ama yerine tırmanıyor ve sessizliği rastgele notalarla dolduruyor.

Naylon kayışlar piyanonun altından ve kapağın üzerinden yılan gibi kıvrılıyor, her iki tarafta ikişer tane ve dördü de deri kelepçelere bağlı. İki tanesini bileklerine takıyorum ve sert bir çekişle arkasından bağlıyorum. Nefes nefese kaldı.

Kolları arkasında bağlı, gözleri hareketlerimi takip ediyor, dudakları ayrık ve omuzları kalkık. Duruşuyla savaşıyor, vücudunu kendi içine çeken korkuyla mücadele ediyor gibi görünüyor.

Önünden geçerken, parmaklarımın arkasını uzanmış bacağının iç kısmı boyunca okşuyorum. "Bunu durduracak kelime nedir?"

"Scriabin," diye nefes alıyor, beni dikkatle izliyor.

"Kullanacak mısın?"

Gözlerinde bir korku pırıltısıyla başını sallıyor. "Eğer

ihtiyacım olursa." "Aferin kızıma."

Diğer iki kelepçeyle ayak bileklerini klavyeyi destekleyen pervaza kilitliyorum. Sonra geri çekilip önümdeki erotik manzarayı özümsüyorum.

Kapağın kenarına tünemiş, kalçaları tüm klavyeyi ayaklarının arasında tutacak kadar geniş açılmış ve kolları arkasında bağlanmış, şehvet ve işkencenin, güç ve güvenin bir resmi. Amı açık, pembe ve sırılsıklam, sikim için yalvarıyor. Dili dışarı fırlıyor ve alt dudağının alt tarafına dokunuyor.

Hiç kimseyi onu istediğim gibi istememiştim. Sadece vücudunu değil. Her şeyini istiyorum. *O* şimdiye kadar hissettiğim en güçlü duygu.

Kotumdaki zonklayan ağrıyı düzeltiyorum. "O kadar tahrik oldum ki yuvarlanıp ölmek istiyorum."

"Bu ereksiyondan kurtulmanın tek yolu ölümdür."

Gözlerindeki şakacı parıltı beni inanılmaz derecede sertleştiriyor. "Ya da." Dudağını ısırıyor. "Bir de... bilirsin, diğer yol var."

Elim sıkışmış sikimi okşarken onunla göz teması kuruyorum. "İstediğin bu mu, Ivory? Amın sırılsıklam ve benim için hazır. Hemen içine girip seni öyle bir sikebilirim ki günlerce beni hissedersin."

Bakışlarını kaçırıyor, burun delikleri genişliyor ve kasları prangaların içinde geriliyor. Bu sabah teslim olmaya hazır olabilirdi ama şimdi değil. Eski sevgilimi gördükten sonra olmaz.

"Bana bak." Gözlerini bekliyorum, sonra kemerime uzanıyorum. "Kendinden başka birine kız arkadaşım dediğin için iki ihtar alacaksın."

"Ama Jo-"

"Onun lanet adını söyleme." Damarlarımda sıcaklık dolaşıyor. "O konuya geleceğiz ama şu anda, burada *biz varız*. Sen ve ben, başka kimse yok."

Alnında oluklar oluşuyor ve sonra düzeliyor. "İyi. İki vuruş." Ağzının köşesi kalkıyor. "En kötüsünü yap."

Şimdi gülümsüyor, en kötüsünü *nerede* yapacağımdan tamamen habersiz.

Başımı eğdim. "Telefonda bana takındığın tavra gelince..." Kemeri kotumdan çekip çıkarıyorum ve ikiye katlıyorum. "Altı şımarık yorumuna karşılık altı orgazm."

"Orgazm, ha?" Gülüyor, bağlarının içinde rahatlıyor. "Tanrım, kulağa işkence gibi geliyor."

Dudaklarım seğiriyor. *Oh, öyle olacak.*

OceanofPDF.com

Piyano kapağının kenarı kıçıma batıyor ve iç uyluklarımdaki kaslar kilitli ve yayılmış pozisyonda geriliyor. Ama beni esir alan şey, vücudumun her hattını izleyen ateşli mavi bakışlar. Mümkün olduğunca dik duruyorum, kalbim çarpıyor ve vücudum Emeric'in acısı ve şefkati için ağrıyor. Her zamanki hedefinin üzerinde oturduğuma göre, beni nereden vuracak? Kalçalarımdan mı? Sırtım mı? Gövdemin genişliğine bakıyorum ve boynumda bir ürperti hissediyorum. Bacaklarım genişçe açılmış ve kollarım arkamda bağlıyken, memelerim ve amım önümde ve ortadalar. Elbette bu...

Bakışlarım yukarı fırlıyor ama gözlerime bakmıyor. Dikkati göğsümde, yumruğu kemerin uçlarında sıkılı. *Hayır, yapmaz. Bu kadar savunmasız bir yerde olmaz.* Bu düşünceyle meme uçlarım zonkluyor.

Sessiz adımlarla bana doğru yürüyor, bankı yana kaydırıyor ve yüzünü yüzüme dayıyor, yüz ifademi inceliyor, nefes alışımı izliyor, en karanlık, en ahlaksız kısımlarıma bakıyor.

Yutkunuyorum. "Nereye gidiyorsun-"

Ağzını benimkine çarpıyor, yalıyor, emiyor ve beynimi ekseninden döndürüyor. Dudaklarını boynumda aşağı yukarı kaydırarak, yavaşça, acıyla, boğazımı zevk fısıltılarıyla kaplıyor. Başım bir nefesle geriye düşüyor. Ağzı o kadar nazik ve güvenli ki sanki ruhumu öpüyor. *Lütfen, durma.*

Eli de ona katılıyor, yan tarafımı ve göğsümü hafifçe okşuyor. Bu dört parmak, dört küçük temas noktası, damarlarımı elektrikle dolduruyor ve birkaç saniye içinde vücudumu birden fazla arpejle tıngırdatıyor.

"Sana ihtiyacım var." Sözcükler dudaklarımdan hızla, soluk soluğa ve beklenmedik bir şekilde dökülüyor. "Bana sahipsin," diyor usulca, başını eğiyor ve meme ucumu ısırıyor.

Acıyla inliyorum, kelepçelere karşı sarsılıyorum ve hiçbir yere gidemiyorum.

Gülüyor ve tekrar ısırıyor, zonklayıp şekilden şekle girene kadar dişleriyle yumruyu çekiyor.

Diğerine geçtiğinde nefesimi tutuyorum ve başımı sallıyorum.

Dudakları meme ucumu okşuyor, alay ediyor ve gözleri benimkilere kayıyor, masmavi derinliklerinde çok fazla ihtiyaç dönüyor. "Nefes al."

Bunu yaptığım anda dişlerini geçiriyor. Acı içinde çığlık atıyorum ve kalçalarımı savurarak kenardan kayıyorum. Beni yakalıyor, dişleri hassas etimi parçalayıp sertçe emerken ve beni ateşe verirken kıçımı tekrar yerine kaydırıyor.

"Dur!" Kelepçelerdeki bileklerimi bükerek hıçkırıyorum. "Lütfen, dur."

Dilini yuvarlayarak korkunç yanığı yalıyor, sesi törpülenmiş gibi çıkıyor. "Sözünü duymuyorum."

Gözlerimden yaşlar akıyor ve tüm bedenim bir arp teli gibi titriyor. Yüzüme doğru eğiliyor ve dişlerini gösteriyor. "Söyle."

Alt dudağımı emiyorum ve aşağı bakıyorum. Lanet olsun, meme uçlarımı kesmiş gibi hissediyorum, ama hala oradalar, kocaman, sert ve kızgın kırmızılar. Bir damla bile kan yok.

Kenara çekilir ve katlanmış kemeri bacağına vurur. "Az önceki ukala velet nerede?"

"Göğüslerimi ısırdın!"

"Az önce orgazm sayını yediye çıkardın. Bitirdin mi?" Eğer o kelimeyi söylemem için beni kışkırtmaya çalışıyorsa, daha çok çabalaması gerekecek.

Bileğimi arkamdan büküp onu ters çeviriyorum. *Bunu görememesi çok kötü.*

"Ben iyiyim."

Kemeri kaldırıyor ve deri halkayı göğüs ucuma değdiriyor. İçimde bir titreme seli dalgalanıyor.

Gözleri benimkilerle buluşuyor, göğsüme iniyor, sonra tekrar yüzüme dönüyor. İfademi sertleştiriyorum ve çenemi kaldırıyorum.

Başı eğilirken ve ağzı hafifçe açılırken zaman durur. Sonra sallanır.

Deri, şişmiş göğüs ucumda ateşli bir parıltıyla kırbaçlanıyor. Boğazımda bir nefes düğümleniyor ve gözyaşlarım görüşümü kör ediyor. Diğer göğsüme vurmadan önce toparlanmam için bana bir saniye bile vermiyor.

Sırtım eğiliyor ve zihnim acıyı anlamlandırmaya çalışırken çığlığımı yutuyorum. Buraya nasıl geldim? Neden bunun olmasına izin veriyorum? Ne halt ediyorum ben?

Kemer yere çarpınca sıçradım. Boynunun arkasına uzanıyor ve tişörtü kafasının üzerinden geçiriyor. Kot pantolonu sivriltilmiş belinden aşağı

sarkıyor.

Çıplak göğüs bükülme ve bükülme ile bükülme ve bükülme.

Bir sonraki nefeste üzerimdeydi, elleri saçlarımdaydı ve dudakları yanaklarımdaki gözyaşı izlerini takip ediyordu.

"Benim için ağladığında çok güzel oluyorsun." Parmaklarıyla saçlarımı okşarken gözlerime, burnuma ve ağzıma öpücükler serpiyor. "Oh, Ivory. Bana ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok."

Sesinin gürültüsü ve dokunuşunun şefkati meme uçlarımdaki ateşi yatıştırıyor ve çekirdeğimin derinliklerinde yeni bir alevi körüklüyor.

"Anlat bana," diyorum, sesim kısık.

Alnını benimkine dayıyor. "Sana göstereceğim."

Piyano sırasını yaklaştırıp oturdu. Bu pozisyonda ağzı amımdan birkaç santim uzakta. Parmaklarını tuşların üzerinde gezdirerek şiddetli bir şarkıya dalıyor. Başka bir metal kapak, ama çıkaramıyorum. Notaların arasında kayboluyorum, göğüslerimdeki acıya karşı titriyorum ve bu yedi orgazmın onun mu yoksa benim mi olacağını merak ediyorum.

Ayak bileklerimdeki bağları test ediyorum, bacaklarım uzun süreli gerginlikte bükülüyor. "Bu hangi şarkı?"

Gözleri dudaklarım ve amım arasında gidip geliyor, elleri tuşlara vuruyor. "'Symphony Of Destruction.' Megadeth."

Hiç duymadım ama kulağa uğursuz geliyor.

Öne doğru eğiliyor ve ağzını iç uyluğuma bastırıyor. Dudaklarını merkezime doğru kaydırırken tüm bedenim beklenti içinde hareketsiz kalıyor. Elleri tuşların üzerinde çılgınca hareket ediyor ve uyluğumdaki kıvrıma ulaştığında melodide bir kayma olmadan yön değiştiriyor. Dizime doğru bir yol yalıyor, tenimi ısırıyor ve emiyor, sonra tekrar amıma doğru kayıyor.

Dudakları klitorisimin üzerinde gezinirken, şarkı hemen tanıdığım bir şarkıya dönüşüyor.

İniltili bir kahkaha patlattım. "Şaka yapıyor olmalısın."

Yüzünü bacaklarımın arasına gömmeden önce bana sırıtıyor. Dilini kıvrımlarımın arasından geçirirken, piyano Nirvana'nın "Smells Like Teen Spirit" şarkısının melodisiyle titreşiyor.

Dudaklarının altında kaynaşan hisler beni nefes nefese bir arzu karmaşasına sürüklüyor. Bıçak gibi darbelerle derinlemesine araştırıyor ve klitorisimi bulması uzun sürmüyor. Tüm dokunuşlar ve öpüşmelerle zaten hazırdım ve cehennem, göğüslerimdeki kırbaçlar bile beni ıslattı.

Yüksek sesle, soluk soluğa bir iniltiyle boşalıyorum, uzuvlarım bağların içinde sarsılırken kalçalarımı onun acımasız ağzına doğru sallıyorum.

Elleri tuşların üzerinde geziniyor, ritmi kaybediyor ve sonra tekrar topluyor.

"Bu bir," diyor boğuk bir sesle.

Nefes nefese ve titreyerek gözlerine bakıyorum. "İmkânı yok. I-"

Yapamam diyemem. Ama cidden mi? Altı tane daha mı? Cezalarında çok şeytani davranıyor. Ben öleceğim.

Klitorisime bir öpücük konduruyor, sonra dudakları ve dişleriyle saldırıyor. İkinci ve üçüncü orgazmlarda çığlık atıyorum. Bundan sonra artık müziği duymuyor, uzuvlarımdaki titreşimleri hissetmiyor ya da etrafımdaki odayı görmüyorum. Her duyum içimdeki dile ve vücuduma saldıran tırmanma ve düşme hislerinin tufanına daralıyor.

Dördüncü salınımdan sonra, garip bir katatonik duruma ulaşıyorum. Amım aşırı uyarılmayla karıncalanıyor, klitorisimdeki sinir uçları dilinin en hafif darbesine karşı acıyor. Ama o durmuyor. Ona cehenneme gitmesini söylediğimde ya da ona sadist bir piç dediğimde bile.

Dişlerini sinir düğümlerime geçirerek beni susturuyor.

Artık piyano çalmıyor, çünkü o yetenekli parmaklar içimde, beni işkenceli bir zevk cehennemine sokuyor.

"Durmak zorundasın." Bağların içinde sallanıyorum, açılmış bacaklarım yorgunluktan titriyor. "Lütfen. Benden bu kadar."

Sırılsıklam ıslak dudakları içime gömülüyor, öpüyor ve yalıyor, iniltisi içimde farklı bir şarkıya dönüşüyor. Bir an sonra, üç parmağını içimde kıvırıyor ve bedenimden başka bir acı verici orgazm çıkarıyor.

"Altı." Arkasına yaslanıyor ve elinin tersiyle ağzını siliyor. "Sonuncusu benimle olacak."

"Artık yok." Başım o kadar ağır ki hava almak için emerken çenem göğsüme düşüyor. "Lütfen."

Parmağıyla çenemi kaldırıyor, bakışları dudaklarımı yakıyor, sesi düzensiz bir fısıltıya dönüşüyor. "Yalvarmana bayılıyorum."

Ayağa kalkıyor ve bileklerine birkaç fiske vurarak ellerimi ve bacaklarımı kayışlardan kurtarıyor.

Ona doğru yığılıyorum, kaslarım su gibi, dökülüyor ve düşüyorum. Ama o beni tutuyor, gevşek bedenimi güçlü kollarıyla tutuyor ve çok güzel bir göğse yaslıyor.

Kollarının sıcaklığı sırtımdan kayboluyor, yerini piyanonun kapağının sert yüzeyi alıyor. Beni yüz üstü yatırıyor, ayaklarım klavyeden uzağa bakıyor, omuzlarım oturduğum kenarda. Başım baş aşağı sallanıyor, tuşlara çarpıyor.

Zaten aşırı hassas olan cildim daha da kızarıyor ve yerçekiminin etkisiyle kan beynime hücum ediyor. "Ne yapıyorsun?"

Piyanonun etrafında dönüyor, sanki her santimini ezberlemiş gibi vücudumu inceliyor. Parmakları hareket ettikçe tenimi gıdıklıyor, boğazımdan başlıyor, göğüs kafesim boyunca kayıyor, göbek deliğimin etrafında dolaşıyor ve bacaklarımın arasında duruyor.

Pelvisim onun dokunuşuna doğru kalkıyor, temas noktasını korumak için zorlanıyor. Göğüslerimi ısırmayı, kaynak yapmayı ve bana orgazm işkencesi yapmayı yeni bitirmiş olmasına rağmen daha fazlasını istiyorum. Beynime kısa devre yaptırmış olmalı.

Kelepçeleri ayak bileklerimin ve el bileklerimin etrafına kilitleyerek beni Fazioli'sine bir *X* gibi sabitliyor. Başıma döndüğünde, fermuarına doğru iten çelik çubuğun baş aşağı görüntüsünü bana veriyor.

Fermuarını açıyor. "Ne kadar sert emeceğini biliyorsun." Kot pantolonunu aşağı iterek, pembe derisi geniş kolanının üzerinde gergin duran iri sikini serbest bırakıyor. "O kötü dili ne kadar hızlı ya da yavaş hareket ettireceğini biliyorsun."

Her kelimede kalçalarımın arasında ısı birikiyor ve zonkluyor.

Tacı ters çevrilmiş ağzıma değdirerek uzun aletini yumrukluyor ve dudaklarıma tuzlu pre-come sürüyor. "Bunun durmasını istiyorsan sağ elini piyanoya vur. Bana anladığını söyle."

"I-" Kukum sıkıştı, boş ve muhtaç. Deneyimlemek için çok yabancı bir duygu. "Gerekirse dokunurum."

Bir elini sallanan başımın altına koyuyor, parmakları kafatasımla ahşap kasa arasında tampon görevi görüyor. Gözleri yarı açık ve sabit bir şekilde benimkileri izlerken, ereksiyonunu kavrıyor, şaftını yanaklarıma sürtüyor ve ucunu dudaklarıma vuruyor.

Ağzımı açıyorum, içgüdüsel olarak, hevesle. *Yap hadi.*

Kendini dilime bastırırken bakışları bedenimin uzunluğuna doğru kayıyor. Nefes verirken titriyor ve itiyor.

Kolayca girmiyor. Acımasızca ve tekrar tekrar sokuyor. Tekrar tekrar, sikini dudaklarımın arasından geçiriyor, sanki bacaklarımın arasına dalıyormuş gibi ağzımı beceriyor.

Parmaklarını kafa derime bastırıp saçlarıma dolayarak başımı sabit tutarken kalçaları alnıma doğru esniyor. Ellerim ve bacaklarım bağlı, boğazım gevşemiş ve çenem onun zevki için gerilmiş halde sadece orada yatabiliyorum.

Göğsümün üzerine eğilerek boştaki eliyle göğsümü sıkıyor, meme ucunu sıkıştırıyor ve sıcak ağzıyla işkence ediyor.

Boyu boğazımın derinliklerine doğru ilerlerken, kalçaları aceleciliğiyle gıcırdayıp yuvarlanırken uyuşturulmuş bir şaşkınlıkla teslim oluyorum. Amımı dolduruyor olsaydı böyle görünürdü. Kaslarının gerginliği, kıçının esnemesi ve sikinin şahlanması baştan çıkarıcı bir yoğunluk dansı oluşturuyor. Aldığı kadar veriyor, açlığı tenime yayılıyor, inlemelerimi çarpan uzunluğunun etrafında karıştırıyor, beni solluyor.

Başımı itişlerine karşı tutarken, diğer elini karnımın üzerine kaydırıyor ve iki parmağını içime sokarak iç kaslarımda muhtaç bir sıkışma yaratıyor.

"Uzun sürmeyecek." Keskin nefesleri havayı boğuyor. "Bunu birlikte yapacağız."

Dokunuşunu hassas klitorisime kaydırıyor ve sert, yuvarlanan bir baskı uyguluyor. Kalçalarım ona doğru uzanıyor, parmaklarına karşı gıcırdıyor ve sallanıyor. *Tam oraya, tam oraya.*

Şeytani okşayışının altında karıncalanan bir sıcaklık spazmı patlıyor.

Dilime karşı sarsılıyor, bizi inleyen, titreyen orgazmik bir düet haline getirirken alnı göğsüme düşüyor.

Açgözlülükle onun salgısını yutuyorum, kendi dalgamın altında nefes nefese kalıyorum. Aleti dudaklarıma doğru seğiriyor ve iç bacaklarım yedi numaralı orgazmdan arta kalan artçı şoklarla titriyor.

Kendini geri çekip prangaları çözüyor, beni kaldırıp hareket ettiriyor, uzuv uzuv eriyorum. Beni piyano sehpasına taşırken kollarında bez bebek gibi sallanıyorum ve bacaklarımı beline doluyor.

Ona doğru yığılıyorum, göğüs göğüse, ten tene ve geniş omuzlarına sarılıyorum. "Bu şimdiye kadarki en kötü işkenceydi."

Kıkırdayarak yanağımı öpüyor ve parmakları klavyenin üzerinde arkama uzanıyor. Derin bir nefes alarak bizi yumuşak bir şarkıyla sarmalıyor, Pink Floyd'un "Comfortably Numb" şarkısıyla çarpan kalbimi sakinleştiriyor.

Ona doğru kıvrılıyorum, o çalarken vücudunun esnekliğini ve salınımını içime çekiyorum. Nefeslerinin temposu melodiyle senkronize oluyor, benim

Kendi. Teni çok yumuşak ve sıcak, odunsu, erkeksi ve güvenli kokuyor. Burnumu boynuna gömüyorum ve ciğerlerimi dolduruyorum.

Kollarım ve bacaklarım ona dolanmış halde, gövdesinin direğine tutunuyorum. Bu vahşi adam benim evim. Onun cehennemi benim cennetim.

Ben onun Fildişiyim, o da benim en karanlık notam.

Ne olursa olsun, buna asla içerlemeyeceğim. *Ona* asla pişman olmayacağım.

Şarkıyı alçak, derin bir tonda kapatıyor ve güçlü ellerini sırtımda gezdirerek omurgama masaj yapıyor.

Beni göğsüne daha sıkı sararak dudaklarını omzuma indiriyor, sesi sessiz ve nazik. "Hamile olduğunu bilmiyordum ta ki..."

Shreveport'tan sonra. İhanetinden sonra.

Boynunu öpüyorum ve içimdeki acı alevlenirken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum.

"Yedi aylık hamile." Nefes alıp veriyor. "Bebek benim olabilir. Ya da olmayabilir."

Başımı kaldırıyorum ve onun keskin gözleriyle karşılaşıyorum. "Sence...?"

Gözlerini kırpıştırıyor, yüzünde çelişkili bir ifade var. "Bilmiyorum. Aldattığıma dair hiçbir belirti yoktu ve ben oldukça gözlemciyimdir."

Bunu tartışmak zor. "O zaman neden sorguluyorsun?"

Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor, parmakları çenemde geziniyor. "Bana bu şekilde ihanet edeceğini hiç düşünmemiştim. Eğer bunu yapabiliyorsa..."

"Hile yapabilir."

Elini kalçamı okşamak için indiriyor, gözleri hareketi takip ediyor. "Shreveport'u devraldığımda uzun saatler çalıştım. Gece gündüz. Nadiren evdeydim."

O sırada her şeyi yapıyor olabilirdi. Herhangi biriyle. Belki o zamanlar bu kadar dikkatli değildi?

Boğazımdaki ağrıyı bastırmak için yutkunuyorum. "Bugün neden klinikteydi?"

Bakışları benimkilere yöneliyor. "Mesajlarını görmezden geliyorum. Beni nasıl bulacağını bilmesinin tek yolu babam."

"Ne istiyor?" Sesim kırılgan sinirlerle titriyor. "Seninle yeniden bir araya gelmek mi? Kaldığınız yerden devam etmek mi?"

"Evet." Geri çekilmeye başladığımda ensemi kavrıyor. "Paramı istiyor, Ivory."

Buna inanmakta zorlanıyorum. Birazcık aklı olan herkes bu adamın

sunduğu sevginin dünyadaki tüm zenginliklerden daha değerli olduğunu bilmelidir.

Öne doğru eğilerek parmaklarımı başının arkasındaki kısa saçların üzerinde gezdiriyorum. "Ne kadar paradan bahsediyoruz?"

"Mirasımın yarısı. Milyonlar. Çocuğun benden olduğunu bilseydim seve seve verirdim." Kollarını sırtıma dolayarak beni kendine doğru çekti. "Babalık testi talebim için aylar önce kan verdim. Sonuçları henüz vermedi."

"Bu onun için iyiye işaret değil. Yani, eğer çocuk sendense..."

"Bu tamamlanmış bir anlaşma olurdu ve o da çok zengin bir kadın olurdu." Bana bakıyor, gözleri düşünceli bir şekilde dönüyor. "Şartlarımı biliyor. O test sonuçlarını istiyorum. Eğer bebek benden değilse, bir kuruş bile almayacak ve ben de onu bir daha görmek ya da düşünmek zorunda kalmayacağım. Eğer benden olursa, kelimenin tam anlamıyla bir baba olacağım."

Ve Joanne onun hayatına tamamen dahil olacak. Kalbim tekliyor ve kırılıyor.

Boynumu kavrıyor, yüzümü inceliyor. "*Joanne ve ben diye bir şey* yok. Ben seninim. Bana anladığını söyle."

Gözlerimi onunkilerdeki yoğunluğa karşı kapatıyorum. "Onu sevdiğini söylemiştin."

"Ondan nefret ettiğimi de söyledim." Derin bir iç çekerek alnını benimkine yaklaştırdı. "Sonra aşktan ve nefretten daha anlamlı bir şey buldum."

Nefes almayı bıraktım, gözlerim çırpınarak açıldı.

"Ne?" "Sen."

Nabzım, nefes alış verişlerimle birlikte hızla atıyor. Bu kadar kısa bir süre içinde güvenimi nasıl bu kadar parçalayıp tekrar dikebildi?

"Özür dilerim, Ivory. Sana söylemeliydim." Sırtımı ovuyor. "Endişelenmen gereken yeterince şey var ve ben sadece... İçgüdülerime güveniyorum ve o da bana yalan söylediğini söylüyor."

"Seni affediyorum." Derinden. Sonsuzca. Başımı omzuna yasladım. "Şimdi ne olacak?"

"Onun kariyerini asla tehdit etmek istemedim. Onu bir bebekle işsiz bırakmaktan hoşlanmıyorum. Ama o çocuğun benden olup olmadığını bilmem gerekiyor." Altımdaki kaslar gerginlikle sertleşiyor ve sesi keskinleşiyor. "Babalığı kanıtlamak için önümüzdeki hafta sonuna kadar vakti var. Eğer bu süreye uymazsa, Shreveport Yönetim Kurulu kirli, hilekâr Okul Müdürlerinin lanet olası fotoğraflarını alacak."

OceanofPDF.com

Sonraki hafta huzursuzluk içinde geçti. Lorenzo Gandara'nın hâlâ serbest olması ve Ivory ile yaşadığım yerle ilgili sürekli paranoyalarım yüzünden gergin, sinirli ve çok yorgunum. Stresime bir de bu hafta sonu orkestra performansım ekleniyor.

Gece toplantıları ve senfoni provaları ile Ivory'nin özel dersleri ve ev ödevleri arasında çok az boş zamanımız oluyor. Uyanık olduğumuz saatlerin yarısını birlikte geçiriyoruz, ancak okula, piyano pratiğine ve günlük yaşamın gerekli işlerine odaklanmış durumdayız.

Parmaklarımı amına sokarak onu sıkıştırabildiğim birkaç seferde ya acelemiz vardı ya da bitkin düşmüştük. Onu sikmemek ölümden beter bir işkence ama zamanlamanın ve odaklanmamın mükemmel olması gerekiyor.

Onunla *çıkmak* istiyorum ve bunu yapamadığım için hayal kırıklığına uğruyorum. Ona hiç romantik bir akşam yemeği ikram edilmedi ya da bir dans pistinde döndürülmedi, dışarıda bir gece için giydirilmedi ve sadece onun arkadaşlığından hoşlanan bir adam tarafından takdir edilmedi. Seks beklentisi olmadan ona bunları verebilmek için yanıp tutuşuyorum. Ama onunla toplum içine çıkmak için beklemek zorundayım.

Sadece on yedi yaşında olduğunu hatırlatmak sabırsızlığımın bir kısmını yatıştırıyor.

Henüz deneyimlemesi gereken koca bir hayatı var ve ben de bunun bir parçası olmak niyetindeyim.

Bu arada, uykudan önceki kısa anlarımıza, vücudunu benimkine doladığı o küçük zaman aralıklarına değer veriyorum. Dökülen tüy yumağı ayaklarımızın arasında yuvalanırken, o rüya alemine dalana kadar hayatlarımız hakkında hikayeler, kendimizden rastgele parçalar paylaşıyoruz. Hiç şaşmadan, üç önemli şeyin yaklaşan haberleri zihnimi tekelleştirirken ona sıkıca sarılarak uzun saatler boyunca uyanık kalıyorum.

Birincisi, bugün Perşembe ve Joanne'den hâlâ haber alamadım. Ne bir arama ne de bir mesaj. Mantık bana bebek benden olsaydı aylar önce kanıtları sunardı diyor. Ama o beni kontrol etmek için akıl oyunları yapıyor ve beni bekletiyor.

İkincisi, babam Ivory'nin muayenesindeki kan tahlillerini hızlandırdı ve sonuçlar her an çıkabilir. Onun sağlık raporunu aldıktan sonra, önümüzdeki hafta boyunca onu becermekten kendimi alıkoyamayacağım. Hazır olduğunu düşündüğünü biliyorum ama henüz güvenli kelimesini kullanmadı. Onu becerdiğimde, diğer tüm sik kafalılara yaptığı gibi altıma yatıp sessizce durmamı mı isteyecek? Yoksa tamamen teslim olmak için bilinçli bir seçim yaparak benimle birlikte mi olacak?

Onun katı sınırlarından en az birini bulmalı ve onu bununla yüzleşmeye zorlamalıyım.

O zaman bilirim.

Aklımı meşgul eden son şey Lorenzo Gandara. Onu Ivory için bir tehdit olmaktan çıkarma planımı uygulamaya koyduktan sonra, bunun meyvelerini görmek için yanıp tutuşuyorum. Bu bekleyiş beni çıldırtıyor ve yaklaşımımdaki akılcılığı sorgulamama neden oluyor. Belki de onu daha doğrudan ele almalıydım, yasal risklere aldırmadan.

Ivory'nin her gün onu sormasının bir faydası yok. Şu anki süreç hakkında ona karşı dürüst davrandım, ama bir sonuç çıkmazsa, o orospu çocuğunu doğrudan öldürme niyetim konusunda onu aydınlatmadım.

Hayallerine engel olmadığı sürece umursayacağından şüpheliyim. Ivory hırslı değilse hiçbir şeydir. "*Her şey mümkün"* sloganıyla yaşıyor ve onun her şeyi Leopold'un fildişi kulesi. Onunla ben ve dekan arasındaki zayıf dengeyi bozmak için acele etmiyorum ama zamanı geldiğinde Ivory ve benim vermemiz gereken bazı kararlar olacak.

Olumlu bir not olarak, Prescott Rivard işbirliği yapıyor gibi görünüyor. Onun faaliyetlerini özel dedektifime devrettim, telefon görüşmeleri ve hareketleri gizlice izlendi ve bana rapor edildi. Misilleme yapıldığına dair bir belirti yok.

Cuma günü her şey değişir.

Öğleden sonra telefon görüşmeleri ve mesajlar hızla art arda geliyor. Aksamaların patlaması ders anlatmayı imkânsız hale getiriyor, ben de öğrencilere yoğun bir çalışma verip kafamı telefonuma gömüyorum. Ivory masasından merakla beni izliyor, kaşlarını kaldırıp "*Ne haltlar karıştırıyorsun?" dercesine* şüpheyle bakıyor.

Ona sert bir bakış atıyorum ama içimden kendimi zor tutuyorum. Son zil çaldığında, kudurmuş lanet duygularımı uzak tutamıyorum.

Son öğrenci sınıftan çıktığında, kapıyı çarparak kapatıyorum, Ivory'yi sırasından çekiyorum ve onu en yakın duvara çarpıyorum.

Yere uzanmak için ayak parmaklarını uzatarak bağırıyor. "Sen ne-?"

Ağzına saldırıyorum ve dudaklarını yutuyorum, açlıktan ölüyorum ve sahipleniyorum, ellerim ulaşabildiğim her santiminde uçuyor, okşuyor, yakalıyor, tutuyorum. Sikim sertleşiyor ve nabzım patlıyor. Daha fazla beklemek yok. Ona ihtiyacım var. "Biri... görecek..." diyor öpücükler arasında, göğsümü hem itiyor hem de çekiyor, dikkati pencereye doğru Kapı.

Dudaklarını ısırıyorum, vücudunun benimkinin uzunluğundaki yumuşak hissi beni heyecanlandırıyor. "Bu gece ders yok. Eve git. Seninle orada buluşuruz."

Muazzam bir irade gücüyle onu serbest bırakıyorum ve masama doğru fırlıyorum.

"Ne oldu?" Bana bakıyor, gözleri kocaman ve onu bıraktığım yerde donmuş. "Konu ne-?"

"Sana bir emir verdim," diyorum sessizce, sertçe.

Ona sırtımı dönerek eşyalarımı çantaya dolduruyorum, kanım ağır ve acil bir ihtiyaçla kükrüyor. Eğer hemen şimdi gitmezse, onu beyaz tahtaya karşı becereceğim.

Ayak sesleri koridorda kaybolur kaybolmaz şişen sikimi düzeltiyor, kemerimin altına sıkıştırdığım ucuyla daha az görünür hale getiriyorum. Sonra alçakgönüllü bir mesafeyle arkasından takip ediyorum. Dışarıda, otoparkı geçip Porsche'ye güvenle tırmanışını ana girişten izliyorum. Her gece yaptığım şey. Bu gece farklı olması dışında.

Bu gece, bekleyiş sona erdi.

Üç dakikalık yol bana üç saat gibi geldi. Evin içinde koşturuyorum ve onu mutfakta, Schubert'i boynuna yaslamış halde buluyorum.

Alt dudağını ısırıyor, kocaman kahverengi gözleri yuvarlak ve dikkatli. "Test sonuçlarını aldın mı?"

Babalık testi mi? Kan tahlili mi? Hangisini kastediyorsa, bunu uzatamayacak kadar heyecanlıyım.

Mutfağın uzunluğuyla ayrılmışken ona doğru bir adım atıyorum. "Bebek benim değil."

Yüz ifadesini Schubert'in tüylü kafasına gömüyor.

"Yapma bunu." Bir metre kadar yaklaşıyorum ve onun hızlanan nefeslerini içime çekiyorum. "Benden asla saklanma."

Kediyi yere yatırıp poposuna bir şaplak atıyor. Sonra doğruldu ve yüzüme baktı. Dudakları ince, ama gözlerindeki gülümseme kör edici. "Bundan mutlu musun? Yoksa istediğin..." Bakışları kararıyor, sesi ancak fısıltıya dönüşüyor. "O bebek mi?"

İki ay önce Joanne'in beni böylesine duygusuzca aldattığını ve birlikte geçirdiğimiz hayatı mahvettiğini öğrenseydim yıkılırdım. Ama şimdi? Özgürleşmiş duygularla dolu bir bulutun üzerinde yüzüyorum ve bunların başında da minnettarlık geliyor. Hain bir amcık olduğu için ona teşekkür etmek istiyorum. Eğer bana ihanet etmeseydi, hala onunla birlikte olacaktım ve en derin, en güçlü aşkın kahverengi gözlerden ve özverili, on yedi yaşındaki bir kalpten parladığından tamamen habersiz olacaktım.

Birkaç adım daha attım ve durdum. Altı adım ötede. Ivory'ye gerisini o kolumun erişebileceği mesafeye gelmeden anlatmalıyım. Kontrolümü kaybetmeden önce. "Bir çocuk istiyorum. Aslında birkaç tane. Bir gün. Çok uzak bir gelecekte. Seninle birlikte."

Hırıltılı bir nefes göğsünü sarsarken ayrık dudaklarına dokunuyor.

Ona doğru bir adım daha atıyorum ve endişeli parmaklarımı adaya vuruyorum. "Lorenzo gözaltına alındı."

Nefes nefese kalıyor ve ellerini arka tezgâhın üzerine koyarak derin nefes alıyor.

Sabıka kaydı bir mil uzunluğunda, hırsızlık, uyuşturucu bulundurma ve ölümcül silahla saldırı şüphesiyle aranıyor. Özel dedektifim rutinini ve takıldığı yerleri tespit etti, bilgileri NOPD'ye verdi ve öncelikler ayarlanıp tutuklama yapılana kadar polis çavuşuna sıkı sıkıya baskı yaptı.

Ivory'nin gözlerinden yaşlar süzülüyor, elleri granit yüzeye karşı titriyor. "Ne kadar sürecek?"

"Birden fazla suçtan yıllarca hapis yatabilir. Kefalet iki yüz bin olarak belirlendi."

Dudaklarında titrek bir gülümseme belirirken başını sallıyor. "Teşekkür ederim."

Yaklaşmak için hamle yaptığında, gergin bir ifadeyle onu durduruyorum. Onu istiyorum. Çok fazla.

Başını eğiyor ve dudaklarını yalıyor. "Kendi ailem bana fahişe ve yalancı derken sen bana inandın. Dört yıldır ondan kaçıyordum ve sen bir hafta içinde onu hayatımdan çıkardın." Bana hayretle bakıyor. "Emeric, çok uzun zamandır kimsenin benim için yapmadığı bir şeyi yaptın."

Bunun ne olduğunu açıklamıyor ama ben boşlukları doldurabilirim. Onu güvende hissettirdim.

"Keşke daha fazla olsaydı." Bakışlarını tutarak elimi adanın üzerinde esnetiyorum. "Onun tecavüzden cezalandırılmasını istiyorum, Ivory. Eğer dava açma konusunda fikrini değiştirirsen, her adımında yanında olacağım."

"Hayır." Çenesi gerildi. "Hayatıma devam etmek istiyorum."

Onun peşine düşeceğinden endişeleniyor ve açıkçası ben de endişeleniyorum. Onun ölümüyle herhangi bir şekilde bağlantılı olmasını istemiyorum. Sonsuza kadar kilitli kalmayacak ve o gün geldiğinde kaçınılmaz özgürlüğüyle başa çıkmak zorunda kalacağım. Ama bir hücrede çürüyeceği bilmem kaç yıl boyunca onu suçlamazsa Ivory için daha az risk var.

Bu öğleden sonra aldığım en iyi habere gelince... Aramızdaki son birkaç metreyi de kapatıyorum ve parmak uçlarımı kolunda hafifçe kaydırarak etrafında dolanıyorum.

Titriyor, göz temasını korumak için boynunu çeviriyor.

Arkasında durup bileklerini kavrıyorum. Vücudu tezgâha dönükken, avuç içlerini başının üstündeki dolap kapağına yaslıyorum. "Ellerini hareket ettirme."

Omzunun üzerinden bana gülümsüyor. "Eğer yaparsam?"

Brat. Bir elimi onun muhteşem kıçına vurdum.

Parmak uçlarında uçuyor, başı bir şaşkınlık ciyaklamasıyla geriye düşüyor.

Ama elleri koyduğum yerde duruyor.

"Ne kadar iyi bir kız," diye fısıldıyorum kulağına ve tüm vücudunun titremesine neden oluyorum.

Duyarlılığı beni çok tahrik ediyor. Onunla tanıştığım günden beri sertleştim, ama nihayet, *nihayet,* aramızdaki bu uzun süredir acı çeken acıyı gevşeteceğim.

Sözünü kullanmadığı sürece.

Ellerini kendi ellerimle kapatıp sessiz bir hatırlatma olarak dolaba bastırıyorum. Sonra çıplak kollarından aşağı iniyorum, parmaklarım tenini okşuyor, sonra göğüslerinin dış kıvrımlarını okşamak için yer değiştiriyorum.

Benim için kıpırdamadan duruyor, ama dokunuşuma doğru kalkıp eğilirken duruşunda belli belirsiz bir sallanma var, başı eğik ve gözleri tetikte, her hareketimi takip ediyor.

Ellerimi siyah elbisesinin sert kumaşının üzerinde gezdiriyor, altındaki kaslarının ve kalça kemiklerinin hatlarını takip ediyorum. Dizlerinin kenarına ulaştığımda, elbiseyi kalçalarından yukarı, esnek kıçının üzerinden topluyorum ve beline dolanmasına izin veriyorum.

Gözlerini çevirip beni izlerken, ağzımı elbisesinin arkasından aşağı kaydırdığımda kirpiklerini indiriyor. İç geçiriyor, tezgâha doğru eğiliyor ve başını kaldırdığı kollarının arasına bırakıyor.

Arkasına çömelip ellerimi onun yuvarlak yanaklarıyla dolduruyorum. Siyah dantel külot onun üzerinde çok günahkâr görünüyor. Ne yazık ki bu onları son giyişi olacak.

Kalçalarının etrafındaki küçük kayışları kavrayıp çekiyorum.

Yırtılan dantellerin sesi başını döndürür. "Onları severdim."

"Sana yüz tane daha alacağım ve her birini o muhteşem kıçından söküp atacağım."

Ayağa kalktığımda, bacaklarının ön tarafına uzanıyorum ve parmaklarımın uçlarını iç uyluklarına doğru sürüklüyorum. Titreyen uzuvları ve boğuk inlemeleri sikimi kavuruyor, acı verici bir çeliğe dönüştürüyor.

Elim amının üzerindeki yumuşak tüylerle karşılaştığında, kısa telleri sertçe çekiyorum. Dudağını ısırarak nefesini bastırıyor.

Kalbim daha hızlı, daha sert atıyor. Göğsümü sırtına bastırıyorum, ayaklarını birbirinden ayırıyorum ve parmağımı yarığı boyunca kaydırıyorum.

Başı omzuma düşüyor ve ağzı benimkini kovalıyor. Ondan kaçıyorum, dudaklarımı çenesi boyunca gıdıklıyorum, boynundan aşağı iniyorum, nefeslerimle tenini örtüyorum.

"Tanrım, Emeric. Hiç böyle hissetmemiştim."

"Şşşt." Omzunu kemiriyorum, dişlerimi, dilimi ve içimi yakan sıcaklığı hissetmesine izin veriyorum.

Başını çevirip boynunu öpücüklerime maruz bırakıyor. Kulak memesini emiyorum, parmaklarımı kaygan amına daldırırken dilimi dolaştırıyorum. Kahretsin, çok sıcak, ıslak ve sıkı.

İnliyor ve kıçını sikime sürtüyor, alaycı dokunuşlarımı nefes nefese, gıcırdayan bir zorunluluğa itiyor. Vücutlarımız birbirine girmeden yuvarlanıyor. Sikim hizada ama pantolonum engel oluyor.

Parmaklarımı sırılsıklam amına soktum, iç duvarlarının sıkılmasının tadını çıkardım. "Temizsin, Ivory."

Elleri dolap kapağına doğru seğiriyor. "Temiz mi?"

"Test sonuçlarınız." Dokunuşumu anal kenarına doğru kaydırıyorum. "İkimiz de temiziz."

Kıçını sıkıyor. "Gidiyor muyuz-?" Kalçaları sondalama parmağıma karşı sıkışıyor. "Hayır! Oraya değil." Pantolonunu indiriyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni becereceğim, Ivory. Bu gece. Hemen şimdi." Kalçasına sürtünüyorum, parmağımı çatlağının arasına sürtüyorum, o sıkı kas halkasıyla alay ediyorum. Onu oraya götürmek, vücudundaki her deliği sikmek için yanıp tutuşuyorum.

Kalçasını morartıcı bir şekilde kavrayarak bacaklarının arasına uzanıyorum ve parmağımı derideki küçük büzülmeye bastırıyorum.

Boğazından acı dolu bir ses yırtılır ve elleri dolaptan düşer. "Scriabin."

Geriye doğru sarsılıyorum, nabzım hızla atıyor ve ellerim havada. "Ivory?"

Lanet olsun, sözünü kullandı. Lanet olası sözünü kullandı.

Tüm vücudu titriyor, gövdesi tezgâhın üzerine eğilmiş, kalçaları birbirine kenetlenmiş ve kolları göğsüne sarılmış. "Yapamam."

Hayal kırıklığı içime hücum ediyor, öfkeli ve hırçın. *Ve mantıksız.* Anlamak için çaresizce önce sıkı, sonra derin nefes alarak geri çekilmeye zorluyorum.

Kollarımı iki yanımda gevşeterek sesimi yumuşatmaya çalışıyorum. "Açık konuş." "Benim değil..." Elbisesini bacaklarından aşağı itiyor ve bana doğru dönüyor,

Gözleri cam gibi ve dehşet içinde. "Oraya

değil." "Oraya hiç dokunuldu mu?"

Yüzü düşüyor ve kendi içine kıvrılıyor.

Erimiş öfke damarlarımdan lav gibi akıyor. Yara izlerini görecek kadar yakından incelemedim ama birinin ona oğlancılık yaptığı çok açık. Muhtemelen birkaç kişi.

Korkunç görüntüler beynimi yarıyor, kalp atışlarımı ürkütücü bir şiddet orkestrasına dönüştürüyor.

"Anal yok." Titreyen ellerimi sıkıyorum ve temkinli bir adım atıyorum. "Sınırın bu mu?"

"Yapamam, Emeric." Geri çekilip tezgâha çarptı, yüz ifadesi acı içinde kıstırılmıştı. "Lütfen, bunu yapma."

Midem bulanıyor. Onu zorlayacağımı mı düşünüyor?

"Fildişi." Bir adım daha attım, sesim kalp ağrısıyla çakıllı. "Sana orada dokunmayacağım. Söz veriyorum."

Kapıya bakıyor, çenesi titriyor ve dizleri seğiriyor. Kaçacak gibi görünüyor.

"Gözlerini benden ayırma," diyorum nazikçe ve itaat etmesini bekliyorum. "Tek sınırın bu mu?"

Lütfen evet de. Seks yapmak istediğinden emindim. Bunu nasıl yanlış değerlendirdim?

"Bilmiyorum."

Ciğerlerim sıkışıyor, hava almak için çabalıyorum. Onun güvenli bölgesine saygı duyarak kolumun erişemeyeceği bir yerde duruyorum. Ama geri adım atmaya hazır değilim. Vazgeçmeyeceğimden eminim.

Burada tüm güç onda ve lanet olsun, bunu bildiğinden emin olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Sesimi düz ama kararlı tutuyorum. "İki seçeneğin var. Birincisi. Koridorda yürüyün, piyanonun arkasına oturun ve dersinize başlamamı bekleyin. İki. Üst kattaki yatak odasına çık, kıyafetlerini çıkar ve seni becermemi bekle." Bakışlarımı çelikleştirdim. "Anal yok, Ivory. Sana söz veriyorum."

Kollarını göğsüne sarmış, pazularını ovuşturuyor, hâlâ bana bakmıyor.

Ses tonuma inanç katıyorum. "Neyi seçersen seç, hayal kırıklığı ya da utanç olmayacak. Ne benden *ne de* senden. Anladın mı?"

"Evet." Titrek bir fısıltı.

"Git."

Gözden kaybolduğu anda tezgâha doğru dönüyorum ve yumruğumu granite vuruyorum. *Siktir, siktir, siktir.* Oraya dokunulmasını istemediğini bilmeliydim. Onu itmemeliydim.

Hayır, bu saçmalık. Bir dakikalığına ağrıyan sikimi düşünmesem... *Derin nefes al.*

Az önce ileriye doğru büyük bir adım attık. Sözünü kullandı ve bana sınırlarından birini gösterdi. Şimdi tekrar kullanması için ona güvenebilirim. Gerekirse onu sonsuza kadar beklerim.

Minik ayak sesleri dikkatimi yere çekiyor. Schubert etrafımda zıplıyor ve vücudunu bacağıma yaslayarak siyah pantolonumu turuncu tüylerle kaplıyor.

Uzanıp onu kucağıma aldım.

"Beni kapatacak, değil mi?" Dudaklarımı kafasına bastırıp onu göğsüme yaslıyorum. "Kahretsin, ona dokunan her pisliği öldürmek istiyorum."

Bir motor gibi mırıldanıyor ve kaşınmak için boynunu eğiyor. Parmaklarımı çenesinin altında kıvırarak, ona boyun eğiyorum. Çok geçmeden nabzım düzene giriyor ve kaslarım gevşiyor.

"Hadi gidip kızımızı bulalım."

Onu yere bırakıyorum ve mutfaktan çıkıp ocak odasından geçerek oturma odasına kadar takip ediyorum. Kanepelere doğru yöneliyor ve minderlerden birine uzanıyor.

Dümdüz ileride ve koridorun sonunda müzik odası var. Solda ve koridora doğru-

Antredeki halının üzerinde narin siyah bir ayakkabı duruyor. Nabzım atıyor.

Merdivenden yukarı bakarken boynumdaki kravatı gevşeterek ona doğru yöneliyorum. İkinci ayakkabı basamaklardaki kıvrımın üzerine tünüyor.

Yatak odasını seçti.

Aletim seğiriyor ve nefeslerim hızlanıyor. İleri atılıyorum, merdivenleri hızla çıkıp köşeyi dönüyorum.

Koridorda yerde duran siyah elbisesini görünce daha da hızlanıyorum ve omuriliğimin tabanında aç bir baskı oluşuyor. Yatak odasının kapısına ulaştığımda, kapının kapalı olduğunu ve kolunun siyah dantelli sütyeniyle süslenmiş olduğunu görüyorum.

Tanrım, içimi dışıma çıkarıyor. Pantolonumdaki sert ağrıyı düzeltiyorum ve birkaç sakinleştirici nefes alıyorum. Sonra kapıyı açıyorum.

OceanofPDF.com

Yatak odasının kapısı açılıyor ve ben rahat bir nefes alıyorum.

Birbirimize bakarken çıplak ve savunmasız bir şekilde yatağın kenarına tünüyorum. Onu kapı aralığında çerçevelenmiş ve o taş gibi gözlerle beni izlerken görmek nefesimi kesiyor.

Sözümü neden kullandığım konusunda kafam çok karışık. Felç edici bir dehşet anının ona duyduğum güvenin her zerresinin önüne geçmesine nasıl izin verdim?

Emeric sadece durmakla kalmadı, öfkeyle de patlamadı. Sabırlı tepkisi ve güvenilir kontrolü, ona karşı duyduğum korkunun yersiz ve zayıf olduğunu kanıtlıyor. Beni tehlikeye atmaktansa ölmeyi tercih eden bir adamla yakın bir ilişki kuramayacak kadar işlevsiz miyim?

Açık mavi düğmeli ceketinin yakası açık, kobalt kravatının düğümü çözülmüş ve boynunda sallanıyor. Yeleği mavi, gri ve siyahtan oluşan çok renkli bir ekosedir. Bir elbise askısında sıkıcı görünebilir, ancak safir gözleri, yontulmuş çenesi ve dağınık siyah saçlarıyla, trend belirleyen bir katalog modeli gibi satıyor.

Tanrım, acı verici derecede yakışıklı. Ama onun kalbimi çalmasında özellikle etkili olan şey, hükmedici aurası ve sarsılmaz bağlılığının sinerjisi.

Kendini benim kıçıma sokmak ya da beni hayatından çıkarmak yerine, bana bir seçenek sundu. Aklımda bir milisaniye bile tartışma olmadı. Anal seksi asla isteyerek kabul etmeyeceğim ama o da beni *asla* zorlamayacak. Buna olan inancım ona kıyafet izi bırakmamı kolaylaştırdı.

Şimdi burada olduğuna göre ne diyeceğimi ya da bizi eski halimize nasıl döndüreceğimi bilemiyorum. Ama bir şey yapmama gerek yok.

Zahmetsiz adımlarla odayı geçiyor, yüzümü güçlü elleriyle çerçeveliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "İyi misin?"

"Evet." Nefesim hıçkırıyor. "Çok özür dilerim."

"Kelimeni kullandığın için asla özür dileme." Ağzımı öpüyor ve gözlerimin içine bakmak için geri çekiliyor. "Herkesin sınırları vardır."

Başımı salladım. "Sen mi? Onlar ne?"

Eğilip b a c a k l a r ı m ı n arasına çömeliyor ve ellerini boynumdan aşağı kaydırıyor. "Defekasyon."

"Defe-ne?"

"Dışkı. Dışkı. Bu kocaman bir

hayır." "Aman Tanrım, insanlar

bunu mu yapıyor?"

"Evet." Seğirten bir gülümsemeyle savaşıyor ve dudaklarını düzleştirerek kazanıyor. "Ve hayvanseverlik. Ayrıca benim limitim."

Boğazım düğümleniyor. "Aklın oraya nasıl gidiyor?" "Sormak

zorunda mısın?"

Sırıtıyorum. Sapık, sapkın bir adam ve lanet olsun ki bu yönünü sevmiyorum. "Zavallı Schubert'ten faydalanmayacağını bilmek güzel."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takınır. "*Oraya* giden *senin* aklındı."

"Sen başlattın."

Ellerini belime doluyor, başparmakları kalça kemiklerimde geziniyor. "Paylaşmak yok. Asla. Sen benimsin. Ben de seninim. *Bu* benim en zor sınırım."

"Başka biriyle seks yapmaktansa üzerine sıçmamı mı tercih ediyorsun?"

"Evet." Bakışları benimkilere kayıyor, sertleşen mavi derinlikler ısırgan bir tonla pekişiyor. "Eğer başka bir adam sana dokunursa, tepkim ölümcül olur. Bunu unutma."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Ayağa kalkıyor, parmakları yeleğinin önünden aşağı doğru iniyor, gözleri vücudumda gezinirken her bir düğmeyi yavaşça bırakıyor. "Kendine dokun."

Bacaklarımı ayırıp bir elimi kalçalarımın arasına sokuyorum. Yeleği yere düşüyor ve göğüs uçlarım ani heyecan dalgasına karşı geriliyor.

Kravatını çıkarıyor ve gömleğinin düğmelerini aynı telaşsız şekilde açıyor, görünüşe göre beni görmekten memnun. Başını hafifçe eğiyor, bakışları parmaklarımın klitorisime doğru yuvarlanışını takip ederken dudakları aralanıyor.

Usulca okşuyorum, onun beni izlemesini izliyorum, nabzım damarlarımda yumuşak bir legato ritmi tutturuyor.

Gömleğinin kollarını silkerek kıvrımlı pazularını, belirgin göğüs kaslarını ve karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Sonra ayakkabılarını ve çoraplarını çıkarmak için çömeliyor, asla başka tarafa bakmıyor. "Arkana yaslan. Bacaklarını aç."

Ortaya doğru kayıyorum, yatağın üzerinde yan yatıyorum ve parmaklarımı ıslak kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyorum. Dokunuşlarımın hassasiyeti ve onun bana olan kesintisiz ilgisi içimde alev alev yanan bir ateşi körüklüyor. Ona, nefeslerinin uyumuna ve ellerindeki ince kıpırtılara o kadar uyumluyum ki. Bu, onun varlığından cinsel zevk alma alışkanlığından geliyor ve beni asla hayal kırıklığına uğratmayacağı bilgisiyle pekişiyor.

Ekonomik bir hareketle kemerini gevşetiyor, pantolonunu açıyor ve son giysilerini de yere atıyor. Onun kaya gibi güçlü vücut parçalarını parça parça görmüştüm ama hiçbir zaman hepsini birden, tamamen çıplak görmemiştim. *Yüce Tanrım, çıplaklığa* yeni bir anlam katıyor.

Aleti kalkıyor, güçlü kalçalarının sütunlarının üzerinde yükseliyor. Ona dokunmuyor, yaklaşırken farkına bile varmıyor, gözleri benimkilere kilitlenmiş ve ifadesi yoğun.

Ayak bileğimi kavrıyor ve yatağın etrafında dönüyor, bacaklarımı sürüklüyor ve başım yatak başlığına yaklaşana kadar pozisyonumu değiştiriyor. Ayaklarımı yatağın ayak ucunda durduruyor ve öne doğru eğiliyor.

Dizinin şilte üzerindeki girintisi kalbimi hızlandırıyor. Gözlerindeki yırtıcı bakış nefesimi kesiyor. Üzerimde sürünüyor, bacakları benimkilerin dış tarafında, elleri ve dizleri üzerinde ilerliyor ve kalçalarıma biniyor.

Bacaklarımı açmasını ve aralarına girmesini bekliyordum ama diğerleri gibi olmadığını defalarca kanıtladı.

Üzerimde gezinirken, elleri vücudumda gezinirken, göğsümü, kalçalarımı ve amımı okşayıp okşarken ağzını benimkiyle birleştiriyor. Ateşli dili, ağır nefes verişleri ve şeytani dokunuşları beni nefessiz bırakarak çıldırtıyor.

Omzundan çekiştirerek onu yaklaştırmaya çalışıyorum. "Üstüme uzanır mısın? Ağırlığını hissetmeme izin verir misin?"

Beni duvara yapıştırdı, piyanoya bağladı ve mutfak adasında parmakladı ama onunla hiç bu pozisyonda olmamıştım. Kaç kez hayal etmiş olursam olayım, daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyeceğini biliyorum.

Kalçalarım onunkilerin arasında sıkışmışken, iki eliyle başımın arkasını kavrıyor ve uzun gövdesini üzerime indiriyor. Ağırlığı beni yatağa gömerken gözleri yüzümü arıyor, göğsü benimkini sıcaklık ve kasla kaplıyor.

Ağzım mutluluk dolu bir nefesle açılıyor ve onu yakalıyor, dili kayıyor ve sahipleniyor, dudakları sert, agresif ve tamamen bana ait. Hantal boyutu

Beni güvenle sarıp sarmalıyor, gücü bir koruma kalkanı ve elleri yalvarır gibi başımı destekliyor.

Kalp atışları ve inlemelerden oluşan sonsuz bir sonat boyunca öpüşüyoruz, alınlarımız birbirine çarpıyor ve kalçalarımız açgözlülükle gıcırdıyor. Bedenlerimiz senkronize bir dalga halinde sallanıyor ve onun çelik gibi uzunluğunu aramızda hapsediyor.

Onun geniş kolanının içime gireceğini düşündükçe ödüm kopuyor. Ama ben hazırım. Bunun için hiç bu kadar hazır olmamıştım.

Kalçalarımı açmaya çalışarak dörtlülerimi esnetiyorum. Neden şimdiye kadar bacaklarımı açmadı?

"Beni test etme, Ivory." Aramıza uzanıyor ve parmaklarını amımın kaygan dikişi boyunca ovuşturuyor. "Şu anda kafamın olduğu yerde seni ikiye bölerim."

Bir sonraki nefeste bizi çeviriyor, beni üstüme yuvarlıyor ve bacaklarımı katlayarak kalçalarına sarılıyor.

"Bunu sana veriyorum. Sadece bu seferlik." Başının üzerinden uzanıyor ve yatak başlığının basamaklarını kavrıyor. "Ellerim hareket etmeyecek. *Sen beni* becerirken ben burada uzanıp kıpırdamadan duracağım."

Oh.

Vay

canın

a.

Tamam, bu... farklı. Ve gerçekten güzel.

Ta ki önümde yükselen kocaman, uzun alete bakana kadar. Bu nasıl o l u y o r ? O şeyin üzerine oturmamı mı istiyor?

Başımı sallayarak gözlerine bakıyorum. "Ben hiç..."

Parmakları basamakları sarıyor, yüz ifadesi acılı. Bu öfke mi? "Hiç tepeye çıkmadın mı?" diye homurdanıyor.

"Asla." İçimde gergin bir enerji dolaşıyor. Şaftını iki elimle kavrıyorum, aşağı yukarı okşuyorum, kendimi onun büyüklüğüyle yeniden tanıştırıyorum. "Bilmiyorum, Emeric. Sığabilir miyim ki...?"

Nefesi kesilir. "Kahretsin, Ivory. Sığacak." Kollarındaki kaslar yatak başlığını tutarken geriliyor. "Bana burada eziyet ediyorsun."

Kalçalarını altımda esneterek, kim olduğunun ayrılmaz bir parçası olan bir bakışla beni sabitliyor. Gözlerindeki yüce güven bana çenemi kapamamı ve dikkatimi vermemi söylüyor çünkü benimle akıllara durgunluk veren bir deneyim paylaşmak üzere. Bu onun en güçlü ifadesidir ve muhtemelen tek bir kelime bile etmeden, düşünmek istediğimden çok daha fazla kez sevişmesini sağlamıştır.

"Bana öyle bakıyorsun ki..." Parmaklarımı sikinin etrafında sıkıyorum, boğuk nefesinin sesinin tadını çıkarıyorum. "Bunu sahnede performans sergilerken de yapıyor musun?"

Kalçaları altımda kayıyor, sesi işkence gibi. "Ne?"

"Seyirciler arasındaki kadınları gözünle mi beceriyorsun?"

"Ivory, aklımı kaçırmadan sikime bin."

Eğiliyorum ve sevecen bir selamlamayla soğanlı tepesine bir öpücük konduruyorum. Bir sonraki öpücük nazik olmak için bir ricadır.

Sonra dizlerimin üzerinde yükseliyorum ve onu bacaklarımın arasına yerleştiriyorum.

Sözüne sadık, ne itiyor ne de ellerini hareket ettiriyor. Onu içine çekmemi beklerken gözleri mavi alevler gibi parlıyor.

Ona doğru santim santim alçalıyorum, gerilme hissine, kolay kaymaya, mükemmel uyuma hayret ediyorum. Hiç bu kadar ıslak, bu kadar dikkatli olmamıştı. Kahretsin, çok dolu hissediyorum. Aç. *Rahatlamış.*

Gırtlaktan gelen sesi beni daha da hızlandırıyor. Tamamen içine girdiğinde, iç kaslarımı onun etrafında sıkıyorum.

Gözleri kapanıyor, çenesindeki kaslar kasılıyor, bedeni altımda titriyor. Nefes aldığını sanmıyorum.

"Emeric?"

Verdiği tek yanıt gırtlaktan gelen bir homurtu oluyor ve zaten aşırı yüklü olan hislerimi sersemlikle dolduruyor. Ve ben henüz hareket bile etmedim.

Öne doğru eğilip dudaklarımı onun gergin göğsünün sırtına bastırıyorum. "İşte bu kadar. Bunu yapıyoruz."

Gözleri fal taşı gibi açılıyor ve acı dolu bir kahkaha atıyor. "Hiçbir şey *yapmıyoruz.*" Elleri yatak başlığının etrafında kenetleniyor, bakışları sert ve talepkâr. "Sikimi sik, Ivory."

Kalçalarımı döndürüyorum, onun içime doğru kayma ve beni statik sarsıntılarla doldurma hissini test ediyorum.

Tüm vücudu altımda titriyor. "Daha hızlı."

Avuçlarım göğsünde, şaftı boyunca dönüyorum, kaldırıyorum ve sallıyorum. Sürükleyici, gıdıklayıcı vuruşlar gerçek dışı. Küçük elektrik şokları, nefes alış verişlerimizin çıkardığı sesler, her şey birleştiğimiz yerde odaklanıyor.

Başını kaldırıp beni dikkatle izliyor. "Sür onu."

Yapıyorum, isteyerek ve vazgeçerek.

"Siktiğimin öğütücüsü." Eli yatak başlığından kayıyor, ama aynı hızla tutuşunu düzeltiyor. "Daha sert, Ivory. Daha derine."

Kollarımı başımın arkasına kaldırarak, gözlerimi kapatarak ve kalçalarımın etrafında dönerek gevşiyorum. Zıpladığımda göğüslerim sallanıyor ve yatak çerçevesi gıcırdıyor. Bastırıp salladığımda klitorisim alev alıyor.

Böyle boşalabilirim. Gerçek bir orgazm. İçimde bir penis varken. Bayım. Marceaux'nun siki. Bunun önemini görmezden gelmek zor.

"Ah, lanet olsun." Yatak başlığı onun pençesinde inliyor. "Şu haline bak."

Gözlerimi açıyorum ve onunkilerle çarpışıyorum, yanaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Öğretmenimi beceriyorum."

"Tanrım, Ivory." Pazuları başının üzerinde esniyor, kalçaları altımda sertleşiyor. "Ağzını bana ver."

Göğsünden yukarı kayıyorum ve kalçalarımı itiyorum, yeni açının verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Dudaklarına ulaştığımda, dili benimkini arıyor, döndürüyor ve tadına bakıyor.

Dişlerini bana geçiriyor, kasları kasılıyor ve seğiriyor. "Senin pasaklı amcığın her tarafıma damlıyor."

Kirli ağzı içimde kaynayan dalgayı güçlendiriyor. Ellerimi pazularının üzerinde gezdiriyorum ve yüzünü kavrıyorum, kirli sakalının çizikleri avuçlarımı kazıyor. Öpüşmeyi derinleştiriyor, çenesinin güçlü gerginliği, dilini günahkârca kaydırışı kadar erotik.

Yine de üzerimdeki ellerini, kemerinin ısırığını ve acı veren zevkini özlüyorum. Sessizliğini de sevmiyorum. Her hareketime komuta eden gürültülü emirleri için acı çekiyorum. Ama aniden konuşmaktan aciz görünüyor. Vücudu bu kadar katı ve sertken, kalçalarını oynatmamak ya da basamakları bırakmamak için yüksek dozda konsantrasyon gerektiğinden şüpheleniyorum.

Artık işkence yok.

Ellerim yüzünde, onu şiddetle, tutkuyla öpüyorum, bir yandan da amımı onun uzunluğunda aşağı yukarı hareket ettirerek o noktayı arıyorum. Onu bulduğumda, tüm sinirlerim, hücrelerim ve düşüncelerim rahmime hücum ediyor, toplanıyor, basınç yapıyor ve bir dizi vuruşla vücudumda patlıyor.

Ağzım sessiz bir çığlıkla açılıyor, bakışlarım onun gözlerine kilitleniyor. Dudakları benimle ayrılıyor, göz bebekleri büyüyor ve elleri başımın arkasına doğru uçuyor. Sonra beni acımasızca öpüyor, kalçalarını sertleştiriyor ve beni başka bir orgazmın içine sürüklüyor.

Bizi yuvarlıyor, elleri yüzümde, ağzı ve nefesleri benimkini tüketiyor. Ağırlığı göğsümü ezerken ve siki içimi doldururken dillerimiz savaşıyor, yalıyor ve k ı r b a ç l ı y o r. Defalarca kalçalarını hınzırca sertleştirip

itiyor. Aşağı uzanıyorum, ellerimi ilk kez kıçının sert kaslarına koyuyorum ve tutuyorum.

Tanrım, mükemmel bir kıç. Her yeri mükemmel. Dilindeki tarçın. Sesindeki karanlık bas notaları. Ellerindeki müzik yeteneği. Onu kot pantolon ve tişörtler, kravatlar ve yelekler içinde ve hiçbir şey olmadan görmek. Asla doyamayacağım.

Dalış hızındaki sıçrama ve sarsıntılar ani bir kesikliğe dönüşüyor. Orgazmı boyunca kükrerken ağzını ayırıyor, eli sırtının yayını desteklemek için yatağa düşüyor. Her nefes nefese haykırışında gözleri benden ayrılmıyor, aldığı zevkin sebebinin, kalbinin ben olduğumu söylüyor.

Başını omzuma doğru eğerek sakinleşiyor, nefes alış verişlerini düzene sokmaya çalışıyor gibi görünüyor. Ama dişlerinin tenime yaptığı baskı beni tahrik etmenin en yüksek sınırında tutuyor.

Bir an sonra kollarımı başımın üzerinde birleştiriyor, kalçalarım sallanıyor, sikim içimde zonkluyor. "Sözünü unutma."

Gözlerim büyüdü. "İşimiz bitmedi mi?"

Cık cık diye bir ses çıkarıyor, güçlü bir eliyle göğsümü kavrıyor ve meme ucumu ısırıyor.

Sonra beni

beceriyor.

Saatlerce.

Ritimleri nazik ve vahşi arasında değişiyor, temposu sayısız alternatif pozisyonla hızla değişiyor. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine yatırıyor ve arkadan iterken kıçıma şaplak atıyor. Beni sırtüstü yatırıyor, parmaklarıyla boğazımı sıkıyor ve kalçalarımı onunkilerin arasına sıkıştırarak sikiyor. Bundan sonra bedenim Emeric Marceaux'nun dalgalı, sapkın dünyasına teslim olurken koreografi biraz sisleniyor.

Gecenin büyük bir kısmı terden kayganlaşan tenim, şefkatli okşamalar ve tutkulu öpücüklerden oluşan bir battaniye içinde ağır gözlerimden kayıp gidiyor. Ama bu Emeric olduğu ve onun tarzı tahakkümle aşılandığı için, teknik seks eyleminin çok ötesine geçen duygusal ve zihinsel bir incelik gerektiriyor. Bana ne zaman, nerede ve ne kadar sert olacağını söylüyor ve ben de buna ayak uyduruyorum, özlem duyuyorum, onu tatmin etme ihtiyacım her şeyden ağır basıyor.

O da beni memnun ediyor. Tam bir komaya.

"Fildişi?" Kalçamı ısırıyor.

Hareket bile edemiyorum. Neden hareket edeyim ki? Beni kendisi

taşıyacak.

Beni fayanslı duvara vurduğu duştan yeni çıkmıştım, yatağa yüzüstü uzandım. Çıplak, kızarmış, doygun, yüzümden damlayan saçları almak için elimi kaldırmaya ikna etmeye çalışıyorum kendimi. *Bir dakika içinde yapacağım.*

Gevşek bedenimde ilerliyor ve ıslak saç tellerimi kulağımın arkasına doğru fırçalıyor. "Benden on yaş daha gençsin. Sakın bana yaşlı bir adamın seni yıprattığını söyleme."

Homurdanıyorum. Toplayabildiğim enerji bu kadar. Ama beni savunmak gerekirse, o her gün iki saat çalışıyor.

Başımdan ayak parmaklarıma kadar vücudumun her santimini öperek etrafımda dönerken yatak zıplıyor. Şefkatinin altında mutlu bir uykuya dalmam uzun sürmüyor.

Uyandığımda, beline sardığı bir havluyla yanıma uzanmış, parmağını omurgamda gezdiriyordu.

"Ne kadar süre baygın kaldım?" "On beş dakika."

Kollarımı yanağımın altında kavuşturuyorum ve onun kapüşonlu gözleriyle buluşuyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

Arkasına uzanıp komodinden bir bardak su aldı ve bana uzattı. "Ne?"

Uzun ve ferahlatıcı bir içkiden sonra geri veriyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Yemek yememişsin."

Bardağı iade ediyor, sonra yan yatıp başını kolunun kıvrımına yaslıyor. "İkimiz de yemedik. Söyleyeceğin şeyi bitir."

Uzanıyorum ve üst dudağının kıvrımını izliyorum. "*Sonrası*. Bu. Her zaman seks ve kaçış olmuştur, genellikle ardından ağlama ve saklanma gelir." Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Bunu sevdim. Hem de çok."

Beni göğsüne doğru çekiyor ve şakağımdan öpüyor. Nefeslerimizin sessizliği bizi sarıyor ve bana o kadar uzun süre sarılıyor ki uyuyup kalmadığını merak ediyorum.

Sonunda fısıltısı sessizliği bozuyor. "Ben de seviyorum, Ivory. O kadar çok ki elimizden alınacak diye korkuyorum."

Bir kolumu onun geniş sırtına doladım. "Dikkatli olacağız." "Okulda sesimizi alçaltmalıyız."

Tırnağımla göğüs ucunu çiziyorum. "Bana o gözlerle bakmayı bırakmalısın."

"Hangi gözler?" Dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Şöyle diyenler..." Sesimi kalınlaştırıyorum. "*Buraya gelin, Bayan Westbrook.*

Bana bakın, Bayan Westbrook. Dizlerinizin üzerine-"

Yüzünde çapkın bir sırıtışla ayağa fırlıyor.

Alaycı ses tonum kahkahaya dönüşürken ulaşamayacağım bir yere yuvarlanıyorum. "*Sikimi yalayın, Bayan Westbrook."*

Dişlerini gösterip peşimden sürünerek geliyor ve bu sırada havlusunu kaybediyor. Bakışlarım göğsünden aşağı iniyor ve aletine takılıyor. *Yumuşak mı?* Vay anasını,

Garip görünüyor. Daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum.

Ayak bileklerinin üzerine oturur ve gözlerini kısar. "Bana bir kompleks vereceksin."

"Ben hiç..." Kucağına eğilip elimi etrafına doluyorum. Hâlâ ağır ama... "Çok yumuşak."

Merakla bana bakıyor. "Dokunmaya devam edersen olmayacak."

Elbette, saniyeler içinde sertleşmeye başladı. Bu kısma aşinayım ve o hepsinin en büyüğü ve en kötüsü. İronik olarak, aynı zamanda en güvenlisi.

Kolunu savurdu ve kıçıma bir tokat attı. "Seninle işim bitmedi ama yemek yememiz gerek."

Beni mutfak adasının üzerine yatırıp benimle işinin bitmediğini tam olarak kanıtlamadan önce yarım gurme pepperoni pizza yiyoruz.

Umarım asla olmaz.

OceanofPDF.com

Ertesi akşam, Mahler'in Dokuzuncu Senfonisi'nin araları sırasında piyanonun arkasına uzanıyorum ve boğucu papyonumu çekiştiriyorum. Smokin, özel koleksiyonumdaki birçok smokinden biri, özel dikim ve kaliteli işçilikle tasarlanmış. Ne kadar pahalı olduğu önemli değil. Kısıtlayıcı kumaşlar beni kaşındırıyor ve aşırı ısıtıyor. Tüm bu gösterişli görünüm bana uymuyor.

Müzik de öyle.

Joanne, her yıl konser programlarında aynı başyapıtları dinlemekten sıkıldığını iddia ederek performanslarıma hiç katılmadı. Onu suçlayabilir miyim?

Klasikleri takdir etsem de, Gustav Mahler'in senfonilerinin akılsızca tekrarlanan ticari işler haline gelmesini amaçladığından şüpheliyim. Elli bir yıl boyunca ikinci senfonisini sadece on kez yönetti.

Filarmoni tiyatrosunun Beaux-Arts tarzını tarıyorum, çoğu kendi yerleşik salonlarına sahip gösterişli yaşlı osuruklardan ve tam zamanlı müzisyenlerden oluşan bir orkestra ile çevriliyim. Tutkulu modern müzikler bestelemek yerine, olağanüstü yeteneklerini klasik repertuarın rutin geri dönüşümü için harcamaktan memnun görünüyorlar.

Ama memnun değilim. Azıcık bile değil.

Öyleyse neden buradayım, bu saçmalığın içinde debeleniyorum?

Senfonide bir yer edinmek müzik kariyerimde doğal bir ilerlemeydi ve oldukça dikkate değerdi. Kendimi haklı çıkarmanın bir yoluydu, tüm sıkı çalışmamın ve yeteneğimin bir onayıydı. Hedefe ulaşana kadar bunun benim için yanlış bir istek olduğunu fark etmedim.

Kendi müziğimi yaratmak, hayal gücümü kullanmak ve klasik piyanoyu taze ve vahşi bir şeye dönüştürmek istiyorum. Ve bu tutkuyu paylaşmak, öğretmek ve hevesli zihinleri yeni fikirlere açmak istiyorum.

Yaylı çalgılar bölümünün arkasında otururken, balkon koltuklarındaki konser izleyicilerinin gölgeli siluetlerine bakıyorum. Ivory'nin sorusu zihnimi kurcalarken dudaklarımda bir sırıtma beliriyor.

Seyirciler arasında kadınlarla göz göze geliyor musun?

Joanne'den sonra birkaç ay boyunca konserlerimin en önemli olayı bir sonraki sevişmemi bulmaktı. Şimdi mi?

Bakışlarım, bu gece gülümsememin tek nedeni olan, salondaki en çekici özelliğe takılıyor.

Ön sırada oturuyor, karanlık enstrümanlarla çevrili parlak bir arya gibi parlıyor. Kırmızı Versace elbisesi göğüslerinden ayak parmaklarına kadar vücudunun kıvrımlı hatlarını takip ediyor, uyluk yüksekliğindeki yırtmacı Swarovski elmas taşlarla çevrili.

Her ayrıntıyı biliyorum çünkü tüm kıyafetlerini olduğu gibi bu elbiseyi de kendim seçtim. Ama bu elbiseyi tıpkı böyle bir gece için seçtim, onun beni izlerken bunu giydiğini hayal ettim.

Konsere katılması konusundaki şüphelerime rağmen, onu o gece elbisesi içinde görmek neredeyse bu riske değiyor. Neredeyse.

Le Moyne Akademisi öğrencilerinin aileleri bu mekânlara sık sık geliyor ve Ivory Stogie'yi de yanına alarak ayrı ayrı arabayla gelse de, yanlış insanların ilişkimiz hakkında doğru bağlantılar kurmasından endişe ediyorum. Ama o burada olmak için yalvardı, dudaklarında *Please* ile beni baştan çıkardı. Ben de ön sıralardan iki koltuk ayarladım ve randevusunu ayarladım.

Onun yanında oturan Stogie isteksizce ona aldığım smokini giyiyor, büyük eli sanki çok sevdiği beyzbol şapkasının yokluğundan yakınıyormuş gibi sürekli kel kafasını ovuşturuyor. Ne güzel bir çift olmuşlar. Klasik yorumculuğa tutkuyla bağlı iki müzisyen ve bu onların ilk filarmoni performansı mı?

Beklentilerini karşılayıp karşılamadığını merak ediyorum. Ivory'nin gösteriden sonraki tepkisine ve önümüzdeki aylarda onun için planladığım diğer şeylere vereceği tepkilere çok dikkat edeceğim. Leopold'a katılmak istediğini, en büyük hayalinin şu anda benim oturduğum yerde, *kapalı gişe oynayan bir salonda, sahne ışıklarının altında titreyerek oturmak olduğunu söylüyor.*

Peki müzik dünyası ve ona sunulan fırsatlar hakkında gerçekten ne biliyor? Onu aydınlatmak niyetindeyim. Sonra, eğer hala Leopold'a gitmek istiyorsa, bunu gerçekleştirmek için bir planım var.

İki bölüm ötede, ailem kombine koltuklarında oturuyor, başlarını öne eğmiş sohbet ediyorlar. Onlardan bu gece Ivory'ye yaklaşmamalarını istedim, böylece okul dışında benimle olan ilişkisini sürdürebilecekti.

Ivory ve ben bu ilişkinin risklerini isteyerek kabul ediyoruz. Ama bu aynı zamanda ailemin geçimini de tehlikeye atıyor. Eğer onunla yakalanırsam, kimse oğlu seks suçlusu olan bir doktora gitmez. Peki ya annem? Leopold onu kazığa bağlayıp yakar. Bu yüzden annemi tanıştırmaktan uzak tutuyorum.

Konser sona erer ve sonraki üç hafta Fildişi'nin mutlu sisi içinde akıp gider.

Şükran Günü geldiğinde, sonunda annemin onunla buluşma taleplerine boyun eğdim.

On yedi yaşındaki öğrencimi hindi yemeği için ailemin evine götürürken diken üstündeyim ve ilişkimizin gizliliği konusunda kendimi hiç rahat hissetmiyorum.

Annem kapıyı açıp Ivory'ninkini sıkıca kavrayan elime baktığı an, tüylerim diken diken oluyor.

Evet, ben onun öğretmeniyim. Evet, sikimi ona sokuyorum, titizlikle ve katıksız bir ahlaksızlıkla, sabah akşam. Ama ona olan hislerimin derinliği saçma sapan yasaların çok ötesinde, kimsenin ne düşündüğü umurumda değil.

Ama ailem endişeleniyor. Onlar da beni aşırı destekliyor ve mutluluğuma kendilerini adamış durumdalar. Bu yüzden onu buraya getirdim. Onun da bir zamanlar benimki gibi bir ailesi vardı.

Onun bu tür bir aşkı tekrar yaşamasını istiyorum.

OceanofPDF.com

Yemekten sonra kanepede arkama yaslanıyorum, ağrıyan karnımı rahatlatmak için eteğimin kemerini kaydırıyorum. Hindi, patates püresi ve tereyağlı ekmeğe aşırı düşkünlüğümden mi, yoksa Laura Marceaux ile yalnız kalmanın verdiği sinirden mi bilmiyorum.

"Senden neden bu kadar etkilendiğini anlıyorum." Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve koltuğun yanındaki sandalyeye uzanıyor.

Bakışlarım mutfağın kapısından içeri giriyor ve Emeric'in sırtında uzanan beyaz tişörte takılıyor. Masada babasıyla oturmuş, bir sandalyenin arkasına yaslanmış, derin bir sohbete dalmış. Yüzünü göremiyorum ya da sözlerini duyamıyorum ama sesindeki derin notalar içimde titreşiyor, şehvetli bir ninni gibi beni rahatlatıyor.

Kot pantolonunun altına külot giymiyor ve şu anda kot pantolon kalçalarında tehlikeli bir şekilde aşağıya sarkıyor, kıçının sert kaslarını zar zor örtüyor. Biraz daha eğilirse, görüşüm çok daha dikkat dağıtıcı hale gelecek.

Boğazımı temizliyorum. "Ben de ondan hoşlanıyorum."

Kadehindeki kırmızı şarabı çeviriyor ve beni dikkatle inceliyor. Emeric'in mavi gözlerini böyle yumuşak bir ifadeyle görmek çok garip. Korkutucu derecede güzel. Omuzlarına kadar uzanan siyah saçlarında bir tutam bile ak yok. Ama bana bakışında onlarca yıllık bir bilgelik var, sanki düşüncelerimi okuyabiliyor ve anlamlandırabiliyor.

Şarabını yudumluyor. "İkiniz de mutlu görünüyorsunuz. Belki biraz gergin, anlaşılır bir şekilde, ama mutlu. Sadece bir aydır mı birlikte yaşıyorsunuz?"

"Beş hafta."

Bunun yetersiz olduğunu mu düşünüyor? Beş haftanın bir ilişkinin ciddiyetini ölçmek için yeterince uzun olmadığını mı?

Üç aydır duygusal olarak birbirimize bağlı olduğumuzu ve gerçek seks kısmının üç hafta öncesine kadar gerçekleşmediğini belirtmek istiyorum, ancak bu TMI. Ayrıca, buraya gelirken Emeric bizim hakkımızda garip davranmamı yasakladı. *Utanmak yok. Kendin ol. Bizi yargılamayacaklar.*

Görünüşe göre haklıymış. Laura aklındaki en önemli şey Emeric'in huysuz çocukluğuyla ilgili hikayeleriymiş gibi devam ediyor. Onun nezaketi sonunda beni babamla ilgili anılarımı paylaşacak kadar açtı. Leopold hakkındaki tartışmalardan uzak duruyoruz, çıkar çatışması çok hassas. Ama bu durum, sanki aileyi tanımaya çalışan normal bir kız arkadaşmışım gibi rahat bir iletişim kurmamıza engel olmuyor.

Bir saat sonra, onunla tamamen mest oldum. Onun mizacı çok hafif ve ferahlatıcı. Nazik gözleri ve içten gülümsemesi, yalnızca derinlerde yatan mutluluktan gelen türden bir dinginlik yayıyor.

Anne sıcaklığının ve şefkatinin vücut bulmuş hali. Kendi annemle ne kadar da yıkıcı bir tezat. Beni kabul edilmiş, beslenmiş ve... genç hissettiriyor, ama sadece en iyi şekilde.

Mutfakta Dr. Marceaux masadan kalkar, Emeric'in omzunu sıkar ve malikânenin derinliklerine giden koridorda gözden kaybolur.

"Eğer sakıncası yoksa..." Laura sandalyeden kalktı. "Frank'in nereye gittiğine bakmaya gidiyorum." Kanepenin yanından geçerken uzanıp elimi tutuyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel, Ivory."

Sözlerindeki şefkatin içime işlemesine izin verdim. "Sen de öyle."

Emeric mutfaktaki koltuğundan hiç kıpırdamadı, kollarını sandalyenin arkasına kavuşturmuştu.

Ayağa kalkıp, kalçalarımın ortasındaki cilveli eteğimi aşağı doğru sıyırıyorum. Kolsuz yeşil bluzum, ince bir kaşkorse üzerine oturtulmuş bir düğme ile güzel ama gösterişsiz hissediyorum. Kendi alışverişimi kendim yapsaydım, bu kıyafet benim seçeceğim bir şey olurdu.

Sırtına yaklaşıyorum ve aşağı sarkan kot pantolonunun üstündeki deri parçasına zum yapıyorum. Kıç çatlağı yok. Bunun için fazla havalı. Ama kaslı yanaklarının arasındaki vadide bir gölge beliriyor. Görmezden gelinemeyecek kadar davetkâr.

Bir parmağımı kotun altına daldırıyorum ve o seksi yarığın izini sürüyorum. Uzun, derin bir nefes alıyor, sesi boğuk çıkıyor. "Fildişi."

Çatlağının üst kısmını okşayarak ağzımı kulağının yanına koydum ve "Kıçını seviyorum" diye fısıldadım.

Kalçaları sallanıyor ve alnı bükülmüş kollarına doğru iniyor. "Kıçım seni seviyor."

Nefesim kesiliyor. Kıçı mı beni seviyor yoksa *o mu* beni seviyor? İkisini de kastetmesini istiyorum.

Avuçlarımı omurgası boyunca uzanan zayıf kasların üzerine koyuyor ve yavaş daireler çizerek okşuyorum. Ona bu şekilde dokunabilmeyi hâlâ şaşırtıcı buluyorum. Yalnız olduğumuzda yanına gidip ona şefkat gösterebilmek. Ellerimi onun üzerine koymak *istemem* ne kadar çılgınca?

Son beş hafta kendimle ilgili algılarımı ve *bir erkekle* normal şeyler yapabilme becerimi büyük ölçüde değiştirdi.

Eğilerek kollarımı omuzlarına doluyorum ve vücudumun üst kısmını onunkine bastırıyorum.

Başını eğerek, iri bir eliyle her iki bileğimi sarıyor ve göğsüne doğru kelepçeliyor. "Bir kadının yapabileceği en erotik şeylerden biri göğüslerini bir erkeğin sırtına sürtmektir ve Ivory, senin göğüslerin günahkâr."

Tanrım, ailesi duyabilir. Göğsümü kaldırmaya çalışıyorum ama kollarımı kavrayarak beni sabit tutuyor. Dikkatim boş koridora doğru kayıyor.

"Daha da seksi, beni tahrik etmeye çalışmıyorsun bile." Başını kaydırıyor ve pazumu ısırıyor.

Ağzımdan sessiz bir nefes çıkıyor, nefesim beklentiyle tutuluyor. Bu yaramaz adamla ne yapacağım? Eğer bana daha kışkırtıcı bir şekilde dokunursa, nerede olduğumuzu ya da kimin izlediğini umursamayacağım.

Dudaklarını kolumda gezdiriyor ve ben sırtına yaslanıp eriyorum.

Boşta kalan eli arkama geçip eteğimin altındaki çıplak kalçama yapışıyor. "Annem sana üçüncü derece mi verdi?"

Sıcak kokusunun tadını çıkararak boynunu öpüyorum. "Marceaux'nun sorgulama yöntemlerine karşı dayanıklı hale geldim."

"Bu doğru mu?"

Ellerimin etrafındaki parmaklarının sıkılaşan baskısı nabzımı hızlandırıyor. Başparmağı bileğimin alt tarafını okşuyor ve kalp atışlarımın gümbür gümbür atışını orada hissedebildiğini biliyorum.

Burnumu kulağının arkasındaki yumuşak saçlara gömüyor, şampuanından gelen odun kokusunu içime çekiyorum. "Babanla ne hakkında konuştunuz?"

"Siz. Biz."

Elindeki kelepçeyi bileğime dolayarak beni yanına çekti. Sonra sandalyeden kalkıyor, masadan gri fötr şapkasını alıyor ve kazara olabilecek kadar ince bir eğimle başına geçiriyor.

Ben aptal değilim. Yaptığı her şey sinsice hesaplanmış. Kot pantolonunu ve beyaz tişörtünü fötr şapkayla eşleştirmesi gibi mi? Görünüşte zararsız, sanki öylesine bir şey giymiş gibi. Ama kahretsin, bu seksi görünümün beni şehvetle köpürteceğini biliyordu.

Yine de onun sabit bakışları, şapkanın siperliği altındaki gözlerinin derin okyanusları, asla kafamı çevirmek istemememe neden oluyor.

Etrafımızdaki oda kararıyor ve ben sadece onun ve aramızdaki nabız atışlarının farkına varıyorum. Arzunun cezbedici dalgalarına, onun cezalandırıcı kavrayışını, gür sesini ve vahşi itişlerini arzulayan o lezzetli karanlık uçuruma batıyorum.

Burada değil.

Büyük bir çabayla kendimi yüzeye geri çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Babanla bizim hakkımızda mı konuştun? Ne dedi?"

Babası ilişkimizi kınıyor mu? Emeric'in tereddütleri mi var?

Bileğimin etrafındaki parmakları sıkılaşıyor ve kolumu arkamdan çekiyor. Bu hareket beni onun şişen ereksiyonuna doğru itiyor.

Gözleri benimkileri esir aldı. "Her şeyi enine boyuna düşündüğümden emin olmak istedi." Kolumu arkamda tutarken, boştaki eliyle yüzümü kavrıyor. "Sen mezun olana kadar bizi güvende tutmak için birkaç önlem üzerinde çalışıyorum."

"Ne gibi?" Birinin bize zarar vereceğine dair bu sürekli beliren tehditten nefret ediyorum. Ağzını benimkine sürtüyor. "Bana güveniyor musun?"

"Derinden."

Dişleri alt dudağımı yakalıyor. "Hadi eve gidelim ve amının icabına bakalım."

Öpüşürken sırıtıyorum. "Schubert mi?" "O da var."

Ailesiyle vedalaştık, arabaya bindik ve birbirimize saldırmadan evine doğru yola çıktık. Ama garaj kapısı GTO'nun arkasından kapandığı anda, bana vücudumdaki her kemiği sıvılaştıran bir bakış atıyor.

Akıcı bir hareketle şapkasını fırlatıyor, emniyet kemerlerimizi çözüyor ve koltuğunu direksiyondan geriye doğru fırlatıyor.

Elleri fermuarına gitti, aşağı çekti ve sertleşmiş sikini serbest bıraktı. "Üstüme çık."

Çakıllı bir komut ve anında ıslandım.

Ona doğru fırlıyorum, kucağına yuvarlanırken dizimi konsola çarpıyorum. Bacaklarımı etrafına doluyor, kıçım direksiyona çarpıyor ve korna çalıyor

korna. Ağızlarımız birbirine karışmış, elleri eteğimin altında ve parmaklarım onun seksi saçlarına dolanmış bir şekilde gülüyoruz.

Külotumun ağını yana doğru çekerek bir parmağını içime sokuyor. "Çok hazırım."

Sonra beni sikinin üstüne yatırdı.

İç kaslarımı sıkarak ve sırtımı kamburlaştırarak patlayan hisler arasında inliyorum. Bir eliyle kıçımı, diğeriyle başımın arkasını kavrıyor, şiddetle itiyor ve beni o kadar sıkı tutuyor ki var olan tek şey o.

Başımdaki eli öpüşmenin açısını ve derinliğini yönlendirirken, sert vuruşlarla altımda kamburlaşıyor. Dili, sikinin amımı doldurduğu gibi ağzımı sikiyor. Derinden, acilen ve tamamen sınırsızca.

Kasları titriyor ve kasılıyor. Boğuk iniltileri meme uçlarımı sertleştiriyor ve kalçalarının şehvetli, aç yuvarlanışı beni titreyen bir teslimiyet birikintisine indirgiyor.

Beni anlamsızca öperken, beni boylu boyunca yukarı aşağı sürüklerken ve bedenimi kavrarken kendini tatmin ederken kollarının çelik bantlarında eriyorum.

Sert ve uzun boşalıyorum, tırnaklarım kafa derisini çiziyor ve adı boğazımdan uluyor. Acımasızca içime giriyor, başını omzuma koyuyor ve derin, gırtlaktan gelen bir iniltiyle boşalmasının peşine düşüyor.

Başını kaldırdığında birbirimize bakıyoruz, nefes nefese, birbirimize sıkıca yapışmış, dudaklar birbirine değiyor ve bırakıyor. Burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor, gözleri çok yakın, asla başka tarafa bakmıyor. Bu adamın içinde öyle kaybolmuşum ki, aklım başımdan gitmiş, kalbim yerinden fırlamış, ruhum titriyor.

Biz sadece bir öğretmen ve öğrenci, bir Dom ve itaatkâr, bir erkek ve kadın değiliz.

"Biz zamansız bir konçertoyuz." Dudaklarından öperim. "Bir müzik şaheseri."

Ağzını çenemde gezdiriyor, siki içimde sarsılıyor. "Scriabin'in 'Black Mass'ı gibi mi?"

Çok uyumsuz.

Dudakları için boynumu eğiyorum. "Beethoven'ın 'Neşeye Övgü'sünü düşünüyordum."

"Ezik." Kulağımın altındaki deriyi ısırıyor. "Biz daha çok Van Halen'ın 'Hot For Teacher'ı gibiyiz."

Aman Tanrım. Sırıtışımı bastırıyorum. "Benzetmemi mahvediyorsun. Bu bir konçerto bile değil."

"Kendi başyapıtımızı yaratacağız." Ağzı boynumdan aşağı kayıyor, öpüyor ve yalıyor. "Hiç bitmeyecek bir şarkı."

Bunun sesine *bayıldım.*

OceanofPDF.com

İki hafta sonra, okulun otoparkında arabanın anahtarlarını bulmak için çantamı karıştırıyorum. Güneş çoktan batmış ve saat uyku saatinin güneyinde bir yerlerde ilerliyor. Adamım, kıçım sürükleniyor.

Okulda, Emeric bu hafta sonu yapılacak olan tatil gösterisine hazırlık olarak beni piyanonun arkasında sıkı bir şekilde çalıştırıyor. Evde ise beni duvara yaslayarak, yatak başlığına bağlayarak ve kemerinin sıcaklığı altında diz çöktürerek sıkı bir şekilde çalıştırıyor. O sonsuz, yüksek yoğunluklu, kardiyovasküler bir egzersiz. Enerjisini nereden buluyor bilmiyorum.

Otoparkta sadece birkaç araba var, bir uçta Porsche, diğer uçta GTO. Etrafı saran karanlık havayı serinletiyor, hafif kazağımın altındaki tenimi üşütüyor. Az ışık anahtarları aramama yardımcı olmuyor. Başımı eğmiş, nefesimin altında küfrederek çantamdaki ders kitaplarını karıştırıyorum.

Onları buldum. Kilit açma düğmesine basıyorum ve yüksek sesli cıvıltıdan irkiliyorum.

Kafamı kaldırdığımda görmeyi beklediğim son kişiyle yüz yüze geldim.

Altı adım ötede Porsche'ye yaslanmış olan kardeşim bana hiç de iyi olmayan bir gülümseme veriyor. "Nerelerdeydin Ivory?"

Kaslarım donuyor. Bunun benim arabam olduğunu nereden biliyor? Beni takip mi ediyordu? Nerede yaşadığımı biliyor mu? *Kiminle* yaşadığımı?

Anahtarlıkla oynuyorum. Saklamanın faydası yok. Lanet arabanın ışığını çoktan yaktım. "Beni aramaya gelmen iki ay mı sürdü? Vay canına, Shane. Sanırım kaybolduğumu fark ettiğin için kendimi özel hissetmeliyim."

Doğrulur ve cebindeki paketten bir sigara çıkarır. Gür sarı saçları geniş ve soluk alnından geriye doğru çekilmiş, yanakları koyu renk gözlerinin altında çökmüş. O da benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor. Ve daha zayıf. Kot pantolonu ve flanel gömleği uzun, zayıf bedeninde sallanıyor.

Ona ne oldu böyle? Bunun Lorenzo'nun tutuklanmasıyla bir ilgisi var mı? Göğsüm sıkışıyor.

"Güzel sürüş." Sigarasını yakıyor ve elini beyaz kaputun üzerinde gezdiriyor. "Nasıl puanladın? Dönüş numaraları?"

Titreyen parmaklarım çantamın kayışına dolanıyor. Emeric hemen arkamda olacak ve Shane onu Shane'in burnunu kırdığı geceden tanıyacak. Eğer içeri koşarsam, belki onu atlatabilirim.

Crescent Hall'a doğru döndüm. Çok geç kalmıştım. Emeric yolu yarılamış, uzun adımlarıyla kaldırımı aşıp bana doğru geliyor. Bu mesafeden yüzünü göremiyorum ama gözlerinde ne bulacağımı çok iyi biliyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Arkamdaki gölgeli çizginin kardeşim olduğu konusunda onu nasıl uyarabilirim? Ne yaparsam yapayım Shane şüphelenecek. Arabaya giden yolumu kapatıyor, ama ters yönde yürüyebilir, yola falan çıkabilirim. Emeric beni takip eder.

Shane de öyle. Buraya bir sebep için geldi ve onu elde edene kadar da gitmeyecek.

Yaklaşan bu yüzleşmeyi durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Shane'e dönüyorum, midem bulanıyor. "Ne istiyorsun?"

Dumanlı bir nefes veriyor. "Annem gitti."

"Yani? O her zaman-"

"Hayır, bir ay önce eşyalarını topladı ve gitti..." Gözleri omzumun üzerinden kayıyor, yarıklara dönüşüyor. Ağzı inançsızlıkla açıldı. "O adamı tanıyorum amına koyayım."

Kahretsin. Nabzım boğazıma sıçradı. Emeric neden bunu benim halletmeme izin vermedi?

"Burada bir sorun mu var?" Tüyler ürpertici sesi tam arkamda, omurgamı karıncalandırıyor.

Emeric önüme geçiyor, ellerini sert sırtının arkasında kenetlemiş, pahalı takım elbisesi havaya otorite yayıyor.

Shane kilo vermiş olabilir ama vücudu Emeric'inkinden daha geniş ve daha uzun. Eğer bu fiziksel bir atışmaya dönüşürse, Emeric bir daha asla piyano çalamayabilir.

Emeric'in yanına gidiyorum. O da beni tekrar engellemek istercesine benimle birlikte yer değiştiriyor, sonra durup ayaklarını geniş bir duruşa getiriyor. Kardeşimin önünde tarafsız bir tavır sergilemenin önemini o da benim kadar iyi biliyor. Buraya izinsiz giren birini araştırmak için geldi, kız arkadaşını korumak için değil.

Shane onu tepeden tırnağa süzüyor, küllerini aralarındaki altı metrelik mesafeye savuruyor. "Ivory'nin okulunda mı çalışıyorsun? Öğretmen gibi bir şey mi?"

Emeric başını eğiyor, gözleri Shane'in üzerinde. "Bayan Westbrook, bu adam sizi rahatsız mı ediyor?"

Kelimelerimi dikkatli seçmeliyim. Shane'in bakışlarının Emeric'le benim aramda gidip gelmesindeki yoğunluktan, kibirli okulumdaki bir öğretmenin neden dört ay önce bir bara girip onu yumrukladığını anlamaya çalıştığını anlıyorum.

Emeric'in profilindeki taş gibi sert açılara bakıyorum ve Shane'e dönüyorum. "Bu benim kardeşim ve az önce gidiyordu."

Shane sırıtıyor. "Bazı cevaplara ihtiyacım var, küçük kardeşim. Mesela, bilmiyorum... Kiminle yaşıyorsun? Ve neden bu kardeşlik çocuğu" - sigarasını Emeric'e doğru sallıyor- "lanet burnumu kırdı?"

Dikkatini Shane'e vermiş olan Emeric kıpırdamıyor, en ufak bir hareket bile yapmıyor. Sessizliği biraz şok edici ama yaptığı her şeyin bir amacı var. Konuşulan bir kelime bazı şeyleri açığa çıkarır. Sessizlik daha az şey ele verir. Ama Shane bunun peşini bırakmayacak, ben de ağzımı açıyorum.

"Okuldan bir arkadaşımla kalıyorum." Dudaklarımı bir şaşkınlık gösterisine dönüştürdüm. "Kocaman bir evi ve bir sürü yedek arabası var." Porsche'yi işaret ediyorum. "Bir malikanede yaşamak için çöplüğümüzden taşındığım için beni suçlayabilir misin? Bir malikane, Shane. Gerçekten."

Beni şüpheyle inceliyor. "Böyle şeylere önem verdiğini fark etmemiştim."

İstemiyorum, lanet olsun, ama ona tam olarak gerçeği söyleyemiyorum. "Annem nereye gitti?"

Sigarayı düşürür ve çizmesiyle parçalar. "Bilmiyorum." Kaşları birbirine çarpıyor, dikkati Emeric'e ve tekrar bana kayıyor. "Telefonu kapalı. Not yok. Arama yok. Bir "*siktir git"* bile yok. *İyi bir hayatın olsun.*"

Sık sık yokluğunda bile Shane ile iletişimini koparmadı. Kollarımı ovuşturuyorum. "Sence başı belada mı?"

"Hayır." Omuz silkiyor, gözlerini kaldırıma dikiyor. "Daha iyi bir şey buldu, hepsi bu."

Aileden daha iyi bir şey. Bir bakıma, sanırım ben de öyle.

Karşılıklı bakışıyoruz ve o küçücük kalp atışında, Deniz Kuvvetleri'ne katılmadan önce tanıdığım çocuğu görüyorum. Benimle okula kadar yürüyen, saçıma sakız yapıştıran ve müziğime penis çizen kardeşimi.

Kitaplar. Babasını en az benim kadar seven oğlu. Birbirimize bakarken, babamız, annemiz ve bir zamanlar birbirimize duyduğumuz sevgi için ham bir kayıp anını paylaşıyoruz.

Gözlerini kırpıştırarak bağlantıyı koparıyor ve ensesini tutuyor. "Birileri hâlâ faturaları ödüyor."

Emeric'in tepki vermesini bekliyorum ama bir gözetleme kulesi gibi hareketsiz ve sessiz duruyor, şüphesiz söylenen her kelimeyi tartıyor ve Shane aptalca bir şey yaparsa benimle olan ilişkisini ifşa etmeye hazırlanıyor.

"Seni evsiz bırakmayacağım." *Şimdilik.* Masrafları karşıladığı ve bunu kolaylaştırdığı için yanımdaki adama sessiz bir teşekkür gönderiyorum.

"Bir süreliğine gidiyorum." Shane yavaş adımlarla bize doğru geliyor, kolları iki yanında, suratı asık. "Ama babamın evini kaybetmek istemiyorum."

Başım dönüyor. "Nereye gidiyorsun?"

Emeric'e bir kol mesafesinde durur ve Emeric'in ceketinin yakasından cesurca bir şey koparır.

Gerginlik Emeric'in duruşuna sızıyor, dudakları bir çizgi halinde düzleşiyor. Nefes almayı bırakıyorum.

Shane, Schubert'in turuncu saçlarından birini sıktığı parmaklarının arasında tutuyor.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Eskiden bir kediyle yaşardım. Lanet şey bütün kıyafetlerimi kirletirdi." Saçını savuruyor ve bana bilmiş bir bakış fırlatıyor. "Onu özlüyorum."

Dehşet boğazımda düğümleniyor ve derim hastalıklı bir terle doluyor. O biliyor. Tanrım, biliyor amına koyayım.

Bakışları benimkilere değiyor, sesi acı ve yumuşak. "Siktir git." Ellerini ceplerine sokarak uzaklaşıyor. "İyi bir hayatın olsun."

Karanlık silueti otoparkı geçip sokağın gölgeleri arasında erirken nefesimi tutuyorum. Onu otobüs durağına götürecek olan yol. Nereye gidiyorsa oraya. Umarım beni ve yanımdaki adamı unutacağı bir yere.

Emeric'in keskin fısıltısı beni nefes nefese kaldığım yerden sarsıyor. "Arabaya bin."

OceanofPDF.com

Yürüyüşümü esnetiyorum, daha sert, daha hızlı koşuyorum, yanığın kaslarımın derinliklerine işlemesine izin veriyorum. Koşu bandındaki dijital göstergede *8.07 mil yazıyor*. Daha iki milim var ama bu sabah kısa kesebilirim. Bugün Cumartesi ve Ivory ile yatağıma dönmek için sabırsızlanıyorum.

İçimdeki çalar saat beni uyandırmasaydı hâlâ onunla birlikte olacaktım. Ya da belki bir kâbustu. Uyanık ya da uykuda, bu kronik korku hissinden kurtulamıyorum.

Shane Westbrook kaybolalı beş gün oldu. Otoparktan çıktı ve *puf*. Gitti. Ivory'yi arabasına koyduktan sonra sokaklarda onu aradım. Sonra avı özel dedektifime devrettim.

Ne onun evinde, ne benim evimde, ne Treme'deki barlarda, ne de New Orleans'ın herhangi bir yerinde ondan bir iz yok.

Ivory ile ilişkimi ifşa edebileceği onca yol varken, kendime tekrar tekrar soruyorum: *Neden yapsın ki?* Benim misillemem dışında bundan kazanacağı bir şey yok. Neden faturalarını ödeyen eli ısırsın ki? Bunu yapması sadece babasının evini kaybetmesine neden olur ki sürpriz ziyaretinin amacı da bu gibi görünüyordu. Bir de Ivory'ye veda etmek için.

İyi ki kurtulduk.

Düşüncelerim bu geceye doğru ilerlerken spor ayakkabılarımın vuruşları nefeslerimi hızlandırıyor. Tatil Oda Müziği Kutlaması kapalı gişe olacak. Ivory yaşıtlarından yıllar ileride ve çaldığı konçertolar için fazla yetenekli.

Ama orada olmak için sabırsızlanıyorum. Bu gece ve sonraki her gece onun yanında olmak, rüyalarının ışıkları altında titrediği her anı yakından görmek istiyorum.

Soğumamın ortasında kapı çaldı. Dur düğmesine basıp bir havlu kapıyorum, nabzım hızla atıyor.

Güvenlik kapısı ön girişi kapsamıyor, yani herhangi biri sokaktan kapıya kadar yürüyebilir. Sabahın yedisinde burada kim olabilir ki?

Çıplak göğsümdeki ve boynumdaki teri havluyla silerek evin içinde koşuyorum.

Ivory açık ön kapının yanında sırtı bana dönük bir şekilde duruyor, silueti şafağın alacasıyla haleleniyor.

Ne yapıyor lan bu? Verandadaki kişiyi görmemi engelliyor. Eğer okuldan biriyse.

"Ben Emeric'in bir arkadaşıyım," diyor tanıdık bir kedi sesi.

Üç adımda kapıya ulaşıyorum ve Deb'in canlı ela gözleriyle karşılaşıyorum. Bu sabah açık kahverengi saçlarını şekillendirmek için biraz zaman harcamış, dolgun göğüsleri ve biçimli bacakları daracık elbisesinin içinde sergileniyor.

Bu ziyaretin iş ve zevk karışımı bir şey olduğundan şüpheleniyorum. "Aramalıydın."

"Düşündüm de..." Gülümsemesi kirli düşüncelerini açığa çıkarıyor. Ivory'nin bakışlarıyla karşılaşınca sırıtışı kayboluyor. "Misafirin olduğunu bilmiyordum."

Zamanımı kiminle geçirdiğim onu ilgilendirmez. Ama o iyi bir insan ve benim de hıyarlık yapmam için bir sebep yok.

Ivory kollarını göğsünün altında kavuşturuyor, göğüsleri küçük kaşkorsesinden dışarı taşmakla tehdit ediyor. Sonra bakışlarını bana çevirdi. "Onu tanıyor musun?"

"Evet." Kolunun arkasındaki kası kavrıyorum ve uyarıcı bir baskı uyguluyorum. "Bu Deb."

Ivory çenesini dikleştiriyor ve kapattığından daha fazla kıçı ortaya çıkaran arsız uyku şortunun içinde duruşunu genişletiyor. Sikim seğiriyor.

"Ivory." Bana bakmasını bekliyorum. "Deb ve benim konuşmamız gereken birkaç şey var. Git kahveyi hazırla."

Dudaklarını düzleştiriyor, kirpiklerinin altından Deb'i inceliyor, sonra mutfağa doğru fırlıyor.

O küçük seksi şortunu indirip kıçını çizmek istiyorum.

Köşede kaybolduğu anda Deb içeri giriyor ve ellerini göğüs kaslarımın üzerinde gezdiriyor. "Tanrım, seni özledim."

Bileğinden tutup onu geriye doğru yönlendiriyorum ve duruşunu bozan bir bakışla yüz ifademi sertleştiriyorum.

Ben onu bırakana kadar kolunu büküyor, hayal kırıklığı yüzünü buruşturuyor. "Kim o?"

Ön kapıyı kapattım. "*O* ciddi."

"Anlıyorum. Ayrıca biraz bölgeci, öyle değil mi? Onu nerede buldun?"

"*Nerede olduğu* önemli değil. Önemli olan onun hiçbir yere gitmiyor olması." Yüzümü tarıyor ve omuzları çöküyor. "Tanrım. Onu seviyor musun?"

Ayrıca onu ilgilendirmez. Arkamı dönüp mutfağa doğru ilerliyorum, onun da beni takip etmesini bekliyorum. "Kaydı aldın mı?"

Bana yetişiyor, elini çantasına daldırıyor ve bir flash bellek çıkarıyor.

Asla kullanmak zorunda kalmamayı umarak ondan alıyorum.

Mutfakta, Ivory bin dolarlık Astra kahve makinemin üzerine eğilmiş, gözlerini kısarak tüm düğmelere bakıyor. Kafasını kaldırdığında dikkati Deb'e kilitleniyor ve yanağında bir kas zıplıyor.

Bana yeniden odaklanıyor, parmağı körü körüne, şımarıkça düğmelere saplanıyor. "Bu şey çalışmıyor."

Sırıtışımı sikime kadar hissediyorum. "Fasulyeleri koydun mu?" "Fasulye mi?" Üstündeki huniye bakıyor. "Bu mu?"

Çok sevimli. Ellerim kalçalarında, onu yana kaydırıyorum.

Deb arkamızdaki adaya yerleşiyor. "Güzel yermiş."

Buraya hiç gelmediğinin doğrulanması Ivory'nin şımarık kıskançlığının bir kısmını yatıştıracaktır. Ona gizlice bir göz atıyorum.

Hayır. Ivory'nin kolları, kabarık göğüslerinin altında çapraz bir pozisyona geri döner.

Kahveye odaklanarak, kepçedeki çekirdekleri düzleştiriyorum, kenarın üzerine çıkanları atıyorum. Bu pratik olmayan bir alışkanlık ama sırf önemsiz olduğu için hoşuma gidiyor.

"Altmış fasulye mi?" Ivory sorar.

"Evet." Zihninin zenginliğine hayret ederek onunla bir gülümseme paylaşıyorum. "Eğer kepçeyi ağzına kadar doldurursam."

Deb bizi adadan izliyor. "Neden 60?"

Ivory tezgâha yaslanır. "Beethoven her kahve pişirişinde altmış çekirdek sayardı. Bunun mükemmel fincanı oluşturduğunu iddia ederdi." Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Çok titizdi."

Beni aşağılamaya çalışıyor ama detaylara olan dikkatimi sevdiğini biliyorum. "Ee... Ivory?" Deb çenesini elinin üzerine koyuyor. "Sen bir müzisyen misin?

Emeric gibi mi?"

"Evet." Ivory tatlı tatlı gülümsüyor. "Emeric ve ben Leopold'a birlikte gittik." Neyin peşinde?

Bana doğru bakarken sırıtışı o kadar da tatlı görünmüyor. "Ondan daha yüksek dereceyle mezun olduğumu kabul etmekte hâlâ zorlanıyor."

Yanağımın iç tarafını ısırıyorum. Onu öyle bir ısıracağım ki üç katını görecek.

Kahve demlenip doldurulduktan sonra Deb sonraki yirmi dakikasını dekanın kocası Howard Rivard ile yaşadığı zina ilişkisini anlatarak geçirir. Bay Rivard'ın kayıtlardan haberi olmadan ya da şantajdan şüphelenmeden haftalardır onunla sevişmektedir. Bu kadarı yeter de artar bile.

Ivory adada bize katılmayı reddediyor ve arka tezgâhtaki inatçı pozisyonunu koruyor. Deb'in anlattıkları sırasında Ivory'nin yüz ifadesi şok ve tiksinti arasında gidip gelirken, bir yandan da düşmanca bakışlarını sürdürüyor.

Deb ilgisiz görünüyor, dikkati tamamen bana odaklanmış durumda. "Yaşlı bir adama göre oldukça erkeksi." Bana göz kırpıyor. "Ama size karşı hiçbir şeyi yok, efendim."

"İşte bu kadar." Ivory adaya doğru ilerliyor ve bir elini yüzeye vuruyor, diğer eliyle de titreyerek Deb'i işaret ediyor. "O senin için kim?"

Bileğime bakınca saatimi takmadığımı fark ediyorum. Ama hâlâ erken olduğunu biliyorum. Uygun bir ceza vermek için performansından önce bolca zamanım olacak.

Ivory'nin çıkışını görmezden geliyormuş gibi yaparak ayağa kalkıyorum. "Bu işi hallettiğin için teşekkürler Deb."

Ayağa kalkıyor, Ivory'ye ve tekrar bana bakıyor, dudakları bükülmüş. "Bu kadar o zaman."

"Öyle." Geleceğimde sadece bir kadın var ve onun da şaplak yeme zamanı geldi. "Seni geçireyim."

Ivory'nin öfkeli bakışları ben köşeyi dönene kadar koridorda beni takip ediyor. Deb'e kapıda iyi dileklerde bulunuyorum, rahatlamış bir iç çekişle kapıyı kapatıyorum ve mutfağa dönüyorum.

Ivory ellerini iki yana açmış, tezgâh boyunca adımlıyor. "O kadınla seks yaptın. Bu çok açık. Ama başka neler oluyor? Neden senin için bir şeyler yapıyor?" Sesi manyakça bir tona yükseliyor, adanın etrafında dönerken adımları hızlanıyor. "Ah, tabii ya. Çünkü seni istiyor. Senin için o kadar ateşli ki, aletini çıkarıp emmediğine şaşırdım-"

"Fildişi."

Sesimin çarpmasıyla adımlarını durduruyor.

Parmaklarımı arkamda birleştirerek ona kısa, özel komutlar listesi veriyorum ve sert bir "Git" ile noktalıyorum.

Boynundan göğsüne doğru bir kızarıklık yayılıyor ve bahse girerim daha da aşağıya iniyor ve tatlı amını sıcak, ıslak bir öpücük gibi yalıyor. Teklif ettiğim şeyi korktuğundan daha çok istiyor.

Mutfaktan dışarı çıktı. Bir fincan kahve daha koyuyorum.

İhtiyaçları, arzuları ve korkuları derindir. O kadar derin ki karanlıkta yolunu kolayca kaybedebilir. Bir ipe ihtiyacı var, onu korkunç geçmişine bağlayan bir ipe değil, onu ileriye götürecek güçlü, kopmaz bir ipe. Bağlar onu aşağıda tutabilir, ama diğer ucunu ben çekiyorum.

Asla bırakmayacağım.

Schubert ayaklarımın dibindeyken ona bir tabak tavuk artığı hazırlıyorum ve Ivory'nin buraya taşınırkenki sert ses tonunu hatırlayarak sırıtıyorum. *Masa artığı yok, Emeric!*

Kediyi kucağıma oturtup, adadaki tavuk tabağını yalamasına izin veriyorum. Schubert ve benim aramda zararsız bir sır.

O yemek yerken boynunu kaşıyorum ve kahvemin tadını çıkarıyorum. İşi bittiğinde duş alıyorum ve bir kot pantolon giyiyorum. Sonra en sevdiğim kemeri ve ipi alıyorum ve onu müzik odasında beni beklerken buluyorum.

Çıplak ve piyanonun klavyesine eğilmiş halde, avuçlarını kelepçelerin yanındaki kapağa dayıyor. Aynen söylediğim gibi. Onun alınganlığı benim yakıtım olabilir, ama onun itaati benim lanet ateşim.

Konuşmadan, bileklerini prangaya kilitliyorum ve ipi kullanarak göğsünün etrafına basit bir göğüs kemeri bağlıyorum, dikey kısımların meme uçlarına bastığından emin oluyorum. Kocaman kahverengi gözleriyle beni izliyor, merakı bir an için öfkesine ağır basıyor.

Tüm göğüsleri bağlandıktan sonra kayışları sıkıyorum ve göğsü klavyeye değene kadar onu piyanoya yaslıyorum.

Arkasında yerimi aldığımda, erotik manzara uyarılmamı patlamanın eşiğine getiriyor.

Alaycı vuruşlarla kemeri kıçının mükemmel kalkışı boyunca izliyorum. "Sana öğrettiğim ilk kurallar neydi?"

Yanağını piyanonun yüzeyine bastırarak dudaklarını ağır bir iç çekişle dışarı itti. "Yalan yok. Yöntemlerini sorgulama. Asla başka tarafa bakma." Bana dik dik bakmak için boynunu büküyor. "Ve her zaman bir pislik olduğun için sana sesleneceğim."

Kemeri sallıyorum, onun inleme sesiyle sikim acıyla zonkluyor. "Özür dile."

"Siktir git. Bu *benim* kuralım ve öyle kalacak. O kadınla her ne yapıyorsan..." Çenesi titriyor, sesi öfkeli bir hırıltıya dönüşüyor. "Sen bir pisliksin."

Sırıtışımı bastırıyorum ve ona sert bir darbe daha indiriyorum. "Saldırılarını ikiye katladın. Kapıyı açtığında o inatçı lanet kafandan neler geçtiğini söyle bana."

"Önce pencereden kontrol ettim. Onu daha önce hiç görmedim. Ne okulda ne de-"

"Bundan emin misiniz? Her öğrencinin velisini tespit edebilir misiniz?"

Gözlerini sıkarak kapatıyor ve inliyor. "Hayır."

"Boku yedin."

"Evet."

"Gereksiz risk yok, Ivory."

"Tamam." Kalçalarını sallıyor.

Kemerin uçuşmasına izin verdim, vurdum, kırbaçladım ve kıçını bir davul gibi dövdüm, her vuruş odayı müzikal inlemeleriyle doldurdu.

Arkası sıcak ve kırmızı parladığında, omurgasının kıvrımına doğru eğiliyor, ince gövdesini sıkıca kucaklıyor ve onunla birlikte nefes aldığımı hissetmesine izin veriyorum. Dudaklarım omzuna değiyor ve nefesi kesiliyor. Göğüslerini a v u ç l u y o r u m, meme ucunun etrafındaki ipi sıkıştırıyorum ve o da ateşli kıçını sıkışmış sikime sürtüyor.

Nefesleri benimkilerle aynı ritme girene kadar onu orada tutuyor, okşuyor ve öpüyorum. "Deb'le yazın tanıştığımızda bazı mali sorunları vardı. Ben onun borcunu ödedim, o da bana birkaç iyilik yaptı. İlişkimiz fiziksel, pratik ve elverişliydi." Boynundaki yumuşak teni yalıyorum, mırıldanarak kulağını okşuyorum. "Okul başladığından beri hiç yakınlaşmadık."

Başını sallıyor, tüm vücudu sesime doğru kalkıyor, dudaklarımın altında titriyor ve dokunuşum için mırıldanıyor. "Seni onunla hayal etmek beni gerçekten çarpık hissettiriyor."

Benim dünyama hoş geldin. Kemer elimdeyken onunla alay ediyorum, deriyi kalçalarının iç *kısmında* aşağı yukarı sürüklüyorum. "Onu bir daha asla göremeyeceksin."

"Tanrı'ya şükür."

Onu aniden bırakıyorum ve geri çekiliyorum. "Öte yandan ben her gün Prescott, Sebastian ve sana dokunan diğer tüm pisliklerle saatler geçirmek zorundayım."

"Kahretsin." Gözlerini kapatır. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Kemeri tekrar sallıyorum, duraksamadan tekrar tekrar. Kasılıyor, inliyor ve bağların içinde sarsılıyor. Her sert darbenin sesiyle sikim zonkluyor, yanakları, kalçaları ve bacaklarının yanları arasında gidip gelirken odağım güzel kıçının kıpırdanışına kilitleniyor.

Birkaç dakika içinde acıya gömülür, kasları gevşer, pürüzsüz altın teni pembe çizgilerden oluşan bir tuvale dönüşür.

Her bir acı, kıskanç, sahiplenici ve çarpık hisseden tek kişinin kendisi olmadığını hatırlatır. Ama acının daha derin bir amacı var. Bu ona zihnini açma gücü veriyor. Onu kullanan erkeklerin açtığı duygusal yaraları onarmak için. Tüm korkularını ellerime bırakıp, onu koruyacağıma güveniyor.

"Lütfen, Emeric." Beni görmek için boynunu eğiyor, gözleri yarı açık, acı ve zevk dolu bir sis bulutu içinde.

Yalvaran bakışları ve nefes alış verişlerindeki açlık içimde ilkel bir akım yaratıyor. Onu becermeyi seviyorum ama hiçbir şey kapüşonlu bir ifadeyle yalvarırken, parmakları prangalara karşı kıvrılırken ve uyarılmışlığı kalçalarından aşağı sızarken bu anla kıyaslanamaz.

Sırtındaki ipi kavrıyorum ve göğüs uçlarındaki kayışı sıkıyorum, boğuk bir inilti çıkarana kadar onu uyarıyorum. Sonra onu tekrar kırbaçlıyorum, daha sert, daha hızlı, göz temasımızdaki bağın tadını çıkarıyorum.

O benim ve bakışları bana bunu bildiğini söylüyor, vücudu onu alıp itmem için titriyor. Onu o kadar acı verici bir şekilde cezalandırmak için sadece benim için ağlıyor, ona zarar vermek isteyen herkesten onu koruyacağımı biliyor.

Gözyaşları nihayet geldiğinde, klavyenin üzerine yığılır ve başını piyanonun kapağına bırakır. Teni kızarıyor ve titriyor, kalçaları akılsız bir ihtiyaçla yuvarlanıyor. O kadar büyüleyici ki kemeri bırakıyorum, kot pantolonumu çıkarmak için aceleci çılgınlığımı yavaşlatamıyorum.

Kot pantolonu bacaklarımdan ve ayaklarımdan aşağıya indiriyorum. Sonra ona saldırıyorum, parmaklarımı dar ve ıslak amına daldırıp onu açıyorum. İnliyor ve elime sürtünüyor, beni o kadar sertleştiriyor ki bunu yavaşlatacak sabrım yok.

Titreyen parmaklarımla sikimi yumrukluyorum, vücutlarımızı hizalıyorum ve kendimi tek, uzun bir hamleyle gömüyorum. Birlikte inliyoruz, kalçalarımız birbirine çarpıyor ve bağlantıyı derinleştiriyor. Tanrım, o kadar iyi hissettiriyor ki. Daha sert sürüyorum, batıyor ve geri çekiliyorum, saplantılı ve onun kedi rahat kavrama ile büyülenmiş.

Ellerimi kollarının üzerinden kaydırarak başparmaklarımı prangaların altından geçiriyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Tutuşumu kavrıyor ve sikimin etrafında kenetleniyor, nefesleri müzikal bir arzu motifi.

Tepkileri, duyguları, yaptığı her hareket bana ait. Tamamen benim emrim altında, benim isteğime göre hareket ediyor. O da aynı şekilde bana sahip. Ben onunum.

Sırtına eğilerek, vücudumun seğiren sıcaklığıyla ona bana sahip olduğunu gösteriyorum. Sıcaklığında kaybolmuş bir şekilde içine girerken, yanağını piyanonun üzerine koyuyor ve gözleri kapalı bir şekilde soluk soluğa kalıyor. Yumuşak ağzı, vücudunun benimkine karşı hissi ve etrafımda kenetlenen kaslarının mutluluğu beni serbest bırakmaya doğru itiyor.

"Boşalacağız, Ivory." Kalçalarımı tekmeliyorum ve sikimdeki basınç artarak patlama tehdidi oluştururken parmaklarımı onunkilerin etrafında sıkıyorum. "Şimdi."

Zihni ve bedeni benim sorumluluğum altındayken, benimle birlikte uçurumdan atlıyor, birlikte patlayan, bedeni titreten bir zevk uyumuna dalarken inliyor ve nefes nefese kalıyor.

Dudaklarımı omurgasının üzerinde kaydırıyorum, nefeslerimin kabarmasıyla tenini kaplıyorum. O kadar hassas ki, dokunuşuma karşı titriyor. Kahretsin, bunu seviyorum, neredeyse ağzımın fırçasına doğru eğilmek için kısıtlamaların içinde zorlanma şekli kadar. Orada kalıyorum, onu doygun bir rahatlama içinde tutuyorum, kalp atışlarımızın lirik diliyle büyüleniyorum.

Sonunda kendimizi bitkin bir mutluluk halinden kurtarıyoruz. Onu çözdükten sonra kahvaltı ediyoruz ve sarmaş dolaş bir şekilde yatağa dönüyoruz. Orada, onunla kavga etmeden ya da acele etmeden sevişiyorum. Kalçalarım uyluklarının arasında tembelce sallanıyor, ayak bilekleri sırtımda çapraz duruyor ve zihnim şefkatin erojen hissinin tadını çıkarıyor. Onu nazikçe ya da şiddetle, misyoner ya da baş aşağı becerebilirim. Onun içinde, onunla birlikte, her seviyede ona bağlı olduğum sürece fark etmez.

Çok geçmeden güneş pencereden süzülüp ufkun ardına dalıyor. Onun bedeninin kozasından ayrılmak istemiyorum ama hazırlanma vakti geldi.

Duş almış, tıraş olmuş ve bakımlı bir şekilde smokinimin içinde şifonyerin önünde durmuş, boynumdaki papyonla o y n u y o r u m. Dolaptan çıkan ayak sesleri başımı döndürüyor.

İlk bakışta kalbim duracak gibi oluyor. Manzarayı özümsedikçe nabzım yeniden atmaya başlıyor, daha yüksek, daha hızlı atıyor ve tam ve mutlak bir hayranlığın çanını çalıyor.

Fildişi dantellerle süslü Louis Vuitton elbisesi, bateau yakasından ayağındaki kristal topuklu ayakkabılara kadar sanatçının güzelliğini gözler önüne seriyor. Elbiseyi onu ilk kez dinledikten sonra satın aldım ve bu geceki kapalı gişe performansında giyeceğinden hiç şüphem yoktu.

"Dön-" Sesim çatlıyor. Yumruğumun arkasından öksürüyorum. "Arkanı dön."

Dönerken utangaç bir gülümseme dudaklarını kaldırıyor. Uzun siyah saçları başının arkasında zarif ve dağınık bir düğüm oluştururken, dalları boynundan aşağıya doğru sarkıyor. İnce fildişi kayışlar omuzlarına dolanarak sırtının genişliğini muhteşem bir şekilde gözler önüne seriyor.

Siyah mürekkep kıvrımları belinden ensesine doğru zarif, kıvrımlı bir sarmaşık çiziyor, omurgasının üzerinde ve kürek kemiklerinin etrafında kıvrılıyor. O kadar etkileyici ki, nefes almayı hatırlattığı için göğsüm yanıyor.

Odayı geçip tam üzerine gelene kadar dudaklarımı omzunda gezdiriyorum. "O kadar güzel ki titriyorum."

Omurgasındaki narin sanat eserini izlerken parmaklarımdaki titremeleri hissetmesine izin veriyorum.

Yumuşakça mırıldanıyor, başı öne eğik. "Dövme benim ilk *anlaşmamdı.*"

Donup kalıyorum, sonra okşamaya devam ediyorum, karnım dönüyor. "On üç yaşındaydın."

"Evet. Babam öldükten sonra aldım." Elini geriye uzatıp yanımdakini buluyor ve kalçasına koyması için öne doğru uzatıyor. "Lorenzo'dan hemen sonra..."

Adını anmak bile, kanında boğulana kadar yumruklarımı yüzüne vurma isteği uyandırıyor.

Omuzları gerildi, gevşedi. "Dövmeci yaşımdan dolayı beni reddetti. Ta ki ben farklı bir ödeme şekli önerene kadar."

Teninin yumuşaklığının yükselen öfkemi yatıştırmasına izin vererek mürekkep kıvrımlarını izlemeye devam ediyorum. "Ona seks teklif ettin."

Başını sallıyor. "Bu dövmeye ihtiyacım vardı."

Sırtı bana dönük olduğu için gözlerini göremiyorum ama sesindeki duygu göğsümü sıkıştırıyor.

"Babam çalarken notaları sadece duymadığını iddia ederdi. Onların havada parşömen gibi kıvrıldığını görürdü. Her şarkı onun zihninde grafiksel bir imgeydi ve bu süslemeleri müzik sayfalarının kenarlarına çizerdi."

On üç yaşımdayken, bir kızın -herhangi bir kızın- ona dokunduğunu hayal ederken aletimle oynadım.

On üç yaşındayken, ölen babasının kalıcı bir hatırası için vücudunu bir dövmeciye sattı.

Sırtının kıvrımlarına bakıyorum, parmağım mürekkep kıvrımlarını yeni bir takdirle takip ediyor. "Bu hangi şarkı?"

Omzunun üzerinden bana sulu bir gülümseme veriyor. "En sevdiği Herbie Hancock, 'Someday My Prince Will Come.'"

Ben prens değilim, ama Fildişi'nin içine gömüldüğümde, her zaman *geleceğim*.

Etrafından dolanarak cebimden platin bir bilezik çıkardım ve bileğine taktım.

Küçük kurbağa tılsımını parmaklarının arasında tutarak geniş gözlerle inceliyor. "Edvard Grieg cebinde her zaman bir kurbağa heykelciği taşırdı."

Bir elimi beline doluyorum, parmaklarım çıplak sırtını okşuyor. "Ve konserlerden önce iyi şans getirmesi için ovardı."

Başını sallıyor ve beni öpüyor, dudaklarıma doğru nefes alıyor, "Teşekkür ederim."

O gece, tüm akranlarının toplamından daha fazla tutku ve beceriyle çalıyor. Stogie seyircilerin arasından onu izliyor, yüzü kocaman bir gülümsemeyle gerilmiş. Ben sahne kanatlarından izliyorum, kalbim onun parmaklarıyla aynı anda atıyor.

Her şey yolunda.

Joanne, Shane ve Lorenzo gittiler. Prescott ve Bayan Augustin kontrol altında. Dekanın elimde hiçbir şeyi yok, benimse onun kariyerini mahvedecek kadar şantajım var. Çok dikkatli davrandım.

Her şey mükemmel.

Fazla mükemmel. Sanki hayat bana ruhumun derinliklerindeki neşeyle dolu bir şarkı vermiş ve her notanın tadını çıkarmamı söylemiş gibi.

Çünkü eninde sonunda şarkı bitecek.

OceanofPDF.com

Noel, ailesinin evinde abartılı hediyeler ve sıcak gülümsemelerle bir bulanıklık içinde gelip geçti. Emeric ve ben iki haftalık tatilimizin geri kalanını evde, yatakta, yıkılmaz bir fısıldaşma, dokunma, öpüşme mutluluğu balonunun içinde geçiriyoruz. Onunla geçirdiğimiz her saniye bir rüya gibi geliyor, sanki her an biri omzumu acımasızca sarsacak ve beni uyanmaya zorlayacakmış gibi.

Taşındığımdan beri ev dışındaki gezilerimiz okul, Stogie's'e haftalık ziyaretler ve Marceaux'larda hafta sonu yemekleriyle sınırlı kaldı. Sinemada randevu geceleri, Fransız Mahallesi'nde romantik akşam yemekleri ya da Mississippi Nehri boyunca el ele tutuşarak yürüyüşler yok. Kendi dünyamızın mahremiyetinde *normal şeyler* yapıyoruz, örneğin mükemmel dişlere sahip sakallı korsanların başrolde olduğu bir TV dizisinde takılıyoruz.

Onunla birlikte olduğum sürece ne yaptığımızın bir önemi yok.

Mezun olduğumda, öğrenci-öğretmen kısıtlamasından kurtulacağız. Artık saklanmak ve korku içinde yaşamak yok. Sonra...?

İstersem Leopold'un benim olduğunu söylüyor. Nasıl yapacağımı bilmiyorum. Dekanla yaptığı anlaşmayı bozarsa, tüm dünyamız yıkılır. Orada kendi başıma bir yer edinmeye niyetliyim. Belki yıllarımı alır. Belki oraya taşınırım ve beni görmekten bıkana kadar her gün işe alımcıların kapısını çalarım.

Ben eğitimime devam ederken benimle New York'a taşınacağını söylüyor. Bu kalbimi coşturuyor ama ondan işini ve ailesini bırakmasını isteyemem.

Aklıma koyduğum her şeyi yapabileceğimi söylüyor. Ben de ona inanıyorum.

Aralık ayı hayatımdaki uyumsuz bir geçidi, Treme ve parçalanmış ailem için bir coda'yı sona erdiriyor.

Ocak ayı yeni bir şarkının başlangıcıdır ve zor kararlarla dolu bir yıl vaat eder.

Şubat ayı ev ödevleri, piyano dersleri ve Emeric'le geçirilen sessiz akşamlarla dolu bir glissando gibi geçer.

Mart ayı, bahar tatili için geri sayım, mevsim normallerinin dışında sıcak hava ve...

Mesane enfeksiyonu.

Tuvalette çömelmiş, acı içinde kambur duruyorum. Otuz dakika boyunca hiç kıpırdamadım, her ufacık çiş damlası bacaklarımın arasında ateş yakıyordu. "Okula geç kalacağım."

Emeric önümde çömeliyor ve elinin tersini alnıma koyuyor, mavi gözleri endişeyle kararıyor. "Hâlâ ateşin yok ama evde kalacaksın ve bu son sözüm." Elime bir bardak su tutuşturdu. "İç."

Daha fazla su, daha fazla idrar demektir, bu da daha fazla yanma anlamına gelir. "Daha fazla değil."

Parmaklarımı bardağın etrafına dizerek beni tutmaya zorluyor. "Burada oturmanın sebebi susuzluk."

"Ve çok fazla seks." Sırıtmayı başarıyorum ve bir yudum alıyorum.

"Öyle bir şey yok." Avuç içleri çıplak kalçalarımdan yukarı kayıyor, şefkatle okşuyor. "İçmeye devam et."

Bir bakışla sıvıyı bastırıyorum. Başının üstündeki siyah saçlar parmakla tırmıklanmış bir seksilik isyanı, kesilmiş yanlar ise temiz kesimli Bay Profesör diye bağırıyor. Yeni tıraş edilmiş çene çizgisi, güçlü erkeksi kokusu ve gösterişli gri yeleği ve ceketiyle dünyayı ele geçirmeye hazır. Ya da en azından ayrıcalıklı gençlerle dolu bir okulu.

Kirli at kuyruğum, üzerimdeki tek şey olan Guns N' Roses tişörtünün önünden sarkıyor. Yakın zamanda gitmeye hazır olamayacağım. Midem bulanıyor. Dört yıldır ilk kez bir gün okula gitmeyeceğim.

"Acıttığını biliyorum." Bardağı alıyor, yere koyuyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Babam ilaç getiriyor."

Vücudum keskin bir acı dalgasına karşı kenetleniyor ve bir idrar akışı daha serbest bırakıyor. İnliyorum, korkunç yanık yüzünden gözlerim sulanıyor.

"Sikerim böyle işi." Kravatının düğümüne uzandı. "Ben burada kalıyorum." "Ne için?" Elini tutup gömleğinin yakasına saldırmasını engelliyorum.

"Ne yapacaksın ki? Burada oturup bütün gün işememi mi izleyecektin?" Gözleri parlıyor. "Evet."

"Berbat bir fikir." Parmaklarımızı birbirine doluyor ve dizlerimin arasında tutuyorum. "İkimiz de gidersek nasıl görünür? İkimiz de okulu asla kaçırmayız.

İnsanlar fark edecektir."

Boştaki elini yüzünde gezdiriyor, ifadesi acı dolu. İlişkimizin gizliliği, beni hasta görmek, beni yalnız bırakmak, bunların hepsi ona eziyet ediyor.

Eğilip ağzını öpüyorum, keşke dişlerim temiz olsaydı. "Senin şahin gözlerin işime karışmadan da yeterince utanç verici zaten."

O kadar da kötü değil. Onun istilacılığına alışkınım. Regl de olsam, tuvalete de gitsem, kişisel sınırlar diye bir kavramı yok, her zaman tepemde geziniyor, sorguluyor ve içimi dışımı inceliyor. Yine de anlıyorum. Çünkü ben de onun kadar takıntılıyım.

Sırtımı dikleştirerek, en sevdiği komutlardan birini kullanıyorum. "Git."

Çenesinin sertleşmesini ve sesinin öfkesinden duvarları çatlatmasını bekliyorum. Ama gözlerinde tamamen farklı bir şey buluyorum. Aylardır aramızda genişleyen, birlikteyken iki katına çıkan ve ayrı olduğumuzda güçlenen bir şey. Sanki nihayet yeterince cesurmuşuz gibi, birbirimize karşı hissettiğimiz her şey tek bir anıtsal duyguda toplanıyor ve bakışlarından parlıyor.

Ellerini kalçalarıma doladı. "Seni seviyorum."

İşte bu kadar. Havai fişekler olmadan konuşuldu, ağlamaklı gözyaşları olmadan alındı ve uzaktaki gök gürültüsünün sekmesi olmadan özümsendi.

Basit, gerçek ve tam orada, açıkta. Bir

banyoda.

Yüzünü kavrıyorum, gözler birbirine kenetlenmiş, kalpler senkronize

atıyor. "Sen de

Şimdi bana bunu söylemek için mi?"

Ağzının köşesi kalktı. "Zaten bilmiyormuşsun gibi değil." "Evet, ama bir

kız aşık olduğu kişinin ilk kez söylediği şu sözleri unutmaz

kelimeler." Sırıtmakla savaşıyorum. "Bu anı her zaman kıçıma halka geçiren bir klozet kapağı görüntüsüyle hatırlayacağım."

Alnını benimkine yaslıyor. "*Ezmek* mi dedin*?*"

"Sıradan bir aşk değil." Dudaklarımızı birbirine değdiriyorum. "Aynı zamanda benim ukala ustam olan ateşli öğretmenime aşığım. Ve sevdiğim adama."

Tuvalette oturmamın, piyanosunun üzerine yayılmamın ya da kucağına oturmamın bir önemi yok. Bu *bizim* gizli dünyamız ve kendim için belirlediğim tüm hedeflerden daha anlamlı. İlişkimiz pratik ya da kullanışlı değil. Ve sadece fiziksel de değil. Birbirimize ihtiyacımız var, bedenlerimiz birbirine çok iyi uyduğu için değil, kalplerimiz aynı melodiyle, aynı nedenle attığı için.

"Söyle," diye nefes alıyor.

"Seni seviyorum." Ona bu sözleri söyleyen ilk kadın ben değilim ama sonuncusu olacağımdan eminim. Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. "Sonu ihanetle bitmeyen türden bir aşk."

Elleri kalçalarımda kenetleniyor. "Hiç bitmeyecek. *Asla.*"

Beni tutkuyla, acıyla öpüyor, ağzı sanki sözlerinin derinliğini anlatmaya çalışıyormuş gibi benimkine değiyor. Mesanem tekrar uluyana kadar beni öpüyor.

Olması gerekenden daha uzun süre oyalandıktan sonra beni yatağa yatırıyor ve komodini yiyecek ve suyla dolduruyor. Sonra odadan çıkıyor ve birkaç dakika sonra kucağında Schubert ile geri dönüyor.

Rahatsızlığıma rağmen sırıtarak yanıma kıvrılıyorum. "Her şeyi düşünmüşsün."

"Her şey değil." Schubert'i yanıma oturtarak kediyi tembel bir memnuniyet mırıltısıyla sevdi. "Seninle evde kalmanın bir yolunu bulamadım."

"Geç kaldınız, Bay Marceaux. Çıkın buradan."

Dudaklarıma özlem dolu bir öpücük konduruyor. "Babamın içeri girmek için kendi şifresi var, o yüzden burada kal. Biraz uyu. Birazdan gelir."

Gözlerimi kapatıyorum ve Schubert'i okşuyorum, tekrar işemek için duyduğum rahatsız edici dürtüyü görmezden gelmeye çalışıyorum. Emeric'in ayak sesleri koridorda kaybolmadan önce sessiz bir an için kapı aralığında gezindiğini hissediyorum.

Alarmın bip sesi bana onu kurduğunu söylüyor. Kapının çarpması, gitme konusundaki hayal kırıklığını gösteriyor.

Uyku beni dakikalar içinde içine çekiyor. Bu, beni farkındalık ve hayal dünyası arasında zıplatan, kafa karıştırıcı, rahatsız edici bir uyku türü. Zihnim Emeric'in şefkatini tekrarlarken, bedenim mesanemi bırakmam için yalvarırken dakikalar, belki de saatler geçiyor.

Bir noktada, alarm sistemi otuz saniyelik giriş gecikmesini çalıyor ve gözlerimi açıyorum. Kendimi zorla kaldırıyorum ve tuvalete doğru çılgınca bir koşu yapıyorum. Büyük bir rahatlama ve kavurucu acıdan sonra, bir şort bulmayı tartışıyorum. En azından iç çamaşırı giymeliydim.

Siktir et. Ben hastayım, o bir doktor ve dolap çok uzakta. Tişörtü kalçalarımdan aşağı sıyırıp yorganın altına giriyorum ve kutsanmış ilaç teslimatını bekliyorum.

Uyuyakalmış olmalıyım. Schubert yataktan fırlıyor ve ben kapı aralığındaki silueti anlamaya çalışırken beni göz kırparak sersemletiyor.

Mavi kot. Siyah *V yaka* tişört. Koyu ten. Güçlendirilmiş kollar... Boynundaki *Destroy* dövmesine bakıyorum ve boğuluyorum.

Rüya mı görüyorum? Kabus mu görüyorum? Bu gerçek olamaz. İçimden, kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum. Kalbim çarpıyor, ciğerlerim nefes nefese kalıyor, boğazım düğümleniyor. Bu gerçekten oluyor. Vücudumda bir kasılma oluyor.

Lorenzo gözlerini kocaman açarak bakıyor. "Okulda olman gerekiyordu."

Çarşafı da yanımda sürükleyerek geri çekilirken damarlarıma buz doluyor. "Senin hapiste olman gerekiyordu!"

Başını eğiyor ve odaya doğru bir adım atıyor. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Neden buradasınız? Ne istiyorsun?" Hırıltılı nefeslerle elimi yorganın altına sokup etrafı karıştırıyorum. Telefonum nerede? Kahretsin, Emeric'in yanımda bıraktığını biliyorum. Nerede o? Nerede o?

Odaya giriyor ve dolabın önünde duraklıyor. Yatak ortada duruyor, banyo ise kapının diğer tarafında. O kapıda bir kilit var. Yatağın üzerinden o yöne doğru ilerliyorum.

Vücudunu bana doğru çevirerek dolabın içine bakıyor, iğrenç bakışları baktığı her şeyi lekeliyor. "Shane ve ben burayı araştırıyorduk."

Shane...? Casing...? Battaniyeleri gizlice karıştırırken başım dönüyor. Lanet olası telefon nerede?

Gözleri titreyen ellerime takılıyor ve donup kalıyorum. Bana saldırması için ona herhangi bir sebep vermek istemiyorum.

Shane evde mi? Emeric'i soymak için mi buradalar? Lorenzo hırsızlıktan tutuklandı, ama... "İçeri nasıl girdin?"

Bacaklarımı yavaşça yorganın altına kaydırıyorum, banyoya en yakın kenara yaklaşırken telefona çarpmayı umuyorum.

Lorenzo kollarını göğsünde kavuşturup beni inceliyor. "Bu alarm sistemlerini bilirim. Bir ana kodun yanı sıra her kullanıcıya atanmış kodlar vardır. Shane seninkini üçüncü denemede tahmin etti."

Babamın öldüğü tarih. Kalbim sıkışıyor.

Şöyle diyor. "Güvenliğin en zayıf halkası her zaman insandır."

Bunaltıcı bir ağrı göğsümü kavrıyor. Bu neden oluyor? Bana bir daha dokunursa dayanamam. Ne halt edeceğim ben?

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Gitmek zorundasın. Her an bir doğum yapabilirim."

Yaklaşıyor. "Kardeşin dışarıda gözcülük yapıyor."

Shane evde olduğumu bilmiyor mu? *Siktir. Siktir.*

Sikeyim.

Bacaklarımı battaniyeden çözerek kenara yaklaşıyorum.

Lorenzo yatağın bir metre ötesinde durmuş beni izliyor. "Aptalca bir şey yapma, Ivory. Birlikte olduğun takım elbiseli adamın okulda olduğunu biliyorum. Eve gelmeden önce *saatlerimiz* var." Gülümsemesi yüzünde acımasız bir çatlak oluşturuyor. "Bana aylarca borçlusun."

Rotasını değiştirerek yatağın ayak ucuna doğru yöneldi. Banyoya kaçmamı mı bekliyor? O daha hızlı, daha güçlü. Eğer koşarsam, beni orada yener.

"Kasa nerede?" diye soruyor yatağın etrafında dönerken.

Emeric'in ofisinde ve lanet şifresini biliyorum. Ama öylece para almaz. Beni gördükten sonra olmaz. Dikkatimi dolaba veriyorum.

Bakışlarımı takip ediyor, vücudu dönüyor, dikkati dağılıyor.

Yataktan fırlayıp deli gibi banyoya koşmadan önce yarım saniye boyunca çarşaflarda telefonu aradım. "Ivory!" diye bağırarak beni kovalarken kalbim hızla çarparak kapıdan içeri giriyorum.

Kapı çarptığında nefes nefese kalmıştım. Kilide vurdum. Tekrar yumrukladım. Ve tekrar. Sonra geri adım atıyorum, başım dönüyor, midem bulanıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Kapı çerçevesi dayanacak mı? Pervaz kalın ve sağlam görünüyor. Ama Lorenzo'yu dışarıda tutacak mı?

Uzun sürmez.

Yumruğu kapıya vuruyor. "Ivory! Aç şu lanet kapıyı!"

Dönüyorum, kaçmak, kendimi savunmak, bir silah bulmak için banyoyu tarıyorum. Yarım ay pencere çok yüksek, çok küçük, çok kırılmaz. Çekmeceleri ve dolapları açıp bir şeyler arıyorum, herhangi bir şey.

Tanrım, bu olamaz. Hapisten nasıl çıktı? Neden *bu* lanet evi hedef aldı?

Shane.

O bencil orospu çocuğu Emeric'le yaşadığımı biliyordu. Gideli üç ay oldu. Nerede yaşadığımı öğrenmek için fazlasıyla yeterli bir süre. Belki de başından beri biliyordu.

Kapının sertçe vurulması midemi bulandırıyor. "Ivory, eğer şu lanet kapıyı açmazsan, bu işi zor yoldan halletmek zorunda kalacağız."

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Gürültü kesildi.

Diş fırçasını tutuyorum ve saç fırçası diye atıyorum. Bununla ne yapacağım ben?

"Gel pisi pisi," diye sesleniyor Lorenzo usulca.

Vücudumdaki tüm kan ayaklarıma hücum ederken saç fırçası yere çarpıyor. *Hayır, hayır, hayır.*

"Dışarı gel, Schubert."

Mide bulandırıcı tatlı sesi ve nazik ikna edici sesleri içimi burkuyor ve gözlerimi yaşlarla dolduruyor. Sonra ıslık çalıyor, yıllardır benden duyduğu kedi sesini kullanıyor.

İçimdeki her şey dehşet içinde kıvrılıyor. Kapıya doğru uçuyorum ve avuçlarımı kapıya bastırıyorum. *Koş, Schubert. Tanrım, lütfen kaç.*

Sessizlik diğer tarafa sıkıca çekilirken kalp atışlarım kulaklarımı tırmalıyor. Gözlerimi kulpa dikiyorum. Emeric onu çevirmeyi düşündüğüm için kıçımı kırbaçlardı. Ama Schubert...

Uzun, acı dolu uluması kapıyı delip geçiyor ve beni iliklerime kadar sarsıyor.

Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor ve şiddetli titremeler bacaklarımı sallıyor. "Bırakın onu!" Elim kapının koluna gidiyor ve ölümüne sıkıyor. "Bunun hakkında konuşalım. Sadece... lütfen, bırak gitsin."

Schubert bir çığlık daha atıyor, bu seferki daha yüksek sesle, daha çılgınca. Kapıyı çekip açıyorum ve gözlerim çılgınca ararken sendeleyerek dışarı çıkıyorum.

Lorenzo bir omzunu banyonun yanındaki duvara yaslıyor, kedinin vücudu acı içinde çırpınıp kıvranırken elini Schubert'in boynuna doluyor.

"Dur!" Çığlık atarak ve histerik bir şekilde titreyerek ona saldırdım. "Ona zarar veriyorsun!"

Karnıma bir tekme atıyor ve beni yere yuvarlıyor. Eli o küçücük boynu öyle bir sıkıyor ki Schubert'in sırtı kavisleniyor, bacakları açılıyor ve zapta karşı çırpınıyor.

Ayağa fırlıyorum, kendimi tekrar ona doğru atarken korku beni parçalıyor.

"Lütfen, bırak beni. Lütfen," diye kontrolsüzce feryat ediyorum, kolunu pençeliyorum, işkence eden tutuşunu kaldıramıyorum. "Nefes alamıyor. Tanrım, dur!"

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök, kıçını havaya kaldır."

Vücudumdaki her kas dehşet içinde kilitlenirken, kıçımdaki savunmasız delik hatırlanan ıstırapla sıkılıyor. *Yapamam. Oraya giremem. Yapamam. Yapamam.*

"Yap şunu!" diye kükrer.

Başım kendi kendine sallanıyor, tepkimi kontrol altına alıyor. Schubert'i kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacak kadar güçlü olmak istiyorum. Ama çenem kapalı, bacaklarım o kadar donmuş ki onları hissedemiyorum.

Tüm tavrı değişiyor, bükülüyor ve geriliyor, ifadesi çürümüş ve çirkinden dehşet verici bir kötülüğe dönüşüyor. Niyetinin gerçekleşeceğini bir saniye öncesinden anlıyorum. Ama çok yavaş hareket ediyorum, elini Schubert'in boynundan çekemeyecek, kolunun sallanmasını engelleyemeyecek, sevgili kedimin duvara çarpmasını önleyemeyecek kadar güçsüzüm.

Schubert'in gevşek bedeni yere düşüyor ve içimde bir şeyler kırılıyor, kopuyor ve buruşuyor. Kulaklarım onun ahşap zemine çarpışını duyuyor. Gözlerim omurgasındaki garip, kıpırtısız kıvrımın izini sürüyor. Ama zihnim bunu kabullenmeyi reddediyor. *O ölmedi. Ölmedi. O ölemez.*

Zemin yükseliyor ve dizlerime çarpıyor. Çığlık atıyorum ama ağzımı bir avuç kapatıyor. Sürünüyorum ve uzanıyorum ama sırtımdaki ağır yük beni yere yapıştırıyor. Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ama gözyaşlarımı hissetmiyorum. Kararlılık beni yönlendiriyor, kollarım küçük kırık kediciğime uzanıyor, onu tutmak için can atıyor. Onu rahatlatmama, iyileştirmeme ihtiyacı var.

Ama kafası yanlış açıda. Gözleri açık. Hareket etmiyor. Bakıyor ama görmüyor. Tanrım, neden hareket etmiyor?

Beynimin aklı başında olan kısmı biliyor. Ama onu gömüyorum, tüm gücümü ona ulaşmaya odaklıyorum, onu uyandırmak, mırıltısını duymak, o kırpışmayan gözlerini kaydırdığını görmek için çaresizce.

Ta ki bacaklarımın arasına sert bir et girene kadar.

Ölü, ürpertici karanlık duyularımın üzerine oturuyor. Kalçamdaki eli uyuşturuyor.

Sırtımdaki göğsü hafifletiyor. Aç nefeslerin sesini susturuyor. "Scriabin," diye hıçkırıyorum, parmaklarım geriliyor ve

bir kedi patisi. "Scriabin."

Sadece birkaç santim daha, sonra Schubert'i kollarıma alabileceğim.

Göbeğime uygulanan kuvvetli baskı, kıçımdaki kas halkasıyla yeniden hizalanarak ayarlanıyor. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Dikkatimi bedenime vermek acı vereceğinden, kafamın içindeki notalara, uyumsuz sonata, kedimi tutabileceğim karanlığa odaklanıyorum.

Savaş, Ivory. Emeric'in sesi zihnimi paramparça ediyor. *Savaş ve kazan.*

Ereksiyon bariyerimi zorluyor, sinir uçlarımı yakıyor. Boynumu büküyorum ve dişlerimi Lorenzo'nun pazusunun etine geçiriyorum. Sert.

Kükrüyor ve kolunu geri çekiyor.

Tam yumruğu bana doğru uçarken, Shane'in çılgın sesi alt katta bir yerden yankılanıyor. "Lorenzo! Dostum, neredesin?"

Yumruk yüzüme geldi.

OceanofPDF.com

GTO'yu kapıda rölantiye aldım ve şifremi girdim. Tüm komşular işte olduğu için sokak ıssız ve sessiz. Sessizliği sevmem. İçgüdülerimi paranoyaklaştırıyor.

Sinirlerimin öğleden sonraki derslerimi iptal ederek oynadığım kumarla ilgili olduğuna şüphe yok. Ama babam klinikte geciktiği için, ailevi bir acil durum olduğunu iddia ettim, sonuçlar lanet olsun ve eve dönerken reçetelerini aldım.

Kapı açıldığında, Fildişi'nin motorun gürültüsünü duyup duymadığını merak ederek arazinin arka tarafındaki araba yolunu takip ediyorum.

Frene bastım. Bu da ne?

Eski siyah bir Honda arka kapının yanına park edilmiş. Tanıdık değil. Boş. Etiket yok.

Midem buza dönüşüyor. *Fildişi.*

Eve girene kadar nefes almıyorum. *Alarm devrede değil.*

Bir sonraki nefes mutfağa ulaşana kadar gelmiyor. *İkinci kattaki ayak sesleri.*

Oturma odasında koşturuyorum, vücudumdaki her hücre alarmda. *Kim var lan burada?*

"Lorenzo, garaj yolunda!" Bir adamın sesi üst katta yankılanıyor. "Neredesin?"

Shane. Fuayeye doğru koşarken kanım dondu. Shane mi dedi? *Lorenzo mu*? Bu nasıl mümkün olabilir?

Lorenzo benim lanet evimde.

Ivory ile birlikte.

Öfke beni merdivenlerden yukarı itiyor, her adım benimle onun arasında bir rakip. Daha hızlı tırmanıyorum, her seferinde iki...üç basamak çıkıyorum.

"Ne oluyor lan?" Shane yatak odama doğru kükrüyor. "Bırak lan onu!"

Hayır! Hayır! Tanrım, lanet olsun, hayır! Aciliyet kaslarımda birleşiyor, beni daha hızlı, daha sert itiyor, çenemi kilitliyor. Onu duyamıyorum. Neden onu duyamıyorum?

Son merdiveni de atlıyorum ama kalan mesafe kalbimi göğsümden fırlayacakmış gibi hissettiriyor. Sahanlık çok büyük, koridor çok uzun. Çok uzaktayım. Hiç gitmemeliydim. Onu hayal kırıklığına uğrattım ve pişmanlığımın içinde kıvranıyorum. Ona ulaşmak için çaresizlikten titriyorum.

Yükselen çığlık seslerini takip ediyorum. Neredeyse vardık. Birkaç adım daha. Kapı aralığından hızla geçiyorum, odağım yatak odasının uzak tarafına yakınlaşıyor.

Ivory tişörtümün içinde hareketsiz duruyor. Dudaklarında kan var. İfadesi boş. Schubert kollarında. Ölmüş.

Shane'in yumrukları. Lorenzo'nun yüzündeki ve kolundaki yaralar. Fermuarı açık.

Her milisaniyelik enstantane, adımlarımı sendeleten bir acımasızlıkla içime işliyor.

Kimse beni fark etmiyor.

Sayıca azım, silahsızım ve öfkeyle dolup taşıyorum. İçimdeki her şey Ivory'ye doğru çekiliyor ama ona bakmayı ya da onu düşünmeyi reddederek buna karşı koyuyorum. Eğer bakarsam, kendimi kaybedeceğim.

Odanın kenarına yapışarak mesafeyi kapatıyorum. Ivory, Shane ve Lorenzo arasındaki yüzleşmeden birkaç metre uzakta duruyor.

"Ona tecavüz ettin mi, orospu çocuğu?" Shane, Lorenzo'ya bir yumruk atıyor ve kaçan kafasını ıskalıyor. "Bunca zamandır doğruyu mu söylüyordu?"

Soğuk ölümcül niyet içime yayılıyor, nefesimi kesiyor. Yumruklarım yıkım için esniyor. Kalbim kalıcı, geri dönülmez bir ölüm için sertleşiyor. Buna bir son vereceğim.

Dürtülerim beni ele geçiriyor, ellerim kemerime gidiyor ve damarlarımda zehir kaynarken onu çekip k u r t a r ı y o r u m .

Lorenzo duruşunu genişletir. "Ahbap. Yüzüme ne yaptığına bak."

"Onun üstündeydin!" Shane ona saldırıyor, kollarını sallıyor.

Lorenzo eğiliyor, onu belinden yakalıyor ve bir dizi yumrukla yere seriyor.

Hızlı ve sessiz adımlarla yaklaşıp kemerin ucunu tokadan geçiriyorum. Bir adım ötede, Lorenzo'nun arkasında duruyorum. Shane sırtüstü yatıyor, Lorenzo da onun üzerine diz çökmüş. Shane'in beni gördüğünden eminim ama ikisi de yumruk atıyor, blok yapıyor, homurdanıyor.

Kemer halkasını Lorenzo'nun kafasına geçiriyorum ve iki yumruğumla deliliğimi bir arada tutuyorum.

Shane'in kırmızı ve öfkeli gözleri benimkilerle çarpışıyor. Lorenzo boynunu çeviriyor.

Kemeri Lorenzo'nun boğazına doladım ve gazabımın tüm gücüyle ucunu sıktım.

Çekişimin acımasızlığıyla vücudu geriye doğru savruluyor, yerde çırpınıyor, elleri ilmiği tırmalıyor. Dayanıyorum, daha sert çekiyorum, kötü niyetle besleniyorum.

Shane, Lorenzo'nun çırpınan bedenine doğru sürünüyor ve vahşi gözlerle bana bakıyor. Kemeri tutarken onunla nasıl dövüşeceğim?

Öfke dolu bir feryatla arkadaşının göğsüne bir diz vuruyor, yumrukları Lorenzo'nun yüzünü yumrukluyor. Bocalıyorum, sersemliyorum ve kemeri intikam hırsıyla çekerek tutuşumu yeniden ayarlıyorum.

Shane'in ağırlığı Lorenzo'yu yerde tutarken ben onların üzerinde duruyorum ve boğma ipini daha sıkı, daha sıkı sıkıyorum, bunun sona ermesi için acımasız zorunluluk titreyen nefeslerimi kesiyor.

Parmaklarımı deriye kenetleyerek Ivory'nin paramparça olmuş kahverengi bakışlarıyla buluşuyorum. Onun önünde bir adamı öldürüyorum, soğukkanlı, bilinçli ve özür dilemeden. Bunun geri dönüşü yok.

Bacakları hareketsiz duruşunu destekliyor. Elleri Schubert'in ölü bedenini tutuyor. Gözleri benimkilerde, ama o burada değil. Benimle birlikte değil.

Muhtemelen en iyisi, çünkü bu orospu çocuğu artık ona zarar veremeyene kadar durmayacağım.

Cebimdeki telefon gelen bir aramayla titriyor. Okuldan mı? Ailem mi? Şüpheli hareketleri takip eden lanet polisler mi? Hay sikeyim!

Lorenzo'nun çenesi sessiz bir çığlıkla açılır. Yüzüne kan bulaşmış, gözleri şişmiş, teni kırmızıdan maviye dönmüştü.

Bir tarafta duruyorum, ellerim kemerin etrafında uyuşuyor. Lorenzo'nun diğer tarafında Shane onu yere bastırıyor, vücudu kıvranıyor, bacakları tekmeliyor, parmakları boğazındaki deriyi pençeliyor.

Boğulma, dayanılmaz derecede yavaş bir ölüm şeklidir. Bu üzücü dakikalarda, yaptığım şeyin büyüklüğü derimin altına girip hayati organlarımı boğacak zamana sahip. Fildişi'ni koruma sorumluluğumun diğer her şeyin önüne geçtiğini hatırlatarak güçlü duruyorum.

Lorenzo'nun parmakları boğazından düşer ve bacağının bir hareketiyle dövüşü kaybeder.

Bitti.

Shane kıçının üzerine yığılır, elleri başının arkasına gider, ağzı yorgunluktan açık kalır. Korku. Şok.

Kemeri bırakıp titreyen parmaklarımı Lorenzo'nun boğazındaki şişmiş *Destroy'a* bastırdığımda adrenalin uzuvlarımda karıncalanıyor. Nabız yok. Bunda bir ironi var, yaralarımız artık ham olmadığında düşüneceğim bir şey.

Geri çekilip ceketimi silkiyorum, rahatlama ve gerçekliğin çelişen nöbetlerine karşı terliyorum.

Az önce bir adam öldürdüm.

Evime giren bir adam. Kedimizi

öldüren.

Ivory'ye *tekrar* tecavüz etmeye çalışan ve belki de başaran.

Çünkü ben burada değildim.

Göğsüm yanıyor, tüm dünyam ona doğru dönüyor ve dönüyor. "Ivory?"

İçeri girdiğimden beri ilk kez hareket ediyor. Sadece gözlerini bana çeviriyor. Kan burun deliklerini tıkıyor, dudaklarını boyuyor ve tişörtünün önünü lekeliyor.

Midem bulanıyor. Kediyi alıp ona sarılmalı, aramızdaki mesafeyi yok etmeliyim. Ona uzanıyorum.

Kollarını Schubert'in sallanan bedenine dolayarak geri çekiliyor.

Onu bırakmaya hazır değil mi? Ona dokunmama hazır değil mi?

Anlıyorum, ama lanet olsun, onun reddini kalbime inen bir yumruk gibi hissediyorum.

Shane'e bir bakış, onun hâlâ sersemlemiş olduğunu, gözlerini kırpmadan, cam gibi gözlerle cesede baktığını doğruluyor.

Cebim bir mesaj uyarısıyla titriyor. Lanet olsun. Bana ulaşmaya çalışan her kimse zamanlaması berbat.

Kravatımı gevşetip fırlatıyorum. Sonra Ivory'nin önüne geçip parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. Tepki vermiyor, bakışları uzak, odaklanmamış. Okşamamı Schubert'in koluna doğru indirdiğimde, acı dolu bir çığlık atıyor ve sendeleyerek geri çekiliyor.

Tamam. Onu kediden ayırmayacağım. "Sadece iyi olduğunu bilmem gerek."

Schubert'i daha sıkı tutan kolları dışında tavırları soğuk ve kopuktur.

"Onunla dövüştüm." Sesi içi boş bir metronom gibi. "Onu ısırdım. Yüzünü çizdim."

"Aferin kızıma." Onu kendime doğru çekmeyi çok istiyorum ama bunu yaparsam çözülürüm. Bu karmaşa kontrol altına alınana kadar kendimi toparlamalıyım. "Tecavüz mü etti-?"

"Hayır." Gözlerinin çamurlu kahverengi derinliklerinde bir yaşam titreşimi kıpırdıyor. "Shane onu durdurdu."

Kardeşi suçluluk duygusuna mı kapıldı? Ani bir kalp nakli mi? Gizli bir gündemi mi vardı? Neden devreye girdiğini Allah bilir ama ben onun girdiğini bildiğim için biraz daha rahat nefes alıyorum.

Shane'in hırıltısı daha yüksek, daha çılgınca, kana bulanmış gözleri Lorenzo denen yaşam israfının üzerinde. Belki Shane şu anda bir tehdit değil ama kaçarsa tehdit olacak. Dürüst olmak gerekirse, erimek üzere gibi görünüyor.

Bir mesaj daha geldi. Telefonu cebimden çıkarıyorum ama Shane'in gırtlaktan gelen çığlığı dikkatimi çekiyor.

Elleriyle yüzünü kapatıyor, lanet bir ibne gibi feryat ediyor. "O benim en iyi arkadaşımdı." Vücudu sarsılıyor. "Tanrım, o benim hayatımı kurtardı ve biz onu öldürdük."

Onun üzerinde kule gibi bir duruş sergiledim, bir güç pozisyonu. "Kız kardeşine dört yıldır tecavüz eden bok çuvalını öldürdük."

Çenesini kapatıp başka tarafa bakıyor.

Ivory yere bakıyor, ifadesi bomboş. Şokta. Ama çok güçlü. Kısa süre içinde bana yine sataşacağından hiç şüphem yok.

Shane'e yeniden odaklanıyorum ve sesimi otoriteyle çelikleştiriyorum. "Başın benden daha büyük belada."

Gözlerini kaldırıyor, gözyaşları yüzünden aşağı dökülüyor. "Nasıl yani? İkimiz de-" "Kale yasası. Louisiana eyaletinde, kendimi savunma hakkım var.

ve mülkümdeki diğer kişiler. Buna davetsiz misafirlere karşı ölümcül güç kullanımı da dahildir. Gerekçelendirilebilir cinayet." Ivory'yi gösteriyorum. "Haklıydım amına koyayım."

Sorun şu ki, eğer polisi ararsam, başka bir suçtan tutuklanacağım. Lise öğrencim ben işteyken sadece evimi ziyaret etmiyordu. O burada *yaşıyor*. Bunu saklayamam. Shane işin içindeyken olmaz. Onu ihbar edersem, o da karşılığını verir.

İki seçeneğim var. Yetkilileri aramak ve sadece benim değil, Ivory'nin de geleceğini mahvedecek bir öğretmen-öğrenci davasıyla karşı karşıya kalmak. Ya da

ve tüm bunların ortadan kalkmasını sağlar.

İkinci seçenek sadece Shane'in işbirliğiyle işe yarar. Her ne kadar Lorenzo ile birlikte onun değersiz kıçını gömmek istesem de, bu işte birlikteyiz.

Telefonuma baktım. Bir cevapsız arama ve özel dedektifimden iki mesaj.

Smith: Gandara serbest.

Yok a r t ı k . Ivory'nin kollarındaki Schubert'e bakıyorum, boynu garip bir şekilde sarkıyor, muhtemelen kırılmış. İçimden yeni bir öfke dalgası geçiyor.

Smith: Dün serbest bırakıldı. Muhbirim az önce benimle iletişime geçti. Avukat TSSB'yi delilik savunması için gerekçe olarak gösterdi. Temyize gitti. Cezası indirildi. Gandara'nın nerede olduğunu öğrenir öğrenmez irtibata geçeceğim.

Lorenzo'nun cezasının bitmesine bir yıl kalmıştı. En azından şimdi onun salıverilmesiyle uğraşmak zorunda değilim.

Bir cesedin başında durmasaydım yapacağım şey bu olacağı için bir onay yazısı yazıyorum. Özel dedektifin Lorenzo'yu aramasına izin vereceğim. Bu bir risk ama araştırmasının onu bana getirip getirmeyeceğini görmem gerek.

Shane'in bakışları sanki kaçmayı düşünüyormuş gibi elimdeki telefonla kapı arasında gidip geliyor. "Polisleri arayamazsın dostum. Ona tecavüz etmesini engelledim!" Sesi yükseliyor. "En iyi arkadaşımı öldürdüm. *Onun* için."

"Kapa şu lanet çeneni." Mesajı gönder tuşuna bastım ve bakışlarımı onunkilere diktim. "Evime zorla girdin. Cinayete suç ortağısın. Eğer kaçarsan, aramayı ben yaparım. Eğer bana istediğimi verirsen, bu üçümüzün arasında kalır."

Yutkunuyor. "Ne istiyorsun?"

"Cevaplar. İşbirliği." Elimle cesede bir fiske vuruyorum. Bu koca orospu çocuğunu tek başıma kaldırmamın imkânı yok. "O zaman son üç aydır hangi deliğe girdiysen oraya sürünür ve bir daha asla geri dönmezsin."

"Tamam." Başını sallıyor, boğazı titriyor ve gözleri kayıyor. "Bunu yapabilirim."

Ona güvenmiyorum. Mükemmel bir dünyada, Lorenzo'yu kimsenin haberi olmadan öldürürdüm. İki tanık çok fazla risk demek. Ivory bana ihanet etmez ama sonraki adımlarım hakkında bildiği her şey onu suçlu çıkarabilir. Onu bu işten uzak tutmalıyım.

Ayrıca onu Schubert'ten de ayırmam gerekiyor.

"Ivory." Bana bakmasını beklerken, eve aceleyle gelme nedenimi hatırlıyorum. "Tuvaleti kullanman gerekiyor mu?"

"I-" Kediyi boynuna sarıyor, çıplak bacaklarına, banyo kapısının yanındaki yere ve tekrar bacaklarına bakıyor. "Ben..." Çenesi titriyor. "Özür dilerim."

Ne için üzgün? Bir tecavüzcüyle savaşırken mesanesini bıraktığı için mi?

Kolundan tutup kendime çektim. "Umarım her yerine işemişsindir."

Eli kedinin tüylerini okşuyor. "Ben de öyle umuyorum."

Kolumu beline dolayarak, Schubert aramızdayken onu kendime doğru kaydırıyorum. Diğer elimi gözlerinin üzerinde gezdirerek gözlerini kapatıyor, yumuşak tüylerini okşuyor ve ölümünün yasını tutuyorum.

O, babasının bir hediyesi, korktuğunda tesellisi, kimsesi olmadığında arkadaşıydı. En son sevdiği birini kaybettiğinde sahip olduğu tek şey oydu. Şimdi bana sahip.

Gözyaşları düşene kadar onu tutuyorum ve o sessizce hıçkırırken sırtını okşuyorum.

Onun titremesi beni acıtıyor. Onun kederi benimkini büyütüyor.

Shane birkaç adım öteden bizi izliyor, gözleri ıslak ve bulanık, boğazında sanki ağlamasını engellemeye çalışıyormuş gibi sesler düğümleniyor. Belki de suçluluk duygusudur. Umarım boğulur.

İsteksizce arkama yaslanıyorum. "Veda etme vakti geldi."

Güzel yüzündeki yıkılmışlık ifadesi beni dizlerimin üzerine çökertmekle tehdit ediyor.

Duruşumu güçlendiriyorum ve Shane'e elimle işaret ediyorum. "Kardeşin Schubert'i alacak."

Göğsünün derinliklerinden bir hıçkırık yükselirken kolları kediyi sıkıca sarıyor.

Yüzünü okşadım. "Çok üzgünüm, Ivory. Bunu kolaylaştırmak için her şeyimi verirdim." Alnına bir öpücük konduruyorum. "Onu arka bahçeye gömeceğiz. Orada bir anıt yapacağım, ne istersen, tamam mı?"

Kediye bakarken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor ve dudaklarındaki kanla karışıyor.

Shane'e başımı salladım.

Birkaç itiraz çığlığından sonra, onu tutmayı bırakır. Shane cesedi göğsüne bastırıyor, yüzü düşüyor.

Onu geri çeviriyorum, banyoya götürüyorum ve küveti hazırlıyorum. "Hemen döneceğim."

Bir havlu alıp dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve Shane'in gözleriyle karşılaşıyorum. "Burada olduğunu kim biliyor?"

İrkildi. "Hiç kimse. Yemin ederim." Verdiği söz benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

"Arka kapıdan çık ve GTO'mdan ilaçları al. Honda'yı garaja park et. Orada bir muşamba ve koli bandı bulacaksın." Havluyu cesedin yanına bırakıyorum. "İhtiyacımız olabilecek başka ne varsa al."

Kaçacak olsaydı, şimdiye kadar kaçardı. Fikrini değiştirirse, onu durduramam. Bu yüzden onu kucağında kediyle orada bırakıyorum ve göründüğünden daha zeki olduğunu umuyorum.

Banyoda Ivory'ye uyku hapı veriyorum, kollarımı sıvıyorum ve sessizce, yatıştırıcı bir şekilde onu uyuşturuyorum. Onu sakinleştirmekten nefret ediyorum ama onu uyanık ve kendi başına yas tutarken bırakmak da istemiyorum. Cesetle ilgilenmek için kaç saat gerekiyorsa o kadar süre komada kalması gerekiyor.

Ailemi arama dürtüsü içimi kaşındırıyor. Ben yokken annem onunla kalabilir. Ama onları bir cesedin yok edilmesine ortak etmek bir seçenek değil.

Banyo kapısına bir yumruk vurulduğunda, omuzlarımdaki gerginliğin bir kısmı hafifliyor.

Ivory'ye bakıyorum, suyun sıcaklığından teni pembeleşmiş ve gözleri yorgunluktan kapkara olmuş. "Seni birkaç dakika burada bırakırsam boğulacak mısın?"

Kirpikleri kalkıyor ve dudaklarına küçük bir gülümseme dokunuyor. "Eğer havada asılı kalmayı bırakmazsan, *seni* boğabilirim."

İşte benim kızım. Alnına, burnuna, ağzına bir öpücük konduruyorum. Sonra kapıya doğru yöneliyorum.

"Emeric?"

Dönüyorum, sesini duyunca nabzım hızlanıyor.

Başını çıkıntıya yasladı. "Teşekkür ederim."

Bana belirli bir şey için teşekkür ettiğinden şüpheliyim. Minnettarlığı her zaman her şeyi kapsar. Tanrım, bu kızı seviyorum.

"Hemen döneceğim." Dışarı çıktım ve kapıyı kapattım.

Shane cesedi çoktan muşamba ve koli bandıyla sarmıştır. Havluyu ahşap zemin üzerinde gezdirerek idrar ve kanı temizliyor, yüz ifadesi renksiz ve azapla kazınmış.

Yanına gidiyorum. "Bunu daha önce yapmış gibi görünüyorsun." "Hiç yapmadım."

Korku, şok, tiksinti... Bu fısıltıda o kadar çok güçlü duygu var ki, ona inanıyorum.

Cesedi torbaya koyduktan sonra koridora taşıdık. Onu merdivenlerde bırakıp Ivory'ye dönüyorum.

Onu giydirdiğimde, ilaçlarını verdiğimde ve yatağına yatırdığımda, sakinleştiricinin ağırlığı altında derin bir uykuya dalmış oluyor.

Odadan her geçişimde ahşap zeminde kan olup olmadığını kontrol ediyorum. Daha sonra kapsamlı bir temizlik yapacağım, ancak mütevazı bir göz için burada bir suç işlendiğine dair hiçbir belirti yok.

Bir Henley ve kot pantolon giyiyorum ve Shane'i en üst basamakta oturmuş, boşluğa bakarken buluyorum.

"Hadi bitirelim şu işi." Sesim onu zıplattı.

Birkaç dakika sonra ceset garajdaki Honda'ya yüklendi. Shane'e bir kürek uzattım. "Schubert nerede?"

Aldı, bakışları arabanın kapalı bagajına saplandı. "Önce bunu halletmemiz gerekmez mi?"

"Alacakaranlıkta." Arka bahçeye açılan koridora doğru ilerliyorum. "Konuşmamız gerek."

Dışarıda, güneş malikânemin yekpare kulesinin arkasından kayıyor ve gökyüzünü mor çizgiler halinde solduruyor.

Meşeler ve çiçek açan çalılarla çevrili bahçede Schubert'in cesedini yere bıraktım ve Shane'i bahçedeki beton bankın yanındaki bir noktaya yönlendirdim. "Son üç aydır neredeydin?"

Küreği malçların arasına saplar ve çukuru açmaya başlar. "New Orleans'ta değil."

Eğer baskı yaparsam, muhtemelen bulunduğu yer hakkında yalan söyleyecektir. Uçakla geldiğini söyledi. Belki bu sefer özel dedektifin onu izlemesine yardımcı olur.

Bankta oturuyorum ve onun seyrelmiş sarı saçlarına, solgun tenine ve donuk gözlerinden yayılan aptallığa bakıyorum. Ivory ile akraba olduğuna inanmak zor.

Derin bir nefes alarak dirseklerimi açık dizlerime dayıyorum. "Bana bunun nasıl ortaya çıktığını anlat."

Kürekle toprağı eşelerken sessizce, yorgun bir sesle, "Lorenzo dün beni aradı, serbest bırakıldığını söyledi-" Durdu, bana baktı, tereddüt etti. "Hırsızlıktan hapisteydi."

Ya benimle taşak geçiyor ya da Lorenzo'nun tutuklanmasına karıştığımı bilmiyor. Ne kadar aptal olsa da, ben ikincisine meyilliyim. Demek ki başka bir sebepten dolayı hırsızlık mahkumiyetinden bahsetmek istemedi. Nedenini tahmin edebiliyorum.

Görevine geri döner. "Dışarı çıktığında beni aradı, dairesini kaybettiğini ve acil paraya ihtiyacı olduğunu söyledi." Gözlerimi kaçırarak daha fazla toprak kürekliyor. "Ona hayatımı borçluydum, bu yüzden ona bir çözüm önerdim ve ona yardım etmek için eve uçtum."

Parçalar yavaş yavaş bir araya gelirken malikâneme bakıyorum. Shane, otoparkta ona yaklaşmadan önce Ivory'yi takip ediyor olmalıydı. Eğer öyleyse, nerede yaşadığını zaten biliyordu. O gece beni gördüğünde ve ona yumruk atan adam olduğumu anladığında, ilişkimizi ve onun *kiminle* yaşadığını çözdü. Programımız belli, o yüzden okulda olacağımızı varsayarak bahse girdi.

"Buraya beni soymaya geldin." Ellerim kenetlendi. "İçeri nasıl girdin?" Duraklıyor, sonra kazmaya devam ediyor. "Şifresini tahmin ettim."

Hay sikeyim. Bu benim açımdan büyük bir dikkatsizlik.

Sonra ne oldu? Shane nöbet tutarken Lorenzo tek başına mı gitti? Onunla savaştı. Bir şekilde kedi de işin içine çekildi. Shane'den bu detayları talep etmeyeceğim. Hazır olduğunda bana dürüst bir açıklama yapacaktır.

Yere bakıyor, sesi gergin. "Burada olmaması gerekiyordu." "Ama buradaydı. Lorenzo'nun ona ne yapmak istediğini düşünüyorsun? ona tecavüz etti mi? Mekanı soyduktan sonra sıraya girip kendisini göstermesi için onu canlı bırakır mıydı?"

"Oh Tanrım." Başını eğiyor, parmakları küreğin sapına o kadar sıkı sarılmış ki kan dolaşımını kesiyor olmalı.

"O gece sana neden yumruk attığımı biliyor musun?" Kire bakıyor, burun delikleri açılıyor.

"Okula dudağı patlamış bir şekilde geldi." Tiksintimin kelimeleri kesmesine izin verdim. Gözleri kapandı, yüzü acıyla kıstı.

Suçluluğunda hastalıklı bir rahatlık buluyorum. "Bir erkek kardeşin kız kardeşini koruması gerekir. Onun için zorbalara karşı durmalı. Onun için ateşin içinden geçmeli."

Küreğe bir koltuk değneği gibi yaslanıyor, tüm vücudu titriyor. "Her şeyi berbat ettim, tamam mı?" Küreğin sapını bırakıyor ve ellerini başının üzerinde ovuşturuyor, gözleri ıstırapla parlıyor. "Yıllarca bana anlatmaya çalıştı ama ben dinlemedim. Ona çok *kızgındım.* Okul meselesi ve babamla olan ilişkisi hakkında. Sonra işte burada, bu kocaman malikanede yaşıyor..."

Benim çıkarım için konuştuğunu sanmıyorum ve gerekçelerinin ne olduğu da umurumda değil. Sadece Ivory için sürekli bir tehdit olup olmayacağını bilmek istiyorum.

Banktan kalkıp küreği aldım ve kazmaya başladım. "Yani Lorenzo'nun çağrısı sana ondan bir şeyler alma fikrini verdi. Soygun tecrübesiyle, onun mutluluğunun bir kısmını kendin için çalma fırsatına atladın."

Kollarını iki yana açıp eve bakıyor, sesi cılız bir fısıltıya dönüşüyor. "Evet."

Kediyi çukura yerleştiriyorum, bir hüzün düğümünü yutuyorum ve toprağı geri veriyorum. "Schubert yerine seni gömmeliydim."

Kaşları çatılmış, cahil gözleri inançla parlıyor. "Ona daha fazla sorun çıkarmayacağıma söz veriyorum. Lanet olsun, hayatımın geri kalanını onunkinden uzak durarak geçireceğim. Ona sunabileceğim tek şey bu."

Bundan emin olmak için hayatının geri kalanında maaş bordromda bir özel dedektif bulunduracağım. "Diğer şeyle ilgilenmenin zamanı geldi."

"Evet." Çenesini kaldırıp doğu ufkunda kararan gökyüzüne doğru bakıyor. "Bir yer biliyorum."

OceanofPDF.com

Uyandığım anda kaslarım günün olaylarını hatırlayarak geriliyor. Yatak odasının karanlığında loş bir lamba parlıyor ve yatağın yanındaki sandalyede kambur duran ağabeyimin asık suratına gölgeler düşürüyor. Onu bu evde, her zaman güvenliği, mutluluğu ve sevgiyi temsil eden bir yerde görmek rahatsız edici. Ama korkmuyorum. Emeric benimle tekrar yalnız kalmasına izin vermeden önce onu öldürürdü.

Dikkatimi yatağın uzunluğuna kaydırıyorum ve parıldayan mavi gözlerde dikkatli bir bağlılık buluyorum. Kalbim mırıldanıyor.

Emeric bir keresinde biri bana dokunursa tepkisinin öldürücü olacağını söylemişti. Sözünün eri bir adamdır. Lorenzo gitti. Öldü. Artık bana zarar veremez. Hâlâ şokun ağırlığını hissediyorum, içim Schubert'in kaybıyla sızlıyor ve Emeric'in beni korumak için geleceğiyle böylesine büyük bir kumar oynamasından dolayı endişeyle dolup taşıyor. Ama ne olursa olsun bunu birlikte atlatacağız.

Yatağa, ayaklarımın yanına oturuyor ve bir elini battaniyenin içinde bacağımın dış hatları boyunca gezdiriyor. Yontulmuş yüzü, yorgunlukla çerçevelenmiş sakin bir görünüme bürünmüş. Siyah saçları bir mükemmellik karmaşası içinde diken diken, çelik grisi Henley'i omuzlarına kadar uzanıyor ve boynunun gücünü vurguluyor. O boynu benim için defalarca riske attı ve bugün de farklı değildi.

Minnettar gülümsemem kolayca geliyor. "Ne zamandır baygınım?" Çenesi kayıyor, ağzındaki sakızı eziyor. "Altı saattir."

O zamanı Lorenzo'nun cesediyle uğraşarak geçirdiğinin farkındayım. Onunla ne yaptı? Bakışlarındaki titreşim bana soruyu tahmin ettiğini söylüyor, ama orada da sert bir bakış var. Bana söylemeyecek.

Bu yükü tek başına taşımasını istemiyorum, ancak beni ayrıntılardan uzak tutmak onun için önemli olacaktır. Onu bu konuda zorlamak sadece hayal kırıklığına uğramasına ve çelişkiye düşmesine neden olur.

Bu konuda mantıklı olabilirim.

Eli dizimin kıvrımında geziniyor, başparmağı yorganı okşuyor. "Kardeşin gidiyor." Shane'e bakıyor ve sesini sertleştiriyor. "Bu sefer temelli."

Nefesimi üfleyerek üzerimdekileri kontrol ediyorum - Emeric'in tişörtlerinden biri daha. İç çamaşırı yok. Yatak başlığına doğru kayarak oturuyorum, örtüleri de yanımda sürüklüyorum ve Shane'in gözleriyle karşılaşıyorum.

Sandalyenin kenarına yanaşıyor ve avuçlarını kot pantolonunun üzerine sürterek hareketi izliyor. "Biraz geç oldu ama yine de söylüyorum." Bana bakıyor. "Özür dilerim."

İki kelime yılların tacizini ve saçmalıklarını silemez. Ancak bugünkü davranışları, Lorenzo yerine *beni* seçmesi, aramızdaki çirkin bariyeri kırarak sert ve gerçek bir darbe vurdu.

Bir kırık bir duvarı yıkmaz. Ancak geride her zaman orada olacak değerli bir zayıf nokta bırakır. Ne zaman onu düşünsem, o kırığı hissedecek ve sevgiyle hatırlayacağım.

Emeric etkileşimimizi inceliyor, ifadesi nötr, okşamaları bileğimde kalıyor.

Shane bir elini kaldırıp benimkine uzanıyor, parmaklarımızı birleştirmeden önce bizi ayıran boşlukta garip bir tereddüt geçiriyor.

Hüzünle gülümsüyor, elimi sıkıyor ve "Siktir git Ivory" diye fısıldıyor. Ben de sıkıyorum. "İyi bir hayatın olsun, Shane."

Önce elini, sonra bakışlarını çekti ve arkasına bakmadan kapıdan çıkıp gitti.

Bir kayıp acısı göğsümü sıkıyor. Onu durdurma dürtüsü bacaklarımı geriyor.

Ama Emeric'in evine girdi. Beni yıllarca dövdü. Artık bir kurban değilim. Bu hatırlatmalarla, gitmesine izin verdim.

Emeric onu takip ediyor. Birkaç dakika sonra döndüğünde çırılçıplak soyunuyor, arkamdaki yatağa kayıyor ve vücudunu benimkine doluyor. Teninin sıcaklığından zevk alıyorum ve bacaklarımızı birbirine dolayarak bir iç çekişle göğsünde eriyorum.

Konuşmamı, yemek yememi ya da ilaçlarımı almamı talep etmek yerine, ağzını önce omzuma, sonra boynuma ve çeneme değdiriyor. Kollarının arasında döndüğümde dudaklarımı aralıyor ve dilini dudaklarımın arasına sokuyor. Çenesindeki kaşlar usulca sürtünüyor. Nefesleri tarçın kokuyor, dudakları şehvetin sert bir baskısı.

Ağzı, içinde kaybolmak için en iyi yerdir.

Elim belindeki o seksi girintilerdeyken, acele etmeden, onu takip ederek ısırıyor, yalıyor ve tadına bakıyorum. Beklentisiz bir öpücük bu, dudakların sadece bağlantıdaki rahatlık için birleşmesi.

Gecenin geri kalanında bu nazik havayı sürdürüyoruz. Ertesi sabah bir kavgayla başlıyor.

Okula gitmeyeceğimizi söylüyor. Ne isterse yapabilir. Ben gidiyorum. Dinlenmem gerektiğini düşünüyor ve beni evde yalnız bırakmayı reddediyor. Bugün cuma. Hafta sonu dinlenebilirim. İkimiz de bir gün daha kaçırırsak, ilişkimizi dahili telefondan duyurabiliriz.

Bir saat tartıştık. Ben kazandım. Olaysız bir gün oldu. Ve sonuçsuz. Konsantrasyonum berbat. Emeric bir konuda haklı olabilir. Dinlenmeye ihtiyacım var, zihinsel olarak.

Cumartesi öğleden sonra, Lorenzo'nun beni tekmelediği karnımdaki acı nokta şiddetli bir mor renge dönüştü. Emeric'in bunu görünce yaşadığı dehşet, kaçınılmaz konuşmamızın itici gücü oldu.

Küvette ıslanıyoruz, sırtım onun göğsüne yaslanıyor ve bacakları benimkileri sarıyor. Ben ona olanları anlatırken o da sabunu cildimde gezdiriyor, parmaklarıyla masaj yapıyor ve yatıştırıyor. Ona en ince ayrıntısına kadar anlatıyorum, sesim başlangıçta güçlü çıkıyor. Ona güvenli kelimemi kullanmak için yaptığım beyinsiz girişimi anlattığımda, vücudu altımda taşa dönüşüyor. Oradan sonra sesim titriyor. Schubert'in bedeninin kollarımda olduğu o son anları hatırladığımda, ona karşı çöküyorum.

Acıtıyor. O küçük tüy yumağı hayatımın çok önemli bir parçasıydı ve onun yokluğunda acı çekiyorum. Ama yıkılmadım. Babamı kaybettiğimde olduğu gibi değil. Bu sefer daha kolay. Emeric'in bana her dokunuşunda ve bakışında bunu hissediyorum; tek başıma ayakta durmakta zorlandığım zamanlarda beni ayakta tutan başka bir insanın o çok ihtiyaç duyduğum desteğini.

O gece arkamda usulca horluyor, göğsünü sırtıma bastırıyor, uzuvlarımız birbirine dolanıyor, bedenlerimiz aynı hizaya geliyor. Uykusunda ona katılamıyorum, zihnim çok huzursuz, Lorenzo'yla benim kelimemi kullanmama verdiği tepkiyi düşünüyorum.

Emeric ve benim aramda hiçbir şey değişmedi. O günden beri seks yapmadık ama ben mesane enfeksiyonu geçirdim. Uzun süren bakışları hala beni mırıldatıyor. Öpücükleri ayak parmaklarımı kıvırıyor. Bilmediğim şey, beni bağladığında, boğazımı sıktığında ya da kemeri kaldırdığında nasıl tepki vereceğim. Ona güveniyorum, tartışmasız. Ama bir kelimeye - herhangi bir kelimeye- tekrar kullanacak kadar güveniyor muyum?

Onunla tanışmadan önce Scriabin'in sonatı zihnimde kara bir kütleydi, bedenime korkunç şeyler olduğunda gittiğim yerdi.

Geçtiğimiz beş ay boyunca, bu karanlık notalar Emeric ve bana verdiği güvenlikle eşanlamlı hale geldi. Yanlış adamla kullanarak onu mahvettim mi?

Sonatı kafamda çalıyorum ama hissetmiyorum. Duymam gerek.

Kollarının ağırlığının altından sıyrılıp, nefes alış verişlerini dinledikten sonra sessizce müzik odasına gidiyorum.

Kapı kapalıyken odanın ses geçirmez olması gerekiyordu. Piyanonun arkasına oturup sessizliği içime çekiyorum ve kafamı boşaltıyorum. Birkaç sakinleştirici nefesten sonra parmaklarımı tuşların üzerinde gezdiriyorum ve Scriabin'in 9 numaralı sonatına geçiyorum.

İlk başta zor oluyor, melodi odanın içinde kopuk bir ritimle çarpıyor. Ama devam ediyorum, yorumumu ürkütücü ve nevrotik olmaktan çıkarıp daha bulutsu ve meditatif bir şeye dönüştürüyorum. Sonat bir nota bulutu içinde etrafımda sürükleniyor. Zihnim onu özümsüyor, yansıtıyor.

Güvende hissettiriyor. En karanlık zamanlarımda beni saran türden bir güven. Şu anda da bunu yapıyor, odayı eritiyor, zihnimi bulandırıyor ve beni uyumsuzluğa sürüklüyor.

Ama birden canım oynamak istemedi. Ellerimi kucağıma koyuyorum. Sonat, sınırıma ulaştığımda gidebileceğim bir yer, konuşabileceğim bir kelime. Ama hoşuma gidiyor mu? Pek değil. Beni heyecanlandırmıyor.

Farklı bir şeyler denemek istiyorum. Chopin, Rachmaninov ve Debussy'nin ötesinde bir şey.

Dikkatim kapıya doğru kayıyor ve irkiliyorum.

Emeric çerçeveye yaslanmış, kolları iki yanında gevşemiş, bir elinde telefonu var. Son birkaç gündür özel dedektifiyle sürekli iletişim halindeydi. Muhtemelen Shane'i takip ediyor. Belki Lorenzo'yla ilgili bir şey de olabilir. Bana söylemiyor, ben de sormuyorum.

Siyah pijama pantolonu ince kalçalarına baştan çıkarıcı bir şekilde oturuyor, karın kaslarının *V kısmı* pamuğun altındaki yumuşak çıkıntıyı bir ok gibi gösteriyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ne zamandır oradasın?"

"Seni takip ettim." Kaşları düşük, gözleri karanlık, perili. "Scriabin çaldın."

"Evet. Bilmem gerekiyordu." Klavyeye bakıyorum. "*Hayır* demekten korkmayacağım. Tek kelimeyle." Ona dönüyorum. "Bunu kullanacağıma güven."

Doğruldu, beni dikkatle inceliyor. "Emin ol, Ivory."

"Eminim. Güvenli." Burnumu kırıştırıyorum. "Ve biraz sıkıcı."

Gözleri parlıyor. "İlgimi çekti." Bana doğru ilerliyor. "Sıkıcı olmayan bir şarkı söyle."

*Saatinizin tik takları. Nefeslerinizin ahengi. Kalbinin temposu. Sen yakınımdayken hissettiğim notalar. "*Seni Karanlığa Kadar Takip Edeceğim."

Arkamda duruyor ve telefonunu kalçamın yanındaki bankın üzerine koyuyor. "Death Cab for Cutie?"

Başımı salladım.

"İlginç bir seçim." Saçlarımı kenara çekip parmak uçlarını boynumun hizasında gezdiriyor. "Çal bakalım."

"Müzik sayfası bende değil."

"Buna ihtiyacın yok." Dudakları parmağının izine dokunuyor, nefesi kulağımı okşuyor. "Dünyanın en iyi öğretmenine sahipsin."

Titriyorum. "Çok ukala."

Boynuma uyarı niteliğinde bir ısırık atıyor ve geri çekiliyor. "Kollarını kaldır."

Le Moyne'un tiyatrosunda ona sakso çektiğim gece söylediği sözleri hatırlıyorum.

Çıplak olmanı, piyanomun başına oturmanı ve notalarla sevişir gibi kalçalarını oynatmanı istiyorum.

Tişörtü başımdan çekip düşürüyor ve beni bakışlarının altında tamamen çıplak bırakıyor. Ellerini belime koyarak beni kaldırıyor, yerime oturtuyor ve klavyeye bakacak şekilde kucağına oturtuyor.

Bu farklı. Biraz daha yukarıdayım, ama kolları bana dolandığında ve elleri benimkileri tuşlara doğru yönlendirdiğinde, ağırlığımı onun güçlü kalçalarına bırakıyorum. Dizlerim onunkilerin arasında, beklentiyle titriyorum.

Telefonundan şarkıyı açıyor ve bankın üzerine koyuyor. Bir sonraki nefeste, müziğin ve sözlerin ilham verici düzenlemesi hoparlörden damlıyor. Elleri altımda hareket ediyor ve akorların basit karmaşıklığında bana rehberlik ediyor.

Parmaklarımı onunkilerin arasında gezdiriyorum. Ellerim daha küçük, daha kemikli ve daha koyu tenli, ama onunkilerin etrafında zarifçe şekilleniyorlar, sanki ellerimiz bu şekilde birleşmek için, birbirimizi tutmak için, birlikte müzik yaratmak için yaratılmış gibi.

Beceriksizliğim yüzünden hayal kırıklığına uğruyorum. Notalar olmadan klasik parçaları yeniden yaratabilirim, sadece milyonlarca kez çaldıklarımı. Görsel rehberlik olmadan havadan gizemli notaları nasıl koparıyor? Bu delilik. Ve dahice.

"Dinle." Ağzını ensemde gezdiriyor. "Hisset."

Gözlerimi kapatıyorum ve vuruşlara, parmaklarının kayışına ve etrafımdaki gergin kaslarının sallanışına ve esnemesine odaklanıyorum. Boynumdaki nefesleri ve bacaklarındaki seğirmeler hareketlerini ve ritimlerini tahmin etmeyi kolaylaştırıyor. Sadece müziği hissetmiyorum. Vokaller bizi her bir ölçü boyunca yönlendirirken, korkunun aşkın kalbi olduğuna dair tutkulu imgeler çizerken *onu* hissediyorum.

Şarkıyı kaç kez tekrarladığını bilmiyorum. Onun kollarında ve şarkı sözlerinin anlamında kayboluyorum. Aşkımız riskli, maceracı ve gerçek. Korku üzerine mi kurulu? Belki, ama saygılı bir korku, çünkü aşkımız yüce ve güçlü.

Göğsündeki gergin deri çıplak sırtıma sürtünüyor, sürtünme erotik bir zevk veriyor, vücudu şehvetli bir ısı ve ses iletkeni. Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlıyorum, çıplaklığımla özgürleşiyorum, müzikle sallanıyorum ve *notaları beceriyorum*.

Baştan çıkarıcı bir gümbürtüyle inliyor ve ellerinden biri benimkinin altından kayıyor. Parmaklarını kalçamda, kaburgalarımda ve meme ucumda gezdirirken melodiyi taşıyorum, tuşları kaçırıyorum ama ayak uyduruyorum.

Aleti kıçımın altında şişerken iç çekiyorum.

Diğer eli klavyeden kayarak ilkine katılıyor ve nabzım hızlanıyor. Parmakları aç bir şekilde göğüslerimin etrafında, bacaklarımın üzerinde, kollarımın üzerinde geziniyor ve her seferinde göğsüme geri dönüyor. Dudakları boğazıma indiğinde ellerim titriyor, melodiyi bozuyor ama umurumda değil. O daha iyi bir şarkı tıngırdatıyor, *bizim şarkımız,* nefeslerimizin ve atan kalplerimizin temposuna göre ayarlanmış.

Ayrıca, ereksiyonu her türlü dikkat dağıtıcı, altımda sıkışmış ve kanla pompalanıyor. Oynamaya devam ederken onu pantolonundan çıkarmak ve o sert boyu aşağı kaydırmak istiyorum.

Bacaklarımı açıp onunkilerin üzerinden geçirdim, ellerim şarkının iki ölçüsünü karıştırdı. "Emeric."

Dili kulağımın kabuğunda geziniyor, parmakları kalçalarımın arasına dalıyor, klitorisimi yokluyor, yuvarlıyor ve amıma batıyor. "Benim için çok ıslaksın." Nefes nefese klavyeden vazgeçiyorum ve kalçalarımın arasında esneyen bacaklarını kavrıyorum. Parmaklarının şeytani itişleri sırtımı kamburlaştırıyor, beni ve beni kaynayan bir şehvet kreşendosuna itiyor.

Pijamasının altından çekiştiriyorum. "Çıkar şunları. Sana ihtiyacım var."

Telefondaki kayıt sona eriyor, ani sessizlik ağır nefeslerimizin korosunu güçlendiriyor.

Klitorisimi müthiş bir baskıyla çimdikliyor ve acı veren bir zevki içime doğru fırlatıyor. İki elini de bacaklarımın arasına sokarak tokat atıyor, okşuyor, fiskeler vuruyor ve içime daldırıyor. Acımasız ya da nazik, veren ya da alan olsun, her dokunuş mutlak bağlılığın bir ilanıdır.

Bir kolunu belime dolayarak kalçalarımı kaldırıyor ve pantolonunu yere atarak tekmeliyor. Beni sikinin üzerine indirip içine doğru iterken ürperiyorum. Sert ve ısrarcı, kalın ve agresif, parmakları kalçalarımı kazıyor ve güçlü bir güvenle vücudumun aşağı yukarı kaymasını kontrol ediyor.

Güçlü kollarını kavrayıp tutunuyorum, başım omzuna düşüyor ve iç kaslarım her itişte kasılıyor. Sıcak çeliğin derin kayışı amımı geriyor ve beni dolduruyor. Bedenim bacaklarımın arasındaki her nabız atışında onun için şarkı söylüyor, onu içeri çekiyor, kenetliyor ve orada tutuyor. O bana ait, benimle birlikte.

"Çok sıkı." Kalçalarını tekmeliyor. "Her tarafıma sızıyor." Homurdanıyor, parmakları kalçalarımı sıkıyor. "Ateşli küçük amcığını seviyorum."

Onun pis ağzına bayılıyorum.

Sıkı daireler çizerek bana sürtünüyor, tınısı alçak ve sert. "Şarkıyı çal."

Şimdi mi? Kayıt olmadan mı? Konsantrasyonum tam olsa bile zorlanırdım. Ama o beni becerirken? Hayatta olmaz.

Ona bakmak için boynumu çeviriyorum. Eli saçlarıma dalıyor, başımı öne doğru çekip yana doğru eğiyor. Dişlerinin omzumdaki sıyrıkları beni ürpertiyor. Ardından gelen lanet ısırık boğazımdan bir çığlık koparıyor.

Acı veren yanık kaslarıma sızıyor, sıvı elektrik gibi şarj oluyor ve yuvarlanıyor. Lanet olsun, bu iz bırakacak.

Tırnaklarımı onun kaya gibi sert kollarına batırıyorum. "Sen bir hayvansın." Gülüyor, beni sikinden tamamen kaldırıyor ve elini kıçıma vuruyor. Bir çığlık atarak öne düştüm ve kendimi piyanonun üzerinde yakaladım, parmaklar tuşların üzerinde yayıldı.

Adam istediğini nasıl elde edeceğini çok iyi biliyor.

Beni tekrar aşağı çekiyor, gözlerimi yaşartan bir güçle içime sokuyor. Zihni uyaran, bedeni harekete geçiren ve ruhu titreten türden, mutluluk verici, ezici bir acı.

Hassas duvarlarım boyunca sürüklenen her kalın santimini hissetmemi sağlayarak, yumuşak itme hareketine geçerek hissi artırıyor.

"Şarkıyı çal, Ivory." Omzumu ısırıyor, eli göğsümü yoğurmak için kalkıyor.

Odaklanmış vuruşlarla hatırladığım kısımlara giriyorum, zihinsel olarak akorlar arasında döngü yapıyorum ve parmaklarımın takip etmesine izin veriyorum.

Boynumu öpüyor, tenimin tadına bakıyor, müzik bizi coşkulu bir dansa sürüklerken bedenlerimiz birlikte sallanıp titriyor. Beni yavaşça, şehvetli bir şekilde beceriyor. Kalçalarımızın hareketi tuşların üzerindeki parmaklarımla senkronize bir şekilde dalgalanırken, sevişmemizin sesleri tutkulu bir ritim tutturuyor.

Biz nihai aşk şarkısıyız.

Dilinin ucu kulak mememde dolaşıyor. "Gel."

Bedenim anında itaat ediyor ve zevkin güçlü dalgalanmasıyla inliyorum, uzunluğunun etrafında kenetleniyorum, parmaklarım amaçsız tuşlara basıyor.

"Fildişi." İnliyor, sikinin sıcak nabzı içimde şişerken kalçalarımı ona karşı tutuyor, beni işaretliyor, bana sahip çıkıyor.

Onu zevkten kıvranırken izlemek için boynumu büküyorum.

Mavi ateşten yoğun ve güzel girdaplarla çevrelenmiş gözbebeklerini gördüğümde ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Eskiden onun gözlerinden nefret ederdim, o kristal derinliklerde nezaket ya da güvenlik hayal edemezdim. Çok yanılmışım. Uyandığımda, uyuduğumda ve aradaki tüm saniyelerde istediğim tek manzara bu.

Üzerinden kalkıp hızla dönerek kucağına oturuyorum ve tekrar sikinin üzerine kayıyorum. Ardından gelen öpücük, aramızdaki boşlukta buluşan ve her yönden bağlanmak için ortak bir ihtiyaç tarafından yönlendirilen karşılıklı bir dudak arayışıdır.

O benim için her şey. Mutluluğumun zirvesi. Bütün yollar, ne kadar tehlikeli ve dolambaçlı olursa olsun, bu adama, öğretmenime, ruhumun müziğine çıkıyor.

Leopold'a en iyilerin en iyilerinden bir şeyler öğrenmek için gitmek istiyordum ama işte buradayım, en parlak mezunlarından birinin horozunun üzerinde oturuyorum. Beni buraya getiren ister aptal şansı olsun, isterse bir tür büyülü kader, bunu boşa harcamayacağım.

Arkama yaslanıp ellerimle yontulmuş yüzünü çerçeveliyorum. "Bana nasıl oynanacağını öğret."

"Bayan Westbrook." Dudakları sert bir çizgi oluşturdu. "Öğretmenlik yapıyorum-"

"Hayır." O sert ağzını öpüyorum, çünkü cidden görmezden gelinemeyecek kadar seksi. "Bana bu gece yaptığın gibi öğret. Klasik müzik teorisi ve teknik kitaplar olmadan. Ben çalmak istiyorum... ne çalmak istiyorsam."

Dudaklarında erkekçe bir gülümseme beliriyor, siki içimde sarsılıyor. "Arkanı dön. Ellerini anahtarların üzerine koy."

Ve böyle devam ediyor. Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, beni tutarken, dokunurken, öperken ve becerirken ruh halime uygun herhangi bir rock veya pop şarkısını nasıl çalacağımı öğretiyor.

Bazı şarkılar diğerlerinden daha zor. Hepsi beni zorluyor. Nota kağıtları kullanmıyorum ama onlara ihtiyacım da yok. Parmakları altımdayken, bana gösterirken ve sesi kulağımdayken, bana talimat verirken değil.

Modern müzikte ustalaşmak Leopold'a girmeme yardımcı olmayacak ama beni sınıfların ve ders kitaplarının dışında koca bir besteci dünyasıyla tanıştıracak. Klasik başyapıtları en iyi kırk hit ile harmanlama tutkusunu keşfediyorum. Müziğe kendi yorumumu katmanın özgünlüğü ve farklılığı hakkında bir şeyler var. İçimde parlayan, nefes alan bir notaya çarpıyor.

Elbette Emeric'in beni eğitme ve disipline etme konusundaki hevesi sürpriz değil. Bundan zevk alıyor, özellikle de ben hata yaptığımda. Tanrım, bu adam kıçıma şaplak atmaya bayılıyor. Ama bana onu neden bu kadar şiddetli, derin, çılgınca sevdiğimi hatırlatan şey onun sonsuz cesaretlendirmesi.

On sekizinci doğum günüm Nisan ayının son Cuma gününe denk geliyor. O sabah, kalçalarıma sarılmış, elleri başımın iki yanına dikilmiş ve mavi gözleri ufkumu doldururken uyanıyorum. *Mükemmeldi.*

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor, ifadesi ciddi. "Sana bazı sorular soracağım ama cevap vermeden önce... Beni denklemden çıkar. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim. Ne olursa olsun birlikte kalacağız."

Okaaay. Başımı sallıyorum.

Yüzümü arıyor. "Leopold'a gitmek istiyor musun?"

"Tabii ki." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Hayatımda başka ne yapabilirim ki?" "Ne istersen." Beni öpüyor, sesi ipeksi bir nota temposunda. "Ivory Westbrook ne istiyor?"

Bu çok kolay. "Piyano çalmak istiyorum, sahnenin ortasında yanımda sen varken."

Sırıtıyor, belli ki bu cevap hoşuna gitmiş. "Oraya nasıl gideceksin?"

Hmmm. Bu hileli bir soru mu? Her zaman sıkı eğitime inanmışımdır, sebat ve prestij hayallerime ulaşmama yardım edecek. Bunları elde etmenin en iyi yolu Leopold değil mi?

Dudaklarımı büzüyorum. "Bilmiyorum."

Başımın üstündeki bir şeye uzanıp bana bir uçak bileti mi uzattı? "Hadi öğrenelim."

OceanofPDF.com

Cumartesi sabahı New Orleans'tan uçmuyoruz. Baton Rouge'dan gelen uçağa yetişmek için Ivory'yi bir buçuk saat uzağa götürüyorum. Kimseyi tanımadığım bir şehir. Ama havaalanında yürürken -dokunmadan- gözlerini bize doğru çeviren herkesten şüpheleniyorum. Beni tanıyorlar mı? Le Moyne'a bağlılar mı? Yolculuğumuzu okul için iş seyahati olarak açıklayabilirim ama bu paranoyadan tüylerimin diken diken olmasını engellemiyor.

Gideceğimiz yerde uçaktan indiğimizde nihayet kendimi rahat bıraktım.

Ivory limuzinde yanımda oturuyor, gözleri her yere dalıyor, ifadesi büyüleyici bir şaşkınlık tasviri. Dün gece ona birinci sınıf bileti verdiğimden beri geniş sırıtışı, parlayan gözleri ve zıplayan hiperaktivitesi devam ediyor. New Orleans'ın dışına hiç çıkmamıştı. Hiç uçağa, limuzine ya da otele binmedi.

Yüzündeki gülümseme devam edecekse ona dünyanın her köşesini göstereceğim.

Schubert öleli iki ay oldu ve mutluluğu tam olarak geri gelmedi. Şu ana kadar. Kahretsin, eğer bu önceki tüm gerginliğime değmiyorsa.

Baton Rouge'dan ayrıldığımızdan beri ilk kez ona dokunuyorum, bir öğretmen olarak değil, onu seven bir adam olarak. Limuzinin mahremiyetinde bir kolumu beline doluyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Dudaklarımı şakağına yaslayarak kalçasının kıvrımlarını okşuyorum.

İç çekiyor, vücudu elimde eriyor. "Bir limuzin, Emeric. Bu... gereksiz ama vay canına." Öne doğru eğildi, bakışları yan cama kilitlendi ve çevresindeki gökdelenlerden oluşan cam metropolü seyrederken çenesi açık kaldı. "New York'ta olduğuma inanamıyorum."

Saçından bir tutam yakaladım ve çektim. "Yapamaz mısın?"

Bana seksi bir sırıtış atıyor, koltukta dönüyor ve bir bacağını kucağıma atarak göğüs göğüse biniyor.

Elleri yüzümde, gülümsemesini benimkine değdiriyor. "Yapamam. Yapamam. Yapamam. Yapamam."

Onu kucağıma yatırıp mükemmel kıçına şaplak atardım ama ilk durağımıza beş dakika var. Onun yerine, elbisenin içinden meme ucunu çimdikleyip, asıldım.

Bileğimi kavrıyor ve geri çekilmeye çalışıyor ama bu hareket parmaklarımı sıkıyor ve et parçasını uzatıyor.

Kravatımı tutup sertçe çekti. Bu sadece dudaklarımızı birbirine yaklaştırıyor. Bundan faydalanıyorum, bir yandan onu açgözlülükle öperken bir yandan da göğüs uçlarını sıkıyorum.

Ağır nefesler verirken, siyah ipeğe sarılmış sinsi bir et kıvrımı olan vücudu kamburlaşıyor. "Bir daha asla *yapamam* demeyeceğim. Sadece lütfen... mememi!"

Kan aletime hücum etti ve yükselmesini

sağladı. Onu serbest bırakıyorum.

"Aferin kızıma."

Göğsünü ovuşturuyor. "Çok kaba."

Yüzündeki gülümsemeyi fark ediyorum. "Bayılıyorsun."

Kucağımdan kayıyor ama yakınımda duruyor, penceremden dışarı bakmak için kalçalarıma doğru eğiliyor. "Önce Leopold'a mı gidiyoruz?"

Tanıdık sokaklar ve manzaralar geçiyor. Bir blok ötedeyiz.

Süslü bir akşam yemeği rezervasyonu için giyindiğimizi ve gezinin amacının gözlerini Leopold kampüs hayatına açmak olduğunu düşünüyor.

Bilmediği şey ise onu buraya kapıları açması için getirdiğim.

Limuzin durduğunda binanın önüne bakıyor ve nefesi kesiliyor. Parlak ön kapılara en yakın taraftan çıkmak için kucağımda çırpınırken dirseği yüzümden bir santim uzağa savruluyor.

Dikiz aynasında şoförün gözleriyle karşılaşıyorum. "Birkaç saat sürer."

Kaldırımda ona katıldığımda, sert rüzgâr ensemi ürpertiyor. Ama hayatımın beş yılını geçirdiğim, lisans ve yüksek lisansımı yaptığım kampüse bakarken yüzünde beliren göz kamaştırıcı gülümsemenin sıcaklığını hissetmiyorum bile.

"Vay anasını." Bir kolunu benimkine dolayarak sıkıca sarılıyor. "Bu gerçekten oluyor. Gerçekten buradayım."

Gizliliğimizden ne kadar nefret etsem de, uyarı tonunu dudaklarımdan zorla geçiriyorum. "Bayan Westbrook."

"Kahretsin." Kolunu bırakıyor, uygun bir mesafe uzaklaşıyor ve dümdüz önüne bakıyor. "Özür dilerim." Ağzının köşesi seğiriyor. "Bay Marceaux."

Ukala. "Beni takip edin." Onu içeri ve koridorlara doğru yönlendirdim.

Dört yıl önce mezun olduğumdan beri buraya gelmemiştim. Nostalji beni çekiyor ama etrafa bakmak için zaman ayırmıyorum. Bir randevumuz var.

Uzun adımlarıma ayak uydurmak için hızla yürüyor, topukları beton zemine çarpıyor. "Çok iyi bir tur rehberi değilsin. Yavaşla biraz."

"Daha sonra keşfederiz." Richter Hall'da kapalı bir kapının önünde duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Beni inceliyor, kapıya bakıyor ve geri dönüyor. Elleri elbisesinin önünü ovuşturuyor. "Ne yapıyoruz biz?" Gözlerini kısıyor, ses tonuna şüphe karışıyor. "Sen ne yaptın?"

"Seçmeler için buradasınız."

Ağzı açık kalıyor, kelimeleri oluşturmaya çalışıyor. "Şimdi mi?" Bilekliğindeki kurbağa tılsımını sıkıca kavrıyor, endişeli parmaklarıyla ovuşturuyor, sesi sert bir fısıltıya dönüşüyor. "Neden bana söylemedin?"

"Bunun yüzünden." Kıpırdayan ellerine dokunuyorum ve kolumu indiriyorum. "Bu yolculukla ilgili heyecanın sinirlerin yüzünden mahvolacaktı."

Sarsılarak başını sallıyor, gözleri kocaman ve dehşet içinde.

Koridor boş ama öpüşme riskine girmeyeceğim. Bunun yerine, bakışlarımda desteğimin ve sevgimin derinliklerini görmesine izin veriyorum. "Unutmayın, panel üyelerinin sizi değerlendireceği ilk şey sesiniz olacak ve bunu ilk otuz saniye içinde yapacaklar."

"Oh Tanrım." Derin nefes alıyor. "Hangi parçaları çalacağım?"

"Kendinizi en çok neyle özdeşleştiriyorsanız, neyi iyi çaldığınızı düşünüyorsanız, tarzınıza ve hedeflerinize ne uyuyorsa onu çalın. Bırakın Ivory Westbrook'un zarif kalbini görsünler."

Saatimi kontrol ediyorum. Vakit gelmişti. Arkamı dönüp kapıyı açıyorum.

Stadyum tarzı sınıf, tribün koltuklarında not alarak geçirdiğim tüm o dönemlerden bu yana hiç değişmemiş. Aynı Steinway kuyruklu piyano ön tarafta, kapının yanında duruyor. Sanki bir zaman tüneline girmiş gibiyim.

Ivory yanımdayken, ön sıradaki orta yaşlı kadın ve iki sırık gibi yaşlı adama doğru ilerliyorum. Onlarla hiç tanışmadım ama bizi selamlamak için ayağa kalkıp salonun karşısına geçen Gail Gatlin adlı kadınla iletişim halindeydim.

Sert gri gözleri altın çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana bakıyor. Kumlu kahverengi saçları, muhtemelen çok az güneş ışığı gören ya da hiç görmeyen teninden geriye doğru taranıyor. Boyu kısa ve tombul ama kendinden emin bir otorite yayıyor.

Elini uzatıp benimkini sıktı. "Tekrar hoş geldiniz, Bay Marceaux."

"Bugün bizi kabul ettiğiniz için teşekkürler." Ivory'ye işaret ediyorum.

"Bu benim çırağım,
Ivory Westbrook."

"Ben Bayan Gatlin." Gail, Ivory'nin uzattığı eli sıktı. "Bay Marceaux'nun sizi buraya kadar bizzat getirdiğine göre çok iyi olmalısınız. Yeteneğiniz hakkındaki değerlendirmesi bir Cumartesi günü jüri heyetini toplayacak kadar ikna ediciydi."

Başka bir deyişle, zamanlarını boşa harcamayın. Yapacağını düşünseydim onu buraya getirmezdim.

Gail ön sırada bekleyen iki adamı işaret ediyor. "Genelde adaylarla etkileşime girmeyiz, ancak bu alışılmadık bir seçme olduğu için biraz serbest formda olacak. Hazır olduğunuzda başlayın." Başıyla piyanoyu işaret ediyor ve yerine oturuyor.

Ivory Steinway'in arkasına yerleşiyor, parmakları kurbağa tılsımını ovuşturuyor. Yan tarafta, klavyeye bakarken yüzünü doğrudan görebileceğim bir sandalye buluyorum.

Bacağım zıplıyor ve kıpırdamadan durmak için geriliyorum. Ne çalacak?

Şu anda gülümsemesi bana Queensryche'ın "Silent Lucidity" şarkısını hatırlatıyor. Dudaklarının köşeleri kendine hakim bir şekilde kalkıyor, rüyasının gözlerinin içine bakarken kıvrımlı tepeler aydınlık bir yetkinliğe dönüşüyor. Daha yeni başlayan bir rüya.

Ama Queensryche onun repertuarında olmayacak. Leopold'u yıllardır araştırıyor ve seçmelerin 19. yüzyıl konçertolarından standart parçalar, eşliksiz bir Bach partitasından zıt hareketler ve çift duraklı üç oktavlık arpejler gerektirdiğini biliyor.

Ne çalmak isterse istesin, gözleri kapalı bile çalabiliyor. Tuşların üzerine eğilerek parmaklarını hareket ettiriyor ve yavaş bir şekilde
Yanan giriş. Parçayı hemen tanıyamadım. Barok ya da klasik değil... Nefesim kesiliyor. İrlandalı bir pop grubu.

Tüm vücudum kilitleniyor, ellerim kol dayanaklarının etrafında kıvrılıyor. Ne halt ediyor bu?

Kodaline'in "All I Want" şarkısının umutsuz akorları odayı hüzün ve pozitifliğin ağır akıntılarıyla dolduruyor. Söylenmemiş sözler zihnimde dolaşıyor, sadece şu şekilde yorumlanabilecek bir mesaj: *Her şey bitti, ama birini bulacağım. Hayat devam edecek.*

Bu bir ayrılık şarkısı.

Piyano notaları kafamın içinde çarparken kalbim duruyor, inkârın hırıltılı çukuruna batıyor. Bunu neden çalıyor? Bu bana bir mesaj mı?

Bana bak, Ivory.

Gözleri benimkilere kayıyor ve klavyeye geri dönüyor, kısa bir an için okunamayacak kadar hızlı. Tekrar bana bakması, beni bu belirsiz zihin karmaşasından çekip çıkaracak bir şey söylemesi için can atıyorum.

Onu her yerde takip edeceğimi söyledim. Buraya gireceğini bilerek getirdim onu. Onunla birlikte New York'a geri dönmeye kararlıyım. Peki bana ne anlatmaya çalışıyor? Ve bunu yapmak için neden seçmelerini mahvediyor?

Jüri üyeleri koltuklarında rahatsız bir şekilde kayıyor. Her an onu susturabilirler.

Her şey yanlış gidiyor. Hayır, yanlış değil. Tuşlara vuruşunda çok fazla tutku ve derinlik var. İcrası mükemmel. Ama şarkı onun teknik yeteneklerini göstermiyor. Kesinlikle seçmelerin gerekliliklerini karşılamıyor.

Gail bir elini durdurmak için kaldırdı, ses tonunda kızgınlık vardı. "Bayan Westbrook."

Ivory duraksıyor ve beklenti içinde kadına bakıyor.

Gail sıkıntılı bir iç çekişle etrafındaki duvarları işaret ediyor. "Burası Leopold. Pop Okulu değil."

Ivory'nin gözleri yavaşça kayıyor ve benimkilerle birleşiyor. Bir saniyenin o parçasında, sevdiğim kadının kalbini görüyorum ve bana ışıltılı bir kararlılıkla gülümsüyor. Bu sadece bir anlık bir göz teması ama onu sanki yanımdaymış gibi hissediyorum ve dünyamızda her şeyin yolunda olduğuna dair bana güvence veriyor. Nabzım damarlarımda hızla atıyor.

Ne istediğini çok iyi biliyor ve bana sadece söylemekle kalmıyor. Bana mümkün olan en sarsıcı şekilde gösteriyor. Hayalinin seçmelerinde. En çok özdeşleştiği şarkıyla.

Kayıtsız bir ifade takınıyorum ve sakince ellerimi kucağımda kavuşturuyorum. Ama içimde, farkına varmanın şokuyla titriyorum. Benden ayrılmıyor. Leopold'a veda ediyor. Anlamadığım şey ise *neden?* Ne değişti?

Gail sandalyede arkasına yaslanır. "Neden bu okula gitmek istiyorsun?"

Omuzları geride ve omurgası dik, Ivory çenesini kaldırıyor. "En iyinin en iyisinden öğrenmek için."

"Anlıyorum." Gail gözlüklerini düzeltiyor. "Bir eğitmende ne arıyorsunuz?"

Ivory gülümsüyor, gözleri parlıyor. "Uzmanlık, elbette. Beni itecek sağlam bir el. Kendi zihnimi genişletmek için geleneksel olmayan bir zihin. Ve disiplin." Bakışları bana ve tekrar yargıca kayıyor. "Gerektiğinde."

Cevabı Gail'e yönelikti ama bu sözlerin benim için olduğunu *biliyorum*. Bahsettiği her özelliği kendimde barındırıyorum. *Ben* onun ideal eğitmeniyim.

Gail'in ağzı düz bir çizgi oluşturuyor. "Leopold geleneksel bir okuldur ve eğitimimiz klasik, barok-"

Ivory klavyeye dönüyor ve Balakirev'in Islamey'inin en sert bölümünü çalıyor.

Eğer burada okula gitmeye niyeti yoksa, neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum. Yine de, performansının ürpertici yoğunluğu odayı gusto ile vuruyor. Hiçbir ritim, nota, dinamik hatası yok. Çıkardığı her ses kusursuz.

Üç jüri üyesi de sandalyelerinde öne doğru eğilmiş, gözleri kocaman, ağızları açık. Evet, etkilendiler. Olmalılar da. Bahse girerim daha önce seçmelerde İslamey taklidi yapmaya çalışan birini görmemişlerdir, hele ki bunu kusursuz bir beceriyle başaran birini.

Ivory parçayı kısa kesiyor ve onlara kaşlarını kaldırıyor. Gururumu ayak parmaklarıma kadar hissediyorum.

Gail parmaklarını ağzının üzerine koyar ve sonra saçlarını düzeltir. "Tamam, Bayan Westbrook. Dikkatimizi çektiniz."

Özel bir gülümseme takınan Ivory ayağa kalkıyor, siyah elbisesini düzeltiyor ve onlara doğru adım atıyor. "Tüm hayatımı 'Leopold'a girmek istiyorum' diyerek geçirdim. Çoğu müzisyen bunu yapar, bilirsiniz. Ama ben kendimi küçümsüyordum. Bu duvarların dışında çok parlak piyano eğitmenleri var. Önümüzdeki bilmem kaç yılı New York'a taşınmadan becerilerimi mükemmelleştirerek mutlu bir şekilde geçirebilirim."

Kalbim o kadar gürültülü atıyor ki acaba odanın öbür ucundan duyabilirler mi diye merak ediyorum. Ayağa kalkıp Ivory'nin yanına gidiyorum, ellerimi arkamda birleştirip sessizce destek oluyorum.

Gail ayağa kalkar, yüz ifadesi kararlılıkla kazınmıştır. "Meslektaşlarımla konuşmam gerekiyor..." Her iki adam da ona başını salladığında, sesini sertleştiriyor. "Bize katılmanızdan onur duyarız."

Ivory başını sallar. "Teşekkür ederim ama ben kararımı verdim."

Gail kolunu uzatarak ona bir kartvizit uzatıyor. "Bu açık bir teklif. Aradığınız eğitmeni bulamazsanız, bu yıl, gelecek yıl veya gelecekte herhangi bir zamanda, sizin için bir koltuğumuz olacak."

Vedalaştık ve Ivory ile koridorlarda sessizce yürüdük, kafam sorularla doluydu.

Dışarıda boş bir avluya ulaştığımızda, artık dilimi tutamıyorum. "Bunu neden yaptığını söyle bana. Fikrini ne değiştirdi?"

Kollarını beline sarıyor ve havadaki soğuğa karşı titriyor. "Burada yaşamak istemiyorum. Çok soğuk."

Sesindeki gülümsemeyi duyuyorum ve ceketimi omuzlarına atarak silkeleniyorum.

Yünün içine gömülüyor, adımlarını benimkilere uyduruyor. "O piyanonun başına oturduğumda, sen olmayan bir eğitmenden, bir akıl hocasından öğrenmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Sonra gereklilikler yerine *bana* uyan şarkıyı çaldım. Tutkuyu ve sesi ifade eden bir şarkı, ders kitaplarındaki parçalarda hiç hissetmediğim bir şey. Jüri onaylamadı ve ben de o zaman anladım." Durdu ve bana göz kırptı. "Buraya kaydolursam, beni *tanımayan* birinin talimatlarına uymak zorunda kalacağım ve bana dokunmayan müziği icra edeceğim."

Göğsümde bir sıcaklık dalgası yayılıyor ama acaba tüm sonuçlarını düşündü mü? "Benim vesayetim altında diploma alamayacaksın. Eğer hala senfonideki o koltuğu hedefliyorsan, seni oraya koyacak soyağacına ve prestije sahip olmayacaksın."

Omuz silkiyor. "Bir senfoni, bir tiyatro, bir stadyum... *Nerede olduğu* önemli değil. Işıkları, seyircileri ve müziği istiyorum. Sanırım çözmem gereken çok şey var ve eğer diplomanın gerekli olduğu ortaya çıkarsa, onu alacağım." Kartviziti kaldırıyor ve gülümsüyor.

"Bu yüzden Islamey'i oynadın."

"Yedek planlara sahip olmak iyidir. Asla bilemezsin. Şu anki eğitmenim gözünü başka bir öğrenciye dikebilir." Sırıtıyor. "Lise öğretmenlerinin hızlı ve cahilce aşık olma gibi bir huyu vardır."

Elim kıçına çarpmak için yanarak esniyor. "Beni şaşırtıyorsun."

Sırıtıyor. "Deniyorum."

Bir sonraki binaya girdiğimizde ona düzgün bir tur attırıyorum. Kampüse olan ilgisi, kampüsün nasıl olduğundan ziyade zamanımı nerede geçirdiğime odaklanıyor.

Fikrini değiştirirse tesisler ona yardımcı olacaktır. Kararından dolayı huzurlu görünüyor.

Hafta sonu olduğu için koridorlar karanlık ve boş. Yine de profesyonel mesafemizi koruyoruz, ben en sevdiğim yerleri gösterirken ve birlikte takıldığım insanlarla ilgili anılarımı paylaşırken yan yana yürüyoruz.

"Anlamıyorum." Beni çıkmaz bir koridora kadar takip etti. "Seni sekiz aydır tanıyorum ve şimdiye kadar sadece piyanoda yaşlı adam rock'ı çaldığını duydum."

"Yaşlı adam kayası mı?"

"Guns N' Roses, Megadeth, AC/DC... Demek istediğim, bunlar senin müzik tarzın, eğer bu tarzla ilgilenmiyorsan buradaki klasik eğitimle nasıl başa çıktın?"

"Ben de tam sana göstermek üzereydim."

Boş koridorun sonunda, son kapının kolunu oynatıyorum. Kapı açılıyor ve onu içeri sürüklüyorum, kapıyı kapatıp arkamdan kilitliyorum.

Elim refleks olarak ışık düğmesine çarpıyor ve tepedeki floresan vızıldayarak canlanıyor.

Sade, ses yalıtımlı çalışma odası, dik piyanoyu ve iki kişiyi alacak kadar büyük. Etrafına bakınıyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor.

Dik bir yere yaslanıyorum. "Her günümü burada, akıl hocalarımın katı talimatları olmadan sevdiğim şarkıları çalışarak geçirdim. Kulaklığım takılıyken ve çalma listem tekrarlanırken orada otururdum. Piyanoda metale aşık olduğum yer burasıydı."

Bir elini kapalı klavyenin üzerinde gezdirerek bana doğru yaklaşıyor. "Her gün mü? Bu piyanoda mı?"

"Evet."

Ceketini çıkarıp bankın üzerine örtüyor. "Yalnız mı?" "Tabii ki."

Kolunun ulaşamayacağı bir yerde duruyor. "Buraya hiç kız getirdin mi?"

"Sadece bir tane." Sikim seğiriyor. "Külotu yırtılma tehlikesiyle karşı karşıya
kapalı."

"Külot giymiyorum."

Kahretsin, sertleştim. Limuzinde üstüme çıkarken çıplak amını nasıl kaçırdım?

Kapıya baktım ve kilitlediğimi hatırladım.

Hınzır bir sırıtış dudaklarını büküyor. "Burada mı mastürbasyon yaptın?" Bir kahkaha atarak öksürüyorum.

Önüme geçti ve kravatımı tuttu. "Yaptın." Kesinlikle
yaptım.

Gülümsemesini dişleyerek piyanoya bakıyor. "Eminim tuşların üzerine fışkırtmışsındır. Hala var mı merak ediyorum-"

"Boşalmamı görmek ister misin?" Bileğini kavradım ve avucunu ereksiyonuma doğru tuttum, rahatlamak için çaresizdim. "Amından damlayışını izleyebilirsin."

Diğer elim saçlarına gidiyor, ağzını kendime çekerken kalın tellere dolanıyor.

Öpücük nazikçe geçip doğrudan sert, agresif vuruşlara dönüşüyor. Parmakları pantolonumun üzerinden beni sıkıyor, kalçalarımı harekete geçiriyor, dilim ağzında kirpikler ve yalamalar yaparken eline karşı sallanıyor. Alt dudağını sertçe ısırıyorum ve lanet olsun, tırnakları taşaklarıma batıyor.

Onu halı kaplı duvara doğru döndürüyorum, göğüs göğüse ve kollarını başının üstünde birleştiriyorum. Bana bakıyor, dudakları büzülmüş, şehvetli ve şehvetle şişmiş. Onu sersemletecek şekilde öptükten sonra bana her zaman attığı o seksi bakış. Tüm vücudunu ağırlaştıran ve arzudan gevşeten türden bir öpücük.

Sikimi amına sürtüyorum, dilimi boynunda gezdiriyorum. "İlk kez bu pozisyonda olduğumuz zamanı hatırlıyor musun?"

Boynunu ağzıma doğru uzatıyor. "Okulun ilk günü koridorda.
Tam olarak aynı pozisyon değil."

"Seni böyle zapt etmek ve o akıllı ağzını ısırmak istedim." Dişlerimi acımasızca alt dudağına batırıyorum ve onu serbest bırakıyorum.

Nefesleri hızlanıyor. "O gün ödümü kopardın." "Peki ya
şimdi?"

"Beni farklı bir şekilde korkutuyorsun." Kalbimin üzerindeki noktayı öpüyor ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "En iyi şekilde."

"Avuç içlerinizi duvara yaslayın."

Emrimi yerine getirdiğinde, kemerimi gevşetmek için uğraşırken ağırlığımı ona yaslayıp onu hapsediyorum. Tanrım, ona ihtiyacım var. Kendimi onun içine gömmek ve sert, hızlı ve özür dilemeden itmek için aciliyetle titriyorum. Nerede olduğumuz umurumda bile değil.

Pantolonumu ve külotumu kalçalarıma doğru itiyorum ve aletimi yumrukluyorum, bir elimle elbisesini yukarı çekerken diğer elimle okşuyorum.

Parmaklarım onu çıplak, yumuşak ve sırılsıklam buluyor. Tanrıya şükür, çünkü çoktan sıraya girdim ve... Ahhh! Kahretsin, içindeki o ilk itiş her zaman

havamı çalıyor. O kadar sıkı, o kadar ıslak ve sıcak ki. Bırakıyorum, ona tekrar tekrar çarparken geri çekilmiyorum, vücudunun sıkıca sarılışında kayboluyorum.

Elleri duvarda duruyor, kalçaları benimkilere karşı titriyor.

Onu kaldırdım, bacaklarını belime doladım ve kalçalarımı derinden, acımasızca sürdüm. "Amına bayılıyorum."

Bir iniltiyle sırtını eğdi, ayak bileklerini kıçıma dayadı, o koyu kahverengi gözleri büyüdü ve bana kilitlendi.

Vücudum boşalmak için çaresizliğimle geriliyor. Sikimin etrafına sarıldığında çok iyi, çok mükemmel hissediyor. Patlamak istiyorum.

Başının arkasını kavrıyorum ve ağzını benimkine bastırıyorum. Öpüşme değil. Bunun için fazla vahşi ve çılgınım. Dudaklarımızı kilitliyorum, bizi birbirimize sıkıca tutuyorum, inlerken, iterken ve onu doruğa kadar becerirken nefeslerinin tadını çıkarıyorum.

Göğsü bir dizi yükselen iniltiyle kabarıyor, elleri duvarda bir aşağı bir yukarı kayıyor. Etrafımda kenetlendiği ve vücudu salıverilirken titrediği anda o kadar sert boşalıyorum ki başım dönüyor. "Fuuuuck!"

Alnımı onunkine indiriyorum ve onu duvara yaslıyorum, tembelce öpüyorum ve zevkin kalıcı titreşimleriyle nefes nefese kalıyorum.

Kollarını boynuma doluyor, dudaklarını ayırıyor ve benimkilerle alay ediyor. "Tek istediğim sensin."

Dilimi onunkine değdiriyorum. "Tek ihtiyacım olan

sensin." "Mmm. Bunu sevdim."

Vücudunun sıcaklığından çekiliyorum, gün sonuna kadar tekrar içine gireceğimi biliyorum. "Sadece yirmi dört saatimiz var. Şehri görme zamanı."

Limuzinle ona Central Park'tan Özgürlük Anıtı'na kadar hızlı bir tur attırıyorum. Times Meydanı'nın kalabalık caddelerinde yürüyoruz. İki ay önceden rezervasyon yaptırdığım şık bir restoranda yemek yedik. Bana göre değildi ama tecrübe etmesini istediğim bir şeydi.

O gece geç saatlerde, Four Seasons Oteli'nin Başkanlık Süiti'ndeki yatakta çıplak yatıyoruz. O kadar uzun süredir içindeydim ki aletim uyuşmuştu. Ama yaklaşık yirmi dakika içinde tekrar girmeye hazır olacağım.

Ağırlaşmış gözlerle beni izliyor, kollarını başının üzerine uzatmış, bilekleri kemerimle birbirine bağlı. Onları hareket ettirme zahmetine girmiyor ya da onu çözmemi istemiyor. Konuşacak enerjisi olduğundan emin değilim.

Kıvrımlarından aşağı kayıyor ve kalçasını öpüyorum, kemiğini onu titretecek kadar basınçla ısırıyorum.

"Nasıl girdin..." Bileklerini kemerin kelepçesinde döndürüyor. "Bu mu?"

Vücuduna geri sürünerek kayışı çözüyorum ve kollarına masaj yapıyorum. "On beş yaşımdayken babamın ofisinde saklanmış bazı kitaplar buldum."

Gözleri genişliyor, uyanıklıkla uyanıyor. "Müstehcen seks kitapları gibi mi?"

Parmaklarımı memelerinden birinin etrafında kıvırıyorum, dilimi meme ucunun etrafında döndürmek için onu bağlıyorum. "BDSM kitapları. Kink. Efendi/köle şeyleri. Anında ilgimi çekti" -sert *bir kaya gibi*- "ilgimi çekti. Sonraki birkaç yıl araştırdım. Takıntı haline getirdim. Ama üniversiteye gidene kadar hiçbir şey deneyecek kadar cesur değildim."

Boğazındaki damar nabız gibi atıyor. "Burada, New York'ta bir kızla mı?" "Önemli biri değil." Adını bile hatırlamıyorum.

Yumuşak çarşaflara yaslanıp rahatlıyor, ben göğüslerini yalarken, öperken ve okşarken parmakları akılsızca saçlarımı tarıyor. O kadar güzel ki ellerimi ondan uzak tutamıyorum.

Parmakları hâlâ saçlarımda. "Bugün ne gibi riskler aldın? Leopold'da bir yeri kabul etseydim, işine ve dekana ne olacaktı?"

"Riskler sıfır. Mezun olmaya odaklanmanı istiyorum." Ona sert bir bakış attım. "Güven bana."

"Tamam."

Onu buraya getirerek eğitimini riske atmadım. Jürinin onu kabul edeceğini biliyordum. Beverly Rivard arkamdan iş çeviriyorsa, bu Ivory'nin Le Moyne'dan mezun olmasını ya da istediği geleceğe ulaşmasını engellemeyecektir.

Okulun bitmesine sadece üç hafta kaldı ve Beverly, Prescott'un kaydını başvuru sürecini çoktan geçtiğime inanıyor. Yapmadım ve yapmayacağım da. Bir konservatuara girecek. Sadece Leopold olmayacak. Beverly bunu öğrendiğinde Ivory mezun olmuş olacak ve ben de istifamı vermiş olacağım.

Geçtiğimiz birkaç ay boyunca çok fazla vicdan muhasebesi yaptım. Ivory öğrenmek istiyor, ben de öğretmek istiyorum. Bunları birbirimizden alacağız. Sonra ne olacak?

Nihai hedefinin neye benzediğine dair çok spesifik bir imajı var... Işıklar, seyirciler, müzik. Benim hedeflerim de pek farklı değil.

Hayallerimizi nasıl aynı hizaya getireceğimi çok iyi biliyorum.

OceanofPDF.com

New York gezimizi takip eden Pazartesi günü, kendimi Beverly Rivard'ın ofisinde oturmuş, masanın karşısında onunla karşılıklı bakışırken buluyorum. Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yok, sadece ikinci dersten sonra çağrıldığımı biliyorum. Leopold'la mı ilgili? Andrea Augustin? Prescott? Her ihtimal, savunmamı aşmaya ve Ivory ile olan geleceğimi çalmaya çalışan kindar bir davetsiz misafir.

Ivory'yi tanıdığım sekiz ay lanet olası bir savaş gibiydi, tüm dünya ona ve bana karşıydı. Ama Shane'in yeri belli; Tennessee'de bir inşaat ekibinde amele olarak çalışıyor. Lorenzo hâlâ kayıp. Özel *dedektifim* izlerin kaybolduğunu bildirmekten utanıyor.

Son ayakkabının düşmesini bekliyordum.

Beverly sessizliği uzatıyor, keskin gözlerle beni izliyor, muhtemelen beni kıvrandırmaya çalışıyor.

İçimde yüksek adrenalinli bir savaş veriyorum, ama duruşumu gevşek tutuyorum ve yüzüme sıkılmış bir ifade vermeye zorluyorum.

Takım elbise ceketinin uzun kollarını düzeltiyor ve ensesindeki gri-sarı topuzu sıvazlıyor. Süslenmesini bitirdiğinde burnunun ucuyla bana bakıyor ve burnunu çekiyor. "Bazı talihsiz haberlerim var."

Her neyse, bu konuda kendini beğenmiş görünüyor. Bu benim için iyiye işaret değil.

Abartılı bir rahatlıkla sandalyeye yerleşiyorum.

Masanın üzerindeki tabletin kilidini açıyor ve gözlerimle buluşuyor. "Öğrencilerinizden biri bu sabah okuldan atıldı."

Düzinelerce öğrencim var, ama içten içe biliyorum, kimi kastettiğini biliyorum ve bu içimde dayanılmaz bir yumruk gibi.

İkinci yumruk, tableti döndürüp masanın üzerinde kaydırdığında gelir.

Ekranda sessiz bir video oynatılıyor. Kenarları grenli ve karanlık ama Le Moyne tiyatro sahnesi tepedeki ışıkların altında parlıyor. Önde ve ortada, sarı ve beyaz papatya desenli elbisesiyle piyanodan yükselen Ivory var.

Sahneden inişini, ekranın kenarına yürüyüşünü ve bedensiz bir çift bacağın arasında diz çöküşünü dehşet içinde izliyorum. Karanlık önündeki her şeyi örtüyor. Yüzü, kıyafetleri, ayakkabıları, hiçbir şey ön sıranın gölgelerinde oturan kişiyi tanımlayamıyor.

Ama videoda gösterilmeden önce gözlerindeki baştan çıkarıcı bakışı hatırlıyorum.

Dudakları ekranda sessizce hareket etmeden önce söylediği sözleri hatırlıyorum.

Sana doğru sürüneceğim. Önünde eğileceğim. Sen ne istersen, ben de onu isterim. Sadece... bana bunu ver.

İçim köz gibi sertleşiyor, damarlarımda buhar tıslıyor. Beverly'nin bakışları içimi yakmasaydı, bu videonun sonuçları beni yanıcı bir öfkeye sürüklemeseydi, videonun geri kalanını sert bir penis ve aç bir gülümsemeyle izlerdim. Bunun yerine, kendimi Beverly'nin işe aldığını düşündüğü adam olarak izlemeye zorladım. Sadece kendi gündemini önemseyen, bıkkın, duyarsız bir öğretmen.

Nefes alışımı hızlandırıyor ve yüz ifademi maskeliyorum, dirseğim kol dayanağında, çenem gevşekçe yumruk yaptığım elimin üzerinde. Videoyu kapatırdım ama çıkarken kamera açısının beni yakalayıp yakalamadığını bilmem gerekiyor.

Görüntülerde Ivory'nin saçında ayırt edilemeyen bir el ve kucağında aşağı yukarı sallanan başı görülüyor. Karanlıkta belli belirsiz bir silueti takip etmesiyle sona eriyor.

Videoda beni suçlayacak bir şey yok. Ivory mezuniyetine üç hafta kala okuldan atılmışken bu konuda rahatlamak zor.

Beverly yüzümü inceliyor, ağzı bir çizgi halinde sıkışmış. Benden bir tepki bekliyor. Hızlıca sorduğu sorular düşüncelerimi kanayan deliklerle doldururken, ona bir tepki vermemek için tüm kontrolümü kaybediyorum.

Ivory'nin tek öğretmeni ben değilim, ama bahse girerim Beverly'nin video izlemesi için çağırdığı tek kişi benim. Ne biliyor ki? Görüntüler beş aylık. Ne zamandır üzerinde oturuyor? Neden şimdi kullanıyor?

Bu cevaplardan bazıları, tiyatronun nasıl ve neden canlı bir kamerayla donatıldığını anladığım takdirde ortaya çıkabilir.

Başımı eğiyorum. "Bir öğrencinin fotoğrafını çekmek veya filme almak için, özellikle de mahremiyetini ihlal ediyorsa, yasalar gereği imzalı veli izni gerekir. Ne?

Ne düşünüyorsun? Biliyorsunuz ki bu yasalar özellikle öğrencilerin suiistimallerini kamuoyunun dikkatinden korumak için var."

Bakışlarını önümdeki tablete çeviriyor. "Kamerayı okul yerleştirmedi. Birinin kişisel cihazıydı."

İşte başlıyoruz. O biri ya Andrea Augustin ya da Prescott. İkisi de Ivory'nin derslerini tiyatroya taşıdığımı biliyordu ve ikisinin de bana kazık atmak için bir sebebi vardı. Ama bana tuzak kurmuş olsalardı, görüntülerde benim olduğumu bilirlerdi.

Sesime tarafsız bir ton verirken nabzım hızla atıyor. "Bayan Westbrook'u eve göndermeden önce sorguladınız mı?"

"Evet, tabii ki. Katılmayı... reddetti."

"Açıkla."

"Ona videoyu gösterdikten sonra tek kelime etmedi." Omuz silkti. "Bu onun cenazesi."

Tanrım, Ivory şu anda çıldırmış olmalı. Neden beni aramadı?

Ateşim yükseliyor ama soğukkanlılığımı koruyorum. "Videodaki çocuğun kimliğini sana söylemedi mi?"

Beverly huffs. "Sorularımın hiçbirine cevap vermedi."

Bir öğrenci-öğretmen ilişkisinde, öğrenci mağdurdur ve bu nedenle okul cezasından veya cezai işlemden muaftır. Ivory'nin tek yapması gereken benim adımı söylemekti, böylece aklanmış olacaktı.

Bunun yerine, Beverly'nin cinsel istismarının başka bir öğrenciyle olduğunu varsaymasına izin verdi ve bunun kendisinin okuldan atılmasına neden olacağını biliyordu. Le Moyne'da dört yıl geçirdi ve lise diplomasından vazgeçti. Bir Le Moyne diploması. Babasının onun alması için her şeyini feda ettiği bir diploma.

Ve ondan uzaklaştı.

Beni korumak için.

Bunu hemen düzelteceğim.

"Bu benim." Video ekranına dokunuyorum. Beverly göz kırpıyor. "Bay Marceaux-"

"Aletin büyüklüğüne bakarak bunu anlamışsındır herhalde." Sırıtıyorum. "Kanıta ihtiyacın varsa çıkarabilirim."

Kusacakmış gibi görünüyor ama tiksintinin altında en ufak bir şok belirtisi yok. "Neyin peşinde olduğunuzu bilmiyorum ama kariyerinizi mahvetmeye ve bu yüzden hapse girmeye niyetli olduğunuza bir an bile inanmıyorum... bu..." Öldürücü bakışlarım karşısında irkildi. *"Kızım."*

Fildişi için ne kadar derine ineceğimin kanıtı bir Louisiana bataklığının dibinde çürüyor.

Cebimden telefonu çıkarıp onu aradım.

Beverly kolunu masanın üzerine uzatıyor. "Ne yapıyorsun?" "Emeric."

Ivory'nin gözyaşlarıyla ıslanmış sesi göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

içi

nd Telefonu kulağıma daha sıkı bastırıyorum. "Neredesin?"

e. "Otoparkta oturuyorum." Sesi bir oktav yükseliyor. "Tanrım, Emeric. I Sizi aramak istedim ama dekanla birlikte olmanızdan korktum ve-" "Artık onunla birlikteyim." Beverly'nin onu acımasızca gıcırdatmasını görünce gülümsedim.

Çene. "İçeri gel." "Ama

ben-"

"Kovulmadınız. Doğruca ofisine git." Aramayı sonlandırıyorum.

Beverly öne doğru atıldı, elleri masanın üzerinde yumruk olmuş, gözleri sert ve sivriydi. "Seni yetkililere ihbar edeceğim."

Ama henüz aramayı yapmadı.

Çünkü Prescott için hala benim tavsiyeme ihtiyacı var. Ve bir öğrenci ile öğretmen arasındaki suistimal Le Moyne için kötü bir reklam olur.

"Sadede gelelim Beverly." Telefonu dizimin üzerine koydum ve parmaklarımı dizime vurdum. "Bu videoyu Ivory'den kurtulmak için cephaneliğinden çıkardığın çok açık. Bana bunu yapmak için neden bugünü seçtiğini söyle."

Doğrulur ve derin bir nefes alır. "Dün gece rahatsız edici bir telefon aldım." Boynunda öfkeli bir kızarıklık belirdi. "Onu Leopold'a götürmüşsün. Bir seçme için."

İkili ilişkileriyle ilgili varsayımlarım doğruydu. "Seni kim aradı?"

"Kabul kayıtlarına erişimi olan biri. Leopold fakültesi Le Moyne'dan gelen genç virtüözün heyecanını yaşıyor. Ama orada Prescott'un adını anan tek bir kişi bile yok."

Biraz riske gireceğim. "Prescott o kamerayı kurdu ve aylar önce sana verdi. Skandal çıksın istemediğin için kullanmak istemedin. Şimdi panikliyorsun çünkü değersiz oğlunu seçmelerden geçirmeye niyetim olmadığını anladın."

Bir, Leopold için yeterince iyi değil. İki, Ivory'nin seçmelerinden sonra dikkatleri üzerime çektim. Leopold fakültesi neden Prescott'u da seçmelere getirmediğimi sorgulayacaktı. Birileri araştıracak ve bu annemin olaya dahil olmasına yol açacaktı.

Beverly beni çağırdı, böylece Ivory'nin *talihsiz haberini* kendisi verecek ve üstünlüğü ele geçirdiği için sevinecekti. Benden Ivory'nin suçu tek başına üstlenmesine izin vermemi ve işimi korumak için Prescott'u zorlamamı bekliyordu.

Şimdi, zayıf bir çırpınışla, yetkilileri aramakla tehdit ediyor.
Videonun beni suçlamaması dışında.

Hiçbir şeyi yok.

Tableti yaklaştırıyorum ve bir tarayıcı açıyorum. "Ivory Le Moyne'dan mezun olacak ve sen de ona son derece saygılı davranacaksın."

"Hayır!" Beverly bana öyle sert bakıyor ki gözbebeklerinin patlayacağını düşünüyorum. "Onun okulumdan gitmesini istiyorum."

Bir bulut depolama platformunda oturum açarak Beverly'nin şirretlik yapmaya karar vermesi ihtimaline karşı oluşturduğum hesaba erişiyorum.

Ivory'yi okuldan atmak mı? Kesinlikle bir kaltak.

İlk videoyu açıyorum ve tableti çeviriyorum, masaların sembolik olarak çevrilmesinden oldukça keyif alıyorum.

Beverly elimden kaptı. Ekrana bakarken parmakları plastik kasanın etrafında kenetlendi.

Bir yumruk kapıyı usulca çalıyor.

Beverly'yi kocasının Deb'in kıçına tekmeyi basmasını izlemesi için bırakıp kapıyı açıyorum. Kırmızı çerçeveli ve şişmiş kocaman kahverengi gözlerle karşılaştım.

Ivory sessizce içeri girdi. Kapıyı kapatıyorum, parmaklarımızı birbirine doluyorum ve onu Beverly'nin masasının önündeki sandalyelerden birine yönlendiriyorum.

Yan yana, el ele oturuyoruz. Bakışlarını parmaklarımızdan Beverly'ye, oradan da yüzüme çeviriyor, kaşları soru sorarcasına kalkıyor.

Onu öpmek isterdim ama bu biraz zorlama olabilir. "Beverly de tam sana sınıfına dönmeni söylemek üzereydi."

Beverly ekrandan başını kaldırıyor, teni bembeyaz. Ağlamıyor, öfkelenmiyor ya da donup kalmıyor. Kocasının onu aldattığını zaten bildiğinden şüpheleniyorum. Ama çevresindeki herkesi büyüleyen ve etkileyen bir imaja sahip olmaya duyduğu güçlü ihtiyaç göz önüne alındığında, evliliğinin dumanı tüten bir bok yığını olduğunu kimsenin bilmesini istemezdi.

Sanırım şu anda, bu videoların halka açıklanması durumunda ortaya çıkacak sonuçları düşünürken zihinsel olarak altına sıçıyordur. Dekanlık kariyeri mi? Boku yer. Kocasının araba reklamlarındaki yüzü mü? Sonsuza kadar Deb'in kıçındaki para çekimiyle ilişkilendirilecek. Prescott'un diğer üniversitelerle bağlantıları? Müzik yeteneği kadar değersiz.

Yenilmiş bir ifadeyle tableti kapatıyor ve yere bırakıyor. "Ne istiyorsun?"

Ivory'nin elini sıktım. "Sana zaten söyledim."

Beverly çenesini kapattı. "Buna izin veremem..." Aramızda bir el sallıyor. "Okuluma devam etmek için. Bayan Westbrook'la olan ilişkimi bitirmek için."

Cehennem gibi. Ama uzlaşmaya hazırım. "Ivory kalıyor. İstifamı hemen sunacağım."

Ivory yanımda irkildi. "Emeric, yapma-"

Parmaklarımı sıkı bir kelepçeyle bileğine dolayarak bana güvenmesi gerektiğini hatırlatıyorum. Ona sahibim.

Tereddütsüz bakışlarım Beverly'nin üzerinde yoğunlaşıyor. "Ivory'ye sınıfa dönmesini söyle."

Beverly sıranın karşısından bana bakıyor, gözleri nefretle dolu. "Bayan Westbrook, sınıfınıza dönün."

OceanofPDF.com

Çoğu sabah uyandığım gibi uyanıyorum. Uykulu, mutlu, azgın. Ama bugün farklı.

Bugün, uykulu, mutlu, azgın bir Le Moyne Akademisi *mezunuyum*.

Dünkü tören kampüs tiyatrosunda yapıldı. Neredeyse diplomama mal olan tiyatroda. Stogie ve Emeric'in ailesi oradaydı. Dekan Emeric'in yüzünü göstermemesini istedi, ancak kalabalığın içinde fötr şapkasını gördüğüme eminim. Ona bunu sorduğumda, beni sıcak, yapışkan bir sersemlikle öptü. Şimdi o öpücüklerden birini isterdim.

Sıcak bir tene çarpmayı umarak arkama uzanıyorum. Onun yerine soğuk, boş battaniyelerle karşılaşıyorum.

Nefesimi üfleyerek doğruldum ve saate baktım. *SABAH 7:13.*

Lanet olsun ona. Bana sabah egzersizlerinin biteceğini söylemişti. Yalnız uyanmaktan nefret ediyorum.

Yataktan çıktım, çıplak vücuduma bir bornoz sardım ve onu bulmak için yola koyuldum.

On dakika sonra, elim boş döndüm ve garajı kontrol ettim. GTO gitmiş. Belki kahvaltı almaya gitmiştir?

Mutfağa girerken, çevremde bir şey hareket ediyor. "Ne oluyor?"

Tam dönüyorum ki, siyah küçük bir çizgi zemini boydan boya geçip adanın etrafında kayboluyor. Evde bir fare mi var?

Dikkatli adımlarla köşeyi döndüm ve nefes nefese kaldım. "Aman... Ne?" Gülümsememi titreyen parmaklarımla örtüyorum.

O parlak sarı gözlere bir bakışım görüşümü ıslak bir bulanıklığa dönüştürüyor. Bir kedi yavrusu. Eve yavru bir kedi getirmiş.

Boğazım düğümleniyor.

Kömür karası kürkü kulaklarının tepesinden kuyruğunun ucuna kadar kedinin vücudunu kaplıyor. Bir hıçkırık yükselirken dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Bir sonraki kalp atışında ağlamaya başladım. Vıcık vıcık ağlamalar, burun akıntıları ve sebepsiz yere gürültülü hıçkırıklarla dolu bir karmaşa. Babam bana Schubert'i verdiğinde de aynı şeyi yapmıştım.

Ellerimin tersiyle yanaklarımı siliyorum ve korkutmamaya dikkat ederek yavaşça çömeliyorum... O mu? Onu mu? Emeric'i tanıyorsam, evde başka bir erkek daha isterdi.

Siyah yakasından sarkan iki tılsımı gördüğümde heyecandan içim içime sığmıyor.

Selamlamak için elimi uzattım. Parmaklarımı kokluyor, işaretliyor ve beni kendine ait kılıyor. Eriyorum.

Onu kucağıma alıp boynuma yaslıyorum ve titreşen mırıltısına gömülüyorum. Bunu çok özlemiştim.

Titreyen parmaklarımla gümüş takıları inceliyorum. İlki, üzerine isim kazınmış yuvarlak bir kimlik etiketi. *Kodaline.*

Seçmelerde çaldığım İrlandalı pop grubu.

Sırıtarak başımı sallıyorum. Tanrım, bu adamı seviyorum.

İkinci tılsım, ön yüzünde kabarık bir tiz nota anahtarı olan kalp şeklinde bir madalyon. Mandalı açıyorum ve avucuma katlanmış küçük bir not düşüyor.

En yakın tabureye kayarak Kodaline'i kucağıma koydum ve ufacık kâğıt parçasını çözdüm.

Fransız Mahallesi'nde bir adres. Sokak adının altında seksi erkek el yazısıyla "*Beni bekletme" yazıyor.*

Şimdi ne yaptı?

Duş alırken gülümsüyorum, saçımı düzeltiyorum ve gri gül desenli, siyah, rahat bir rockabilly elbise giyiyorum. Straplez korsaj göğüs dekoltelerimi baştan çıkarıcı bir şekilde sarıyor. Belinde cilveli bir fiyonk var ve eteği dizlerime kadar iniyor. Rahat kırmızı topuklu ayakkabılarla eşleştiriyorum - topuklu ayakkabıların olabileceği kadar rahat. Düz ayakkabılar daha pratik olurdu ama onun için, planladığı şey için iyi görünmek istiyorum.

Yolda sırıtışım gittikçe büyüyor, yanaklarımı sızlatıyor ve gitmeyi reddediyor. Gülümsemek, seçtiği kıyafetler, beni memnun ettiği acılar ve kalbimde yankılandırdığı müzik kadar benim bir parçam.

Telefonumdaki adres haritasını takip ederek Fransız Mahallesi'ndeki popüler bir kahvaltı mekanına gidiyorum. New Orleans'ın göze çarpan tarihi ve mimarisinin ambiyansıyla çevrili kaldırım taşı geçit boyunca hızla yürürken ılık esinti yüzümü öpüyor.

Güneş ışığı çan kulelerinden, kalkanlardan ve çatılardan parıldıyor. Çiy, gaz lambası direklerine yapışıyor. Hevesli turistler Jackson Meydanı'ndaki çiçek açmış ağaçların altında stant kuran satıcıların etrafında toplanıyor. Güzel bir güney sabahı. Buradan nasıl uzaklaşabildim?

Restorana giriyorum ve onu hemen köşedeki bir masada kahvesini yudumlarken görüyorum. Mavi gözleri benimkileri buluyor ve bu sabah ikinci kez eriyorum.

Kalabalık yemek odasını geçerken dikkatle beni izliyor, bakışları yukarı aşağı ve içimin derinliklerinde dolaşıyor.

Masaya ulaştığımda ayağa kalkıyor ve parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Büyüleyici görünüyorsun."

Siyah saçları, uyandığı andan beri parmakları tarafından taciz edildiğine şüphe olmayan, dağınık tutamlar halinde kırpılmış yanlara dökülüyor. Kobalt mavisi düğmeli ceketi gözlerine uyuyor ve beyaz tişörtünün üzerinden açık bir şekilde sarkıyor. Kot pantolonunun rahat denimi daralan kalçalarına tam oturuyor, öyle mükemmel ki sanki her bir ipliği uzun bacaklı adımlarını kucaklamak ve etkileyici çıkıntısını sarmak için dokunmuş.

Tembel bir günü iskele boyunca gezinerek geçirmeye niyetli bir adama benziyor. Belki de plan budur?

"Sen de çok iyi görünüyorsun." Ona gülümsüyorum. Karşısına oturmak yerine, onun yanından içeri giriyorum, kollarımı geniş omuzlarına doluyorum ve dudaklarımı dudaklarına değdiriyorum. "Kodaline için teşekkür ederim."

"Hızlı arkadaşlar,
anladığım kadarıyla?"

"Anında aşk."

Kahvaltı boyunca sohbeti kaygısız ve alçakgönüllü bir şekilde sürdürerek sohbeti yönlendiriyor. Bana okuldaki son üç haftamı nasıl geçirdiğini anlatmadı, ama tüm tavrı odaklanmış ve bir amaç için besleniyordu. Merak ettiğimde hep aynı cevabı veriyor. *Güven bana.*

Şimdi o bakışı alıyorum, gözlerindeki *bekle ve gör* parıltısını. Benden ne sakladığı umurumda değil. Sadece onun arkadaşlığının tadını çıkarmaktan, kız arkadaşı olarak elini tutmaktan ve herkesin içinde dudaklarını öpmekten memnunum. Artık saklanmak ya da korku içinde yaşamak yok. Sonunda özgürüz.

Kahvaltıdan sonra, Fransız Mahallesi'nin dar sokaklarında, parmaklarımız iç içe geçmiş, uzun bakışları ve gülümsemeleri paylaşarak dolaşıyoruz.

Altında dükkânlar, üstünde evler bulunan sıra sıra binalar, el yapımı

ferforje parantezleri, yivli iyonik sütunları ve boncuk savurmalarıyla ünlü balkonlarıyla göz kamaştırıyor.

Bu yapılardan birinin önünde duruyor, cebinden bir anahtarlık çıkarıyor ve başını yukarı kaldırıyor. Bakışlarını takip ediyorum ve nefesim kesiliyor.

Yüksek çıkıntının altından metal zincirlere asılı kocaman, yuvarlak bir tabela sarkıyor. Siyah ferforje demir parşömenlerle çerçevelenmiş işletmenin adı ağzımın kurumasına neden oluyor.

EMERIC AND IVORY

DÜELLO PİYANO BAR

Nefesim bir anda geri dönüyor, ancak Emeric beni ayaklarımın altından çekince tekrar alıyorum. Beni göğsüne yaslayarak cam kapının kilidini açıyor ve eşikten içeri taşıyor.

"Vay anasını." Kalbim çarpıyor. Kollarım titriyor. Tüm vücudum bir rüyanın içinde yüzüyor. "Nasıl yaptın-? Ne zaman-? Bu bizim mi? Ben bile yapamıyorum."

"Sakin ol." Beni sallanan bacaklarımın üzerine oturtuyor ve kapıyı arkamızdan kilitliyor. "Derin nefes al."

Derin maun duvarları, Gotik aynaları, siyah ve fildişi mozaik yer karolarını incelerken göğsüm kabarıyor. Şık ve sofistike, modaya uygun ve kokteyl salonu gibi. Fransız Mahallesi'nin tam kalbinde, sadece buranın mülk değeri bile ona milyonlara mal olmuş olmalı. Şaşkın bir sessizliğe gömüldüm.

İki kuyruklu piyano, ortadaki bir platform üzerinde, birbirlerinden uzakta durmaktadır. Klavyeler, aralarındaki uzun bankı paylaşacak kadar birbirine yakın. Bunlar *bizim* piyanolarımız mı olacak? Birlikte çalacağımız yer mi? Işıklarla, seyircilerle, müzikle?

"Aman Tanrım, Emeric. Çimdikle beni."

Yapıyor, tam meme ucuna, beni inletecek kadar sert.

Beni süslü, etrafı saran bara götürüp kenarına yaslanıyor. "Birkaç ay önce burayı satın aldığımda bir açık bulmaya çalıştım ama bu yüzden" - duvardaki içki raflarını işaret ediyor- "adın yirmi bir yaşına gelene kadar işletme ruhsatında yer almayacak." Elimi kaldırıyor ve parmaklarıma bir öpücük konduruyor. "O zamana kadar Bayan Ivory Marceaux olacaksın."

Kalbim bayıltıcı bir melodi söylüyor. "Bundan emin misin?"

"Emin olabilirsin." Avucunu yankılanan bir *vuruşla kıçıma vuruyor*. "Git keşfet."

Almam gereken o kadar çok şey var ki, bunların önemi karşısında titriyorum. Bir piyano bar. Tıpkı babam gibi.

Yüksek masaların, yumuşak kırmızı kadife sandalyelerin ve siyah deri koltukların etrafında bir tur atarken yanaklarımdan ürpertici, neşeli gözyaşları dökülüyor. Mum ışığındaki avizeler mekânı sıcak bir ışıltıyla aydınlatıyor. Ve piyanolar...

Steinway'lerden birinin yanında duruyorum ve parmağım anında kapaktaki tanıdık bir çiziği buluyor. Sulu bakışlarım odanın öbür ucundaki Emeric'e takılıyor.

Bara yaslanmış, ağzına bir sakız atıyor ve ayak bileklerini çaprazlıyor. "Stogie ile tanıştığım gün almıştım. Bu senin."

Tekrar piyanoya bakıyorum ve boğazımda şişen mutluluğu yutkunarak bastırıyorum. "Beni çirkin bir şekilde ağlatacaksın."

"Sırf o güzel gözyaşlarını görmek için hayatının sonuna kadar her gün sana bir piyano alacağım." Ellerini arkasında kavuşturmuş, bana doğru ilerliyor.

Gözlerindeki o bakış, arzuyla çevrelenmiş bağlılık, benim merkez perdem, müzik notam, içimdeki mükemmel titreşim dalgasını tetikleyen, beni dengeleyen.

Arkama geçip bir kolunu belime doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, aleti kıçımda sertleşiyor. "Stogie dükkanını sattı."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Ağzını kulağıma sürtüyor. "Baş belası emekli olmayacak ama bir şeyler ayarladık. Envanter ve işe alımda bana yardım edecek, ben de ona bir blok ötedeki Creole evlerinden birini ayarladım."

Duygularıma yenik düşerek beynimin şifrelerini çözmeye çalışıyorum, yaptığı her şeyi ve önüme serdiği geleceği çözümlüyorum. "Peki ya öğretmenliğiniz? Bu bar bunu nasıl yerine getiriyor?"

"Sen hâlâ benimsin. Benden büyüdüğünde-

" "Senden asla büyümeyeceğim."

"-Arkada ayrı bir girişi olan tam bir ikinci kat var. Halka bir Eski Adam Rock Okulu açacağım ve piyanoda metal öğreteceğim."

Vay canına. Her şeyi düşünmüş, bu da bana söyleyecek tek bir şey bırakıyor.

Teşekkür ederim. Bunu milyonlarca kez dile getirebilirdim ama gerek yok. Yanaklarımdan aşağı akan tuzlu nehirleri görüyor. Bedenimin onunkine karşı titrediğini hissediyor. Nefeslerimdeki ıslık sesini duyuyor.

Kelimelere gerek yok çünkü elimizde daha iyi bir şey var. Kendi notalarımız. Sadece biz ve şarkımız, aramızda titreşen, besleyen, kaynaştıran ve bizi bir yapan melodi.

Beni kollarının arasında döndürüyor ve kendisine sımsıkı sarıyor. Ellerimi arkasına kilitliyorum, yanağımı göğsünün sıcak duvarına yaslıyorum ve o bizi kalplerimizin ritmiyle sallarken gözlerimi kapatıyorum. Yakında bir gün, tam burada, kalabalık alkışlar, tezahüratlar ve bir tekrar için yalvarırken bunu yapacağız.

İç çekiyorum. Gerçek, hayal ettiğim tüm rüyalardan daha iyi.

Çenemin altından bir parmağını geçiriyor, yüzümü kaldırıyor ve ağzını ağzıma dayıyor. Tadı tarçın ve arzu gibi, sert dudakları aşinalığın verdiği rahatlığı yutuyor.

Dilini yuvarlayarak sakızını bana uzatıyor. Bir sonraki süpürme darbesi onu geri alıyor. Dudağımdaki dişlerinin ısırığı bizi bir arada tutuyor.

Elleri elbisemin altından kayıyor ve kalçalarımın arkasını kavrıyor, beni piyanonun kenarına kaldırıyor, böylece öpücüğü derinleştirebiliyor. Böylece parmaklarını bacaklarımın arasında gezdirebilecekti. Böylece yırtabilir-

İşte külotum, arkasındaki ipek parçasına savruldu.

Parmakları içime batarken seksi saçlarını kavrıyorum, dokularım dokunuşunun şehvetli şefkati altında isyan ediyor. Diğer eli elbisemin korsajını aşağı doğru çekiyor. Sonra dudakları orada, meme ucumun etrafına sarılmış, sıcak ağzının derinliklerine emiyor.

Ağzımdan iniltiler dökülürken başım geriye düşüyor, omurgam sırtımdaki kolunun desteğine yaslanıyor. Tanrım, o parmakları nasıl kullanacağını biliyor. Piyanoda. Amımda. Kalbimin etrafında.

Bu adamı seviyorum. Onu seviyorum ve o doksan, ben seksen yaşıma geldiğimde de onu sevmeye devam edeceğim. Buruşuk vücudunun görüntüsüne sırıtıyorum.

Gözleri benimkilere kayıyor ve ağzı göğüs ucumu bırakıyor. "Bu kadar komik olan ne?"

Parmağımla dudağının ıslak kıvrımını izliyorum. "Onu kaldıramayacak kadar yaşlandığında da seni sevmeye devam edeceğim."

Parmaklarını içimde kıvırıyor ve yüzünü yüzüme dayayıp hınzır bir gülümsemeyle dişlerini gösteriyor. "Viagra, tatlım."

Başımı sallıyorum. Her şey için bir çözümü var.

Parmaklarını içimden çıkarıyor ve kot pantolonunun düğmesini ilikliyor. "Son üç haftadır her günümü burada geçiriyorum." Fermuarını indiriyor ve elbisemin eteğini çekip çıkarıyor. "Her gün seni burada, aynen böyle becerdiğimi hayal ederek."

"Bana söyleyebilirdin." Piyanonun pervazında dengede duruyorum, çıplak bacaklarım kalçalarının etrafında titriyor. "Gelirdim."

"Oh, Ivory." Sikinin geniş başını amıma dayadı. "Boşalacaksın."

İterken bakışları benimkileri tutuyor. Göğsünden derin bir inilti yükseliyor.

Zevk, bedenimi kırbaçlayan seller halinde, üst üste, ezici bir ihtiyaç sisi içinde toplanıyor.

Bedenlerimiz piyanonun kenarına yaslanıp sallanırken beni tutkuyla öpüyor. Parmaklarım saçlarına gömülüyor. Nefeslerimiz iniltilerin ahengiyle birbirine karışıyor ve o bizi vahşi ve çılgın bir kreşendo halinde sikerken kalçalarım onunkilerin etkisini emiyor.

Bir eliyle boğazımı sararken gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Sıkıyor ve ben bu mutluluk verici baskıya karşı inliyorum.

Beni tutuşunu seviyorum. "Daha sert."

Parmakları sıkılaşıyor ve kalçalarını daha hızlı, acımasızca hareket ettiriyor. Birbirimize doğru geriliyoruz, ellerimiz kenetleniyor, gözlerimiz kilitleniyor,

notlar ve hayallerden oluşan özel dünyamızda kaybolduk.

OceanofPDF.com

Üç yıl sonra.

Dünyanın dört bir yanından insanlar yemek, kültür ve *müzik* için Fransız Mahallesi'ne gelir. Bourbon Caddesi gece gündüz bitmeyen bir partidir. Düello piyano barımız tam da bunun merkezinde, coşkulu turistlerin akınıyla dolup taşıyor. Çoğu gece kapıdaki kuyruk iki blok boyunca uzanır.

Kahkaha sesleri, tokuşturulan kadehler ve sürtünen ayakkabılar ortamı heyecanla dolduruyor. Bu gece o kadar tıkış tıkışız ki, vücut ısımız havayı boğuyor, üstümdeki parlak ışıklar da bunu daha sıcak hale getiriyor.

Mutlu bir sinirle titriyorum ve biramdan uzun bir nefes çekerek piyanomun üzerindeki rafa geri koyuyorum.

Stogie barın arkasında oturuyor, doksan yıllık kirişler kadar yaşlı, genç bir gülümseme ile gülümsüyor. Laura ve Frank Marceaux, etrafları arkadaşlarıyla çevrili oturma alanında içkilerini yudumluyor.

Yanımdaki bankı paylaşan Emeric diğer tarafa bakıyor, kalçalarının kayması benimkine karşı zevkli bir kayma yaratıyor.

Piyanolarımız, yan yana çalarken dirsek mesafesine izin vermek için zıt yönlerde ve hafifçe merkezden uzakta oturuyor.

Piyanomun klavyesine yaslanıyor, gözleri fildişi elbisemin üzerinde geziniyor. "Bu gece yemek yiyebilecek kadar iyi görünüyorsunuz, Bayan Marceaux."

Kot pantolonuna, beyaz tişörtüne ve gri fötr şapkasına bakıyorum ve neredeyse takdirle mırıldanıyorum. "Umarım açsınızdır, Bay Marceaux."

"Sonsuza kadar." Bana doğru fırlıyor, saçlarımı kavrıyor ve kalabalığın ıslık ve çığlıklarla patlayacağı kadar skandal bir öpücük veriyor.

Öpüşmeyi kestiğinde, bedenim onun kalıcı sıcaklığında yüzüyor. Parlak mavi gözlerine odaklanıyorum. "İlk düellomuz ne olacak?"

Sırıtarak parmaklarını klavyesinin üzerine koyuyor ve omzunu benimkine dayıyor. "Guns N' Roses."

Gülümsememi yukarı doğru eğiyorum ve ışıkların altında titriyorum.

"Ve Kodaline." Sonra müzik başlıyor.

OceanofPDF.com

PLAYLIST

System Of A Down'dan

Scriabin'in Sonat No.9 "Toxicity"

Balakirev'in Islamey'i

Guns N' Roses'dan "Patience"

Metallica'dan "Nothing Else

Matters"

Megadeth'ten "Symphony of Destruction"

Nirvana'dan "Smells Like Teen Spirit" Pink

Floyd'dan "Comfortably Numb"

Death Cab for Cutie'den "I Will Follow You Into the Dark"

Kodaline'den "All I Want"

OceanofPDF.com

PAM GODWIN'İN DİĞER KİTAPLARI

DELIVER SERİSİ

Deliver (#1)
Vanquish (#2)
Reddet (#3) 2016 Yazında Geliyor

EVE'İN TRİLOGİSİ

Havva'nın Ölümü
(#1) Havva'nın
Kanı (#2)
Havva'nın Şafağı (#3) 2016'da Geliyor

STANDALONLAR

Yanığın Altında
Kirli Bağlar

OceanofPDF.com

ACKNOWLEDGMENTS

Sokak ekibime - Özgürlük Savaşçıları'na - gezegendeki en belalı, eğlenceli, hayat dolu, drama içermeyen, destekleyici fahişeler oldukları için. Sizi ne kadar çok sevdiğimi biliyorsunuz ama yine de söylüyorum. Sizi seviyorum ve karanlık ve kirli köşemde olduğunuz için çok şanslıyım.

Eleştiri grubuma -CC Kang, Lindy Winter, Rachael Tamayo, Greta Stone, Dan Alatorre, Ann White, Jill Bitner ve Aries75- sonuna kadar benimle kaldığınız, acımasız dürüstlüğünüzü sunduğunuz ve kusursuz zekanızı paylaştığınız için. Ne inanılmaz bir yazar grubu!

Beta okuyucularıma -Yazar Barbara Elsborg, Yazar E.M. Abel, Shabby Arora, Angie Plumlee, Beverly Tubb, Shea Moran, Ketty Beale ve Amber Bauswell- tüm düzeltmeleriniz, ince ayarlarınız ve vurgulamalarınız için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz paha biçilmezdir ve çok takdir edilmektedir.

Editörüm Jacy Mackin'e. Sen bir rock yıldızısın. Umarım, bir sonraki kitabımı sana gönderdiğimde beni (o sahne için) affedersin. LOL

Mikroskobik gözlerin için düzeltmenim Lesa Godwin'e. Gözünden kaçan bir hata bile yok. Bir şeyleri bulma konusundaki detaycılığın eşsiz. Sana güvenmeme izin verdiğin için teşekkür ederim.

Tazım Goliath'a, sürekli yoldaşım olduğu, stresli olduğumda bana yavru köpek öpücükleri verdiği ve masamda uyuklarken zehirli gazınla beni uyandırdığı için. Mutluluğum tazı kalp atışlarıyla ölçülür.

Çılgınca, uzun süreli yokluklarıma rağmen beni seven ve sonunda ortaya çıktığımda beni kucaklayan aileme. Siz olmasaydınız hayallerimin peşinden gidemezdim.

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

New York Times ve *USA Today* Çoksatan yazarı Pam Godwin, kocası, iki çocuğu ve ağzı bozuk bir papağanıyla birlikte Orta Batı'da yaşıyor. Kaçtığında beş kıtada on dört ülke gezmiş, üç üniversiteye gitmiş ve en sevdiği rock grubunun vokalistiyle evlenmiştir.

Java, tütün ve karanlık aşk romanları en sevdiği düşkünlükleridir ve uyumaktan, et yemekten ve göz kırpan bebeklerden nefret etmesinden daha sağlıksız olarak kabul edilebilir.

Onu pamgodwin.com adresinden takip edebilirsiniz.

OceanofPDF.com

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TIK TIK